KEN FOLLETT

PACTUL LEILOR

Colecția Cameleon

KEN FOLLETT

Pactul leilor

Traducerea din limba engleză
Sanda Ilieş

Titlul original:
LIE DOWN WITH LIONS
1980 by Ken Follett

2004 EDITURA AQUILA 93
ISBN 973 – 8250 – 99 – 4
Coperta: Alexandru Sabo

Barbarei

CAPITOLUL 1

Cei care voiau să-l ucidă pe Ahmet Yilmaz erau oameni hotărâţi. Erau studenţi turci exilaţi şi uciseseră deja un ataşat al Ambasadei Turce şi dăduseră foc casei unui director executiv de la Turkish Airlines. L-au ales pe Yilmaz ca următoarea lor ţintă pentru că era un suporter bogat al dictaturii militare şi pentru că locuia, convenţional, în Paris.

Casa şi biroul său erau bine păzite, iar limuzina sa Mercedes era blindată, dar fiecare bărbat are o slăbiciune, credeau studenţii, şi acea slăbiciune este de obicei sexul. În cazul lui Yilmaz aveau dreptate. Două săptămâni de supraveghere ocazională au scos la iveală faptul că Yilmaz pleca de acasă, două sau trei nopţi pe săptămână, cu camioneta folosită de servitori la cumpărături, şi se îndrepta spre o stradă lăturalnică din Fifth District, unde vizita o tânără turcoaică care era îndrăgostită de el.

Studenţii s-au hotărât să pună o bombă în Renault în timp ce Yilmaz îşi consuma aventura amoroasă.

Ştiau de unde să obţină explozibil: de la Pepe Gozzi, unul din mulţii fii ai naşului corsican Mémé Gozzi. Pepe era traficant de arme. Vindea oricui, dar prefera clienţi din lumea politică, deoarece – după cum spunea el pe un ton vesel – „Idealiştii plătesc preţuri mai bune”. El îi ajutase pe studenţii turci în ambele lor ultraje anterioare. Exista o problemă legată de planul cu bomba din maşină. De obicei, Yilmaz pleca de la fată singur în Renaultul său – dar nu întotdeauna. Uneori o scotea în oraş la cină. Deseori ea se urca în maşină şi se întorcea peste o jumătate de oră încărcată cu pâine, fructe, brânză şi vin, evident pentru un ospăţ pe cinste. Uneori, Yilmaz mergea acasă cu taxiul, iar maşina îi rămânea fetei pentru o zi sau două. Studenţii erau romantici, asemeni tuturor teroriştilor, şi nu voiau să

rişte să omoare o femeie frumoasă a cărei singură crimă era aceea de a iubi un bărbat care nu o merita.

Au dezbătut această problemă într-un mod democratic. Au luat toate deciziile prin vot şi nu au desemnat niciun conducător; dar totuşi, exista unul printre ei a cărui personalitate puternică îl făcea să-i domine. Numele lui era Rahmi Coskun şi era un tânăr atrăgător şi pasional, cu o mustaţă stufoasă şi o privire plină de glorie. Energia şi hotărârea lui i-a ajutat să ducă la împlinire celelalte două proiecte, în ciuda problemelor şi riscurilor apărute. Rahmi a propus să se consulte cu un expert în bombe.

La început, celorlalţi nu le-a surâs ideea. În cine să aibă încredere? au întrebat ei. Rahmi l-a propus pe Ellis Thaler. Un american care se autonumea poet, dar care îşi câştiga existenţa predând lecţii de engleză, acesta învăţase multe despre explozibili cât timp a fost recrut în Vietnam. Rahmi îl cunoştea cam de un an: amândoi au lucrat la ziarul revoluţionar de scurtă durată *Chaos* şi au organizat împreună un simpozion de poezie în vederea strângerii de fonduri pentru Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei. El părea să înţeleagă furia lui Rahmi vizavi de ceea ce i se făcea Turciei şi ura lui faţă de barbarii care o făceau. Câţiva dintre studenţi îl cunoşteau şi ei vag pe Ellis: fusese văzut la mai multe demonstraţii şi ei presupuseră că era un student în ultimul an sau un profesor tânăr. Totuşi, nu prea le surâdea ideea de a apela la un non-turc; dar Rahmi a fost insistent şi în cele din urmă au căzut de acord.

Ellis a găsit imediat soluţia la problema lor. Bomba ar trebui să aibă un dispozitiv de detonare controlat prin radio, a spus el. Rahmi va sta la un geam din faţa apartamentului fetei sau într-o maşină parcată pe stradă, supraveghind Renaultul. Va ţine în mână un radio-

transmiţător de mărimea unui pachet de ţigări – ca şi cel folosit la deschiderea uşilor de garaj automate. Dacă Yilmaz ar urca în maşină singur, după cum o făcea de cele mai multe ori, atunci Rahmi ar apăsa pe butonul transmiţătorului, iar un semnal radio ar activa un întrerupător din bombă, care atunci ar fi armat şi ar exploda imediat ce Yilmaz ar porni motorul. Dar dacă ar fi fata în maşină, atunci Rahmi nu ar apăsa pe buton, iar ea ar putea pleca cu maşina fără să i se întâmple nimic. Bomba ar fi destul de sigură până când este armată.

— Fără buton, niciun bum, spuse Ellis.

Lui Rahmi îi plăcu ideea şi îl întrebă pe Ellis dacă ar colabora cu Pepe Gozzi la confecţionarea bombei.

— Desigur, spuse Ellis.

Apoi, mai era o altă problemă.

— Am un prieten, spuse Rahmi, care vrea să se întâlnească cu voi doi, Ellis şi Pepe. Să vă spun drept, *trebuie* să se întâlnească cu voi, altfel întreaga afacere cade; pentru că acesta este prietenul care ne dă banii pentru explozibili, maşini, mite, arme şi tot restul.

— De ce vrea să se întâlnească cu noi? se interesară Ellis şi Pepe.

— Trebuie să se asigure că bomba va funcţiona şi vrea să ştie dacă poate avea încredere în voi, spuse Rahmi apologetic. Tot ce trebuie să faceţi este să-i aduceţi bomba şi să-i explicaţi cum va funcţiona, să-i strângeţi mâna şi să-l priviţi în ochi; vi se pare un lucru atât de mare de făcut pentru omul care face ca totul să fie posibil?

— Mi se pare corect, spuse Ellis.

Pepe ezită. El voia banii pe care îi câştiga din această afacere – întotdeauna tânjea după bani, cum tânjeşte un porc după troacă – dar nu îi plăcea să se întâlnească cu oameni necunoscuţi.

Ellis încercă să-l convingă.

— Ascultă, spuse el, aceste grupuri de studenţi înfloresc şi mor ca mimozele primăvara, iar lui Rahmi i se apropie sfârşitul în curând; dar dacă îi cunoşti „prietenul”, atunci vei putea continua tu afacerea, după ce Rahmi nu mai e printre noi.

— Ai dreptate, spuse Pepe, care nu era un geniu, dar putea înţelege în mare principiile unei afaceri, dacă îi erau explicate la modul cel mai simplu.

Ellis îi spuse lui Rahmi că Pepe fusese de acord şi Rahmi stabili întâlnirea pentru duminica viitoare.

În acea dimineaţă, Ellis se trezi în patul lui Jane. Se trezise dintr-odată, speriat, de parcă ar fi avut un coşmar. După câteva clipe îşi dădu seama de ce era atât de tensionat.

Se uită la ceas. Era matinal. Îşi derulă planul în minte. Dacă totul mergea bine, munca lui de mai bine de un an, în care a investit multă răbdare şi concentrare, va fi încununată de succes. Şi se va putea bucura de această victorie împreună cu Jane, dacă va scăpa nevătămat până la sfârşitul zilei.

Îşi întoarse capul să o privească, mişcându-se cu grijă să nu o trezească. Inima lui tresări, cum făcea de fiecare dată când îi vedea faţa. Stătea întinsă pe spate, cu nasul ei în vânt îndreptat spre tavan şi părul ei negru revărsându-se peste pernă ca şi aripa desfăcută a unei păsări. Se uită la gura ei cărnoasă, la buzele pline care l-au sărutat atât de des şi cu atâta patimă. Lumina primăvăratică a soarelui îi scotea la iveală puful dens şi blond de pe obraji – barba ei, cum o numea el când voia să o tachineze.

Era o încântare rară să o vadă în această postură, odihnindu-se, cu faţa relaxată şi inexpresivă. De obicei era animată – râzând, încruntându-se, strâmbându-se, exprimând surpriză, scepticism sau compasiune. Expresia

care-i învăluia cel mai adesea faţa era un zâmbet şiret, ca şi cel al unui băieţel răutăcios care tocmai făcuse o glumă extrem de diabolică. Numai când dormea sau gândea profund arăta aşa; şi totuşi, aşa o plăcea cel mai mult, când era lipsită de apărare şi nestânjenită, înfăţişarea ei insinuând senzualitatea plăpândă care mocnea în ea ca un foc înăbuşit mistuitor. Când o văzu aşa, aproape că îl mâncară degetele să o atingă.

Aceasta îl surprinse. Când o întâlnise prima dată, la scurt timp după ce venise în Paris, îi păru genul femeii băgăreţe întâlnite deseori printre tinere, prezidând întruniri şi organizând campanii împotriva apartheidului şi pentru dezarmarea nucleară, conducând marşuri de protest legate de El Salvador şi poluarea apei, strângând bani pentru muritorii de foame din Chad sau încercând să promoveze un tânăr producător de filme. Oamenii erau atraşi de frumuseţea ei răpitoare, captivaţi de farmecul ei şi energizaţi de entuziasmul ei. Se întâlnise cu ea de câteva ori, doar de dragul de a privi o fată frumoasă devorând o friptură; şi apoi – nu şi-a putut aminti niciodată cum anume s-a întâmplat – descoperise că în interiorul acestei fete excitabile dăinuia o femeie pasională şi se îndrăgostise.

Privirea lui cuprinse mica ei cameră de apartament. Observă cu plăcere obiectele personale care marcau locul ca aparţinându-i: o lampă frumoasă făcută dintr-o mică vază chinezească; un raft cu cărţi de economie şi despre sărăcia din lume; o canapea mare şi pufoasă în care te puteai îneca; o fotografie a tatălui ei, un bărbat chipeş într-o haină la două rânduri, probabil făcută la începutul anilor 1960; o cupă mică de argint pe care o câştigase pe poneiul ei Dandelion, datată 1971, cu zece ani în urmă. Avea 13 ani, se gândi Ellis, iar eu aveam 23; şi în vreme ce ea câştiga la cursele de ponei din Hampshire, eu eram în

Laos, minând Ruta Ho Chi Minh.

Când văzuse apartamentul pentru prima dată, aproape cu un an în urmă, ea tocmai se mutase aici de la periferie, şi era destul de gol: o cameră mică la mansardă, cu o bucătărie într-un alcov, o cabină de duş şi o toaletă la capătul coridorului. Treptat, îl transformase dintr-o mansardă austeră într-un cuibuşor vesel. Câştiga un salariu destul de bun ca interpret, traducând din franceză şi rusă în engleză, dar chiria era mare – apartamentul se afla lângă Boulevard St Michel – şi îşi făcuse cumpărăturile cu grijă, făcând economii pentru a-şi putea achiziţiona masa de mahon potrivită, patul antic şi carpeta Tabriz. Era ceea ce mama lui Ellis ar fi numit o damă cu clasă. Îţi va plăcea, tată, se gândi Ellis. O vei îndrăgi foarte mult.

Se rostogoli într-o parte, cu faţa spre ea, iar mişcarea o trezi, de parcă ar fi ştiut că aşa se va întâmpla. Ochii ei mari şi albaştri priviră spre tavan pentru o fracţiune de secundă, apoi se uită la el, zâmbi şi se rostogoli în braţele lui.

— Bună! şopti ea şi el o sărută.

El se excită imediat. Rămaseră îmbrăţişaţi pentru câteva clipe, pe jumătate adormiţi, sărutându-se din când în când; apoi, ea îşi întinse un picior peste şoldurile lui şi începură să facă dragoste languros, fără să-şi vorbească.

Când au devenit iubiţi pentru prima dată, începând să facă dragoste dimineaţa, şi noaptea, şi deseori chiar şi după-amiaza, Ellis a crezut că această poftă carnală nu va dura şi că, după câteva zile sau poate după câteva săptămâni, noutatea se va evapora şi vor cădea în rutina de a face dragoste de două ori şi jumătate pe săptămână. Dar se înşelase. Un an mai târziu, ei încă o mai făceau de parcă erau în luna de miere.

Ea se rostogoli deasupra lui, sprijinindu-se cu toată greutatea pe trupul său. Pielea ei umedă se lipi de-a lui. El

îi luă în braţe trupul mic şi o îmbrăţişă, în timp ce o penetra adânc. Îl simţi că este aproape de punctul culminant şi îşi ridică capul uitându-se la el, apoi îl sărută cu gura deschisă în timp ce el îşi dădea drumul în ea. Imediat după aceea, ea gemu încet şi suav, şi el o simţi cum se lasă pradă unui orgasm lung şi blând de duminică dimineaţa. Ea rămase deasupra lui, încă pe jumătate adormită. El îi mângâie părul.

După o vreme, ea se mişcă.

— Ştii ce zi e azi? îngână ea.

— Duminică.

— E duminica în care e rândul tău să pregăteşti prânzul.

— Nu am uitat.

— Bine. Urmă o pauză. Ce ai de gând să îmi oferi?

— Friptură, cartofi, mazăre, brânză de capră, căpşune şi frişcă Chantilly.

Ea îşi ridică capul, râzând.

— Asta faci întotdeauna.

— Nu-i adevărat. Data trecută am făcut mazăre franţuzească.

— Şi înainte de asta ai uitat şi am mâncat în oraş. Ce-ai zice de puţină varietate în mâncarea pe care o faci?

— Hei, stai puţin! înţelegerea a fost ca fiecare să gătească alternativ duminica. Nu a pomenit nimeni nimic de un prânz *diferit* de fiecare dată.

Ea se prăbuşi din nou peste el, renunţând să mai continue disputa.

În tot acest timp, nu putu să nu se gândească şi la munca lui din timpul zilei. Avea să aibă nevoie de ajutorul ei inconştient şi acesta era momentul să o întrebe:

— Trebuie să mă întâlnesc cu Rahmi în dimineaţa asta, începu el.

— În regulă. Ne întâlnim la tine acasă mai târziu.

— Ai putea face ceva pentru mine, dacă ai vrea să mergi acolo puţin mai devreme.

— Ce?

— Să pregăteşti prânzul. Nu! Nu! Glumeam. Vreau să mă ajuţi la o mică conspiraţie.

— Continuă, spuse ea.

— Azi e ziua lui Rahmi şi fratele lui, Mustafa, este în oraş, dar Rahmi nu ştie. Dacă totul se sfârşeşte cu bine, nu te voi mai minţi niciodată, gândi Ellis. Vreau ca Mustafa să fie o surpriză pentru petrecerea lui Rahmi. Dar am nevoie de un complice.

— Sunt de acord, spuse ea. Se rostogoli de pe el şi se ridică în fund, stând picior peste picior. Sânii ei erau ca merele, netezi, rotunzi şi tari. Vârfurile părului îi mângâiau sfârcurile. Ce trebuie să fac?

— Problema este simplă. Trebuie să-i spun lui Mustafa unde să meargă, dar Rahmi nu s-a hotărât încă unde să-şi ţină ziua. Astfel că trebuie să-i transmit lui Mustafa mesajul în ultimul moment. Iar Rahmi va fi probabil lângă mine când îl voi suna.

— Şi care e soluţia?

— Te voi suna *pe tine*. Voi vorbi vrute şi nevrute. Ignoră totul, cu excepţia adresei. Sună-l pe Mustafa, dă-i adresa şi spune-i cum să ajungă acolo. Când Ellis inventă această minciună, i se păru cât se poate de plauzibilă, dar nu şi acum.

Totuşi, Jane nu păru deloc suspicioasă.

— Pare a fi destul de simplu, spuse ea.

— Bine, spuse Ellis cu voioşie, ascunzându-şi uşurarea.

— Şi, după ce suni, în cât timp vii acasă?

— În mai puţin de o oră. Vreau să aştept să văd surpriza, dar mă voi eschiva de la masă.

Jane păru îngândurată.

— Te-au invitat pe tine, dar nu şi pe mine.

Ellis ridică din umeri.

— Presupun că este o petrecere de bărbaţi. Se întinse după carneţelul de pe noptieră şi scrise Mus*tafa* şi numărul de telefon.

Jane se dădu jos din pat şi traversă camera spre cabina de duş. Deschise uşa şi porni robinetul. Dispoziţia ei se schimbase. Nu mai zâmbea. Ellis întrebă:

— De ce eşti supărată?

— Nu sunt supărată, spuse ea. Uneori nu-mi place cum mă tratează prietenii tăi.

— Dar ştii cum sunt turcii cu fetele.

— Exact – *fetele*. Nu-i deranjează femeile respectabile, iar eu sunt o fată.

Ellis suspină.

— Nu-ţi stă în caracter să te laşi indispusă de comportamentul preistoric al câtorva şovini. Ce încerci *de fapt* să-mi spui?

Se gândi o clipă, stând goală lângă duş, atât de atrăgătoare că Ellis vru să facă dragoste din nou. Ea spuse:

— Cred că vreau să spun că nu îmi place statutul pe care îl am. Îţi sunt devotată, toată lumea ştie asta – nu mă culc cu altcineva, nici măcar nu ies în oraş cu alţi bărbaţi – dar tu nu îmi eşti devotat. Nu locuim împreună, nu ştiu unde pleci sau ce faci în cea mai mare parte a timpului, nu ne-am cunoscut niciodată părinţii… iar oamenii ştiu toate astea şi mă tratează ca pe o uşuratică.

— Cred că exagerezi.

— Întotdeauna spui asta. Intră sub duş şi trânti uşa. Ellis îşi scoase aparatul de ras din sertar şi începu să se bărbierească la chiuveta din bucătărie. Mai avuseseră această discuţie şi înainte, mult mai amplă, şi ştia care era de fapt problema: Jane voia să locuiască împreună.

Desigur, şi el îşi dorea acest lucru; voia să se căsătorească cu ea şi să-şi petreacă tot restul vieţii împreună. Dar el trebuia să mai aştepte până ce îşi îndeplinea misiunea; şi nu îi putea spune ei asta, aşa că motiva ceva de genul *Nu sunt pregătit* şi *Mai am nevoie de timp*, iar aceste evaziuni vagi o înfuriau. Un an de zile i se părea un timp îndelungat pentru a iubi un bărbat fără a obţine niciun angajament din partea lui. Desigur, avea dreptate. Dar dacă totul se rezolva cu bine azi, el ar putea îndrepta situaţia.

Termină să se bărbierească, îşi înfăşură aparatul de ras într-un prosop şi-l băgă în sertar. Jane ieşi de sub duş şi el îi luă locul. Nu vorbim, gândi el; asta e prostie.

În timp ce el era sub duş, ea făcu cafeaua. El se îmbrăcă rapid cu nişte blugi deschişi la culoare şi un tricou negru şi se aşeză în faţa ei, la micuţa masă de mahon. Ea îi turnă cafea şi spuse:

— Vreau să am o discuţie serioasă cu tine.

— Bine, spuse el rapid, o vom avea la prânz.

— De ce nu acum?

— Nu am timp.

— Ziua de naştere a lui Rahmi este mai importantă decât relaţia noastră?

— Bineînţeles că nu. Ellis simţi o oarecare iritare în tonul vocii sale şi un avertisment îi suna în urechi: *Fii manierat*, *s-ar putea să o pierzi*.

— Dar am promis şi este important să-mi ţin promisiunile; în vreme ce nu pare a avea vreo importanţă dacă discutăm acum sau mai târziu.

Faţa lui Jane radie acea privire încăpăţânată pe care el o cunoştea atât de bine: o avea când luase o hotărâre şi cineva încerca să o abată din drum.

— Pentru *mine* este important să vorbim

Pe moment, fu tentat să-i spună tot adevărul. Dar nu

aşa plănuise el. Nu avea timp, mintea lui era în altă parte şi nu era pregătit. Ar fi mult mai bine să o facă mai târziu, când vor fi amândoi relaxaţi şi el va fi în stare să-i spună că misiunea lui din Paris a luat sfârşit. Aşadar, spuse:

— Cred că te comporţi prosteşte şi nu mă las înduplecat. Te rog să vorbim mai târziu. Trebuie să plec acum. Se ridică.

În timp ce el se îndreptă spre uşă, ea spuse:

— Jean-Pierre m-a chemat să merg cu el în Afghanistan.

Fu atât de surprins de ceea ce auzi că trebui să se gândească o clipă înainte de a-i răspunde:

— Vorbeşti *serios*? întrebă el fără să-i vină să creadă.

— Foarte serios.

Ellis ştia că Jean-Pierre era îndrăgostit de Jane. La fel erau încă o jumătate de duzină de alţi bărbaţi: acest lucru era inevitabil cu o asemenea femeie. Totuşi, niciunul dintre bărbaţi nu era un rival de temut; cel puţin aşa crezuse el până acum. Începuse să-şi mai vină în fire şi spuse:

— De ce ai vrea să vizitezi o zonă de război în compania unui tăntălău?

— Nu e de glumă, spuse ea furioasă. Vorbesc de *viaţa* mea.

El dădu din cap neîncrezător.

— Nu poţi merge în Afghanistan.

— De ce nu?

— Pentru că mă iubeşti.

— Asta nu mă face să fiu la dispoziţia ta.

Cel puţin nu spusese *Nu te iubesc*. Se uită la ceas. Era ridicol: în câteva ore urma să-i spună tot ce-şi dorea ea să audă.

— Nici nu vreau asta, spuse el. E vorba de viitorul nostru şi este o discuţie care nu trebuie să fie pripită.

— N-am de gând să aştept o veşnicie, spuse ea.

— Nu-ţi cer să aştepţi o veşnicie, îţi cer să aştepţi câteva ore. Îi atinse obrazul. Hai să nu ne certăm pentru câteva ore.

Ea se ridică şi îl sărută pe gură cu pasiune.

El o întrebă:

— Aşa-i că nu vei merge în Afghanistan?

— Nu ştiu, spuse ea fără entuziasm.

El încercă să zâmbească:

— Cel puţin nu înainte de prânz.

Ea îi zâmbi înapoi şi aprobă din cap:

— Nu înainte de prânz.

El o privi îndelung şi apoi ieşi.

Bulevardele late de pe Champs-Élysées erau ticsite cu turişti şi parizieni ieşiţi să-şi facă plimbarea de dimineaţă, mişunând ca oile într-un ţarc sub soarele cald al primăverii, şi toate cafenelele stradale erau pline. Ellis stătea în apropierea locului stabilit, cu un rucsac în spate, cumpărat dintr-un magazin ieftin de bagaje. Arăta ca un american care făcea turul Europei cu autostopul.

Şi-ar fi dorit ca Jane să nu-şi fi ales dimineaţa asta pentru a se certa; acum va întoarce lucrurile pe toate părţile şi va fi foarte deprimată pe când va veni el acasă.

Ei bine, nu va trebui decât să-i mângâie o vreme penele zburlite.

Şi-o scoase pe Jane din minte şi se concentra asupra misiunii ce îl aştepta.

Existau două posibilităţi legate de identitatea „prietenului” lui Rahmi, cel care finanţa micul grup terorist. Prima consta în faptul că era un turc bogat, mare iubitor de libertate, care ajunsese la concluzia, din motive politice sau personale, că violenţa împotriva dictaturii militare şi a adepţilor ei era justificată. Dacă aşa vor sta lucrurile, atunci Ellis va fi dezamăgit.

A doua posibilitate putea fi Boris.

„Boris” era o figură legendară în cercurile în care se învârtea Ellis – printre studenţii revoluţionari, palestinienii exilaţi, conferenţiarii politici cu jumătate de normă, editorii ziarelor extremiste prost tipărite, anarhiştii, maoiştii, armenii şi vegetarienii militanţi. Se spunea că este rus, un om al KGB-ului, dispus să finanţeze orice act socialist de violenţă în Occident. Mulţi oameni nu-l credeau că este ceea ce spune, mai ales cei care au încercat şi au eşuat să obţină fonduri de la ruşi. Dar Ellis observase, din când în când, că un grup care luni în şir nu făcuse altceva decât să se plângă că nu-şi permitea nici măcar un copiator, dintr-odată nu mai amintea problema banilor, simţindu-se în mare siguranţă; şi apoi, puţin mai târziu, urma o răpire, sau un schimb de focuri, sau o bombă.

Era sigur, gândi Ellis, că ruşii finanţau astfel de grupuri, cum erau dizidenţii turci; nu puteau rezista unui mod atât de ieftin şi sigur de a cauza probleme. În plus, SUA finanţa răpitori şi ucigaşi în America Centrală şi nu-i venea să creadă că Uniunea Sovietică era mai scrupuloasă decât propria lui ţară. Şi, de vreme ce în acest domeniu de activitate banii nu erau ţinuţi în conturi bancare sau transferaţi prin telex, cineva trebuia să înmâneze bancnotele adevărate; şi trase concluzia că acel cineva trebuia să fie un Boris.

Ellis abia aştepta să-l întâlnească.

Rahmi trecuse pe lângă el exact la 10: 30, îmbrăcat într-un tricou Lacoste roz şi pantaloni de piele strâmţi, părând tensionat. Îi aruncă o privire arzătoare lui Ellis, apoi îşi întoarse capul.

Ellis îl urmă, la câţiva metri în urma lui, cum s-au înţeles înainte.

În următoarea cafenea stradală se profilă forma musculoasă şi supraponderală a lui Pepe Gozzi, îmbrăcat

într-un costum de mătase negru de parcă fusese la slujbă, ceea ce nu era exclus. Ţinea în poală o servietă mare. Se ridică şi merse mai mult sau mai puţin în paralel cu Ellis, astfel încât un observator întâmplător nu ar fi putut spune sigur dacă erau împreună sau nu.

Rahmi o luă în susul dealului, spre Arc de Triomphe.

Ellis îl urmărea pe Pepe cu coada ochiului. Corsicanul avea un instinct animalic pentru autoapărare: fără nicio indiscreţie, verifica dacă nu era urmărit – o dată, când a trecut drumul şi s-a putut uita destul de firesc în spate, în timp ce aştepta să se schimbe culoarea semaforului, şi din nou când a trecut pe lângă un magazin de pe colţ, unde a putut vedea oamenii care treceau pe lângă el în geamul diagonal.

Lui Ellis îi plăcea de Rahmi, dar nu şi de Pepe. Rahmi era sincer şi cu principii înalte, iar oamenii pe care i-a ucis probabil că au meritat să moară. Pepe era complet diferit. Făcea acest lucru pentru bani şi pentru că era prea inferior şi prost pentru a supravieţui în lumea afacerilor legale.

La trei străzi de Arc de Triomphe, Rahmi o luă pe o stradă lăturalnică. Ellis şi Pepe îl urmară. Rahmi îi conduse de-a lungul drumului şi intră în Hôtel Lancaster.

Deci, aceasta era marea întâlnire. Ellis speră să aibă loc într-un bar sau restaurant al hotelului: s-ar fi simţit mai bine într-un loc public.

Holul din marmură de la intrare era răcoros după toropeala din stradă. Ellis se înfioră. Un ospătar îmbrăcat în smoching se uită chiorâş la blugii săi. Rahmi se pregătea să intre într-un lift mic de la capătul holului în formă de L. Va fi deci o cameră de hotel. Fie. Ellis îl urmă pe Rahmi şi Pepe se strecură în spatele lor. Nervii lui Ellis deveneau tot mai încordaţi, pe măsură ce urcau. Coborâră din lift la etajul patru şi Rahmi îi conduse în Camera 41 şi încuie uşa.

Ellis încercă să pară calm şi liniştit.

Uşa se deschise încet.

Era Boris. Ellis o ştiu din momentul în care dădu ochii cu el şi simţi o senzaţie de triumf şi, în acelaşi timp, un fior rece de teamă. Moscova stătea scrisă pe acest om din cap până-n picioare, de la tunsoarea lui ieftină până la pantofii lui robuşti şi practici, iar privirea lui pătrunzătoare şi aspectul dur al gurii sale reflectau inconfundabilul stil KGB-ist. Acest bărbat nu era ca Rahmi sau Pepe; nu era niciun idealist înflăcărat, niciun mafiot mojic. Boris era un terorist profesionist cu inimă de piatră, care nu ar fi ezitat nici pentru o clipă să le zboare creierii celor trei bărbaţi care stăteau acum în faţa lui.

Te caut de multă vreme, se gândi Ellis.

Boris ţinu pentru o clipă uşa întredeschisă, ca un scut pentru trupul său, în timp ce îi studie, apoi făcu un pas înapoi şi spuse în franceză: „Intraţi”.

Intrară în sufrageria unui apartament. Era destul de frumos decorată şi mobilată cu scaune, câteva măsuţe şi un dulap care părea să fie o antichitate din secolul XVIII. Un pachet de ţigări Marlboro şi o sticlă de coniac din duty-free erau aşezate pe o măsuţă delicată, cu picioare arcuite. În colţul îndepărtat, o uşă întredeschisă ducea în dormitor.

Prezentările lui Rahmi fură extrem de formale:

— Pepe. Ellis. Prietenul meu.

Boris era un bărbat cu umeri laţi, îmbrăcat într-o cămaşă albă cu mânecile suflecate, scoţându-i la iveală antebraţele musculoase şi păroase. Pantalonii lui albaştri de sergent erau prea groşi pentru vremea de afară. Pe spătarul unui scaun atârna o haină negru cu galben care nu s-ar fi potrivit cu pantalonii.

Ellis îşi puse rucsacul pe covor şi se aşeză.

Boris făcu semn spre sticla de coniac:

— Beţi ceva?

Ellis nu voia coniac la ora 11 dimineaţa. Spuse:

— Da, te rog, cafea.

Boris îi aruncă o privire încruntată şi ostilă, apoi zise:

— Vom bea cu toţii cafea, şi se îndreptă spre telefon. E obişnuit ca toată lumea să-i poarte de frică, se gândi Ellis în acel moment: nu-i place că îl tratez ca pe un egal.

Lui Rahmi îi era foarte frică de Boris şi se fâstâcea nervos, încheindu-şi şi descheindu-şi nasturele de sus al tricoului său roz de polo, în timp ce insul sună la room-service.

Boris puse jos receptorul şi i se adresă lui Pepe:

— Încântat de cunoştinţă, spuse el în franceză. Cred că ne putem ajuta unul pe altul.

Pepe încuviinţă din cap, fără să scoată o vorbă. Stătea aplecat în faţă pe scaunul de catifea, gabaritul său depăşit de sub costumul negru părând ciudat de vulnerabil în contrast cu frumoasa piesă de mobilier, de parcă era pe punctul de a-l rupe. Pepe are multe lucruri în comun cu Boris, se gândi Ellis: amândoi sunt bărbaţi puternici şi cruzi, lipsiţi de milă şi bună-cuviinţă. Dacă Pepe ar fi rus, ar face parte din KGB; dacă Boris ar fi francez, ar face parte din Mafia.

— Arată-mi bomba, spuse Boris.

Pepe deschise servieta. Era ticsită de bucăţi dintr-o substanţă galbenă, lungi cam de 30 cm şi în formă de pătrate de câţiva milimetri. Boris îngenunche pe covorul de lângă servietă şi lovi cu degetul arătător una din bucăţi. Substanţa sună ca şi chitul. Boris o mirosi.

— Presupun că este C3, îi spuse el lui Pepe.

Pepe aprobă din cap.

— Unde este mecanismul?

Rahmi spuse:

— Îl are Ellis în rucsac.

Ellis spuse:
— Nu îl am.
Camera se cufundă în tăcere pentru o clipă. O expresie plină de panică puse stăpânire pe faţa tânără şi atrăgătoare a lui Rahmi.
— Ce vrei să spui? întrebă el agitat. Ochii lui speriaţi se mutau de la Ellis la Boris şi invers. Ai spus... I-am spus că vei...
— Taci, i-o tăie Boris. Rahmi căzu în muţenie. Boris se uită întrebător la Ellis.
Ellis vorbi cu o indiferenţă formală pe care nu o simţea.
— M-am temut ca această întâlnire să nu fie o capcană, aşa că am lăsat mecanismul acasă. Poate ajunge aici în câteva minute. Nu trebuie decât să-mi sun iubita.
Boris se holbă la el pentru câteva secunde. Ellis îl privi cât putu de calm. În cele din urmă, Boris spuse:
— De ce ai crezut că asta ar putea fi o capcană?
Ellis se gândi că dacă va încerca să se justifice, va părea că încearcă să se apere. Oricum, era o întrebare stupidă. Îi aruncă o privire arogantă lui Boris, apoi ridică din umeri şi nu spuse nimic.
Boris continuă să se uite la el întrebător. În cele din urmă, rusul spuse:
— Voi suna eu.
Ellis fu gata să protesteze, dar se abţinu. Acesta era un lucru pe care nu-l prevăzuse. Afişă în continuare o atitudine de nepăsare, în timp ce ardea de mânie. Cum va reacţiona Jane la auzul vocii unui străin? Şi dacă nu era acolo, dacă se hotărâse să-şi încalce promisiunea? Regretă că se folosise de ea pentru aşa ceva. Dar era prea târziu acum.
— Eşti un om precaut, îi spuse el lui Boris.
— Şi tu. Care e numărul tău de telefon?

Ellis i-l spuse. Boris scrise numărul pe carneţelul cu mesaje de lângă telefon, apoi începu să-l formeze.

Ceilalţi aşteptau în linişte.

Boris spuse:

— Alo! Sun din partea lui Ellis.

Probabil că vocea necunoscută nu o înspăimânta, se gândi Ellis: aştepta oricum un telefon destul de ciudat. *Ignoră totul*, *în afara adresei*, îi spusese el.

— Ce? întrebă Boris iritat şi Ellis se gândi: „O, drace, ce i-o fi spunând acum?” da, sunt, dar nu contează asta, spuse Boris. Ellis vrea să-i aduci mecanismul în Camera 41 de la Hôtel Lancaster, din Rue de Berri.

Urmă o altă pauză.

Intră în joc, Jane, se gândi Ellis.

— Da, este un hotel foarte drăguţ.

Nu mai glumi cu omul! Spune-i odată că îl vei aduce – te rog.

— Mulţumesc, spuse Boris şi adăugă apoi pe un ton mai degrabă sarcastic: Eşti foarte amabilă. Apoi închise telefonul.

Ellis încercă să pară că nu s-ar fi aşteptat nicio clipă să intervină vreo problemă.

Boris spuse:

— Ştia că sunt rus. Cum a aflat asta?

Ellis fu buimăcit pentru un moment, apoi găsi răspunsul:

— Este lingvistă. Cunoaşte accentele.

Pepe vorbi pentru prima dată.

— Cât timp aşteptăm să vină, ce-ar fi să vedem banii?

— În regulă. Boris intră în dormitor.

Cât timp fu plecat, Rahmi îi vorbi lui Ellis în şoaptă:

— Nu mă aşteptam să faci şmecheria asta!

— Bineînţeles că nu te aşteptai, spuse Ellis pe un ton

prefăcut de plictiseală. Dacă ai fi ştiut ce am de gând să fac, nu ar mai fi fost o protecţie, nu-i aşa?

Boris se întoarse cu un plic maro mare şi i-l înmână lui Pepe. Pepe îl deschise şi începu să numere bancnotele de franci de o sută.

Boris desfăcu pachetul de Marlboro şi îşi aprinse o ţigară.

Ellis se gândi: Sper că Jane nu *aşteaptă* prea mult până să-l sune pe „Mustafa”. Ar fi trebuit să-i spun că este important să transmită mesajul imediat.

După o vreme, Pepe spuse:

— Sunt toţi. Puse banii înapoi în plic, îi linse marginea, îl sigilă şi îl puse pe măsuţă.

Cei patru bărbaţi nu scoaseră după aceea nicio vorbă timp de câteva minute.

Boris îl întrebă pe Ellis:

— Cât de departe stai?

— Cincisprezece minute cu motoscuterul.

Se auzi o bătaie în uşă. Ellis se încordă.

— A condus repede, spuse Boris şi deschise uşa.

Cafeaua, spuse el dezgustat şi îşi reocupă locul.

Doi ospătari cu veste albe împinseră un gheridon în cameră. Se îndreptară şi se întoarseră, fiecare ţinând în mână câte un pistol MAB Modelul „D”, tipul de pistol standard folosit de detectivii francezi. Unul dintre ei spuse:

— Nu mişcă nimeni!

Ellis îl simţi pe Boris gata să ţâşnească. De ce erau numai doi detectivi? Dacă Rahmi va face vreo prostie şi va fi împuşcat, aceasta va crea o diversiune suficientă pentru ca Pepe şi Boris să-i pună la pământ pe cei doi bărbaţi înarmaţi...

Uşa de la dormitor fu deschisă cu putere şi apărură încă doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme de ospătari, înarmaţi ca şi colegii lor.

Boris se relaxă şi o expresie de resemnare îi învălui faţa.

Ellis realiză că-şi ţinuse respiraţia. Îi dădu drumul printr-un suspin lung.

Totul se sfârşise.

Un poliţist îmbrăcat în uniformă intră în cameră.

— O capcană! izbucni Rahmi. Aceasta este o capcană.

— Taci, spuse Boris şi vocea lui aspră îl reduse încă o dată pe Rahmi la tăcere. Apoi i se adresă poliţistului: Mă opun din răsputeri acestui ultraj, începu el. Vă rog, băgaţi de seamă că…

Poliţistul îl lovi peste gură cu pumnul său îmbrăcat într-o mănuşă de piele.

Boris îşi atinse buzele, apoi se uită la pata de sânge de pe mână. Atitudinea lui se schimbă complet când înţelese cât de important era pentru el să găsească o modalitate de scăpare.

— Uită-te bine la faţa mea, îi spuse poliţistului pe un ton rece ca gheaţa. Te vei mai întâlni cu ea.

— Dar cine este trădătorul? – strigă Rahmi. Cine ne-a trădat?

— El, spuse Boris arătând spre Ellis.

— Ellis? întrebă Rahmi fără să-i vină să creadă.

— Telefonul, spuse Boris. Adresa.

Rahmi se holbă la Ellis. Părea rănit de moarte.

Alţi câţiva poliţişti în uniformă intrară în cameră. Ofiţerul arătă spre Pepe:

— Ăsta-i Gozzi, spuse el.

Doi poliţişti îi puseră cătuşele lui Pepe şi îl conduseră afară din cameră. Ofiţerul se uită la Boris şi îl întrebă:

— Tu cine eşti?

Boris se arătă plictisit.

— Jan Hocht, spuse el. Sunt cetăţean al Argentinei…

— Nu te mai deranja, spuse ofiţerul dezgustat. Luaţi-l de aici. Se întoarse spre Rahmi. Şi tu?

— Nu am nimic de spus, afirmă Rahmi, reuşind să o spună pe un ton eroic.

Ofiţerul făcu semn din cap şi Rahmi fu şi el încătuşat. Se uită fix la Ellis până în momentul în care fu scos afară pe uşă.

Arestaţii au fost duşi jos cu liftul, unul câte unul. Servieta lui Pepe şi plicul plin de bancnote de 100 de franci au fost învelite în politină. Un fotograf al poliţiei veni înăuntru şi îşi instală trepiedul.

Ofiţerul îi spuse lui Ellis:

— În faţa hotelului este parcat un Citroën DS negru. Ezitând, adăugă: Domnule.

Sunt din nou de partea legii, se gândi Ellis. Un amărât de Rahmi este un om mult mai atrăgător decât acest poliţist.

Coborî cu liftul. În holul hotelului, directorul, îmbrăcat într-o haină neagră şi pantaloni în dungi, stătea cu o expresie îngheţată pe faţă în timp ce tot mai mulţi poliţai veneau înăuntru.

Ellis ieşi la lumina soarelui. Citroën-ul negru era pe cealaltă parte a străzii. În faţă era un şofer, iar în spate un pasager. Ellis urcă în spate. Maşina demară cu viteză.

Pasagerul se întoarse spre Ellis şi spuse:

— Bună, John.

Ellis zâmbi. Era ciudat să-şi audă numele adevărat după mai bine de un an. El spuse:

— Cum eşti, Bill?

— Uşurat! spuse Bill. De treisprezece luni nu auzim nimic de tine, decât că ne tot ceri bani. Apoi, primim un telefon irevocabil prin care ni se spune că avem 24 de ore să organizăm un pluton de arestare. Imaginează-ţi ce a trebuit să facem pentru a-i convinge pe francezi să o facă

fără a le spune de ce! Plutonul trebuia să apară undeva lângă Champs-Élysées, dar pentru a obţine adresa exactă a trebuit să aşteptăm un telefon de la o femeie care întreba de Mustafa. Cam asta e tot ce ştim!

— A fost singura modalitate, spuse Ellis pe un ton conciliant.

— Ei bine, am avut multe de făcut – şi acum datorez câteva favoruri mari în acest oraş – dar am făcut-o. Deci, spune-mi dacă a meritat. Pe cine am băgat la pârnaie?

— Rusul este Boris, spuse Ellis.

Faţa lui Bill schiţă un zâmbet larg.

— Să fiu al naibii! exclamă el. L-ai prins pe Boris. Glumeşti.

— Nu glumesc.

— Dumnezeule, ar fi bine să-l recuperez de la francezi înainte să-şi dea seama cine este.

Ellis ridică din umeri.

— Oricum, nimeni nu va obţine de la el mai multe informaţii. Este tipul omului devotat. Lucrul care contează este că l-am scos din circulaţie. Le va lua doi ani până să-i găsească un înlocuitor şi pentru ca noul Boris să-şi facă relaţii. Între timp, noi le-am încetinit bine operaţiunile.

— Cu siguranţă am făcut-o. E senzaţional.

— Corsicanul este Pepe Gozzi, un traficant de arme, continuă Ellis. El a furnizat armele pentru aproape toate acţiunile teroriste din Franţa, în ultimii doi ani, şi multe altele din alte ţări. El este cel care trebuie interogat. Trimiteţi un detectiv francez să vorbească cu taică-său, Mémé Gozzi, în Marsilia. Presimt că bătrânului nu i-a plăcut niciodată ideea ca familia lui să fie implicată în crime politice. Oferă-i o înţelegere: imunitate pentru Pepe, dacă Pepe va depune mărturie împotriva oamenilor politici cărora le-a vândut marfă – niciunul nu e un criminal obişnuit. Mémé va accepta, deoarece nu o va lua ca pe o

trădare a prietenilor. Iar dacă Mémé acceptă, va accepta şi Pepe. Francezii îl pot judeca ani în şir.

— Incredibil. Bill păru uluit. Într-o singură zi i-ai înfundat probabil pe cei mai mari instigatori ai terorismului din lume.

— Într-o singură zi? Ellis zâmbi. Mi-a luat un an.

— A meritat.

— Tânărul este Rahmi Coskun, spuse Ellis.

— Se grăbea pentru că mai exista cineva căruia voia să-i spună toate astea.

— Rahmi şi grupul său au bombardat Turkish Airlines cu câteva luni în urmă şi au omorât un ataşat al ambasadei înainte de asta. Dacă percheziţionezi întregul grup, sigur vei găsi ceva probe juridice.

— Sau poliţiştii francezi îi vor convinge să mărturisească.

— Da. Dă-mi un pix şi am să-ţi scriu numele şi adresele.

— Las-o baltă acum. Îmi vei spune totul când ajungem la ambasadă.

— Eu nu merg la ambasadă.

— John, nu te opune procedurii.

— Am să-ţi dau aceste nume şi vei avea toate informaţiile vitale, chiar dacă mă calcă azi cu maşina vreun taximetrist francez furios. Dacă supravieţuiesc, ne vedem mâine şi îţi voi da atunci toate detaliile.

— De ce să mai aşteptăm?

— Iau masa în oraş cu o femeie.

Bill îşi dădu ochii peste cap.

— Presupun că îţi datorăm măcar atât, spuse el şovăitor.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Cu cine iei masa în oraş?

— Jane Lambert. Numele ei a fost unul dintre cele pe

care mi le-ai dat când m-ai pus la curent cu toate astea pentru prima dată.

— Îmi amintesc. Ţi-am spus că dacă reuşeşti să o cucereşti, ea te va pune în legătură cu fiecare socialist nebun, terorist arab, susţinător Baader-Meinhof şi poet avangardist din Paris.

— Aşa s-a şi întâmplat, doar că m-am şi îndrăgostit de ea.

Bill arătă ca un bancher din Connecticut căruia tocmai i s-a spus că fiul său se va căsători cu fiica unui milionar negru: nu ştia dacă să fie încântat sau îngrozit.

— O! Şi cum este ea?

— Ea nu este ţicnită, deşi are câţiva prieteni ţicniţi. Ce pot să-ţi spun? E foarte frumoasă, super inteligentă şi are un apetit sexual incredibil. Este femeia la care am visat toată viaţa.

— Atunci înţeleg de ce preferi să sărbătoreşti cu ea şi nu cu mine. Ce ai de gând să faci?

Ellis zâmbi.

— O să desfac o sticlă de vin, o să fac câteva frigărui, o să-i spun că mă ocup cu prinderea teroriştilor şi o s-o cer în căsătorie.

CAPITOLUL 2

Jean-Pierre se aplecă peste masa de cantină şi se uită la brunetă cu o privire plină de compasiune.

— Cred că ştiu ce simţi, spuse el pe un ton cald. Îmi amintesc că eram foarte deprimat spre sfârşitul primului an de la Facultatea de Medicină. Parcă ţi se dau deodată mai multe informaţii decât pot fi stocate de creier şi pur şi simplu nu ştii cum vei reuşi să le stăpâneşti până la examene.

— *Exact* asta e, spuse ea aprobând ferm din cap. Aproape că îi curgeau lacrimile.

— Este un semn bun, o consolă el. Înseamnă că eşti printre cei mai buni de la curs. Cei care nu îşi fac griji sunt cei care-şi pică examenele.

Ochii ei căprui erau plini de recunoştinţă.

— Chiar crezi asta?

— Sunt sigur de asta.

Îl privi cu afecţiune. Mai degrabă m-ai mânca pe mine, decât ce ai în farfurie, gândi el. Se mişcă puţin şi gulerul puloverului ei se deschise larg, scoţând la iveală breteaua brodată a sutienului ei. Pe moment, Jean-Perre se simţi ispitit. În aripa de est a spitalului se afla un dulap de lenjerii care nu mai era folosit după ora 9: 30 dimineaţa. Jean-Pierre profitase de el de mai multe ori. Puteai să încui uşa pe dinăuntru şi să te întinzi pe un teanc moale de cearşafuri curate...

Bruneta suspină şi luă o bucată de friptură în gură, dar când începu să mestece, Jean-Pierre îşi pierdu interesul. Ura să vadă oamenii mâncând. Oricum, numai îşi încordase muşchii, să vadă dacă încă o mai poate face: nu voia cu adevărat să o seducă. Era foarte frumoasă, cu păr creţ de o culoare mediteraneană caldă, şi avea un corp minunat, dar în ultima vreme pe Jean-Pierre nu îl mai

entuziasmau cuceririle întâmplătoare. Singura femeie care reuşea să-l fascineze pentru mai mult de un minut era Jane Lambert – iar ea nu voia nici măcar să îl sărute.

Nu se mai uita la brunetă şi privirea lui hoinărea neliniştită de jur-împrejurul cantinei spitalului. Nu văzu pe nimeni cunoscut. Locul era aproape gol: lua prânzul devreme pentru că lucra în tura de dimineaţă.

Se împliniseră acum şase luni de când văzuse pentru prima dată faţa uluitor de frumoasă a lui Jane, într-o încăpere aglomerată, la o petrecere pentru lansarea unei cărţi noi despre ginecologia feministă. El îi sugerase atunci că nu există ceva ce poate fi definit ca medicină feministă, ci doar medicină bună şi medicină proastă. Ea îi răspunse că nu există matematică creştină, dar totuşi a fost nevoie de un eretic, cum era Galileo, pentru a dovedi că pământul se învârte în jurul soarelui. Jean-Pierre exclamase: „Ai dreptate!" cât putuse el de dezarmant şi se împrieteniseră.

Totuşi, ea nu ceda în faţa farmecului său. Îl plăcea, dar părea devotată americanului, deşi Ellis era cu mult mai bătrân decât ea. Aceasta îl făcu oarecum pe Jean-Pierre să o dorească şi mai mult. Numai dacă Ellis ar ieşi din decor – să fie călcat de autobuz sau aşa ceva... în ultima vreme, împotrivirea lui Jane parcă îşi mai pierduse din intensitate – sau credea el asta pentru că şi-o dorea atât de mult?

Bruneta spuse:

— Este adevărat că pleci în Afghanistan pentru doi ani?

— Da.

— De ce?

— Pentru că cred în libertate, presupun. Şi pentru că nu m-am pregătit atâta doar pentru a le face operaţii pe cord afaceriştilor obezi. Aceste minciuni îi ieşiră pe gură automat.

— Dar de ce doi ani? Oamenii care fac acest lucru pleacă de obicei pentru trei sau şase luni, cel mult un an.

— Chiar aşa? spuse Jean-Pierre schiţând un zâmbet din colţul gurii. Ştii, e greu să obţii ceva de valoare într-un timp scurt. Ideea de a trimite doctori acolo pentru o vizită scurtă este foarte ineficientă. Ceea ce au nevoie rebelii este un fel de sistem medical permanent, un spital care să rămână în acelaşi loc şi să aibă cel puţin o parte din personal neschimbată de la un an la altul. Cum stau lucrurile acum, jumătate din oameni nu ştiu unde să-şi ducă bolnavii şi răniţii, nu urmează indicaţiile medicului pentru că nu ajung să-l cunoască suficient de bine pentru a avea încredere în el şi nimeni nu are timp pentru educaţia sănătăţii. Iar costul transportului de voluntari până acolo şi aducerea lor înapoi face ca serviciile lor „gratuite” să fie cam scumpe.

Jean-Pierre investi atâta efort în acest discurs că aproape că îl crezu şi el şi trebui să-şi amintească de adevăratul motiv pentru care mergea în Afghanistan şi de ce trebuia într-adevăr să stea acolo doi ani.

O voce din spatele lui spuse:

— Cine îşi va oferi serviciile gratuit?

Se întoarse şi dădu cu ochii de un alt cuplu cu tăvi de mâncare în mână: Valérie, care era intern ca şi el; şi prietenul ei, un radiolog. Se aşezară lângă Jean-Pierre şi brunetă.

Bruneta răspunse la întrebarea lui Valérie:

— Jean-Pierre merge în Afghanistan să lucreze pentru rebeli.

— Serios? Valérie era surprinsă. Am auzit că ţi s-a oferit o slujbă grozavă în Houston.

— Am refuzat-o.

Fu impresionată.

— Dar de ce?

— Consider că merită mai mult să salvez vieţile celor care luptă pentru libertate, în vreme ce câţiva milionari texani în plus sau în minus nu vor schimba cu nimic lucrurile.

Radiologul nu era atât de fascinat de Jean-Pierre ca şi prietena lui. Înghiţi o îmbucătură de cartofi şi spuse:

— Nu mai spune. După ce te întorci ţi se va oferi fără probleme aceeaşi slujbă din nou – vei fi şi doctor şi erou.

— Chiar crezi asta? întrebă Jean-Pierre indiferent. Nu îi plăcea turnura pe care o lua conversaţia.

— Doi oameni din acest spital au plecat în Afghanistan anul trecut, continuă radiologul. Amândoi au primit posturi excelente când s-au întors.

Jean-Pierre schiţă un zâmbet tolerant.

— E plăcut să ştiu că voi putea fi angajat dacă voi supravieţui.

— Eu sper că aşa va fi, spuse bruneta indignată. După un astfel de sacrificiu!

— Ce părere au părinţii tăi despre asta? se hazardă Valérie.

— Mama este de acord, spuse Jean-Pierre. Bineînţeles că era de acord: iubise un erou. Jean-Pierre îşi putea imagina ce ar fi spus tatăl său despre tinerii doctori idealişti care mergeau să lucreze pentru rebelii afghani. *Socialismul nu înseamnă că toată lumea poate face ce vrea*! ar fi spus el pe un ton răguşit şi imperios, înroşindu-se puţin la faţă. *crezi că sunt acei rebeli*? *Sunt nişte bandiţi*, *prădându-i pe ţăranii care respectă legea*. *Instituţiile feudale trebuie rase de pe faţa pământului înainte ca socialismul să se poată instala*. Ar fi dat cu pumnul în masă. *Pentru a face un sufleu trebuie să spargi ouă – pentru a face socialism*, *trebuie să spargi capuri*! Nu-ţi face griji, tată, ştiu toate astea. Tatăl meu a murit, spuse Jean-Pierre. Dar şi el a fost un luptător al libertăţii. A luptat

în Rezistenţă în timpul războiului.

— Ce a făcut? întrebă scepticul radiolog, dar Jean-Pierre nu îi mai răspunse pentru că îl văzuse traversând cantina spre el pe Raoul Clermont, editorul ziarului *La Révolte*, tot transpirat în costumul lui de duminică. Ce naiba căuta acest jurnalist gras în cantina spitalului?

— Trebuie să-ţi spun ceva, zise Raoul fără preambul. Abia mai putea respira.

Jean-Pierre îi arătă un scaun.

— Raoul...

— Este urgent, îl întrerupse Raoul, de parcă nu ar fi vrut ca ceilalţi să audă cum îl cheamă.

— De ce nu iei prânzul cu noi, apoi vom putea vorbi pe îndelete?

— Îmi pare rău, dar nu pot.

Jean-Pierre simţi o oarecare panică în vocea grăsanului. Privindu-l în ochi, văzu că aceştia îl implorau să îl ia în serios. Surprins, Jean-Pierre se ridică.

— Bine, spuse el. Pentru a acoperi impetuozitatea situaţiei, le spuse celorlalţi pe un ton glumeţ: Să nu-mi mâncaţi porţia. Mă întorc imediat. Îl luă pe Raoul de braţ şi ieşiră din cantină.

Jean-Pierre intenţionase să se oprească şi să vorbească în faţa uşii, dar Raoul îşi continuă drumul de-a lungul coridorului.

— M-a trimis Monsieur Leblond, spuse el.

— Începusem să cred că el trebuie să fie în spatele acestei manevre, spuse Jean-Pierre. Acum o lună, Raoul îl duse să îl cunoască pe Leblond, care îi ceruse să meargă în Afghanistan, în aparenţă pentru a-i ajuta pe rebeli, cum o făceau mulţi medici francezi tineri, dar de fapt pentru a fi un spion al ruşilor. Jean-Pierre fusese mândru, temător şi mai ales încântat de oportunitatea de a face ceva cu adevărat spectaculos pentru această cauză. Singura lui

teamă fusese că organizaţiile care trimiteau medici în Afghanistan îl vor respinge pentru că era comunist. Nu aveau cum să ştie că era membru de partid, iar el cu siguranţă nu le-o va spune – dar ar putea şti că era un simpatizant comunist. Cu toate acestea, erau destui comunişti francezi care se opu ne-au invaziei Afghanistanului. Mai exista totuşi o posibilitate îndepărtată ca o organizaţie precaută să sugereze că ar fi mai bine pentru Jean-Pierre să lucreze pentru un alt grup de luptători pentru libertate – trimiteau oameni să-i ajute pe rebeli şi în El Salvador, de exemplu. Jean-Pierre fusese imediat acceptat de *Médecins pour la Liberté*. Îi spusese lui Raoul vestea cea bună şi Raoul îi zise că va mai avea o întâlnire cu Leblond. Probabil că aceasta avea legătură cu acea întâlnire. Dar de ce atâta panică?

— Vrea să se întâlnească cu tine acum.

— *Acum*? se alarmă Jean-Pierre. Sunt de serviciu.

Am pacienţi...

— Cu siguranţă va avea altcineva grijă de ei.

— Dar ce-i atâta grabă? Plec abia peste două luni.

— Nu e vorba de Afghanistan.

— Atunci despre ce *e* vorba?

— Nu ştiu.

Atunci ce te-a speriat, se întrebă Jean-Pierre.

— Nu ai nici cea mai vagă idee?

— Ştiu că Rahmi Coskun a fost arestat.

— Studentul turc?

— Da.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Şi ce legătură are asta cu mine? Abia dacă îl cunosc.

— Monsieur Leblond îţi va explica.

Jean-Pierre gesticulă din mâini:

— Nu pot pleca de aici pur şi simplu.

— Ce s-ar întâmpla dacă ai fi bolnav? întrebă Raoul sugestiv.

— Aş anunţa funcţionara de la personal şi ar căuta pe cineva care să mă înlocuiască. Dar...

— Atunci, anunţ-o. Ajunseră la intrarea în spital, iar pe perete erau aliniate mai multe telefoane interioare.

S-ar putea ca acesta să fie un test, se gândi Jean-Pierre; un test de loialitate, să vadă dacă sunt suficient de serios pentru a îndeplini această misiune. Se decise să rişte o confruntare cu autorităţile spitalului. Ridică receptorul.

— A intervenit o urgenţă în familie şi trebuie să plec, spuse el când primi legătura. Trebuie să luaţi imediat legătura cu doctorul Roche.

— Bine, domnule doctor, răspunse asistenta cu calm. Sper că nu aţi primit veşti proaste.

— Am să vă spun mai târziu, zise el în grabă. La revedere. O, încă ceva.

— Avea o pacientă postoperatorie care avusese hemoragie în timpul nopţii.

— Cum se simte Madame Ferier?

— Bine. Nu mai are hemoragie.

— În regulă. Supravegheaţi-o îndeaproape.

— Da, domnule doctor.

Jean-Pierre închise.

— În regulă, îi spuse lui Raoul. Să mergem.

Merseră pe jos până în parcare şi se urcară în Renaultul 5 al lui Raoul. În maşină era foarte cald din cauza soarelui de amiază. Raoul conduse cu viteză pe străzi lăturalnice. Jean-Pierre era agitat. Nu ştia exact cine era Leblond, dar presupuse că omul avea vreo funcţie în KGB. Jean-Pierre se trezi întrebându-se dacă făcuse ceva care să ofenseze mult temuta organizaţie; şi, dacă da,

care ar fi pedeapsa.

Cu siguranţă nu aveau cum să afle de Jane.

Faptul că o chemase cu el în Afghanistan nu era treaba lor. Cu siguranţă mai mergeau şi alţii cu el, poate o asistentă care să-l ajute pe Jean-Pierre o dată ajunşi la destinaţie, poate alţi doctori care se îndreptau spre diferite părţi ale ţării: de ce nu ar putea fi şi Jane printre ei? Nu era asistentă medicală, dar putea face un curs de prim ajutor şi marele ei avantaj era că vorbea ceva Farsi din limba persană, un dialect care se vorbea în zona unde trebuia să ajungă Jean-Pierre.

Spera că va merge cu el din idealism şi simţ al aventurii. Spera că va uita de Ellis cât timp va fi acolo şi se va îndrăgosti de cel mai apropiat european, care desigur va fi Jean-Pierre.

Mai sperase, de asemenea, că Partidul nu va afla niciodată că a încurajat-o să plece din motive personale. Nu trebuiau să ştie asta şi nici nu aveau cum s-o facă, normal – sau cel puţin aşa crezuse el. Probabil că se înşelase. Probabil că erau furioşi.

E o prostie, îşi spuse el. Nu am greşit cu nimic; şi chiar dacă am greşit cu ceva, nu voi fi pedepsit. Acesta este adevăratul KGB, nu acea instituţie mitică care îi bagă în sperieţi pe abonaţii publicaţiei *Reader’s Digest*.

Raoul parcă maşina. Se opriseră în faţa unei clădiri cu apartamente de lux din Rue de l’Université. Era locul în care Jean-Pierre se întâlnise cu Leblond ultima dată. Ieşiră din maşină şi intrară în clădire.

Holul era întunecos. Urcară nişte scări în spirală până la etajul unu şi sunară la o uşă. Cât de mult mi s-a schimbat viaţa, gândi Jean-Pierre, de când am aşteptat ultima dată în faţa acestei uşi!

Monsieur Leblond o deschise. Era un bărbat scund, subţirel, cu început de calviţie şi ochelari, şi arăta ca un

majordom în costumul său gri cu cravată argintie. Îi conduse în camera din spatele clădirii, unde Jean-Pierre dăduse interviul. Geamurile înalte şi decorurile elaborate indicau că fusese odinioară un salon elegant, dar acum avea un covor de nailon, un birou ieftin şi câteva scaune de plastic portocalii.

— Aşteptaţi aici o clipă, spuse Leblond. Vocea lui era calmă, sacadată şi cât se poate de seacă. Un uşor accent sugera că numele lui adevărat nu era Leblond. Ieşi pe o altă uşă.

Jean-Pierre stătea pe unul din scaunele de plastic. Raoul rămase în picioare. În această cameră, se gândi Jean-Pierre, acea voce seacă îmi spusese: Eşti un membru loial şi discret al Partidului din copilărie. Caracterul şi istoria familiei tale sugerează că ai servi onorabil Partidul sub acoperire.

Sper că nu am stricat totul din cauza lui Jane, se gândi el.

Leblond se întoarse însoţit de un bărbat. Amândoi stăteau în prag şi Leblond arătă cu degetul spre Jean-Pierre. Celălalt bărbat se uită încruntat la Jean-Pierre, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească ceva. Jean-Pierre îi întoarse aceeaşi privire. Bărbatul era foarte mare, cu umeri laţi ca un jucător de fotbal. Părul lui era lung în lateral, dar în vârful capului se subţia şi avea o mustaţă posomorâtă. Era îmbrăcat într-o geacă verde de catifea reiată, cu o mânecă sfârtecată. După câteva secunde aprobă din cap şi ieşi.

Leblond închise uşa după el şi se aşeză la birou.

— A avut loc un dezastru, spuse el.

Nu e vorba de Jane, gândi Jean-Pierre. Slavă Domnului.

Leblond spuse:

— Există un agent CIA în cercul vostru de prieteni.

— Dumnezeule! exclamă Jean-Pierre.

— Nu acesta este dezastrul, spuse Leblond iritat. Nici nu e de mirare că există un spion american printre prietenii voştri. Fără îndoială că există şi spioni israelieni, sud-africani şi francezi. Ce ar avea aceşti oameni de făcut dacă nu s-ar infiltra în grupuri de tineri activişti politici? Şi bineînţeles că şi noi avem unul.

— Pe cine?

— Pe tine.

— O! Jean-Pierre fusese luat prin surprindere: nu se considerase un spion în adevăratul sens al cuvântului. Dar ce altceva însemna a *servi partidul sub acoperire*? Cine este agentul CIA? întrebă Jean-Pierre plin de curiozitate.

— Un anume Ellis Thaller.

Jean-Pierre fu atât de surprins că sări în picioare.

— Ellis?

— Îl cunoşti, deci. Foarte bine.

— Ellis este spion CIA?

— Ia loc, spuse Leblond monoton. Problema noastră nu este cine e el, ci ce a făcut.

Jean-Pierre se gândea. Dacă Jane ar afla asta, l-ar părăsi pe Ellis cât ai zice peşte. Îmi vor da voie să-i spun? Dacă nu, va afla ea din altă parte? Va crede acest lucru? Va nega Ellis totul?

Leblond vorbea. Jean-Pierre se forţă să se concentreze la ceea ce i se spunea.

— Dezastrul este că Ellis a întins o cursă, în care a fost prins cineva foarte important pentru noi.

Jean-Pierre îşi aminti că Raoul îi spusese că Rahmi Coskun fusese arestat.

— Rahmi este important pentru noi?

— Nu Rahmi.

— Atunci cine?

— Nu e nevoie să ştii.

— Atunci de ce m-ai adus aici?

— Taci şi ascultă, izbucni Leblond şi pentru prima dată lui Jean-Pierre îi fu frică de el. Bineînţeles că nu l-am întâlnit niciodată pe prietenul tău Ellis. Din nefericire, nici Raoul. În consecinţă, niciunul dintre noi nu ştie cum arată. Dar tu ştii. De aceea te-am adus aici. Ştii cumva şi unde locuieşte acest Ellis?

— Da, are o cameră deasupra unui restaurant din Rue de l'Ancienne Comédie.

— Are camera vedere la stradă?

Jean-Pierre se încruntă. Fusese acolo o singură dată: Ellis nu prea invita oameni acasă la el.

— Cred că da.

— Nu eşti sigur?

— Lasă-mă să mă gândesc. Fusese acolo într-o noapte târziu, cu Jane şi alţi câţiva oameni, după un film la Sorbona. Ellis le dăduseră cafea. Era o cameră mică. Jane stătuse pe jos, lângă geam... Da. Geamul este la stradă. De ce este atât de important?

— Înseamnă că ne poţi face semn.

— Eu? De ce? Cui?

Leblond îi aruncă o privire periculoasă.

— Scuze, spuse Jean-Pierre.

Leblond ezită. Când vorbi din nou, vocea lui era ceva mai blândă, deşi expresia de pe faţa lui rămase aceeaşi.

— Treci printr-un botez cu foc. Regret că trebuie să te folosesc într-o... *acţiune*... ca aceasta, iar tu nu ai făcut niciodată nimic pentru noi, până acum. Dar tu îl cunoşti pe Ellis şi eşti aici, şi în momentul de faţă nu avem pe nimeni altcineva care să-l cunoască; iar ceea ce vrem să facem îşi va pierde impactul dacă nu acţionăm imediat. Aşadar, ascultă-mă cu atenţie, pentru că este foarte important ceea ce îţi voi spune acum. Trebuie să mergi în camera lui. Dacă este acasă, vei intra – găseşte tu un pretext. După ce

ai intrat, du-te la geam, apleacă-te în afară şi asigură-te că te vede Raoul, care va aştepta în stradă.

Raoul se fâstâcea ca un câine care aude nişte oameni pomenindu-i numele într-o conversaţie.

Jean-Pierre întrebă:

— Şi dacă Ellis nu este acasă?

— Vorbeşte cu vecinii lui. Încearcă să afli unde s-a dus şi când se întoarce. Dacă ţi se pare că a ieşit numai pentru câteva minute sau chiar şi pentru o oră, aşteaptă-l. Când se întoarce, fă cum ţi-am spus mai înainte: intră, du-te la geam şi asigură-te că Raoul te vede. Apariţia ta la geam este un semn că Ellis este înăuntru – deci fă ce faci, dar nu merge la geam dacă Ellis nu este acolo. Ai înţeles?

— Ştiu ce vrei să fac, spuse Jean-Pierre. Nu înţeleg care este scopul acestei manevre.

— Să-l identifici pe Ellis.

— Şi după ce l-am identificat?

Leblond îi dădu răspunsul la care Jean-Pierre nici nu îndrăznise să spere şi care îl încântă la culme:

— Îl vom ucide, desigur.

CAPITOLUL 3

Jane întinse o faţă de masă albă pe măsuţa lui Ellis şi aşeză pe ea două farfurii şi două tacâmuri asortate. Găsi o sticlă de Fleurie în dulapul de sub chiuvetă şi o desfăcu. Fu tentată să îl guste, apoi se hotărî să-l aştepte pe Ellis. Puse pe masă pahare, sare şi piper, muştar şi şerveţele de hârtie. Se întrebă dacă să înceapă să gătească. Nu, mai bine să-l lase pe el.

Nu îi plăcea camera lui Ellis. Era goală, strâmtă şi impersonală. Fusese destul de şocată când o văzuse prima dată. Se întâlnea cu acest bărbat afectuos, relaxat şi matur şi se aşteptase ca el să locuiască într-un loc care să-i exprime personalitatea, un apartament atrăgător şi confortabil, plin de amintiri ale unui trecut plin de experienţă. Dar nu ai fi crezut niciodată că bărbatul care locuia aici fusese căsătorit, luptase într-un război şi condusese echipa de fotbal a şcolii. Pereţii albi şi reci erau decoraţi cu câteva postere alese în grabă. Porţelanurile proveneau din magazine de vechituri, iar oalele de gătit erau din tinichea ieftină. Nu exista nicio dedicaţie pe volumele de poezie de pe raft. Îşi ţinea blugii şi puloverele într-o valiză de plastic, sub patul scârţâitor. Unde erau vechile lui rapoarte şcolare, fotografiile nepoţilor şi nepoatelor, exemplarul său iubit din *Heartbreak Hotel*, briceagul său păstrat ca suvenir din Boulogne sau Cascada Niagara, bolul pentru salată pe care toată lumea îl primeşte de la părinţi mai devreme sau mai târziu? Camera nu conţinea nimic cu adevărat important, niciunul din acele lucruri pe care oamenii le păstrează nu pentru ceea ce sunt, ci pentru ceea ce reprezintă, nicio parte din sufletul său.

Era camera unui om retras, a unui om secretos, a unui om care nu şi-ar fi împărtăşit niciodată gândurile

ascunse cu nimeni. Treptat şi cu o tristeţe profundă, Jane îşi dădu seama că Ellis era, ca şi camera lui, rece şi plin de secrete.

Era incredibil. Era un om atât de sigur pe el. Mergea cu capul sus, de parcă niciodată în viaţa lui nu i-ar fi fost frică de nimeni. În pat era extrem de dezinvolt, total mulţumit de sexualitatea lui. Ar face orice sau ar spune orice, fără griji, sau ezitare, sau ruşine. Jane nu mai întâlnise niciodată un astfel de bărbat. Dar de prea multe ori – în pat, sau la restaurante, sau când se plimbau pur şi simplu pe stradă – ea râsese cu el, sau îl ascultase vorbind, sau îi privise pielea din jurul ochilor ridându-se în timp ce gândea profund, sau îi îmbrăţişase trupul cald, numai pentru a se izbi dintr-odată de o răceală inexplicabilă din partea lui. În acele momente când trecea de la o stare la alta nu mai era iubitor, amuzant, contemplativ, sau atent, sau curtenitor „sau plin de compasiune. O făcea să se simtă exclusă, o străină, o intrusă în lumea lui privată. Era ca şi soarele ascunzându-se după un nor.

Ştia că va trebui să-l părăsească. Îl iubea nespus de mult, dar el nu putea să o iubească în aceeaşi măsură. Avea 33 de ani şi, dacă nu învăţase până acum arta intimităţii, nu o va mai face niciodată.

Se aşeză pe canapea şi începu să citească *The Observer*, pe care şi-l cumpărase de la un chioşc internaţional de ziare din Boulevard Raspail, când veni încoace. Era un reportaj din Afghanistan pe prima pagină. Suna ca un loc bun în care să plece pentru a-l uita pe Ellis.

Ideea îi surâse imediat. Deşi iubea Parisul, iar slujba ei era cel puţin variată, voia mai mult: experienţă, aventură şi şansa de a face ceva în numele libertăţii. Nu îi era frică. Jean-Pierre spuse că doctorii erau consideraţi prea valoroşi pentru a fi trimişi în zona de război. Exista

riscul de a fi lovit de o bombă rătăcită sau prins într-o ambuscadă, dar probabil că nu era mai rău decât a fi călcat de un automobilist persan. Era foarte curioasă cum era stilul de viaţă al rebelilor afghani.

— Ce mănâncă acolo? îl întrebase ea pe Jean-Pierre. Cu ce se îmbracă? Locuiesc în corturi? Au toalete?

— Nu au toalete, îi răspunsese el. Nici curent. Nici şosele. Nici vin. Nici maşini. Nici încălzire centrală. Nici stomatologi. Nici poştaşi. Nici telefoane. Nici restaurante. Nici reclame. Nici Coca-Cola. Nici buletine meteo, nici rapoarte de pe piaţa bursieră, nici decoratori, nici angajaţi sociali, nici ruj, nici Tampax, nici modă, nici dineuri, nici taxiuri, nici cozi la autobuz...

— Opreşte-te! îl întrerupsese ea: ar fi putut continua aşa ore în şir. Trebuie să aibă măcar autobuze şi taxiuri.

— Nu şi la ţară. Eu merg într-o regiune numită Valea celor Cinci Lei, o fortăreaţă a rebelilor de la poalele munţilor Himalaya. Era primitivă şi înainte ca ruşii să o bombardeze.

Jane era sigură că se putea descurca destul de bine şi fără canalizare, sau ruj, sau buletine meteo. Bănuia că el subestima pericolul, chiar şi în afara zonei de război; dar aceasta nu o descuraja. Mama ei ar fi făcut istericale, bineînţeles. Tatăl ei, dacă ar fi trăit, i-ar fi spus: „Baftă, Janey!” El înţelesese cât de important era să faci cu viaţa ta ceva ce-şi *merită osteneala*. Deşi fusese un doctor bun, nu câştigase niciodată mulţi bani, deoarece indiferent unde locuiau – Nassau, Cairo, Singapore, dar mai ales Rhodesia – întotdeauna îi trata pe oamenii săraci gratuit, astfel că aceştia veneau la el cu grămada, alungându-i pe pacienţii care-şi plăteau tratamentul.

Reveria ei fu întreruptă de auzul unor paşi pe scări. Nu citise mai mult de câteva rânduri din ziar, remarcă ea. Ascultă şi mai atentă. Nu semănau cu paşii lui Ellis. Totuşi,

se auzi o bătaie în uşă.

Jane puse ziarul deoparte şi deschise uşa. Dădu cu ochii de Jean-Pierre. El fu aproape la fel de surprins ca şi ea. Se fixară din priviri preţ de o clipă. Jane spuse:

— Pari vinovat. Şi eu?

— Da, spuse el, şi zâmbi.

— Tocmai mă gândeam la tine. Intră.

Trecu pragul şi aruncă o privire prin cameră.

— Ellis nu e?

— Trebuie să apară în curând. Ia loc.

Jean-Pierre îşi aşeză trupul lung pe canapea. Jane se gândi, nu pentru prima dată, că era probabil cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Faţa lui avea o formă perfect regulată, cu o frunte înaltă, un nas puternic, mai degrabă aristocratic, ochi căprui languroşi şi o gură senzuală parţial ascunsă de o barbă deasă maro-închis, cu sclipiri rare de roşcat-închis pe mustaţă. Hainele lui erau ieftine, dar atent alese şi le purta cu o eleganţă nonşalantă pe care Jane însăşi o invidia.

Îi plăcea de el foarte mult. Marele lui defect era că avea o părere prea bună despre el; dar făcând acest lucru, era atât de naiv că te făcea să cedezi în faţa lui, ca un copil lăudăros. Îi plăcea idealismul şi devotamentul său pentru medicină. Avea foarte mult farmec. Mai avea şi o imaginaţie maniacă, care uneori putea fi foarte nostimă: cu puţină absurditate, probabil doar cât încape pe vârful limbii, dădea curs liber unui monolog plin de entuziasm care putea ţine zece sau cincisprezece minute. Când cineva citase o remarcă făcută de Jean-Paul Sartre despre fotbalul american, Jean-Pierre făcuse spontan un comentariu al unui meci de fotbal, asemeni unui filosof existenţialist. Jane râsese cu lacrimi. Oamenii spuneau că veselia lui îşi are reversul ei, în stările de deprimare profundă, dar Jane nu avusese niciodată ocazia să se

convingă de acest lucru.

— Serveşte puţin din vinul lui Ellis, spuse ea luând sticla de pe masă.

— Nu, mulţumesc.

— Faci repetiţii pentru a te obişnui cu viaţa într-o ţară musulmană?

— Nu în mod special.

Era foarte sobru.

— Care e problema? întrebă ea.

— Trebuie să discutăm foarte serios, spuse el.

— Am făcut-o acum trei zile, nu-ţi mai aminteşti? spuse ea cu obrăznicie. Mi-ai cerut să-mi părăsesc iubitul şi să merg cu tine în Afghanistan – o ofertă pe care puţine fete ar putea-o refuza.

— Fii serioasă.

— Bine. Încă nu m-am hotărât.

— Jane, am descoperit ceva groaznic despre Ellis.

Se uită la el speculativ. Ce urma? Va născoci o poveste, va spune o minciună pentru a o convinge să meargă cu el? se gândi că nu.

— Bine, ce?

— Nu este ceea ce pretinde că este, spuse Jean-Pierre.

Era extrem de melodramatic.

— Nu trebuie să mă iei pe ocolite. Ce vrei să spui?

— Nu este un poet fără bani. Lucrează pentru guvernul american.

Jane se încruntă.

— Pentru guvernul american? Primul ei gând fu că Jean-Pierre înţelesese greşit. Dă lecţii de engleză unor francezi care lucrează pentru guvernul american...

— Nu asta vreau să spun. Spionează grupuri radicale. Este agent. Lucrează pentru CIA.

Jane izbucni în râs.

— Eşti absurd. Chiar ai crezut că mă vei putea determina să-l părăsesc spunându-mi asta?

— Este adevărat, Jane.

— Nu este adevărat. Ellis nu poate fi spion. Crezi că nu aş şti? Practic trăiesc cu el de un an.

— Deşi nu în adevăratul sens al cuvântului, nu-i aşa?

— Asta nu are nicio importanţă. Îl *cunosc*. Chiar şi în timp ce vorbea, Jane se gândea: Asta ar putea explica multe. Nu-l cunoştea pe Ellis *cu adevărat*. Dar îl cunoştea suficient pentru a fi sigură că nu era josnic, rău, perfid şi ticălos.

— Tot oraşul o ştie, spuse Jean-Pierre. Rahmi Coskun a fost arestat azi-dimineaţă şi toată lumea spune că Ellis este responsabil de asta.

— De ce a fost Rahmi arestat?

Jean-Pierre ridică din umeri.

— A fost turnat, fără îndoială. Oricum, Raoul Clermont scotoceşte oraşul în căutarea lui Ellis şi *cineva* vrea răzbunare.

— O, Jean-Pierre, e ridicol, spuse Jane. Dintr-odată i se făcu foarte cald. Merse la geam şi îl deschise larg. Când îşi aruncă o privire în stradă, văzu capul blond al lui Ellis dispărând după poarta de la intrare. Ei bine, îi spuse ea lui Jean-Pierre, iată-l că vine. Acum va trebui să repeţi această povestioară ridicolă în faţa lui. Auzi paşii lui Ellis pe scări.

— Asta şi am de gând să fac, spuse Jean-Pierre. De ce crezi că mă aflu aici? Am venit să-l avertizez că vor să-l prindă.

Jane realiză că Jean-Pierre era într-adevăr sincer: el chiar credea toată povestea asta. Ei bine, Ellis îl va lămuri curând.

Uşa se deschise şi Ellis intră.

Părea foarte fericit, de parcă urma să-i dea o veste

bună, şi când îi văzu faţa rotundă şi zâmbitoare, cu nasul spart şi ochii albaştri pătrunzători, inima lui Jane fu cuprinsă de remuşcări la gândul că se încumetase să flirteze cu Jean-Pierre.

Ellis se opri în pragul uşii, surprins să-l vadă pe Jean-Pierre. Zâmbetul îi cam pierise.

— Bună, spuse el. Închise uşa în urma lui şi o încuie, după cum îi era obiceiul. Jane întotdeauna considerase acest lucru o excentricitate, dar acum îi trecu prin minte că asta ar face orice spion. Alungă acest gând.

Jean-Pierre vorbi primul:

— Vor să te prindă, Ellis. Au aflat. Sunt pe urmele tale.

Jane îşi muta privirea de la unul la celălalt. Jean-Pierre era mai înalt decât Ellis, dar Ellis avea umerii mai laţi şi pieptul mai puternic. Se fixară din priviri unul pe celălalt ca două pisici care se cântăresc din ochi.

Jane îl îmbrăţişă pe Ellis, îl sărută simţindu-se vinovată şi spuse:

— Jean-Pierre tocmai mi-a povestit o absurditate cum că tu ai fi spion CIA.

Jean-Pierre era aplecat în afara geamului, scanând strada de jos. Acum se întoarse pentru a-l privi în faţă.

— Spune-i, Ellis.

— De unde ţi-a venit ideea asta? îl întrebă Ellis.

— Tot oraşul vorbeşte de asta.

— Şi de la cine exact ai aflat tu asta? întrebă Ellis pe o voce tăioasă.

— Raoul Clermont.

Ellis dădu din cap. Revenind la engleză, spuse:

— Jane, vrei să iei loc?

— Nu vreau să stau jos, spuse ea iritată.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zise el.

Nu putea fi adevărat, nu putea. Jane simţi cum o

cuprinde panica.

— Atunci spune-mi, zise ea, şi nu-mi mai cere să iau loc!

Ellis se uită la Jean-Pierre.

— Vrei să ne laşi singuri? îi spuse în franceză.

Jane începu să se enerveze.

— Ce ai de gând să-mi spui? De ce nu poţi pur şi simplu să zici că Jean-Pierre nu are dreptate? Spune-mi că nu eşti spion, Ellis, înainte să o iau razna.

— Nu e atât de simplu, spuse Ellis.

— Ba este! Nu-şi mai putu stăpâni nota de isterie din voce. El spune că eşti spion, că lucrezi pentru guvernul american şi că m-ai minţit încontinuu şi fără ruşine, şi cu ticăloşie, de când te-am cunoscut. Este adevărat? Este adevărat sau nu? Ei bine?

Ellis oftă.

— Cred că este adevărat.

Jane simţi că explodează.

— Ticălosule! strigă ea. Ticălos nenorocit!

Faţa lui Ellis se împietri.

— Aveam de gând să îţi spun azi, zise el.

Se auzi o bătaie în uşă. Amândoi o ignorară.

— M-ai spionat pe mine şi pe toţi prietenii mei, zbieră Jane. Mi-e atât de *ruşine*.

— Mi-am încheiat misiunea de aici, spuse Ellis. Nu mai trebuie să te mint.

— Nici nu vei mai avea ocazia. Nu mai vreau să te văd niciodată.

Bătaia se auzi din nou şi Jean-Pierre spuse în franceză:

— E cineva la uşă.

Ellis spuse:

— Nu vorbeşti serios – când spui că nu vrei să mă mai vezi niciodată.

— Pur şi simplu nu înţelegi ce mi-ai făcut, nu-i aşa? întrebă ea.

Jean-Pierre spuse:

— Deschideţi odată blestemata aia de uşă, pentru numele lui Dumnezeu!

Jane murmură: „Dumnezeule” şi se îndreptă spre uşă.

O descuie şi o deschise. În faţa ei stătea un bărbat masiv cu umeri laţi, într-o geacă de catifea reiată verde, cu o mânecă sfârtecată. Jane nu îl mai văzuse niciodată. Îl întrebă: „Ce naiba vrei?” Apoi văzu că are un pistol în mână.

Următoarele câteva secunde părură să treacă foarte încet.

Jane realiză într-o fracţiune de secundă că dacă Jean-Pierre avea dreptate că Ellis era spion, atunci probabil că avea dreptate şi că cineva voia răzbunare; şi că în lumea în care Ellis trăia în secret, „răzbunare” putea într-adevăr însemna o bătaie în uşă şi un bărbat cu un pistol în mână.

Îşi deschise gura să strige.

Bărbatul ezită o fracţiune de secundă. Părea surprins, de parcă nu s-ar fi aşteptat să vadă o femeie. Privirea lui se muta de la Jane la Jean-Pierre şi înapoi: ştia că Jean-Pierre nu era ţinta lui. Dar era confuz, deoarece nu-l putea vedea pe Ellis, care era ascuns de uşa pe jumătate deschisă.

În loc să strige, Jane încercă să-i trântească uşa în nas.

Când o împinse spre bărbatul înarmat, el înţelese ce vrea să facă şi o blocă cu piciorul. Uşa se lovi de pantoful său şi ricoşă înapoi. Dar când făcuse un pas înainte, îşi îndepărtase braţele pentru a-şi menţine echilibrul, şi acum, pistolul său era îndreptat spre colţul tavanului.

Îl va ucide pe Ellis, gândi Jane. Îl va ucide pe Ellis.

Se năpusti asupra bărbatului înarmat, lovindu-l cu pumnii peste faţă, căci dintr-odată, deşi îl ura pe Ellis, nu voia ca el să moară.

Bărbatul fu zăpăcit numai pentru o fracţiune de secundă. Cu un braţ puternic o aruncă pe Jane la distanţă. Căzu puternic, aterizând în poziţie şezândă, lovindu-se în partea de jos a şirei spinării.

Văzu ceea ce se întâmplă după aceea cu o claritate înfiorătoare.

Braţul care o azvârli la distanţă se retrase şi izbi uşa de perete. În timp ce bărbatul îşi rotea prin aer mâna în care ţinea pistolul, Ellis se repezi spre el cu sticla de vin ridicată sus deasupra capului. Pistolul se descărcă în timp ce sticla coborî şi împuşcătura coincise cu sunetul scos de spargerea sticlei.

Jane se holbă, îngrozită, la cei doi bărbaţi.

Apoi, bărbatul înarmat se prăbuşi, iar Ellis rămase în picioare, şi ea realiză că împuşcătura îşi ratase ţinta.

Ellis se aplecă şi smulse pistolul din mâna bărbatului.

Jane se ridică cu greu în picioare.

— Eşti bine? – o întrebă Ellis.

— Trăiesc, spuse ea.

El se întoarse spre Jean-Pierre.

— Câţi sunt în stradă?

Jean-Pierre se uită pe geam.

— Niciunul.

Ellis păru surprins.

— Trebuie să fie ascunşi pe undeva. Îşi băgă pistolul în buzunar şi se îndreptă spre bibliotecă. Daţivă la o parte, spuse el, şi o răsturnă la pământ.

În spatele ei era o uşă.

Ellis deschise uşa.

Se uită la Jane îndelung, de parcă voia să-i spună ceva, dar nu-şi găsea cuvintele. Apoi intră pe uşă şi

dispăru.

După o clipă, Jane merse încet spre uşa secretă şi se uită prin ea. Dincolo mai era o cameră, slab mobilată şi îngrozitor de prăfuită, de parcă n-ar fi fost locuită de un an. Mai era o uşă deschisă şi dincolo de ea, nişte scări.

Se întoarse şi aruncă o privire în camera lui Ellis. Bărbatul înarmat zăcea pe podea ţeapăn, într-o baltă de vin. Încercase să-l omoare pe Ellis, chiar aici în această cameră: deja părea ireal. Totul părea ireal: Ellis spion; Jean-Pierre ştiind de asta; Rahmi arestat; şi uşa secretă pe care fugise Ellis.

El dispăruse. *Nu vreau* să *te mai văd niciodată*, îi spusese ea cu câteva clipe în urmă. De parcă dorinţa ei i-ar fi fost împlinită.

Auzi zgomot de paşi pe scări.

Îşi ridică privirea de la bărbatul înarmat şi se uită la Jean-Pierre. Şi el părea uluit. După o clipă, traversă camera până la ea şi o luă în braţe. Ea se prăbuşi pe umărul lui şi izbucni în plâns.

PARTEA A DOUA 1982

CAPITOLUL 4

Râul cobora din regiunile îngheţate, rece, limpede şi întotdeauna năvalnic, şi umplea Valea cu zgomotul său, de parcă fierbea în albii, şi gonea pe lângă lanurile de grâu într-o călătorie liniară spre câmpiile îndepărtate. De aproape un an, Jane auzise fără întrerupere acest sunet: uneori puternic, când mergea să se scalde sau când o lua pe potecile şerpuitoare de pe stâncile dintre sate; şi uneori blând, ca şi acum, când era sus pe deal şi Valea celor Cinci Lei era doar o licărire şi un murmur în depărtare. Când în cele din urmă pleca din Vale, liniştea i se părea deprimantă, gândi ea, asemeni locuitorilor de la oraş aflaţi în vacanţă la ţară, care nu pot dormi pentru că e prea linişte. Ascultând, auzi altceva şi realiză că noul sunet îi amintea de cel vechi. Acoperind în intensitate orchestraţia râului, se auzea baritonul unui avion cu elice.

Jane îşi deschise ochii. Era un Antonov, avionul prădalnic recunoscut după mişcările sale lente, al cărui mârâit necontenit vestea apropierea avionului cu reacţie mai rapid şi mai zgomotos, într-un raid de bombardamente. Se ridică şi scrută nerăbdătoare Valea.

Se afla în refugiul ei secret, o terasă lată, la jumătatea unei stânci. Stânca ce atârna deasupra ei o ascundea vederii, fără a bloca soarele, şi descuraja pe oricine, în afara unui alpinist, să coboare pe ea. Dedesubt, calea spre refugiul ei era abruptă, şi stâncoasă, şi lipsită de vegetaţie: nimeni nu o putea parcurge fără a fi auzit şi văzut de Jane.

Oricum, nimeni nu avea niciun motiv să vină aici. Jane găsise locul numai îndepărtându-se de cărare şi rătăcindu-se. Intimitatea lui era importantă, pentru că venea aici să se dezbrace şi să facă plajă, iar afghanii erau la fel de pudici ca şi călugăriţele: dacă ar fi văzută goală,

ar fi linşată.

În dreapta ei, coasta de deal prăfuită se domolea brusc. La poalele ei, unde panta începea să se aplatizeze lângă râu, se afla satul Banda, cincizeci sau şaizeci de case cocoţate pe un petec de pământ denivelat şi stâncos, pe care nimeni nu-l putea cultiva. Casele erau făcute din pietre cenuşii şi cărămizi din lut, şi fiecare avea un acoperiş plat din pământ presat, întins peste rogojine. Lângă micuţa moschee era un grup restrâns de case: unul din bombardierele ruseşti ţintise direct în ele cu două luni în urmă. Jane putea vedea satul clar, deşi ajungeai la el după un urcuş de douăzeci de minute. Scană acoperişurile, şi curţile împrejmuite de ziduri, şi potecile din lut, căutând copii rătăciţi, dar din fericire nu găsi niciunul – satul Banda era pustiu sub cerul albastru torid.

În stânga ei, Valea se lărgea. Micile câmpii stâncoase erau punctate de cratere lăsate de bombe şi, pe pantele mai joase ale munţilor, mai mulţi pereţi ai vechii terase se prăbuşiseră. Grâul era copt, dar nimeni nu-l secera.

Dincolo de câmpii, la poalele peretelui de stâncă care alcătuia partea îndepărtată a Văii, curgea Râul celor Cinci Lei: adânc în unele locuri, cu apă mică în altele; când lat, când îngust; întotdeauna repede şi întotdeauna stâncos. Jane îi scrută lungimea. Nicio femeie nu se scălda şi nu spăla haine, niciun copil nu se juca în ochiurile lui cu apă mică, niciun bărbat nu trecea cu cai sau măgari prin vad.

Jane contemplă peisajul în timp ce se îmbrăcă şi îşi părăsi refugiul pentru a urca mai sus pe munte, până la peşteri. Aici erau sătenii, bărbaţii dormind după o noapte de muncă la pământurile lor, femeile gătind şi încercând să-şi oprească copiii să se îndepărteze de ele, vacile închise în ţarc, caprele legate de pripoane şi câinii bătându-se pentru mâncare. Probabil că era destul de în siguranţă aici, pentru că ruşii bombardau satele, nu

coastele pustii de dealuri; dar exista întotdeauna riscul unei bombe rătăcite, şi o peşteră ar proteja-o de orice, însă nu şi de o lovitură directă.

Înainte să se fi hotărât, auzi huruitul avioanelor cu reacţie. Se furişă sub soare să le vadă. Zgomotul lor umplu Valea, covârşind torentul râului când trecură pe deasupra ei, îndreptându-se spre nord-est, foarte sus, dar coborând, unul, doi, trei sau patru ucigaşi argintii, apogeul ingeniozităţii umane destinate să mutileze fermieri analfabeţi, şi să doboare case din cărămizi de lut, şi să se întoarcă la bază cu 700 de mile pe oră.

Într-un minut dispărură. Banda scăpase azi. Încet-încet, Jane se relaxă. Avioanele cu reacţie o îngrozeau. Banda scăpase de bombardamente vara trecută şi întreaga Vale avusese un moment de respiro în timpul iernii; dar începuseră din nou astă primăvară, puternic, şi Banda fusese lovită de mai multe ori, o dată în centrul satului. Din acel moment, Jane urâse avioanele cu reacţie.

Curajul sătenilor era uluitor. Fiecare familie îşi făcuse o a doua casă în peşteri şi urcau dealul în fiecare dimineaţă pentru a-şi petrece ziua acolo, întorcându-se la apus, când bombardările încetau. Deoarece era periculos să lucreze la câmp ziua, bărbaţii o făceau noaptea – sau mai degrabă cei mai în vârstă o făceau, căci bărbaţii mai tineri erau plecaţi mai tot timpul, luptându-se cu ruşii la capătul sudic al Văii sau mai departe. În această vară, bombardările au fost mai intense ca niciodată în *toate* zonele rebelilor, conform celor auzite de Jean-Pierre de la trupele de gherilă. Dacă afghanii din alte părţi ale ţării erau ca şi cei de aici, din Vale, atunci erau capabili să se adapteze şi să supravieţuiască: recuperând câteva bunuri de preţ de sub molozul unei case bombardate, replantând la nesfârşit o grădină de legume distrusă, îngrijindu-şi răniţii şi îngropându-şi morţii, şi trimiţându-şi toţi băieţii

tineri să se alăture conducătorilor de gherilă. Ruşii nu ar putea niciodată să-i înfrângă pe aceşti oameni, numai dacă ar transforma întreaga ţară într-un deşert radioactiv.

Iar dacă rebelii îi puteau înfrânge pe ruşi – aceasta era o altă întrebare. Erau curajoşi şi invincibili, şi controlau întreaga ţară, dar triburile rivale se urau reciproc cum îşi urau invadatorii, iar puştile lor erau neputincioase în faţa bombardierelor cu reacţie şi a elicopterelor blindate.

Refuză să se mai gândească la război. Era cel mai călduros moment al zilei, ora siestei, când îi plăcea să fie singură şi să se relaxeze. Îşi băgă mâna într-o sacoşă din piele de capră cu unt strecurat şi începu să-şi ungă burta imensă, întrebându-se cum a putut fi atât de naivă să rămână însărcinată în Afghanistan.

Venise aici cu o provizie de anticoncepţionale pentru doi ani, o diafragmă şi un bax întreg de gel spermicid; şi totuşi, după numai câteva săptămâni, uitase să reînceapă să-şi ia pastilele după terminarea menstruaţiei şi apoi uitase să-şi pună diafragma – de mai multe ori. Cum ai putut face o astfel de greşeală? strigase Jean-Pierre, iar ea nu putuse să-i dea niciun răspuns.

Dar acum, întinsă la soare, fericită de sarcină, cu sânii plăcut umflaţi şi o durere permanentă de spate, îşi dădu seama că fusese o greşeală intenţionată, un fel de mârşăvie profesională pusă la cale de gândirea ei inconştientă. Îşi dorise un copil şi ştia că Jean-Pierre nu-şi dorea, aşa că rămăsese însărcinată din greşeală.

De ce mi-am dorit un copil atât de mult? se întrebă ea şi răspunsul îi veni pe loc: pentru că eram singură.

„Este adevărat?” – se întrebă cu voce tare. Ar fi ironic. Nu se simţise niciodată singură în Paris, trăind singură, făcându-şi cumpărăturile singură şi vorbind singură în oglindă; dar după ce s-a măritat şi şi-a petrecut fiecare seară şi noapte cu soţul ei şi a muncit cot la cot cu

el în cea mai mare parte a zilei, s-a simţit într-o oarecare măsură marginalizată, speriată şi singură.

Se căsătoriseră în Paris chiar înainte de a veni aici. Într-un fel, păruse a fi o parte firească a aventurii: o altă provocare, un alt risc, o altă senzaţie. Toată lumea spusese ce fericiţi, şi frumoşi, şi curajoşi, şi îndrăgostiţi erau, şi fusese adevărat.

Fără îndoială că se aşteptase la prea mult. Ea căutase în Jean-Pierre o dragoste şi o intimitate tot mai mare. Crezuse că îi va povesti de iubita lui din copilărie, şi de ce îi era într-adevăr teamă, şi dacă era adevărat că bărbaţii şi-o scutură după ce se uşurează, şi că, la rândul ei, ea îi va spune că tatăl ei fusese alcoolic, şi că avea o fantezie cum că era violată de un negru, şi că uneori îşi sugea degetul când era emoţionată. Dar Jean-Pierre păru să creadă că relaţia lor de după căsătorie trebuia să fie exact ca şi înainte. O trata cu curtoazie, o făcea să râdă când era bine dispus, se simţea neajutorat în braţele ei când era deprimat, discutau despre politică şi război, făcea dragostea cu ea, foarte priceput, o dată pe săptămână, cu trupul lui tânăr şi zvelt, şi mâinile lui puternice şi sensibile de chirurg, şi se comporta de cele mai multe ori ca un iubit, mai degrabă decât ca un soţ. Încă simţea că nu poate discuta cu el despre lucruri prosteşti şi stânjenitoare, cum ar fi dacă o pălărie îi făcea nasul să pară mai lung şi cât de furioasă încă mai era pentru că fusese mustrată din cauză că vărsase cerneală roşie pe covorul din salon, când de fapt sora ei Pauline o făcuse. Voia să întrebe pe cineva Aşa *trebuie să fie sau vor veni şi zile mai bune*? – dar prietenii şi familia ei erau toţi departe, iar femeile afghane ar fi considerat aşteptările ei ofensatoare. Rezistase tentaţiei de a-i mărturisi lui Jean-Pierre dezamăgirea ei, parţial pentru că nemulţumirea ei era atât de vagă, parţial pentru că îi era frică de răspunsul

lui.

Privind în urmă, îşi dădu seama că ideea de a face un copil îi venise şi mai demult, pe vremea când era cu Ellis Thaler. În acel an zburase cu avionul de la Paris la Londra, pentru a merge la botezul celui de-al treilea copil al surorii sale Pauline, lucru pe care nu l-ar fi făcut în mod normal, căci ura reuniunile de familie formale. De asemenea, începuse să aibă grijă de copilul unei familii din clădirea unde locuia, un comerciant de antichităţi isteric şi soţia lui aristocrată, şi îi plăcuse în special când copilul plângea şi ea trebuia să-l ia în braţe şi să-l liniştească.

Şi apoi, aici în Vale, unde sarcina ei era să încurajeze femeile să lase să treacă mai mult timp între naşteri pentru a face copii mai sănătoşi, se trezise împărtăşind bucuria cu care era întâmpinată fiecare nouă naştere, chiar şi în cele mai sărace şi mai aglomerate case. Astfel, singurătatea şi instinctul matern conspiraseră împotriva înţelepciunii.

Existase oare un moment – sau măcar o secundă fugară – în care realizase că subconştientul ei o îndemna să rămână însărcinată? îi trecuse prin minte *Aş putea avea un copil* când Jean-Pierre o penetra, alunecând înăuntru tandru şi graţios ca un vapor într-un doc, în timp ce ea îşi petrecea tot mai strâns braţele în jurul trupului său: sau în momentul spasmodic, chiar înainte de punctul lui culminant, când îşi închidea ochii strâns şi părea să se retragă din adâncul ei în sine, o navă spaţială plonjând în inima soarelui: sau după aceea, când adormea fericită cu sămânţa lui caldă în ea? „Am realizat vreodată?” – se întrebă ea cu voce tare; dar gândul la cum făceau dragoste o excitase şi începuse să se mângâie voluptuos cu mâinile ei unse cu unt, uitând de întrebare şi lăsându-şi mintea invadată de închipuiri pasionale vagi şi ameţitoare.

Urletul avioanelor cu reacţie o trezise la realitate.

Tresări, speriată, când încă patru bombardiere traversară în linie Valea şi dispărură. Când zgomotul se stinse, începu să se mângâie din nou, dar cheful îi dispăruse. Stătu nemişcată la soare şi se gândi la copilul ei.

Jean-Pierre reacţionase la sarcina ei ca şi cum ar fi fost premeditată. Atât de furios fusese încât voise imediat să-i facă avort chiar el. Jane considerase această dorinţă a lui îngrozitor de macabră şi, dintr-odată, îi păruse un străin. Dar cel mai greu de suportat a fost senzaţia de a fi respinsă. Gândul că soţul ei nu-i dorea copilul o întristase peste măsură. Înrăutăţise lucrurile refuzând să o mai atingă. Niciodată în viaţa ei nu mai fusese atât de nefericită. Înţelese pentru prima dată de ce uneori oamenii încearcă să se sinucidă. Lipsa contactului fizic era cea mai mare tortură – îşi dorea din tot sufletul ca soţul ei să o fi bătut în schimb, atât de mult tânjea să fie atinsă. Când îşi aminti de acele zile, încă mai simţea că este supărată pe el, deşi ştia că şi-o făcuse cu mâna ei.

Apoi, într-o dimineaţă, o luă în braţe şi îşi ceru scuze pentru comportamentul său; şi, deşi o parte din ea voia să-i spună „Un simplu *îmi* pare *rău* nu e de ajuns, ticălosule", restul ei tânjea după dragostea lui şi îl iertase imediat. El îi explicase că îi era şi aşa foarte frică să nu o piardă; şi că dacă urma să fie mama copilului lui va fi absolut îngrozit, căci atunci îi va fi frică să nu-i piardă pe amândoi. Această mărturisire o mişcase până la lacrimi, şi realizase că rămânând însărcinată se legase de Jean-Pierre pe viaţă şi se hotărî să facă această căsnicie să funcţioneze, orice-ar fi.

Fusese mai cald cu ea după aceea. Începuse să fie tot mai interesat de copilul în creştere şi devenise îngrijorat de sănătatea şi siguranţa lui Jane, cum se aşteaptă de la taţii în devenire. Căsnicia lor va fi o uniune imperfectă, dar fericită, îşi spuse Jane în gândul ei, şi îşi

imagină un viitor ideal, cu Jean-Pierre în funcţia de ministru francez al Sănătăţii într-o conducere socialistă, ea însăşi membră a Parlamentului European, şi trei copii geniali, unul la Sorbona, unul la Şcoala Londoneză de Economie şi unul la Liceul New York pregătindu-se intens să devină actor.

În această fantezie, copilul cel mai mare şi mai inteligent era o fată. Jane îşi atinse burta, apăsând-o uşor cu vârful degetelor, pipăind forma copilului; după spusele Rabiei Gul, bătrâna moaşă a satului, va fi o fată, pentru că o puteai simţi pe partea stângă, în timp ce băieţii se dezvoltă pe partea dreaptă. Rabia îi prescrisese prin urmare o dietă cu legume. Pentru un băiat ar fi recomandată multă carne. În Afghanistan, bărbaţii erau mai bine hrăniţi încă înainte de a se naşte.

Gândurile lui Jane fură întrerupte de o pocnitură puternică. Preţ de o clipă fu derutată, asociind explozia cu avioanele cu reacţie care trecuseră pe deasupra ei cu câteva minute în urmă, în drumul lor spre bombardarea unui alt sat; apoi auzi destul de aproape strigătul necontenit şi acut al unui copil suferind şi speriat.

Realiză pe loc ce se întâmplase. Ruşii, folosind tacticile pe care le învăţaseră de la americani în Vietnam, presăraseră regiunea rurală cu mine antipersonale. Scopul lor aparent era blocarea liniilor de aprovizionare ale gherilei; dar de vreme ce „liniile de aprovizionare ale gherilei” erau potecile montane folosite zilnic de bătrâni, femei, copii şi animale, adevăratul lor scop era teroarea. Acel strigăt însemna că un copil detonase o mină.

Jane sări în picioare. Sunetul păru să vină de undeva din apropierea casei molei, care se afla cam la o jumătate de kilometru în afara satului, pe cărarea de pe versantul dealului. Jane putea doar să o vadă departe, în partea stângă şi puţin mai jos. Se încălţă, îşi apucă hainele şi fugi

într-acolo. Primul strigăt lung se sfârşise şi deveni o succesiune de urlete scurte terifiante: Jane le interpretă ca şi cum copilul ar fi văzut rănile pe care mina i le provocase trupului său şi acum striga de frică. În timp ce se grăbea prin pădurea deasă, Jane realiză că ea însăşi intra în panică, atât de poruncitor era strigătul unui copil la ananghie. „Calmează-te”, îşi spuse cu respiraţia întretăiată. Dacă ar cădea şi s-ar răni, ar fi doi oameni la ananghie şi niciunul care să-i ajute; şi oricum, cel mai rău lucru pentru un copil speriat este un adult speriat.

Acum era aproape. Copilul trebuie să fie ascuns undeva printre tufe, nu pe cărare, căci toate cărările erau curăţate de bărbaţi de fiecare dată când erau minate, dar era imposibil să cureţe tot versantul muntelui.

Se opri, ascultând. Gâfâia atât de tare că trebui să-şi ţină respiraţia. Strigătele veneau dintr-un pâlc de iarba-cămilei şi tufe de ienuperi. Îşi croi drum printre boscheţi şi întrezări o parte dintr-o haină de un albastru-deschis. Copilul trebuie să fie Mousa, fiul de nouă ani al lui Mohammed Khan, unul dintre luptătorii de gherilă de frunte. În clipa următoare fu lângă el.

Stătea în genunchi pe pământul prăfuit. Era evident că încercase să ridice mina, deoarece îi explodase în mână, şi acum se holba cu o privire sălbatică la mâna retezată plină de sânge, urlând de groază.

Jane văzuse numeroase răni în ultimul an, dar totuşi, aceasta o zgudui profund, stârnindu-i mila.

— O, Dumnezeule, spuse ea. Sărmanul de tine. Îngenunche în faţa lui, îl îmbrăţişă şi murmură cuvinte liniştitoare. După un minut, el încetă să mai strige. Speră că în schimb va începe să plângă, dar era prea şocat şi căzu în muţenie. În timp ce îl ţinea în braţe îi căută şi îi găsi rana subsuoară şi apăsă pe ea pentru a opri şuvoiul de sânge.

Urma să aibă nevoie de ajutorul lui. Trebuia să-l facă să vorbească.

— Ce a fost, Mousa? spuse ea în Dari.

El nu-i răspunse. Îl întrebă din nou.

— Am crezut... îşi deschise ochii larg în timp ce-şi amintea, şi vocea lui deveni un strigăt când spuse: Am crezut că e o MINGE!

— Ssst! Ssst! murmură ea. Spune-mi ce-ai făcut.

— AM LUAT-O ÎN MÂNĂ! AM LUAT-O ÎN MÂNĂ!

Îl strânse în braţe, liniştindu-l.

— Şi ce s-a întâmplat?

Vocea lui încă mai tremura, dar nu mai era atât de isterică.

— A făcut bum, spuse el. Era din ce în ce mai calm.

Ea îi luă mâna dreaptă şi i-o puse sub braţul stâng.

— Apasă unde apăs eu, spuse ea. Îi ghidă degetele spre rană, apoi îşi retrase mâna. Îi curgea din nou sânge.

— Apasă tare, îi spuse ea. El făcu întocmai. Sângerarea se opri. Îl sărută pe frunte. Era umedă şi rece.

Îşi aruncase grămada de haine pe pământ, lângă Mousa. Erau haine pe care le purtau femeile afghane: o rochie în formă de sac peste nişte pantaloni de bumbac. Luă rochia şi rupse materialul subţire în mai multe fâşii, apoi începu să facă un bandaj. Mousa o privea cu ochii larg deschişi şi tăcut. Rupse o ramură uscată dintr-un tufiş de ienupăr şi o folosi la finisarea bandajului.

Acum, el avea nevoie de nişte hăinuţe, de un sedativ, de un antibiotic care să prevină infecţia şi de mama lui pentru a preveni trauma.

Jane îşi luă pantalonii pe ea şi îşi strânse cordonul. Îşi dori să nu fi fost atât de pripită când şi-a sfârtecat toată rochia, căci ar fi putut păstra destul din ea cât să-i acopere partea de sus. Acum nu putea decât să spere că nu va întâlni niciun bărbat în drumul ei spre peşteri.

Şi cum îl va duce pe Mousa până acolo? Nu voia să încerce să-l forţeze să umble. Nu-l putea căra în spate, deoarece el nu se putea ţine. Oftă: pur şi simplu va trebui să-l ducă în braţe. Se aplecă, îşi petrecu un braţ pe după umerii lui şi pe celălalt pe sub coapse, şi-l ridică, folosindu-se mai degrabă de genunchi decât de spate, aşa cum învăţase la cursurile ei de sănătate feminină. Cu copilul cuibărit la pieptul ei, cu spatele lui deasupra burţii sale ieşite în afară, începu să urce încet dealul. Putea să-l care numai pentru că era lihnit de foame: un copil european de nouă ani ar fi fost prea greu.

În curând ieşi dintre tufişuri şi găsi cărarea. Dar după treizeci sau patruzeci de metri fu extenuată, în ultimele săptămâni obosea foarte repede şi asta o înfuria la culme, dar învăţase cum să procedeze, îl puse pe Mousa jos şi stătu cu el, îmbrăţişându-l cu blândeţe în timp ce se odihnea sprijinită de versantul stâncos care se înălţa pe o parte a potecii montane. El căzuse într-o tăcere deplină care o îngrijoră mai mult decât ţipetele lui. Imediat ce se simţi mai bine, îl ridică şi o porni din nou la drum.

Cincisprezece minute mai târziu se odihnea aproape de vârful dealului, când un bărbat apăru pe cărarea din faţă. Jane îl recunoscu imediat. „O, nu”, spuse ea în engleză. „Dintre toţi oamenii – tocmai Abdullah”.

Era un bărbat scund, de 1, 55 m, şi era destul de îndesat pentru lipsa locală de hrană. La turbanul său gălbui şi pantalonii negri vaporoşi purta un sveter şi un sacou în dungi la două rânduri care arăta de parcă ar fi fost purtat cândva de un broker de la bursa londoneză. Barba lui deasă era roşcată: era mola din Banda.

Abdullah nu avea încredere în străini, dispreţuia femeile şi îi ura pe toţi medicii străini. Jane, întruchipându-le pe toate trei, nu avusese niciodată nici cea mai mică şansă de-ai intra în graţii. Şi pentru a înrăutăţi lucrurile şi

mai tare, mulţi oameni din

Vale îşi dăduseră seama că antibioticele lui Jane erau un tratament mai eficient împotriva infecţiilor decât inhalarea fumului scos de o bucată de hârtie pe care Abdullah scrisese cu cerneală galbenă ca şofranul, şi, în consecinţă, mola pierdea bani. Reacţionase la aceasta numind-o pe Jane „târfa din Occident”, dar nu putea face mai mult de atât, deoarece ea şi Jean-Pierre erau sub protecţia lui Ahmed Shah Masud, liderul gherilei, şi chiar şi o mola ezita să-şi încrucişeze sabia cu un erou atât de măreţ.

Când o văzu, se opri brusc pe cărare, o expresie de surpriză totală transformându-i faţa în mod normal solemnă într-o mască hilară. Era ultima persoană pe care ar fi dorit s-o întâlnească. Oricare dintre restul bărbaţilor din sat ar fi stânjeniţi şi poate ofensaţi să o vadă pe jumătate dezbrăcată; dar Abdullah era scos din minţi.

Jane se hotărî să-l înfrunte cu îndrăzneală. Ea spuse în Dari:

— Pacea fie cu tine.

— Acesta era începutul unui schimb formal de saluturi care uneori putea dura câteva minute bune. Dar Abdullah nu răspunse cu obişnuitul *şi cu tine*. În schimb, îşi deschise gura şi începu, urlând ca un dement, să o facă cu ou şi cu oţet, aducându-i un şir nesfârşit de insulte, printre care şi cuvintele în Dari pentru *prostituată*, *perversă* şi *seducătoare de copii*. Faţa lui se înnegri de furie, se apropie de ea şi-şi ridică bastonul.

Lucrurile mergeau prea departe. Ea arătă cu degetul spre Mousa, care stătea tăcut lângă ea, ameţit de durere şi slăbit din cauza sângelui pierdut.

— Uite! strigă ea la Abdullah. Nu vezi că…

Dar el era orbit de furie. Înainte ca ea să poată termina ceea ce încerca să spună, o lovi cu bastonul în cap

cât putu de tare. Jane strigă de durere şi furie: era surprinsă cât de tare durea şi *furioasă* că el făcuse acest lucru.

Nu observase nici acum rana lui Mousa. Ochii holbaţi ai molei erau aţintiţi pe pieptul lui Jane, şi ea îşi dădu seama într-o fracţiune de secundă că, pentru el, a vedea în amiaza mare sânii goi ai unei femei albe însărcinate din Occident era o imagine atât de încărcată de tot felul de frustrări sexuale că era pe punctul de a-l înnebuni. Nu avea de gând să o pedepsească cu o lovitură sau două, cum şi-ar fi pedepsit nevasta pentru nesupunere. Inima lui îi spunea să o ucidă.

Dintr-odată, Jane fu cuprinsă de spaimă – pentru ea, pentru Mousa şi pentru copilul ei nenăscut. Făcu câţiva paşi împleticiţi înapoi, de furie, dar el înaintă spre ea şi ridică din nou bastonul. Brusc inspirată, sări la el şi îi băgă degetele în ochi.

Răcni ca un taur rănit. Nu îl durea atât de tare pe cât era de indignat că o femeie pe care o bătea a fost atât de nesăbuită încât să i se opună. În vreme ce el încerca să-şi recapete vederea, Jane îl apucă de barbă cu ambele mâini şi-l trase cu putere. Se împletici înainte, se împiedică şi căzu. Se rostogoli câţiva metri în josul dealului şi se opri într-o tufă mică de răchită.

Jane gândi: O, Dumnezeule, ce am făcut?

Văzând umilinţa preotului îngâmfat şi răuvoitor, Jane realiză că acesta nu o va ierta niciodată pentru ce-a făcut. Probabil că se va plânge „bărbilor albe” – bătrânii satului. Probabil că va merge la Masud şi-i va cere ca doctorii străini să fie trimişi acasă. Probabil că va încerca chiar şi să-i determine pe bărbaţii din Banda să arunce cu pietre în ea. Dar în timp ce se gândea la toate astea, îi trecu prin minte că, pentru a face orice fel de plângere, el va trebui să povestească întâmplarea în cele mai mici şi mai infame

detalii, iar sătenii vor râde de el tot timpul după aceea – afghanii erau mai presus de toate nespus de cruzi. Aşa că s-ar putea să scape basma curată.

Se întoarse. Avea ceva mai important pentru care să se îngrijoreze. Mousa stătea acolo unde-l pusese ea jos, tăcut şi lipsit de orice expresie, prea şocat pentru a înţelege ce se întâmplase. Jane respiră adânc, îl luă în braţe şi-şi continuă drumul.

După câţiva paşi, ajunse pe creasta dealului şi putea merge mai repede deoarece pământul se nivela. Traversă platoul stâncos. Era obosită şi o durea spatele, dar aproape că ajunsese: peşterile erau chiar sub botul muntelui. Ajunse în cealaltă parte a crestei şi auzi voci de copii când începu să coboare. O clipă mai târziu văzu un grup de copii de şase ani jucându-se Rai-sau-Iad, un joc în care trebuia să te ţii de degetele de la picioare în timp ce alţi doi copii te duceau în Rai – dacă reuşeai să te ţii de degete până la capăt – sau în Iad, de obicei o ghenă de gunoi sau o latrină, dacă îţi dădeai drumul la degete. Îşi dădu seama că Mousa nu va mai putea juca niciodată acel joc şi dintr-odată fu copleşită de o tristeţe profundă.

Apoi, copiii o observară şi, când trecu pe lângă ei, se opriră din joc şi o priviră cu insistenţă. Unul dintre ei şopti: „Mousa”. Un altul repetă numele, apoi vraja se risipi şi toţi fugiră în faţa lui Jane, răspândind vestea în gura mare.

Ascunzătoarea din timpul zilei a sătenilor din Banda arăta ca tabăra părăsită a unui trib de nomazi: pământul prăfuit, femeile cu faţa ascunsă sub văl, copiii murdari. Jane traversă pătratul mic de pământ nivelat din faţa peşterilor. Femeile se îndreptau deja spre cea mai mare peşteră, pe care Jane şi Jean-Pierre o transformaseră în clinică. Jean-Pierre auzi agitaţia de afară şi ieşi. Recunoscătoare, Jane i-l înmână pe Mousa, spunându-i în franceză:

— A fost o bombă. Şi-a pierdut o mână. Dă-mi cămaşa ta.

Jean-Pierre îl băgă pe Mousa înăuntru şi-l aşeză pe rogojina care servea drept masă de consultaţie, înainte de a se ocupa de copil, îşi dădu jos cămaşa kaki spălăcită şi i-o dădu lui Jane. Ea o îmbrăcă.

Se simţi puţin mai uşurată. Se gândi să se aşeze şi să se odihnească în capătul răcoros al peşterii, dar după ce făcu câţiva paşi într-acolo, se răzgândi şi se aşeză imediat. Jean-Pierre spuse:

— Adu-mi nişte tampoane. Ea îl ignoră. Mama lui Mousa, Halima, intră fugind în peşteră şi începu să ţipe când îşi văzu copilul. Ar trebui să o calmez, gândi Jane, ca ea să-şi poată calma copilul; de ce nu mă pot ridica? Cred că am să închid puţin ochii. Doar pentru un minut.

Până la lăsarea nopţii, Jane ştiu că sosise momentul să nască.

Când îşi reveni în simţiri după ce leşinase în peşteră, simţi ceea ce crezuse a fi o durere de spate – cauzată, presupuse ea, de faptul că l-a adus în braţe pe Mousa. Jean-Pierre fu de acord cu diagnosticul ei, îi dădu o aspirină şi îi spuse să stea nemişcată. Rabia, moaşa, veni în peşteră să-l vadă pe Mousa şi îi aruncă lui Jane o privire insistentă, dar atunci, Jane nu-i înţelese semnificaţia. Jean-Pierre curăţă şi bandajă capătul retezat al mâinii lui Mousa, îi dădu penicilină şi-l injectă cu anti tetanos. Copilul nu va muri din cauza infecţiei, cum s-ar fi întâmplat mai mult ca sigur fără ajutorul medicinii occidentale; dar în acelaşi timp, Jane se întrebă dacă ar merita să trăiască – supravieţuirea aici era grea şi pentru cei mai în formă, iar copiii schilozi mureau în general de tineri.

După-amiaza târziu, Jean-Pierre se pregăti de plecare. A doua zi era programat să plece la o clinică dintr-un sat situat la câteva mile distanţă şi – fără să ştie din ce

motiv, Jane nu înţelesese niciodată – respecta cu stricteţe aceste programări, deşi ştia că niciun afghan nu ar fi fost surprins dacă ar fi întârziat o zi sau chiar şi o săptămână.

Pe când o sărută pe Jane de rămas bun, ea începuse să se întrebe dacă nu cumva durerea ei de spate ar putea fi începutul travaliului, apărut mai devreme din cauza efortului pe care l-a depus cu Mousa, dar cum nu născuse niciodată până atunci, nu putea fi sigură şi i se păru puţin probabil. Îl întrebă şi pe Jean-Pierre. „Nu-ţi face griji, îi spuse el pe un ton vesel. Mai ai de aşteptat şase săptămâni". Îl întrebă dacă nu ar trebui totuşi să rămână, pentru orice eventualitate, dar el consideră că nu era cazul şi ea începu să se simtă ridicol; aşa că îl lăsă să plece, cu proviziile sale de medicamente încărcate pe spinarea unui cal costeliv, pentru a ajunge la destinaţie înainte de lăsarea întunericului, astfel încât să se poată apuca de lucru dis-de-dimineaţă.

Când soarele începu să apună în spatele versantului stâncos din vest şi valea se umplu de umbră, Jane, împreună cu femeile şi copiii, coborî pe versantul muntelui spre satul care se cufunda în întuneric, iar bărbaţii se îndreptară spre pământurile lor, pentru a-şi culege recoltele în timp ce bombardatorii dormeau.

Casa în care locuia Jane cu Jean-Pierre era de fapt a băcanului din sat, care renunţase la orice speranţă de a face bani pe timp de război – nu era aproape nimic de vândut – şi fugise cu familia lui în Pakistan. Camera din faţă, înainte băcănia, fusese clinica lui Jean-Pierre până când amploarea bombardărilor din timpul verii i-a alungat pe săteni în peşteri, pe timpul zilei. Casa avea două camere în spate, una destinată probabil pentru bărbaţi şi oaspeţii lor, şi cealaltă pentru femei şi copii. Jane şi Jean-Pierre le foloseau ca dormitor şi sufragerie, în lateralul casei era o curte cu ziduri de lut, în care se aflau cuptorul

de gătit şi un mic bazin pentru spălarea hainelor, vaselor şi a copiilor. Băcanul lăsase în casă ceva mobilă din lemn făcută acasă, iar sătenii îi împrumutaseră lui Jane câteva carpete frumoase de pus pe jos. Jane şi Jean-Pierre dormeau pe o saltea, asemeni afghanilor, dar aveau saci de dormit în loc de pături. Ca şi afghanii, în timpul zilei făceau salteaua sul sau o puneau la aerisit pe acoperişul plat, când era vreme bună. Vara, toată lumea dormea pe acoperiş.

Mersul de la peşteră la casă avu un efect aparte asupra lui Jane. Durerea ei de spate se înrăutăţi considerabil şi, când ajunse acasă, fu gata să se prăbuşească de durere şi extenuare. Simţi o nevoie imperioasă de a urina, dar era prea obosită să iasă afară la latrină, aşa că folosi oala de urgenţă din spatele paravanului din dormitor. Atunci observă o pată mică de sânge între picioare, pe pantalonii ei de bumbac.

Nu avu destulă putere să urce pe scara de afară până pe acoperiş, pentru a lua salteaua, aşa că se întinse pe o cuvertură din dormitor. „Durerea de spate” o năpădea în valuri. În timpul următorului val îşi puse mâinile pe burtă şi simţi umflătura mişcându-se, ieşind tot mai în afară odată cu intensificarea durerii şi aplatizându-se odată cu încetarea ei. Acum nu mai avea nicio îndoială că îi începuseră contracţiile.

Era speriată. Îşi aminti că discutase cu sora ei Pauline despre naştere. După ce Pauline născuse primul copil, Jane o vizitase, ducându-i o sticlă de şampanie şi puţină marijuana. Când fuseseră amândouă foarte relaxate, Jane o întrebase cum era, şi Pauline îi răspunse: „Ca şi când ai căca un dovleac”. Chicotiseră ore în şir.

Dar Pauline născuse la University College Hospital din centrul Londrei, nu într-o casă de lut din Valea celor Cinci Lei.

Jane gândi: Ce-o să mă fac?

Nu trebuie să intru în panică. Trebuie să mă spăl cu apă caldă şi săpun; să găsesc o foarfecă ascuţită şi să o pun în apă clocotită cincisprezece minute; să caut cearşafuri curate pe care să mă întind; să beau lichide; şi să mă relaxez.

Dar înainte să poată face ceva, începu o altă contracţie, şi aceasta duru *cu adevărat*. Închise ochii şi încercă să respire rar, adânc şi regulat, cum îi explicase Jean-Pierre, dar îi era greu să fie atât de controlată când tot ce îşi dorea să facă era să strige de frică şi durere.

Spasmul o slei de puteri. Rămase nemişcată, încercând să-şi revină. Îşi dădu seama că nu putea face niciunul din lucrurile pe care le propusese mai înainte: nu se putea descurca singură. Imediat ce se va simţi destul de in putere, se va ridica şi va merge până la cea mai apropiată casă şi le va ruga pe femei să cheme moaşa.

Următoarea contracţie veni mai repede decât se aşteptase, după ceea ce-i păru un minut sau două. Când durerea atinse punctul maxim, Jane spuse cu voce tare: „De ce nu îţi spun cât de tare doare?”

De îndată ce trecu de punctul maxim, se forţă să se ridice. Groaza de a naşte singură îi dădu putere. Se târî din dormitor în sufragerie. Se simţea puţin mai în putere cu fiecare pas pe care îl făcea. Reuşi să ajungă în curte, apoi brusc simţi între coapse un şuvoi de lichid cald şi pantalonii ei fură pe loc uzi leoarcă: i se rupsese apa. „O, nu”, gemu ea. Se sprijini de tocul uşii. Nu era sigură că mai putea merge nici măcar câţiva metri cu pantalonii căzând de pe ea. Se simţi umilită. „Trebuie”, îşi spuse ea; dar începu o nouă contracţie şi se prăbuşi la pământ, gândindu-se: „Va trebui să o fac singură”.

Următoarea dată când îşi deschise ochii, faţa unui bărbat era apropiată de a ei. Arăta ca un şeic arab: avea

pielea maro-închis, ochii negri şi o mustaţă neagră, iar trăsăturile lui erau aristocratice – pometţi înalţi, un nas roman, dinţi albi şi o bărbie lungă. Era Mohammed Khan, tatăl lui Mousa”.

— Slavă Domnului, murmură Jane printre dinţi.

— Am venit să îţi mulţumesc pentru că i-ai salvat viaţa singurului meu fiu, spuse Mohammed în Dari. Te simţi rău?

— Nasc.

— Acum? spuse el mirat.

— În curând. Ajută-mă să ajung în casă.

El ezită – naşterea, ca toate lucrurile exclusiv feminine, era considerată spurcată – dar pentru el, ezitarea fu doar momentană. O ridică în picioare şi o sprijini în timp ce ea traversă sufrageria până în dormitor.

Se întinse din nou pe carpetă.

— Cheamă pe cineva să mă ajute, îi spuse ea.

El se încruntă, neştiind ce să facă, arătând foarte copilăros şi chipeş.

— Unde e Jean-Pierre?

— A plecat la Khawak. Am nevoie de Rabia.

— Bine, spuse el. Am să o trimit pe nevastă-mea.

— Înainte de a pleca...

— Da?

— Te rog să-mi dai puţină apă.

Păru şocat. Nu se mai pomenise ca un bărbat să servească o femeie, nici măcar cu un simplu pahar de apă.

Jane adăugă:

— Din ulciorul special. Ţinea la îndemână un ulcior cu apă de băut filtrată şi fiartă: aceasta era singura modalitate de prevenire a numeroşilor paraziţi intestinali de care aproape toţi localnicii sufereau toată viaţa.

Mohammed se hotărî să încalce tradiţia.

— Desigur, spuse el. Intră în camera alăturată şi se

întoarse o clipă mai târziu cu un pahar de apă. Jane îi mulţumi şi o sorbi recunoscătoare.

— Am să o trimit pe Halima după moaşă, spuse el.

— Mulţumesc, zise Jane. Spune-i să se grăbească.

Mohammed plecă. Jane avu noroc că fusese el şi nu unul din ceilalţi bărbaţi. Ceilalţi ar fi refuzat să atingă o femeie bolnavă, dar Mohammed era diferit. El era unul dintre cei mai importanţi luptători de gherilă şi, în practică, era reprezentantul local al liderului rebelilor, Masud. Mohammed avea doar 24 de ani, dar în această ţară nu era prea tânăr pentru a fi lider de gherilă sau pentru a avea un fiu de 9 ani. Îşi făcuse studiile în Kabul, vorbea puţină franceză şi ştia că obiceiurile din Vale nu erau singurele forme de conduită politicoasă din lume. Principala lui responsabilitate era să trimită spre şi dinspre Pakistan convoaiele cu proviziile lor vitale de arme şi muniţie pentru rebeli. Un astfel de convoi i-a adus pe Jane şi pe Jean-Pierre în Vale. În aşteptarea următoarei contracţii, Jane îşi aminti de acea călătorie îngrozitoare. Se considerase o persoană sănătoasă, activă şi puternică, în stare să meargă pe jos fără nicio problemă cât e ziua de lungă; dar nu anticipase-lipsa de hrană, urcuşurile abrupte, potecile accidentate de pe stânci şi diareea care-i sleia de puteri. În câteva etape ale călătoriei se deplasaseră numai noaptea, de teama elicopterelor ruseşti. De asemenea, trebuiseră să se lupte cu săteni ostili în unele locuri: temându-se că convoiul va atrage un atac rus, localnicii refuzau să vândă mâncare luptătorilor de gherilă, sau se ascundeau în spatele unor uşi baricadate, sau îndrumau convoiul spre o pajişte sau livadă la câţiva kilometri distanţă, un loc perfect de campare care se dovedea a fi inexistent.

Din cauza atacurilor din partea ruşilor, Mohammed îşi schimba rutele constant. Jean-Pierre îşi procurase din Paris

hărţi americane ale Afghanistanului şi erau mai bune decât toate cele pe care le aveau rebelii, aşa încât Mohammed venea deseori la ei acasă să le consulte, înainte de a trimite un nou convoi.

De fapt, Mohammed venea mai des decât era necesar. De asemenea, vorbea cu Jane mai mult decât ceilalţi bărbaţi afghani, o privea în ochi cam prea des şi îi admira trupul de prea multe ori pe furiş. Jane crezu că e îndrăgostit de ea sau cel puţin că fusese până când sarcina ei devenise vizibilă.

Ea, în schimb, se simţise atrasă de el pe vremea când era supărată pe Jean-Pierre. Mohammed era zvelt, şi creol, şi puternic şi, pentru prima dată în viaţa ei, Jane fusese atrasă de un bărbat din categoria nenorociţilor de şovini.

Ar fi putut avea o aventură cu el. Era un musulman devotat, asemeni tuturor luptătorilor de gherilă, dar se îndoia că asta ar fi avut vreo importanţă. Ea credea ceea ce tatăl ei obişnuia să spună: „Convingerea religioasă poate înăbuşi o dorinţă timidă, dar nimic nu poate sta în calea plăcerii carnale naturale”. Această afirmaţie în special o scotea din minţi pe mama ei. Nu, exista tot atâta adulter în această comunitate ţărănească puritană ca oriunde altundeva, după cum dedusese Jane ascultând bârfele femeilor pe malul râului, în timp ce luau apă sau se îmbăiau. Jane ştia şi cum procedau. Mohammed îi spusese. „Poţi vedea peştii sărind în amurg sub cascada din spatele ultimei mori de apă”, spusese el într-o zi. „În unele nopţi merg acolo să-i prind”. În amurg, toate femeile găteau, iar bărbaţii stăteau în curtea moscheii, discutând şi fumând; amanţii nu puteau fi descoperiţi atât de departe de sat, şi nimeni nu i-ar fi simţit lipsa nici lui Jane, nici lui Mohammed.

Ideea de a face dragoste lângă o cascadă cu acest

bărbat chipeş şi primitiv o tentase pe Jane; dar apoi rămăsese însărcinată şi Jean-Pierre îi mărturisise cât de teamă îi era să nu o piardă, şi se hotărâse să-şi dedice toată energia în vederea consolidării căsniciei lor, fie ce-o fi; şi astfel, nu mersese niciodată la cascadă şi, după ce sarcina începuse să se vadă, Mohammed nu se mai uită la trupul ei.

Probabil că intimitatea lor latentă a fost cea care l-a îndemnat pe Mohammed să intre şi să o ajute, în vreme ce alţi bărbaţi ar fi refuzat să o facă sau chiar i-ar fi întors spatele din pragul uşii. Sau poate a fost Mousa. Mohammed avea doar un fiu – şi trei fiice – şi probabil că acum se simţea peste măsură de îndatorat faţă de Jane. Azi mi-am făcut un prieten şi un duşman, gândi ea: Mohammed şi Abdullah.

Durerea începu din nou şi îşi dădu seama că beneficiase de un moment de respiro mai lung ca de obicei. Deveneau contracţiile ei neregulate? De ce? Jean-Pierre nu-i spusese nimic despre asta. Dar el uitase mult din ginecologia pe care o studiase cu trei sau patru ani în urmă.

Aceasta era cea mai puternică de până acum şi o lăsă tremurând şi-i provocă greaţă. Ce se întâmplase cu moaşa? Mohammed *trebuie* să o fi trimis pe soţia lui după ea – nu avea cum să uite sau să se răzgândească. Dar îşi va asculta ea soţul? Desigur femeile afghane o făceau întotdeauna. Dar s-ar putea să meargă încet, stând la taclale pe drum sau poate chiar să se oprească din drum la ceva casă, pentru a bea un ceai. Dacă exista adulter în Valea celor Cinci Lei, atunci trebuia să existe şi gelozie, şi Halima ştia cu siguranţă sau cel puţin intuia ce simţea soţul ei pentru Jane – soţiile o fac întotdeauna. Poate că se va simţi ofensată de faptul că i se cere să-i vină în ajutor rivalei ei, exotica străină educată, cu piele albă, care-l

fascinase într-atât pe soţul ei. Dintr-odată, Jane fu foarte mânioasă pe Mohammed şi pe Halima, deopotrivă. Nu am făcut nimic rău, gândi ea. De ce m-au părăsit toţi? De ce nu este soţul meu aici?

Când începu o nouă contracţie, izbucni în plâns. Era prea mult. „Nu mai pot”, spuse ea pe un ton răspicat. Tremura fără să se poată controla. Îşi dorea să moară înainte ca durerea să se înrăutăţească. „Mami, ajută-mă, mami” spuse ea printre suspine.

Dintr-odată simţi un braţ puternic în jurul umerilor săi şi o voce de femeie îi răsună în ureche, murmurând ceva în Dari, neinteligibil, dar liniştitor. Fără să-şi deschidă ochii, se agăţă de cealaltă femeie, plângând şi ţipând în timp ce contracţia creştea în intensitate; până când, pe parcurs, începu să scadă, prea încet, dar cu un sentiment de finalitate, de parcă s-ar putea să fie ultima sau poate ultima puternică.

Îşi ridică privirea şi văzu ochii căprui senini şi obrajii de culoarea alunei ai Rabiei, moaşa.

— Domnul fie cu tine, Jane Debout.

Jane simţi o uşurare de parcă cineva i-ar fi luat o piatră de pe inimă.

— Şi cu tine, Rabia Gul, şopti ea recunoscătoare.

— Durerile sunt dese?

— Cam din două în două minute.

Vocea altei femei spuse:

— Copilul se naşte prematur.

Jane îşi întoarse capul şi o văzu pe nora Rabiei, o fată senzuală de vârsta lui Jane, cu păr de un negru aproape albăstrui şi o gură mare, zâmbitoare. Dintre toate femeile din sat, Zahara era cea de care Jane se simţea apropiată.

— Mă bucur că eşti aici, spuse ea.

Rabia zise:

— Naşterea a fost provocată de faptul că ai urcat

dealul cu Mousa în braţe.

— Asta e tot? întrebă Jane.

— Ajunge şi atât.

Deci nu au aflat de conflictul ei cu Abdullah, gândi Jane. Aşadar, el se hotărâse să nu spună la nimeni nimic.

Rabia spuse:

— Pot să pregătesc eu totul pentru copil?

— Da, te rog. Dumnezeu ştie cât de primitivă este ginecologia în seama căreia mă las, îşi spuse Jane în gând, puţin îngrijorată: dar nu o pot face singură, pur şi simplu nu pot.

— Vrei să-ţi facă Zahara un ceai? întrebă Rabia.

— Da, te rog. Nu era nimic superstiţios legat de asta, cel puţin.

Cele două femei se apucară de treabă. Doar faptul că erau acolo cu ea o făcu pe Jane să se simtă mai bine. A fost drăguţ, se gândi ea, că Rabia îi ceruse voie să o ajute – un doctor din Occident ar fi intrat şi ar fi preluat comanda de parcă ar fi fost casa lui. Rabia se spălă pe mâini într-un adevărat ritual, cerându-le profeţilor să o înroşească la faţă – ceea ce însemna succes – şi apoi le spălă din nou, foarte bine, cu săpun şi multă apă. Zahara aduse un recipient cu ierburi sălbatice şi Rabia aprinse o mână de seminţe mici şi negre cu nişte cărbuni. Jane îşi aminti că se spunea că spiritele rele erau alungate de mirosul ierburilor fumegânde. Se consolă cu gândul că fumul înţepător nu va lăsa muştele să intre în cameră.

Rabia era ceva mai mult decât o moaşă. A aduce pe lume copii era ocupaţia ei principală, dar avea şi tratamente naturiste şi magice pentru creşterea fertilităţii femeilor care rămâneau greu însărcinate. Avea metodele ei contraceptive şi făcea şi avorturi, dar cererea acestora nu era prea mare: femeile afghane doreau în general să facă mulţi copii. Rabia era consultată, de asemenea, în

legătură cu orice boală „femeiască”. Şi era de obicei chemată să spele morţii – lucru care, asemenea naşterilor, era considerat spurcat.

Jane o privi cum umblă prin cameră. Era probabil cea mai bătrână femeie din sat, având în jur de 60 de ani. Era scundă – nu mai mult de 1, 50 m şi foarte slabă, ca majoritatea oamenilor de aici. Faţa ei oacheşă ridată era încadrată de un păr alb. Se mişca tăcută, cu mâinile ei bătrâne şi osoase meticuloase şi eficiente.

Relaţia lui Jane cu ea debutase cu neîncredere şi ostilitate. Când o întrebase pe cine chema să o ajute în cazul naşterilor dificile, Rabia o repezi: „Nu am avut niciodată o naştere grea şi nu am pierdut nicio mamă şi niciun copil”. Dar mai târziu, când femeile veneau la Jane cu probleme minore de menstruaţie sau sarcini obişnuite, Jane le trimitea la Rabia în loc să le prescrie vreun remediu; şi acesta a fost începutul unei relaţii profesionale. Rabia se consultase cu Jane în legătură cu o femeie care născuse recent şi avea o infecţie vaginală. Jane îi dăduse Rabiei mai multă penicilină şi îi explicase cum să o prescrie. Prestigiul Rabiei crescuse când se aflase că ea învăţase ceva din medicina occidentală; şi Jane putuse să-i spună, fără să o jignească, că probabil ea însăşi provocase infecţia prin metoda ei manuală de lubrifiere a canalului de naştere în timpul travaliului.

De atunci încoace, Rabia începuse să vină la clinică o dată sau de două ori pe săptămână, pentru a vorbi cu Jane şi pentru a o vedea muncind. Jane profita de aceste ocazii pentru a-i explica, mai degrabă întâmplător, lucruri precum de ce se spăla pe mâini atât de des, de ce îşi punea instrumentele în apă fiartă după ce le folosea şi de ce le dădea multe lichide copiilor cu diaree.

La rândul ei, Rabia îi spuse lui Jane câteva din secretele ei. Jane era curioasă să afl, e ce punea Rabia în

poţiunile pe care le făcea şi putu intui cum acţionează unele dintre ele: medicina pentru stimularea graviditāţii includea creier de iepure sau splină de pisică, care puteau substitui hormonii care lipseau din metabolismul pacientei; iar menta din numeroasele preparate probabil că ajuta la curăţarea infecţiilor care împiedicau concepţia. Rabia avea, de asemenea, un medicament pentru soţii impotenţi şi nu exista nicio îndoială legată de eficienţa lui: conţinea opium.

Neîncrederea cedase locul respectului reciproc profund, dar Jane nu se consultase cu Rabia în legătură cu propria ei sarcină. Una era să accepte că amestecul Rabiei de folclor şi vrăjitorie avea efect asupra femeilor afghane, şi cu totul altceva să se expună ea însăşi metodelor ei. În plus, Jane se aşteptase ca Jean-Pierre să o asiste la naştere. Astfel, când Rabia o întrebase de poziţia copilului şi îi prescrisese o dietă vegetariană pentru o fată, Jane îi explicase clar că ea va avea o naştere occidentală. Rabia păruse rănită, dar acceptase situaţia cu demnitate. Şi acum, Jean-Pierre era la Khawak, iar Rabia chiar lângă ea, şi Jane era bucuroasă că beneficiază de ajutorul unei femei bătrâne care adusese pe lume sute de copii şi care născuse ea însăşi unsprezece. Pentru o vreme nu mai simţise durere deloc, dar în ultimele câteva minute cât o privi pe Rabia mişcându-se tăcută prin cameră, Jane simţise senzaţii noi în abdomen: o senzaţie aparte de presiune, însoţită de un impuls tot mai puternic de a împinge. Impulsul deveni irezistibil şi, când împingea, gemea, nu din cauza durerii, ci a efortului depus pentru a împinge.

Auzi vocea Rabiei, ca din depărtare, spunând:

— Începe. Asta e bine.

După o vreme, impulsul dispăru. Zahara aduse o ceaşcă de ceai verde. Jane se ridică şi sorbi din el

recunoscătoare. Era cald şi foarte dulce. Zahara are aceeaşi vârstă ca mine, gândi Jane, şi născuse deja patru copii, fără a pune la socoteală sarcinile pierdute şi copiii născuţi morţi. Dar era una din acele femei care părea a fi plină de vitalitate, ca o leoaică tânără şi sănătoasă. Probabil că va mai naşte încă câţiva copii. Ea o întâmpină pe Jane cu o curiozitate deschisă, în vreme ce majoritatea femeilor fuseseră suspicioase şi ostile în primele zile; iar Jane descoperise că Zahara dezaproba obiceiurile şi tradiţiile mai prosteşti din Vale şi era nerăbdătoare să înveţe cât mai multe cu putinţă din noţiunile străine despre sănătate, copii şi nutriţie. În consecinţă, Zahara deveni nu numai cea mai bună prietenă a lui Jane, ci şi avangarda programului său de educaţie a sănătăţii.

Azi, totuşi, Jane învăţa ceva despre metodele afghane. O privi pe Rabia cum întindea un cearşaf din material plastic pe podea (Oare ce folosiseră ei pe vremea când nu aveau atâta material plastic la dispoziţie?) şi îl acoperea cu un strat de pământ nisipos, pe care Zahara îl adusese de afară într-o găleată. Rabia aşeză câteva lucruri pe o faţă de masă pe podea, şi Jane fu mulţumită să vadă tampoane curate de vată şi o lamă nouă de ras încă în ambalajul ei original.

Nevoia de a împinge reveni, şi Jane închise ochii pentru a se concentra. Nu era tocmai *durere* ceea ce simţea; mai degrabă parcă ar fi fost (credibil sau nemaipomenit de constipată. Descoperi că o ajută mult să geamă în timp ce se încordează şi vru să-i explice Rabiei că geamătul ei nu era unul de agonie, dar era prea ocupată cu împinsul pentru a putea vorbi.

În următoarea pauză, Rabia se aşeză în genunchi şi desfăcu cordonul de la pantalonii lui Jane, apoi i-i dădu jos.

— Vrei să urinezi înainte să te spăl? întrebă ea.

— Da.

O ajută pe Jane să se ridice şi să meargă în spatele paravanului, apoi o ţinu de umeri în timp ce se aşeză pe oală.

Zahara aduse un castron cu apă caldă şi luă oala de acolo. Rabia îi spălă burta lui Jane, coapsele şi părţile intime, afişând pentru prima dată un aer mai degrabă vesel în timp ce o făcea. Apoi, Jane se întinse din nou. Rabia se spălă pe mâini şi le şterse. Îi arătă lui Jane un recipient mic cu pudră albastră – sulfat de cupru, ghici Jane – şi spuse:

— Această culoare alungă spiritele rele.

— Ce vrei să faci?

— Să-ţi pun puţin pe sprânceană.

— Bine, spuse Jane, apoi adăugă: Mulţumesc.

Rabia mânji fruntea lui Jane cu puţină pudră. Nu mă deranjează magia atâta vreme cât e inofensivă, gândi Jane, dar ce se va face dacă apare o adevărată problemă medicală? Şi cu câte săptămâni exact se naşte acest copil mai repede?

Încă se îngrijora când începu următoarea contracţie, aşa încât nu se putu concentra la ritmul valurilor de durere şi, în consecinţă, o duru foarte tare. Nu trebuie să-mi fac griji, gândi ea; trebuie să mă relaxez.

După aceea se simţi epuizată şi oarecum somnoroasă. Închise ochii. O simţi pe Rabia desfăcându-i nasturii de la cămaşă – cea pe care o împrumutase de la Jean-Pierre în acea după-amiază, cu o sută de ani în urmă. Rabia începu să-i maseze burta lui Jane cu un fel de lubrifiant, probabil unt rafinat. O apăsă cu degetele. Jane îşi deschise ochii şi spuse:

— Nu încerca să mişti copilul.

Rabia încuviinţă din cap, dar îşi continuă căutarea, o mână deasupra burţii umflate a lui Jane şi cealaltă sub ea.

— Capul este jos, spuse ea într-un final. Totul este în

regulă. Dar copilul va ieşi foarte curând. Ar trebui să te ridici acum.

Zahara şi Rabia o ajutară pe Jane să se ridice în picioare şi să facă doi paşi până la cearşaful din material plastic acoperit cu pământ.

Rabia trecu în spatele ei şi spuse:

— Sprijină-te pe picioarele mele.

Jane făcu cum îi spuse, deşi nu ştia exact care era logica. Rabia o făcuse să stea pe vine, ghemuindu-se în spatele ei. Deci aceasta era poziţia locală de naştere.

— Sprijină-te de mine, spuse Rabia. Pot să te ţin. Jane se lăsă cu toată greutatea pe coapsele femeii bătrâne. Poziţia era surprinzător de reconfortantă şi liniştitoare.

Jane simţi că muşchii i se contractă din nou. Îşi încleştă dinţii şi se sforţă, gemând. Zahara stătea pe vine în faţa ei. Pentru o vreme, în mintea lui Jane nu era nimic altceva decât încordare. În cele din urmă se potoli, şi ea se prăbuşi, extenuată şi pe jumătate adormită, lăsând-o pe Rabia să-i susţină greutatea.

Când începu din nou, simţi o altă durere, o senzaţie usturătoare acută între picioare. Zahara spuse brusc:

— Iese.

— Nu mai împinge acum, spuse Rabia. Lasă copilul să alunece afară.

Spasmul se diminuă. Rabia şi Zahara inversară locurile şi acum Rabia stătea pe vine între picioarele lui Jane, privind atentă. Spasmul începu din nou. Jane strânse din dinţi. Rabia spuse:

— Nu împinge. Fii calmă. Jane încercă să se relaxeze. Rabia se uită la ea şi întinse o mână să-i atingă faţa, spunând: Nu strânge din dinţi. Stai cu gura relaxată. Jane îşi descleştă dinţii şi descoperi că o ajută să se relaxeze.

Senzaţia usturătoare reveni, mai puternică ca

niciodată, şi Jane ştiu că copilul aproape se născu: putea să-i simtă capul făcându-şi loc să iasă, lărgindu-i deschizătura neînchipuit de mult. Urlă de durere – şi dintr-odată se potoli, şi preţ de o clipă nu simţi nimic. Privi în jos. Rabia întinse mâinile între coapsele ei, invocând numele profeţilor. Printr-o perdea deasă de lacrimi, Jane zări ceva rotund şi închis la culoare în mâinile moaşei.

— Nu-l trage, spuse Jane. Nu-l trage de cap.

— Nu-l trag, spuse Rabia.

Jane simţi spasmul din nou. În acel moment, Rabia spuse:

— Împinge uşor să-i iasă umărul. Jane închise ochii şi împinse încet.

Câteva clipe mai târziu, Rabia spuse:

— Acum celălalt umăr.

Jane împinse din nou şi urmă o uşurare enormă a încordării, şi Jane ştiu că se născuse copilul. Privi în jos şi-i văzu forma micuţă cuibărită în braţele Rabiei. Pielea lui era ridată şi udă, iar capul lui era acoperit cu păr negru ud. Cordonul ombilical arăta ciudat, o sfoară albastră groasă pulsând ca o venă.

— E în regulă? întrebă Jane. Rabia nu-i răspunse.

Îşi încreţi buzele şi suflă peste faţa turtită şi inertă a copilului.

O, Dumnezeule, e mort, gândi Jane.

— E în regulă? repetă ea.

Rabia suflă din nou şi copilul îşi deschise gura micuţă şi plânse.

Jane spuse:

— O, slavă Domnului – trăieşte.

Rabia luă un tampon curat de vată şi şterse faţa copilului.

— Este normal? întrebă Jane.

În cele din urmă, Rabia vorbi. O privi pe Jane în ochi,

zâmbi şi-i spuse:

— Da. Este normală.

Este normală, gândi Jane. Ea. Am născut o fetiţă. O fetiţă.

Dintr-odată se simţi sleită de puteri. Nu mai putea sta ridicată nicio clipă.

— Vreau să mă întind, spuse ea.

Zahara o ajută să facă câţiva paşi până la saltea şi îi puse la spate mai multe perne ca să poată sta ridicată, în vreme ce Rabia ţinea în mâini copilul, încă legat de Jane prin cordon. O dată ce Jane se instală confortabil, Rabia începu să şteargă uşor copilul cu tampoane de vată.

Jane văzu cum cordonul încetă să mai pulseze, se zbârci şi se albi.

— Poţi tăia cordonul, îi spuse Rabiei.

— Întotdeauna aşteptăm mai întâi placenta, spuse Rabia.

— Taie-l acum, te rog.

Rabia şovăi, dar consimţi să o facă. Luă o bucată de aţă albă de pe masă şi o legă în jurul cordonului cu câţiva centimetri deasupra buricului copilului. Ar fi trebuit mai aproape, gândi Jane; dar nu contează.

Rabia desfăcu lama de ras nouă.

— În numele lui Allah, spuse ea, şi tăie cordonul.

— Dă-mi-o mie, spuse Jane.

Rabia îi înmână copilul, spunând:

— Nu o lăsa să sugă.

Jane ştia că Rabia nu avea dreptate de această dată.

— Ajută placenta, spuse ea.

Rabia ridică din umeri.

Jane duse faţa copilului la sânul ei. Sfârcurile ei erau mărite şi erau delicat de sensibile, ca şi atunci când i le săruta Jean-Pierre. Când sfârcul atinse obrazul micuţei, aceasta îşi întoarse capul din reflex şi-şi deschise gura

mică. De îndată ce prinse sfârcul, începu să sugă. Jane fu uimită să descopere că o excita. Preţ de o clipă fu şocată şi ruşinată, apoi gândi: De ce nu?

Simţi alte mişcări în abdomen. Dădu frâu liber unui impuls de a împinge şi apoi simţi placenta ieşind, o mică naştere alunecoasă. Rabia o împachetă cu grijă într-o cârpă.

Copilul se opri din supt şi păru să adoarmă.

Zahara îi întinse lui Jane o cană de apă. O bău dintr-o înghiţitură. Avu un gust minunat. Ceru încă una.

O durea, era extenuată şi extrem de fericită. Se uită în jos la fetiţa care dormea liniştită la sânul ei. Se simţi gata să adoarmă şi ea.

Rabia spuse:

— Ar trebui să o înfăşurăm în ceva pe micuţă.

Jane ridică fetiţa – era uşoară ca o păpuşă – şi i-o înmână femeii bătrâne.

— Chantal, spuse ea în timp ce Rabia luă fetiţa. Numele ei este Chantal. Apoi închise ochii.

CAPITOLUL 5

Ellis Thaler zbură cu Eastern Airlines de la Washington la New York. În aeroportul La Gardia luă un taxi până la Hotel Plaza din New York. Taxiul îl lăsă la intrarea hotelului de pe Fifth Avenue. Ellis intră. În hol o luă la stânga şi merse la lifturile din 58th Street. Un bărbat în costum la patru ace şi o femeie cu o plasă de la Saks în mână urcară cu el. Bărbatul coborî la etajul şapte. Ellis coborî la opt. Femeia a urcat mai sus. Ellis merse de-a lungul coridorului întunecat al hotelului, singur-singurel, până ce ajunse la lifturile de pe 59th Street. Coborî la parter şi ieşi din hotel prin intrarea din 59th Street.

Satisfăcut că nimeni nu-l urmărea, făcu cu mâna unui taxi în Central Park South, merse până în gara Penn şi luă trenul spre Douglaston, Queens.

În timp ce mergea cu trenul, îi răsunau în minte câteva versuri din „Cântecul de leagăn” al lui Audens:

Timpul şi frisoanele mistuie Frumuseţea unică

A copiilor contemplativi, iar mormântul Dovedeşte efemeritatea copilului.

Trecuse mai bine de un an de când se afirmase în Paris ca un poet american talentat, dar nu-şi pierduse gustul pentru versuri.

Continuă să verifice dacă nu era urmărit, deoarece aceasta era o misiune despre care duşmanii lui nu trebuiau să afle niciodată. Coborî din tren la Flushing şi aşteptă pe peron următorul tren. Nu mai era nimeni prin preajmă.

Graţie precauţiilor lui elaborate, era ora 5 când ajunse în Douglaston. De la gară se plimbă în pas vioi cam jumătate de oră, derulând în minte ceea ce urma să facă,

cuvintele pe care le va folosi, diferitele reacţii posibile la care s-ar putea aştepta.

Ajunse într-o stradă din suburbie cu vedere spre Long Island Sound şi se opri în faţa unei case mici şi îngrijite, cu fronton stil Tudor şi un geam cu sticlă colorată pe un perete. Pe şosea se afla o mică maşină japoneză. În timp ce înainta pe alee, uşa din faţă fu deschisă de o fată blondă de 13 ani.

Ellis spuse:

— Bună, Petal.

— Bună, tati, răspunse ea.

Se aplecă să o sărute, simţind ca întotdeauna o licărire de mândrie şi o senzaţie sfâşietoare de vinovăţie.

O măsură din priviri din cap până-n picioare. Sub tricoul ei cu Michael Jackson purta sutien. Era sigur că era ceva nou. Devine femeie, gândi el. Să fiu al naibii.

— Nu intri pentru o clipă? întrebă ea politicos.

— Cum să nu.

Intră după ea în casă. Din spate arăta şi mai mult a femeie. Îşi aminti de prima lui iubită. El avusese 15 ani, iar ea nu era cu mult mai mare ca Petal… Nu, stai puţin, gândi el; era şi mai tânără, avea 12 ani. Iar eu îi băgam mâna pe sub bluziţă. Doamne, păzeşte-o pe fiica mea de băieţi de 15 ani.

Intrară într-o sufragerie mică şi îngrijită.

— Ia loc, spuse Petal.

Ellis se aşeză.

— Te servesc cu ceva? întrebă ea.

— Stai liniştită, îi spuse Ellis. Nu trebuie să fii atât de politicoasă. Sunt tăticul tău.

Ea păru nedumerită şi nesigură, de parcă ar fi fost dojenită pentru un lucru pe care ea-l luase drept bun. După o clipă, ea spuse:

— Trebuie să mă pieptăn. Apoi putem pleca. Scuză-

mă.

— Desigur, spuse Ellis. Ea ieşi. Curtoazia ei îl duru. Era un semn că rămase tot un străin pentru ea. Încă nu reuşise să devină un membru normal al familiei.

În ultimul an o văzuse cel puţin o dată pe lună, de când se întoarse din Paris. Uneori petreceau o zi întreagă împreună, dar de cele mai multe ori luau masa în oraş, cum urmau să facă şi acum. Pentru a-şi petrece acea oră cu ea, el trebuia să facă o călătorie de cinci ore, în siguranţă maximă, dar bineînţeles că ea nu ştia asta. Scopul lui era unul modest: fără prea multă agitaţie sau sentimentalisme, el voia să facă parte, într-o mică măsură, dar pentru totdeauna, din viaţa fiicei lui.

Aceasta îl obligase să-şi schimbe genul de muncă pe care-l presta. Renunţase la munca de teren. Superiorii lui fuseseră foarte nemulţumiţi: existau prea puţini agenţi sub acoperire buni (şi sute din aceia proşti). Nici lui nu-i prea surâdea ideea, simţind că era de datoria lui să-şi folosească talentul. Dar nu putea câştiga afecţiunea fiicei lui dacă trebuia să dispară în fiecare an în cine ştie ce colţ îndepărtat al lumii, fără să-i poată spune unde merge, sau de ce, sau pentru cât timp. Şi nu putea risca să fie omorât chiar acum, când ea învăţa să-l iubească.

Îi lipseau emoţia, pericolul, fiorul urmăririi şi sentimentul că îndeplinea o sarcină foarte importantă pe care nimeni nu o putea face la fel de bine ca el. Dar pentru prea mult timp singurele lui legături sentimentale fuseseră trecătoare şi, după ce o pierduse pe Jane, simţi nevoia unei persoane a cărei dragoste să fie permanentă.

În timp ce el aştepta, Gill intră în cameră. Ellis se ridică. Fosta lui soţie părea calmă şi liniştită, într-o rochie albă de vară. Ea îi întinse obrazul şi el o sărută.

— Ce mai faci? spuse ea.

— Ca de obicei. Dar tu?

— Sunt *nemaipomenit* de ocupată. Începuse să-i spună, cu un oarecare lux de amănunte, câte avea ea de făcut şi, ca de obicei, Ellis doar asculta. Îi era dragă, deşi îl plictisea de moarte. Era ciudat să se gândească că fusese cândva căsătorit cu ea. Dar fusese cea mai frumoasă fată din Departamentul Englez, iar el cel mai isteţ băiat, şi era în 1967, când toată lumea era pusă pe fapte mari şi orice se putea întâmpla, mai ales în California. S-au căsătorit în robe albe, la sfârşitul primului an, şi cineva a cântat „Marşul nupţial” la trompetă. Apoi, Ellis şi-a picat examenele şi a fost exmatriculat din facultate, drept urmare fiind luat la armată şi, în loc să meargă în Canada sau Suedia, el s-a prezentat la biroul de recrutări, ca un miel la tăiat, surprinzându-i pe toţi la culme, cu excepţia lui Gill, care deja ştia că mariajul lor nu va mai ţine şi aştepta doar să vadă cum va găsi Ellis o cale de evadare.

Era în spitalul din Saigon, cu o rană în gambă provocată de un glonţ – rănirea cea mai comună a unui pilot de elicopter, deoarece locul în care stă este blindat, dar nu şi partea de jos a elicopterului – când se pronunţă divorţul. Cineva îi lăsase înştiinţarea pe pat în timp ce el era la toaletă şi o găsi când se întoarse, alături de un alt mănunchi de frunze de stejar, al douăzeci şi cincilea (se distribuiau medalii destul de uşor în acele zile). *Tocmai am divorţat*, spuse el, şi soldatul din patul alăturat replicase *Nu zău*. *Vrei să jucăm puţin cărţi*?

Ea nu-i spusese de copil. Află câţiva ani mai târziu, când deveni spion şi dădu de urma lui Jane în exerciţiul funcţiunii, că avea o fetiţă cu numele inconfundabil al anilor 1960, Petal, şi un soţ pe nume Bernard care frecventa un specialist în fertilizare. Faptul că nu i-a spus de Petal a fost singurul lucru cu adevărat rău pe care i-l făcuse Gill vreodată, gândi el, deşi ea susţinea şi acum că o făcuse pentru binele lui.

Insistase să o viziteze pe Petal din când în când şi o determină să nu-i mai spună lui Bernard „tată”. Dar nu căutase să devină parte din familia lor decât de anul trecut.

— Vrei să iei maşina mea? spunea Gill.

— Dacă nu ai nimic împotrivă.

— Bineînţeles că nu am.

— Mulţumesc. Era jenant că trebuia să împrumute maşina lui Gill, dar drumul cu maşina din Washington era prea lung, şi Ellis nu voia să închirieze frecvent maşini în zonă, căci atunci, într-o bună zi, duşmanii lui ar afla, din registrele agenţiilor de închirieri sau de la companiile de cărţi de credit, şi apoi ar putea afla şi de Petal. Alternativa ar fi să folosească o identitate diferită de fiecare dată când închiria o maşină, dar identităţile erau scumpe şi agenţia nu le furniza unui angajat de la birouri, astfel, folosea Honda lui Gill sau lua un taxi local.

Petal se întoarse în cameră, cu părul ei blond răsfirat peste umeri. Ellis se ridică. Gill spuse:

— Cheile sunt în maşină.

Ellis îi spuse lui Petal:

— Urcă în maşină. Vin şi eu imediat.

Petal ieşi. El îi spuse lui Gill:

— Aş vrea să o invit la Washington într-un sfârşit de săptămână.

Gill fu drăguţă, dar fermă:

— Dacă vrea să meargă, nu am nimic împotrivă, dar dacă nu vrea, nu am să o oblig.

Ellis aprobă din cap.

— Mi se pare corect. Pe curând.

O duse pe Petal la un restaurant chinezesc în Little Neck. Ei îi plăcea foarte mult mâncarea chinezească. Se relaxă puţin acum că nu mai era în casă. Îi mulţumi lui Ellis pentru poezia pe care i-o trimisese de ziua ei.

— Nu ştiu pe nimeni care să fi primit cadou de ziua de naştere o poezie, spuse ea.

El nu ştia dacă să o ia ca pe un lucru bun sau rău.

— Sper că e mai bună decât o felicitare cu un pisoiaş drăgălaş pe ea.

— Este. Ea râse. Toate prietenele mele cred că eşti atât de romantic. Profesoara mea de engleză m-a întrebat dacă nu ai publicat vreodată ceva.

— Nu am scris niciodată ceva extraordinar de bine, spuse el. Tot îţi mai place engleza?

— Îmi place mult mai mult decât matematica. Sunt dezastru la matematică.

— Ce studiezi? Ceva piese de teatru?

— Nu, dar uneori avem poezii.

— E vreuna care-ţi place?

Se gândi o clipă.

— Îmi place cea despre narcise.

Ellis încuviinţă din cap.

— Şi mie.

— Am uitat cine a scris-o.

— William Wordsworth.

— O, da.

— Mai ai şi altele?

— Nu prea. Mai mult mă dau în vânt după muzică. Îţi place Michael Jackson?

— Nu ştiu. Nu sunt sigur dacă l-am auzit cântând.

— E foarte drăguţ. Chicoti. Toate prietenele mele sunt înnebunite după el.

Era a doua oară când spunea *prietenele mele*. La momentul de faţă, grupul ei de prietene era cel mai important lucru din viaţa ei.

— Aş vrea să-ţi cunosc prietenele, cândva, spuse el.

— O, *tati*, îl mustră ea. Nu ai vrea asta – sunt doar nişte *fete*.

Simţindu-se uşor dezamăgit, Ellis se concentra asupra mâncării sale pentru o vreme. Savura împreună cu ea şi un pahar de vin alb: obiceiurile franţuzeşti nu-l părăsiseră.

Când termină, spuse:

— Ascultă, m-am tot gândit la ceva. De ce nu vii la Washington să stai un weekend la mine? Faci doar o oră cu avionul şi ne-am putea distra de minune.

Ea fu destul de surprinsă.

— Ce este în Washington?

— Ei bine, am putea vizita Casa Albă, unde locuieşte preşedintele. Iar Washington-ul are câteva dintre cele mai bune muzee din lume. Şi nu mi-ai văzut niciodată apartamentul. Am un dormitor liber... Se opri. Îşi dădu seama că acest lucru nu-i stârnea interesul.

— O, tati, nu ştiu, spuse ea. Am atâtea de făcut în weekend – teme, şi petreceri, şi cumpărături, şi lecţii de dans, şi tot...

Ellis îşi mască dezamăgirea.

— Stai liniştită, spuse el. Poate vei putea veni când nu vei fi atât de ocupată.

— Da, sigur, spuse ea vizibil uşurată.

— Aş putea pune la punct dormitorul liber, astfel încât să poţi veni oricând doreşti.

— Bine.

— În ce culoare să-l zugrăvesc?

— Nu ştiu.

— Care e culoarea ta preferată?

— Roz, cred.

— Atunci roz să fie. Ellis afişă un zâmbet forţat. Să mergem.

Pe maşină, în drumul spre casă, îl întrebă dacă poate să-şi facă găuri în urechi.

— Nu ştiu, spuse el precaut. Ce părere are mami de

asta?

— Ea a spus că nu are nimic împotrivă dacă tu eşti de acord.

A fost Gill atât de înţeleaptă încât să ţină cont şi de părerea lui sau pur şi simplu nu voia să-şi asume această responsabilitate?

— Nu cred că-mi surâde ideea, spuse el. Cred că eşti puţin prea tânără pentru a începe să-ţi faci găuri de decor.

— Crezi că sunt prea tânără să am un iubit?

Ellis ar fi vrut să-i spună că da. Părea mult prea tânără. Dar nu o putea opri să se maturizeze. Eşti destul de mare să ai întâlniri, dar nu şi să ai un iubit stabil, spuse el. Îi aruncă o privire fugară, să-i vadă reacţia. Părea amuzată. Poate că nici nu mai pun problema unei relaţii stabile, gândi el.

Când ajunseră acasă, Fordul lui Bernard era parcat pe alee. Ellis îşi parcă Honda în spatele lui şi intră cu Petal în casă. Bernard era în living. Un bărbat scund cu un păr foarte scurt, era un om bun, total lipsit de imaginaţie. Petal îl salută entuziasmată, îmbrăţişându-l şi sărutându-l. Păru puţin stânjenit. Dădu mâna cu Ellis hotărât, spunând:

— Guvernul tot mai vede lucrurile în roz la voi în Washington?

— La fel ca-ntotdeauna, spuse Ellis. Ei credeau că el lucrează pentru Departamentul de Stat şi că slujba lui era să citească ziare şi reviste franţuzeşti şi să întocmească un compendiu zilnic pentru Biroul Franţei.

— Bei o bere?

Ellis nu prea avea chef de bere, dar acceptă doar pentru a fi prietenos. Bernard merse în bucătărie să o aducă. Era manager de credit la un magazin din New York. Petal părea să-l placă şi să-l respecte, iar el era iubitor cu ea. Gill nu avea copii cu el: acel specialist în fertilitate nu-i folosise la nimic.

Se întoarse cu două pahare de bere şi-i înmână unul lui Ellis:

— Du-te şi fă-ţi temele acum, îi spuse lui Petal. Tati îşi va lua rămas bun de la tine înainte să plece.

Îl sărută din nou şi ieşi din cameră fugind. Când nu mai putu fi auzit de ea, el spuse:

— De obicei nu este atât de afectivă. Pare să exagereze când eşti tu aici. Nu înţeleg de ce o face.

Dar Ellis înţelegea foarte bine, doar că încă nu voia să se gândească la asta.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Cum merg afacerile?

— Destul de bine. Ratele cu profit ridicat nu ne-au ocolit atât de mult pe cât ne-am temut că o vor face. Se pare că oamenii încă sunt dispuşi să ia bani cu împrumut pentru a-şi cumpăra fel şi fel de lucruri – în New York, cel puţin.

Ellis întotdeauna a simţit că lui Bernard îi era frică de el fizic. Se vedea din felul în care se plimba în jurul lui, ca un animal de casă căruia nu i se prea dă voie să stea înăuntru, atent să se ţină la distanţă de o eventuală lovitură.

Vorbiră câteva minute despre economie, iar Ellis îşi bău berea cât de repede putu, apoi se ridică să plece. Se duse la capătul scărilor şi strigă:

— Pe curând, Petal.

Ea veni în vârful scărilor.

— Cum rămâne cu găurile din urechi?

— Pot să mă mai gândesc la asta? spuse el.

— Desigur. Pa.

Gill coborî pe scări.

— Te duc cu maşina la aeroport, spuse ea.

Ellis fu surprins.

— Bine. Mersi.

Când fură deja pe drum, Gill spuse:

— Mi-a zis că nu vrea să petreacă un weekend cu tine.

— Aşa e.

— Eşti supărat, nu-i aşa?

— Se vede?

— Eu văd. Am fost măritată cu tine. Făcu o pauză. Îmi pare rău, John.

— E vina mea. M-am cam pripit. Înainte de a apărea eu în peisaj, ea avea o mamă, şi un tată, şi o casă – tot ce-şi doreşte orice copil. Totuşi, nu sunt *chiar* inutil. Aflându-mă în preajma ei îi pun în pericol fericirea. Sunt un intrus, un factor dezbinător. De aceea îl îmbrăţişează pe Bernard în faţa mea. Nu vrea să mă rănească. O face pentru că îi e teamă să nu-l piardă. Şi eu sunt cel care o sperie.

— Îi va trece, spuse Gill. America e plină de copii cu doi taţi.

— Asta nu e o scuză. Am greşit şi trebuie să suport consecinţele.

Îl surprinse din nou, mângâindu-l pe genunchi.

— Nu te mai condamna atâta, spuse ea. Pur şi simplu nu ai fost făcut pentru asta. Am ştiut-o la o lună după ce ne-am căsătorit. Tu nu-ţi doreşti o casă, o slujbă, suburbia, copii. Eşti puţin cam ciudat. De aceea m-am îndrăgostit de tine şi tot de aceea te-am lăsat atât de uşor să pleci din viaţa mea. Te-am iubit pentru că erai diferit, nebun, original, încântător. Ai face *orice*. Dar nu eşti un familist.

El tăcu, gândindu-se la ceea ce tocmai i se spusese, în timp ce ea conducea. Nu i s-au adus reproşuri, şi fu recunoscător pentru asta; dar era adevărat? Gândi că nu. Nu-mi doresc o casă în suburbie, gândi el, dar mi-ar plăcea să am un cămin: poate o casă la ţară în Maroc, sau o mansardă în satul Greenwich, sau un şopron în Roma. Nu-mi doresc o nevastă care să-mi fie menajeră, să gătească, să spele şi să facă cumpărături; dar mi-aş dori o parteneră,

cineva împreună cu care să împart bucuria cărţilor, filmelor şi a poeziei; cineva cu care să vorbesc noaptea. Mi-ar plăcea chiar şi să am copii şi să-i cresc în aşa fel încât să ştie ceva mai mult decât Michael Jackson.

Nu-i spuse nimic din astea lui Gill.

Ea opri maşina şi el îşi dădu seama că au ajuns lângă terminalul estic. Se uită la ceas: 20: 50. Dacă s-ar grăbi, ar prinde zborul de la ora 21.

— Mulţumesc că m-ai adus, spuse el.

— Ce-ţi trebuie ţie este o femeie ca tine, una pe gustul tău, spuse Gill.

Ellis se gândi la Jane.

— Am cunoscut una odată.

— Şi ce s-a întâmplat?

— S-a căsătorit cu un doctor chipeş.

— Este doctorul la fel de nebun ca tine?

— Nu cred.

— Atunci nu va ţine. Când s-a căsătorit?

— Cam acum un an.

— Ah. Gill îşi imagina probabil că aceasta s-a întâmplat când Ellis a revenit puternic în viaţa lui Petal; dar avu bunul simţ să nu i-o spună. Îţi dau un sfat, spuse ea. Caut-o.

— Ellis coborî din maşină.

— Ne auzim în curând.

— Pa.

El trânti uşa de la maşină şi ea plecă.

Ellis se grăbi să intre în clădire. Mai era doar un minut sau două până la decolarea avionului. Când avionul decolă, găsi o revistă în buzunarul scaunului din faţa lui şi căută un articol despre Afghanistan.

Urmărise îndeaproape evoluţia războiului de când auzise, de la Bill din Paris, că Jane îşi pusese în aplicare intenţia de a merge acolo cu Jean-Pierre. Războiul nu mai

era o ştire de pe prima pagină. Deseori trecea o săptămână sau două, fără a părea niciun articol despre el. Dar acum, liniştea iernii trecu şi apărea ceva în presă cel puţin o dată pe săptămână.

Această revistă prezenta o analiză a situaţiei ruse în Afghanistan. Ellis începu să o citească cu neîncredere, căci ştia că multe astfel de articole din periodicele de ştiri erau emise de CIA: i se punea la dispoziţia unui reporter un dosar cu evaluarea făcută de serviciul secret al CIA a unei anumite situaţii, dar de fapt el era o sursă inconştientă de informare greşită a serviciului secret al altei ţări, iar reportajul pe care urma să-l scrie nu avea mai multă legătură cu adevărul decât un articol din *Pravda*.

Totuşi, articolul părea credibil. Spunea că erau mobilizate trupe ruseşti înarmate în vederea unui atac major la vară. Acesta era perceput de Moscova ca un moment crucial: *trebuiau* să strivească Rezistenţa anul acesta sau vor fi nevoiţi să ajungă la o oarecare înţelegere cu rebelii. Ellis înţelegea situaţia: va verifica ce spun oamenii CIA din Moscova, dar presimţea că spusele lor vor corespunde cu informaţiile din articol.

Printre zonele ţintă cruciale, articolul enumeră valea Panisher.

Ellis îşi aminti că Jean-Pierre vorbise de Valea celor Cinci Lei. Articolul îl mai menţiona şi pe Masud, liderul rebelilor; Ellis îşi aminti că Jean-Pierre vorbise şi despre acesta.

Se uită pe geam la apusul soarelui. Fără îndoială, se gândi el îngrozit, că Jane va fi în mare pericol la vară.

Dar nu era treaba lui. Ea era măritată acum cu altcineva. Iar Ellis nu putea face nimic, oricum.

Se uită în jos la revistă, întoarse pagina şi începu să citească despre El Salvador. Avionul gonea spre Washington. În vest, soarele apuse şi se lăsă întunericul.

Allen Winderman luă masa cu Ellis Thaler la un restaurant marin cu vedere spre fluviul Potomac. Winderman întârziase o jumătate de oră. Era un operator tipic din Washington: costum gri-închis şi cravată cu dungi; viclean ca un rechin. Cum Casa Albă plătea consumaţia, Ellis comandă homar şi un pahar de vin alb. Winderman ceru Pérrier şi o salată. Tot ce era legat de Winderman era prea strâns: cravata lui, pantofii lui, programul lui şi sângele lui rece.

Ellis era în gardă. Nu putea refuza o astfel de invitaţie din partea unui consilier prezidenţial, dar nu îi plăceau mesele discrete, neoficiale, şi nu îi plăcea de Allen Winderman.

Winderman trecu direct la subiect.

— Am nevoie de sfatul tău, începu el.

Ellis îl opri.

— Mai întâi vreau să ştiu dacă le-ai spus celor de la Agenţie de întâlnirea noastră. În eventualitatea în care Casa Albă voia să pună la cale o acţiune sub acoperire fără ştirea CIA-ului, Ellis nu va avea nicio legătură cu asta.

— Desigur, spuse Winderman. Ce ştii de Afghanistan?

Ellis fu brusc năpădit de o sudoare rece. Mai devreme sau mai târziu, gândi el, asta o va implica şi pe Jane. Ei ştiu de ea, desigur: relaţia mea cu ea nu a fost secretă. I-am spus lui Bill din Paris că mă voi căsători cu ea. Pe urmă, l-am sunat pe Bill să aflu dacă ea a plecat într-adevăr în Afghanistan. Toate acestea au fost notate în dosarul meu. Acum, ticălosul ăsta ştie de ea şi se va folosi de această informaţie.

— Nu prea multe, spuse el cu băgare de seamă şi apoi îşi aminti o strofă din Kipling şi o recită:

Când eşti rănit şi abandonat pe câmpiile

Afghanistanului

Şi femeile vin să-ţi ciopârţească rămăşiţele
Târăşte-te spre puşca ta şi zboară-ţi creierii
Şi mergi la Dumnezeul tău ca un soldat.

Pentru prima dată, Winderman păru stingherit.

— După doi ani în care ai activat ca poet trebuie să ştii multe versuri.

— La fel şi afghanii, spuse Ellis. Toţi sunt poeţi, la fel cum toţi francezii sunt cunoscători într-ale mâncării şi toţi galezii, cântăreţi.

— Serios?

— Asta pentru că nu ştiu să citească sau să scrie. Poezia este o formă de artă vorbită. Winderman devenea vizibil nerăbdător: în programul lui nu era loc şi pentru poezie. Ellis continuă: Afghanii sunt tribari de la munte, sălbatici, zdrenţăroşi şi cruzi, de-abia ieşiţi din evul mediu. Se spune că sunt foarte politicoşi, curajoşi ca leii şi lipsiţi de milă. Ţara lor este aspră, şi aridă, şi stearpă. Tu ce ştii despre ei?

— Nu există afghani, spuse Winderman. Sunt şase milioane de pashtuni în sud, trei milioane de tadjici în vest, un milion de uzbeci în nord şi cam încă o duzină de naţionalităţi sub un milion. Graniţele moderne nu au prea mare importanţă pentru ei: există tadjici în Uniunea Sovietică şi pashtuni în Pakistan. Unii dintre ei sunt împărţiţi în triburi. Sunt ca pieile roşii, care nu s-au considerat niciodată americani, ci Apaşi, sau Grow, sau Sioux. Şi se vor ataca unii pe alţii la fel de repede cum i-ar ataca pe ruşi. Problema noastră este să-i facem pe Apaşi şi pe Sioux să se unească împotriva pieilor galbene.

— Înţeleg, încuviinţă Ellis. Se întreba: Când intervine Jane în toată treaba asta? apoi spuse: Aşadar, întrebarea este cine va fi Marea Căpetenie.

— E foarte simplu. Cel mai promiţător dintre liderii de gherilă este, de departe, Ahmed Shah Masud, din valea Panisher.

Valea celor Cinci Lei. Ce pui la cale, ticălos ordinar ce eşti? Ellis studie faţa fină, bărbierită a lui Winderman. Bărbatul era calm. Ellis întrebă:

— Ce-l face pe Masud atât de special?

— Majoritatea liderilor rebelilor se limitează la controlarea triburilor lor, la colectarea taxelor şi interzicerea accesului guvernamental pe teritoriul lor. Masud face mai mult de atât. El iese din fortăreaţa lui montană şi atacă. Se află la mică distanţă de trei ţinte strategice: oraşul-capitală, Kabul; tunelul Salang, pe singura autostradă din Kabul spre Uniunea Sovietică; şi Bagram, principala bază militară aeriană. Este în măsură să facă mult rău şi o face. A studiat arta luptelor de gherilă. L-a citit pe Mao. Este de departe cea mai strălucită minte militară din ţară. Şi are bani. Smaraldele sunt extrase din valea lui şi vândute în Pakistan: Masud percepe o taxă de 10% pe toate vânzările efectuate şi foloseşte banii pentru finanţarea armatei sale. Are 28 de ani şi este carismatic: oamenii îl venerează. În cele din urmă, este tadjic. Cel mai mare grup este cel al pashtunilor, şi toate celelalte îi urăsc, deci liderul nu poate fi un pashtun. Tadjicii sunt următoarea naţie ca mărime după ei. Au toate şansele să se unească sub un tadjic.

— Şi noi vrem să contribuim la asta?

— Exact. Cu cât sunt mai puternici rebelii, cu atât fac mai mult rău ruşilor. În plus, un triumf al comunităţii serviciului secret al Statelor Unite ar fi de mare folos anul acesta.

Nu avea nicio importanţă pentru Wilderman şi pentru cei de teapa lui faptul că afghanii luptau pentru libertatea lor împotriva unui invadator brutal, gândi Ellis. Moralitatea

nu era la modă în Washington: doar jocul puterii avea importanţă. Dacă Winderman s-ar fi născut în Leningrad în loc de Los Angeles, ar fi fost la fel de fericit, la fel de prosper şi la fel de puternic, şi ar fi folosit exact aceleaşi tactici luptând în cealaltă tabără.

— Ce vrei de la mine? întrebă Ellis.

— Vreau să-ţi pun creierul la contribuţie. Există vreo modalitate în care un agent sub acoperire să poată promova o alianţă între diferitele triburi de afghani?

— Cred că da, spuse Ellis. Li se aduse mâncarea, întrerupându-l şi dându-i câteva clipe să se gândească. Când ospătarul plecă, el spuse: Ar trebui să fie posibil, cu condiţia *ca ei* să vrea ceva de la noi – şi cred că acel ceva ar fi arme.

— Exact. Winderman începu să mănânce, şovăitor, ca un bărbat suferind de ulcer. Printre îmbucături mici, spuse: În prezent îşi cumpără armele de peste graniţă, din Pakistan. Tot ce pot obţine de acolo sunt nişte copii ale puştilor englezeşti victoriene – sau, dacă nu sunt copii, nişte blestemate de puşti originale de o sută de ani care încă mai funcţionează. De asemenea, fură Kalaşnikovuri de la soldaţii ruşi morţi. Dar sunt disperaţi după artilerie mică – arme antiavioane şi misile lansate manual de pe pământ în aer – pentru a putea doborî avioane şi elicoptere.

— Suntem dispuşi să le dăm astfel de arme?

— Da. Nu în mod direct – am vrea să tăinuim implicarea noastră, trimiţându-le prin intermediari. Dar asta nu e o problemă. I-am folosi pe saudiţi.

— Bine.

— Ellis înghiţi nişte homar. Era bun.

— Hai să-ţi spun care cred eu că este primul pas. În fiecare grup de gherilă ai nevoie de un nucleu de oameni care să-l cunoască, să-l înţeleagă şi să aibă încredere în

Masud. Acel nucleu devine apoi grupul de legătură prin care se comunică cu Masud. Aceştia îşi învaţă rolul treptat: mai întâi schimb de informaţii, apoi cooperare reciprocă şi în cele din urmă planuri de atac coordonate.

— Sună bine, spuse Winderman. Cum s-ar putea aranja asta?

— I-aş cere lui Masud să organizeze un program de antrenamente în Valea celor Cinci Lei. Fiecare grup de rebeli ar trimite câţiva tineri să lupte alături de Masud o vreme şi să înveţe metodele care-l încununează de atâta succes. Ar învăţa, de asemenea, să-l respecte şi să aibă încredere în el, dacă este un lider atât de bun pe cât spui tu.

Winderman încuviinţă îngândurat.

— Este genul de propunere ce ar putea fi acceptată de liderii tribali care resping orice plan ce îi constrânge să primească ordine de la Masud.

— Există vreun lider rival în particular a cărui cooperare să fie esenţială pentru orice alianţă?

— Da. De fapt sunt doi: Jahan Kamil şi Amal Azizi, ambii pashtuni.

— Apoi aş trimite acolo un agent sub acoperire cu scopul de a-i pune pe cei doi la masă cu Masun. Când el s-ar întoarce cu toate trei semnăturile pe o bucată de hârtie, atunci i-am livra prima încărcătură de lansatoare de rachete. Alte consemnări ar depinde de cât de bine merge programul de antrenamente.

Winderman puse jos furculiţa şi îşi aprinse o ţigară. Cu siguranţă că are ulcer, gândi Ellis. Winderman spuse:

— Exact la aşa ceva mă gândeam şi eu.

— Ellis vedea cum el încerca deja să găsească o cale de a-şi atribui lui meritele pentru această idee. Pe mâine va spune *Am încropit un plan în timp ce luam masa*, iar raportul lui scris va enunţa *Specialişti în acţiuni sub*

acoperire au evaluat planul meu ca viabil.

— Care ar fi riscul?

Ellis se gândi.

— Dacă ruşii l-ar prinde pe agent, ar putea face mare propagandă din toată tărăşenia asta. În prezent, ei au ceea ce Casa Albă ar numi „o problemă de imagine” în Afghanistan. Aliaţilor lor din Lumea a Treia nu le place să-i vadă invadând o ţară mică şi primitivă. Prietenii lor musulmani, în special, tind să simpatizeze cu rebelii. Acum, percepţia ruşilor este că aşa-numiţii rebeli sunt doar nişte bandiţi finanţaţi şi înarmaţi de CIA. Pur şi simplu ar fi încântaţi să o poată dovedi prinzând un spion CIA adevărat chiar acolo în ţară şi dându-l în judecată, în materie de politică, cred că asta ne-ar putea face mult rău.

— Care sunt şansele ca ruşii să-l prindă pe omul nostru?

— Puţine. Dacă nu-l pot prinde pe Masud, de ce ar fi în stare să prindă un agent sub acoperire trimis să se întâlnească cu el?

— Bine. Winderman îşi stinse ţigara. Vrea ca tu să fii acel agent.

Ellis fu luat prin surprindere. Ar fi trebuit să prevadă asta, îşi dădu el seama, dar fusese absorbit de problemă.

— Nu mă mai ocup cu aşa ceva, spuse el, dar vocea lui păru şovăitoare şi nu putu să nu se gândească: Aş vedea-o pe Jane. Aş vedea-o pe Jane!

— Am vorbit de curând la telefon cu şeful tău, spuse Winderman. Părerea lui era că o misiune în Afghanistan s-ar putea să te tenteze să te întorci la munca de teren.

Deci era o înscenare. Casa Albă voia să realizeze ceva dramatic în Afghanistan şi, prin urmare, i-au cerut CIA-ului să le împrumute un agent. CIA voia ca Ellis să lucreze din nou pe teren, aşa că i-au spus Casei Albe să-i ofere lui această misiune, ştiind sau bănuind că

perspectiva reîntâlnirii lui cu Jane era aproape irezistibilă.

Ellis ura să fie manipulat.

Dar voia să meargă în Valea celor Cinci Lei.

Urmă o tăcere lungă. Winderman spuse nerăbdător:

— Vrei să o faci?

— Mă mai gândesc, răspunse Ellis.

Tatăl lui Ellis râgâi încet, îşi ceru scuze şi spuse:

— A fost bună.

Ellis dădu la o parte farfuria lui cu plăcintă cu cireşe şi frişcă. Trebuia să-şi pună problema greutăţii pentru prima dată în viaţa lui.

— Foarte bună, mamă, dar nu mai pot mânca, spuse el împăciuitor.

— Nimeni nu mai mănâncă atât de bine ca înainte, spuse ea. Se ridică şi începu să strângă masa cu o uşoară urmă de dezamăgire pe faţă. Asta pentru că merg pretutindeni cu maşina.

Tatăl său îşi împinse scaunul în spate.

— Am nişte cifre de verificat.

— Nici acum nu ai un contabil? întrebă Ellis.

— Nimeni nu are grijă de banii tăi la fel de bine ca tine, spuse tatăl său. Vei afla asta dacă vei face şi tu vreodată bani. Ieşi din cameră, îndreptându-se spre bârlogul lui.

Ellis o ajută pe mama sa să strângă masa. Familia lui se mutase în această casă cu patru dormitoare din Teaneck, New Jersey, când Ellis avea 13 ani, dar îşi amintea totul de parcă ar fi fost ieri. Mutarea fusese plănuită ani în şir. Tatăl său construise casa, de unul singur la început, apoi cu ajutorul angajaţilor de la firma lui de construcţii tot mai prosperă, dar întotdeauna muncea la ea sporadic, lăsând-o baltă când afacerea îi mergea bine. Când s-au mutat în ea, nu era cu adevărat terminată:

încălzirea nu funcţiona, nu erau dulapuri în bucătărie şi nimic nu fusese vopsit. Au avut apă caldă în ziua următoare numai pentru că mama lui îl ameninţase cu divorţul dacă nu se ocupă de asta. Dar a fost terminată în cele din urmă, iar Ellis, fraţii şi surorile lui avea cu toţii loc să crească în ea. Era mai mare decât ar avea nevoie mama şi tatăl lui acum, dar spera că o vor păstra. Îl făcea să se simtă bine.

Când au terminat de strâns farfuriile, el spuse:

— Mamă, îţi aminteşti valiza pe care am lăsat-o aici când m-am întors din Asia?

— Sigur. E în dulapul din dormitorul mic.

— Mulţumesc. Vreau să mă uit în ea.

— Du-te atunci. Mă ocup eu de restul.

Ellis urcă scările şi merse în dormitorul mic din vârful casei. Era rareori folosit, şi în jurul patului erau îngrămădite câteva scaune rupte, o canapea veche şi patru sau cinci cutii de carton cu jucării de copii şi cărţi. Ellis deschise dulapul şi scoase o valiză neagră mică, din plastic. O aşeză pe pat, deblocă cifrul şi o deschise. Îl lovi un miros de mucegai:

nu fusese deschisă de zece ani. Totul era la loc: medaliile; ambele gloanţe pe care le-au scos din el, manualul câmpului de luptă FM 5-31, intitulat *Capcane explozive*; o poză a lui Ellis lângă un elicopter, primul său Huey, zâmbind, arătând tânăr şi (o, drace) subţirel; un bilet de la Frankie Amalfi, pe care scria: *Pentru ticălosul care mi-a furat piciorul* – o glumă vitează, căci Ellis îi desfăcuse încet şireturile lui Frankie, apoi trăsese de cizmă şi îi smulsese jumătate din piciorul grav rănit la genunchi de lama sălbatică a unui rotor; ceasul lui Jimmy Jones, oprit pentru totdeauna la 4: 30 – Păs*trează-l fiule*, îi spusese lui Ellis tatăl lui Jimmy printre aburii alcoolului, căc*i* ai *fost prietenul lui şi asta e mai mult decât am fost*

eu pentru el, şi jurnalul.

Îl frunzări. Nu trebuia să citească decât câteva cuvinte pentru a-şi aminti o întreagă zi, o întreagă săptămână, o bătălie. Jurnalul începea vesel, cu un simţ al aventurii şi foarte stângaci; dar, treptat, deveni lipsit de entuziasm, apăsător, sumbru, disperant şi, în cele din urmă, sinucigaş. Frazele sumbre îi aduceau în minte scene însufleţite: nesuferitul de Arvin nu voia nicicum să iasă din elicopter, dacă sunt atât de porniţi să scape de comunism, atunci de ce nu luptă? şi apoi căpitanul Johnson cred că a fost întotdeauna un as, dar ce mod de a muri, aruncat în aer de propriii săi oameni, şi mai încolo Femeile au puşti sub fuste, iar copii au grenade sub cămăşuţe, aşa că ce naiba ar trebui să facem, să ne predăm? Ultima frază enunţa Greşeala acestui război este că suntem de partea greşită. Suntem băieţii răi. De aceea fentează copiii armata; de aceea nu vor vietnamezii să lupte; de aceea omorâm femei şi copii; de aceea îi mint generalii pe politicieni, şi politicienii îi mint pe reporteri, şi ziarele mint publicul. După aceea, gândurile lui au devenit prea răzvrătite pentru a fi aşternute pe hârtie, iar vinovăţia lui prea mare pentru a fi ispăşită prin cuvinte. I se păru că va trebui să-şi petreacă toată viaţa îndreptând răul pe care-l făcuse-n acel război. După toţi aceşti ani încă mai simţea la fel. Când adună numărul criminalilor pe care îi trimisese în închisoare de atunci, al răpitorilor şi detonatorilor şi bombardierilor pe care îi arestase, realiză că era o nimica toată pe lângă tonele de explozibil pe care le aruncase în aer şi miile de grămezi de muniţie pe care le detonase în Vietnam, Laos şi Cambodgia.

Era absurd, ştia. Realizase acest lucru când s-a întors din Paris şi se gândi câteva clipe la felul în care slujba lui îi ruinase viaţa. Se decisese să nu mai încerce să mântuiască păcatele Americii. Dar asta… asta era altceva.

Acum avea şansa să lupte pentru omul de rând, să lupte împotriva generalilor mincinoşi, a spărgătorilor de putere şi a reporterilor orbiţi; şansa nu numai de a lupta, nu numai de a aduce o mică contribuţie, ci de a face o schimbare adevărată, de a schimba cursul războiului, de a schimba destinul unei ţări şi de a da o lovitură de mari proporţii în numele libertăţii.

Şi apoi, acolo era Jane.

Doar posibilitatea de a o revedea îi reaprinse pasiunea pentru ea. Numai cu câteva zile în urmă putuse să se gândească la ea şi la pericolul în care se afla, pentru ca apoi să şi-o scoată din minte şi să întoarcă pagina revistei. Acum abia dacă mai putea să-şi ia gândul de la ea. Se întrebă dacă avea părul lung sau scurt, dacă era mai grasă sau mai slabă, dacă era fericită de viaţa ei, dacă afghanii o plăceau şi – mai ales – dacă îl mai iubea pe Jean-Pierre*. Îţi dau un sfat*, îi spusese Gill, *caut-o*. Isteaţa Gill.

În cele din urmă se gândi la Petal. Am încercat, îşi spuse; am încercat din răsputeri şi nu cred că m-am descurcat prea rău – cred că n-a fost să fie. Gill şi Bernard îi oferă tot ce-i trebuie. E fericită şi fără mine.

Închise jurnalul şi îl puse înapoi în valiză. Apoi, scoase o mică cutie de bijuterii ieftină. Înăuntru se afla o pereche mică de cercei de aur, fiecare cu o perlă în mijloc. Femeia căreia i-au fost destinaţi, o fată cu o privire piezişă şi sâni mici, care l-a învăţat că nimic nu e interzis, murise – ucisă de un soldat beat într-un bar din Saigon – înainte să i-i poată da. Nu o iubise: pur şi simplu o plăcea şi îi era recunoscător. Cerceii urmau să fie un cadou de rămas bun.

Luă o foaie de hârtie şi un pix din buzunarul de la cămaşă. Se gândi preţ de un minut, apoi scrise:

Pentru Petal – Da, poţi să-ţi faci găuri.

Cu dragoste, de la tata.

CAPITOLUL 6

Râul celor Cinci Lei nu a fost niciodată cald, dar părea mai puţin rece acum, în aerul înmiresmat de seară, la sfârşitul unei zile pline de praf, când femeile veneau în locul rezervat în exclusivitate pentru a face baie. Jane scrâşni din dinţi de frig şi îşi făcu drum prin apă alături de celelalte femei, ridicându-şi rochia centimetru cu centimetru pe măsură ce apa devenea tot mai adâncă, până ce îi ajunse la brâu, apoi începu să se spele: după ce a exersat îndelung, începuse să stăpânească ciudata aptitudine afghană de a se spăla pe tot corpul fără a se dezbrăca.

Când termină, ieşi din râu, tremurând, şi stătu lângă Zahara, care îşi spăla părul într-un lighean, stropind cu apă în toate părţile şi purtând în acelaşi timp o conversaţie zgomotoasă. Zahara îşi scufundă capul în apă încă o dată, apoi întinse mâna după prosop. Cotrobăi într-o groapă în pământul nisipos, dar prosopul nu era acolo.

— Unde mi-e prosopul? strigă ea. L-am pus în groapă. Cine mi l-a furat?

Jane luă prosopul din spatele Zaharei şi spuse:

— E aici. L-ai băgat în gaura greşită.

— Asta a spus şi nevasta molei, strigă Zahara, şi celelalte femei izbucniră în râs.

Jane era acum acceptată de femeile din sat ca una de-a lor. Ultimele rămăşiţe de reţinere sau precauţie din partea lor dispăruseră după naşterea lui Chantal, care păru să confirme că Jane era o femeie ca toate celelalte. Discuţia de pe malul râului fu surprinzător de sinceră – probabil datorită faptului că copiii fuseseră lăsaţi în grija surorilor mai mari şi a bunicilor, dar şi mai probabil datorită Zaharei. Vocea ei puternică, ochii ei scânteietori şi râsul ei bogat, gutural, dominau activitatea desfăşurată pe

malul râului. Fără îndoială că era mai extravertită aici, după ce toată ziua îşi ţinuse personalitatea în frâu. Avea un simţ al umorului vulgar, pe care Jane nu-l întâlnise la niciun alt afghan, bărbat sau femeie, iar remarcile obscene şi glumele cu două tăişuri ale Zaharei deseori dădeau curs liber unei discuţii serioase. Prin urmare, Jane putea uneori să transforme o seară de îmbăiere într-o oră de educaţie a sănătăţii, improvizată pe loc. Controlul sarcinii era subiectul cel mai popular, deşi femeile din Banda erau mult mai interesate de păstrarea sarcinii decât de prevenirea ei. Totuşi, exista un oarecare interes pentru ideea pe care Jane încerca să o promoveze cum că o femeie îşi putea hrăni şi îngriji mai bine copiii dacă îi năştea din doi în doi ani, decât la intervale de douăsprezece sau cincisprezece luni. Ieri au vorbit de ciclul menstrual, şi ieşise la iveală faptul că femeile afghane credeau că perioada fertilă era chiar înainte şi chiar după ciclu. Jane le spusese că era din ziua a douăsprezecea până în ziua a şaisprezecea şi părură să-i accepte părerea, dar avea o bănuială descumpănitoare că ele credeau că *ea* se înşela, numai că erau prea politicoase să i-o spună în faţă.

Azi plutea în aer o atmosferă de bună dispoziţie. Ultimul convoi pakistanez se întoarse la timp. Bărbaţii vor aduce mici bogăţii – un şal, câteva portocale, brăţări din plastic – precum şi foarte importantele arme, muniţii şi explozibili pentru război.

Soţul Zaharei, Ahmed Gul, unul dintre fiii moaşei Rabia, era liderul convoiului, iar Zahara era vizibil încântată de perspectiva de a-l revedea. Când erau împreună, erau ca toate cuplurile afghane: ea, tăcută şi supusă, el, ocazional poruncitor. Dar Jane îşi dădu seama, din felul cum se priveau, că erau îndrăgostiţi unul de altul; şi era evident din felul în care Zahara spunea că dragostea

lor era foarte carnală. Azi ardea de dorinţă, ştergându-şi părul uscat cu o energie copleşitoare, frenetică. Jane o compătimi: uneori simţise şi ea acelaşi lucru. Fără îndoială, ea şi Zahara deveniseră prietene datorită faptului că găsiseră una la alta un spirit înrudit.

Pielea lui Jane se uscă aproape instantaneu în aerul cald şi uscat. Acum, vara era în toi şi fiecare zi era lungă, uscată şi toridă. Vremea bună va mai ţine o lună sau două, şi apoi, tot restul anului va fi amarnic de rece.

Zahara încă mai era interesată de subiectul conversaţiei de ieri. Încetă pentru o clipă să-şi mai şteargă părul, pentru a spune:

— Indiferent de ce spune lumea, singura modalitate sigură în care poţi rămâne însărcinată este făcând-o în fiecare zi.

Halima, soţia ursuză şi cu ochi negri a lui Mohammed Khan, fu de acord cu ea.

— Şi modul în care poţi să rămâi însărcinată este nefăcând-o *niciodată*.

Avea patru copii, dar numai unul din ei – Mousa – era băiat, şi fusese dezamăgită să afle că Jane nu cunoştea nicio modalitate prin care să-şi poată spori şansele de a avea un băiat.

Zahara spuse:

— Dar atunci ce îi spui soţului tău când vine acasă după şase săptămâni petrecute într-un convoi?

Jane spuse:

— Faci ca soţia molei şi o bagi în gaura greşită.

Zahara se prăpădi de râs. Jane zâmbi. Aceasta era o tehnică de control al sarcinii care nu fusese menţionată la cursurile ei intensive din Paris, dar era clar că metodele moderne nu vor ajunge în Valea celor Cinci Lei nici peste câţiva ani de-acum înainte şi, astfel, vor trebui puse în aplicare mijloacele tradiţionale – ajutate probabil de puţină

educaţie.
Discuţia se îndreptă spre recoltă. Valea era o mare de grâu auriu şi orz pufos, dar cea mai mare parte a recoltei va putrezi pe câmpie, căci tinerii erau plecaţi mai tot timpul la luptă, iar bătrânii o strângeau anevoios la lumina lunii. Spre sfârşitul verii, toate familiile îşi vor număra sacii de făină şi coşurile de fructe uscate, puii şi caprele, şi banii; şi vor contempla la apropiata lipsă de ouă şi carne, şi vor încerca să ghicească preţul din iarnă pentru orez şi iaurt; iar unii dintre ei îşi vor împacheta puţinele lucruri de valoare şi vor străbate un drum lung prin munţi, pentru a-şi întemeia o nouă casă în taberele de refugiaţi din Pakistan, cum o făcuse şi băcanul, alături de alte milioane de afghani.
Jane se temea că ruşii îşi vor construi strategia tocmai pe această evacuare – că, incapabili să înfrângă gherilele, vor încerca să distrugă comunităţile din sânul cărora proveneau luptătorii de gherilă, cum făcuseră şi americanii în Vietnam, bombardând în masă zone întregi din regiunea rurală, aşa încât Valea celor Cinci Lei să devină un ţinut pustiu, nelocuit, şi Mohammed, şi Zahara, şi Rabia să se alăture ocupanţilor taberelor, lipsiţi de adăpost, de ţară, de ţeluri. Rebelii nu aveau cum să reziste unui blitzkrieg de evacuare, deoarece efectiv nu aveau arme antiaeriene.
Se întuneca. Femeile începură să se întoarcă în sat. Jane merse cu Zahara, în acelaşi timp ascultând-o vorbind şi gândindu-se la Chantal. Sentimentele ei faţă de copil trecuseră prin mai multe stadii. Imediat după naştere se simţise copleşită de un sentiment de uşurare, triumf şi bucurie că adusese pe lume un copil viu, perfect. Când se obişnui cu acest sentiment, se simţise de-a dreptul jalnic. Nu ştiuse cum să aibă grijă de un copil şi, contrar spuselor oamenilor, nu avea niciun instinct matern. Îi fusese frică

de copil. Nu simţise nicio răbufnire a dragostei materne. În schimb, avusese nişte vise şi fantezii terifiante, în care copilul murise – scăpat în râu, sau ucis de o bombă, sau furat în timpul nopţii de tigrul zăpezii. Încă nu-i spusese nimic lui Jean-Pierre despre aceste gânduri, ca nu cumva să o creadă nebună.

Avusese câteva conflicte cu moaşa ei, Rabia Gul. Aceasta spusese că femeile nu au voie să alăpteze în primele trei zile, deoarece ceea ce iese nu este lapte. Jane hotărî că era ridicol să creadă că natura ar fi plămădit sânii femeilor să producă ceva care să le dăuneze nou-născuţilor, şi ignoră sfatul bătrânei. Rabia mai spuse şi că bebeluşul nu ar trebui spălat patruzeci de zile, dar Chantal era îmbăiată în fiecare zi, ca orice copil din Occident. Apoi, Jane o prinsese pe Rabia dându-i lui Chantal unt amestecat cu zahăr, hrănind copilul cu vârful degetului ei zbârcit şi bătrân; şi Jane se enervase. A doua zi, Rabia merse să asiste la o altă naştere şi o trimise pe una din numeroasele sale nepoate, o fetiţă de 13 ani pe nume Fara, să o ajute pe Jane. A fost o îmbunătăţire considerabilă. Fara nu avea prejudecăţi legate de copil şi făcea pur şi simplu ce i se cerea. Nu pretindea niciun ban: muncea pentru mâncare – care era mai bună acasă la Jane decât la părinţii Farei – şi pentru privilegiul de a învăţa câte ceva despre copii în vederea propriei sale căsătorii, care probabil că urma să aibă loc peste un an sau doi. Jane gândi, de asemenea, că Rabia ar putea-o pregăti pe Fara pentru a deveni o viitoare moaşă, caz în care fata şi-ar câştiga meritele ajutând-o pe asistenta occidentală să aibă grijă de copilul ei.

Când Rabia nu era prin preajmă, Jean-Pierre îi luă locul. Era tandru şi totuşi încrezător cu Chantal, şi atent şi iubitor cu Jane. El a fost cel care a sugerat, mai degrabă cu fermitate, că i se putea da lui Chantal lapte de capră fiert când se trezea noaptea şi improvizase o sticluţă din

proviziile lui medicale, aşa încât să fie el cel care se trezeşte să o hrănească. Desigur, Jane se trezea întotdeauna când Chantal plângea şi stătea trează cât timp Jean-Pierre îi dădea să mănânce; dar asta era mai puţin obositor şi scăpase în sfârşit de senzaţia aceea de extenuare totală, disperantă, care fusese atât de deprimantă.

În cele din urmă, deşi încă mai era neliniştită şi nesigură pe ea, găsise în interiorul ei un grad de răbdare pe care nu-l atinsese niciodată până atunci; şi aceasta, deşi nu era puternicul instinct matern şi încrederea la care sperase, a ajutat-o să facă faţă crizelor zilnice cu resemnare. Chiar şi acum, realiză ea, stătea departe de Chantal aproape de o oră, fără să-şi facă griji.

Grupul de femei ajunse la mănunchiul de case care formau nucleul satului şi, una câte una, dispărură în spatele pereţilor de lut ai curţilor lor. Jane fugări mai mulţi pui şi alungă o vacă costelivă pentru a putea intra în propria-i casă. Înăuntru o găsi pe Fara cântându-i lui Chantal la lumina lămpii. Micuţa era trează, cu ochii larg deschişi, aparent fascinată de cântecul fetei. Era un cântec de leagăn cu cuvinte simple şi o melodie complexă, cu rezonanţă orientală. E un copil atât de *frumos*, gândi Jane, cu obrăjorii ei graşi, şi năsucul ei micuţ, şi ochii ei albaştri-albaştri.

O trimise pe Fara să facă ceai. Fata era îngrozitor de timidă şi venise aici tremurând şi speriată să lucreze pentru nişte străini; dar nervozitatea ei se diminua şi teama pe care o simţise la început faţă de Jane se transforma treptat în ceva ce semăna mai degrabă cu o loialitate idolatră.

Câteva minute mai târziu sosi şi Jean-Pierre. Pantalonii lui largi de bumbac şi cămaşa erau siniştri şi pătaţi cu sânge, şi părul său castaniu lung şi barba neagră

îi erau pline de praf. Părea obosit. Fusese în Khenj, un sat la zece mile în josul Văii, pentru a-i trata pe supravieţuitorii unui raid de bombardamente. Jane se ridică pe vârful degetelor de la picioare pentru a-l săruta.

— Cum a fost? spuse ea în franceză.

— Rău. O strânse în braţe, apoi se duse şi se aplecă peste Chantal. Bună, micuţo. Zâmbi, şi Chantal gânguri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jane.

— A fost o familie a cărei casă se afla la o oarecare distanţă de restul satului, aşa că au crezut că erau în siguranţă. Jean-Pierre ridică din umeri. Apoi, nişte luptători de gherilă răniţi au fost aduşi dintr-o ambuscadă mai la sud. De aceea am întârziat atâta. Se aşeză pe un teanc de perne. Este ceai?

— Se face acum, spuse Jane. Ce fel de ambuscadă?

El închise ochii.

— Una obişnuită. Armata a venit cu elicoptere şi a ocupat un sat din motive cunoscute numai de ei. Sătenii au fugit. Bărbaţii s-au regrupat, au chemat întăriri şi au început să-i atace pe ruşi de pe coastele dealului. Au fost răniţi de ambele părţi. În cele din urmă, luptătorii de gherilă au rămas fără muniţie şi s-au retras.

Jane dădu din cap. Îl compătimi pe Jean-Pierre: era o slujbă deprimantă să îngrijeşti victimele unei lupte inutile. Banda nu a fost niciodată atacată, dar trăia constant cu teama că va fi – avusese un coşmar cu ea fugind, şi fugind, cu Chantal ţinând-o strâns în braţe, în timp ce elicopterele brăzdau aerul de deasupra şi gloanţele mitralierelor ciuruiau pământul prăfuit de la picioarele ei.

Fara veni cu ceaiul verde fierbinte, o bucată de pâine turtită pe care o numeau nan şi un castron de piatră cu unt proaspăt. Jane şi Jean-Pierre se puseră să mănânce. Untul era un deliciu rar. Pâinea lor *nan* de seară era de obicei înmuiată în iaurt, lapte bătut sau ulei. La amiază

mâncau, de regulă, orez şi sos cu aromă de carne, care putea sau nu să conţină carne. O dată pe săptămână mâncau carne de pui sau de capră. Jane, încă mâncând pentru doi, se răsfăţa cu luxul de a mânca un ou în fiecare zi. În această perioadă a anului erau fructe proaspete din plin – caise, prune, mere şi dude cu sacul – pentru desert. Jane se simţea foarte bine urmând această dietă, deşi cei mai mulţi englezi ar considera-o foamete curată, iar unii francezi ar găsi în ea un motiv de sinucidere. Îi zâmbi soţului ei.

— Mai vrei puţin sos Béarnaise lângă friptură?

— Nu, mulţumesc. Îi întinse cana. Poate încă un strop de Château Cheval-Blanc. Jane îi mai turnă ceai, iar el se făcu că îl gustă de parcă era vin, mestecând şi gargarisind. 1962 este un vin vechi subestimat, urmându-l îndeaproape pe cel din 1961, dar am simţit întotdeauna că amabilitatea lui relativă şi bunele maniere impecabile oferă aproape la fel de multă plăcere ca perfecţiunea eleganţei care este marca austeră a predecesorului său pedant.

Jane zâmbi. El începea să se simtă din nou în apele lui.

Chantal plânse şi reacţia lui Jane fu marcată de un junghi subit în sâni. Ridică fetiţa şi începu să o hrănească. Jean-Pierre continuă să mănânce. Jane spuse:

— Lasă puţin unt şi pentru Fara.

— Bine. Duse resturile cinei lor afară şi se întoarse cu un bol de dude. Jane mâncă în timp ce Chantal sugea. Curând, fetiţa adormi, dar Jane ştiu că se va trezi din nou peste câteva minute şi va mai vrea să sugă.

Jean-Pierre împinse la o parte bolul şi spuse:

— Azi am primit altă plângere legată de tine.

— De la cine? spuse Jane tăios.

Jean-Pierre păru defensiv, dar încăpăţânat.

— Mohammed Khan.

— Dar nu vorbea în numele lui.

— Probabil.

— Ce a spus?

— Că le-ai învăţat pe femeile din sat să fie sterile.

Jane oftă. Nu numai stupiditatea bărbaţilor din sat o enerva, ci şi atitudinea părtinitoare a lui Jean-Pierre faţă de plângerile lor. Voia ca el să o apere, nu să fie de acord cu acuzatorii ei.

— Cu siguranţă, Abdullah Karim este în spatele acestei plângeri, spuse ea. Soţia molei a fost deseori pe malul râului şi fără îndoială că i-a raportat soţului ei tot ce auzise.

— S-ar putea să trebuiască să încetezi, spuse Jean-Pierre.

— Să încetez ce? Jane putu auzi tonul periculos al vocii sale.

— Să le spui cum să prevină sarcina.

Aceasta nu era o descriere corectă a ceea ce Jane le învăţa pe femei, dar nu era dispusă să se apere sau să-şi ceară scuze.

— De ce să încetez? spuse ea.

— Creează probleme, spuse Jean-Pierre cu un aer calm care o irită pe Jane. Dacă îl ofensăm prea tare pe mola s-ar putea să fim nevoiţi să plecăm din Afghanistan. Lucru şi mai important, i-ar aduce un prost renume organizaţiei *Médecins pour la Liberté*, şi rebelii s-ar putea să refuze alţi doctori. Acesta este un război sfânt, ştii bine – sănătatea spirituală este mai importantă decât cea fizică. S-ar putea hotărî să renunţe la noi.

Existau şi alte organizaţii care trimiteau în Afghanistan doctori francezi tineri şi idealişti, dar Jane nu spuse asta. În schimb, spuse sec:

— Va trebui pur şi simplu să ne asumăm riscul.

— Chiar aşa? spuse el şi ea văzu că se înfuriase. Şi

de ce am face asta?

— Pentru că există un singur lucru cu valoare eternă pe care-l putem oferi acestor oameni, şi acela este *informaţia*. Este foarte bine că le oblojim rănile şi le dăm medicamente care să le ucidă microbii, dar nu vor avea niciodată suficienţi chirurgi sau suficiente medicamente. Putem să le îmbunătăţim sănătatea *permanent*, învăţându-i noţiuni de bază despre nutriţie, igienă şi îngrijirea sănătăţii. Mai bine să-l ofensăm pe Abdullah decât să nu mai facem asta.

— Totuşi, aş vrea să nu-ţi faci un duşman din acest om.

— M-a lovit cu un baston! strigă Jane furioasă. Chantal începu să plângă. Jane se forţă să fie calmă. O legănă pe Chantal o clipă, apoi începu să o hrănească. De ce nu putea Jean-Pierre să vadă cât de laşă era atitudinea lui? Cum se putea lăsa intimidat de ameninţarea cu expulzarea din această ţară uitată de Dumnezeu? Jane suspină. Chantal îşi întoarse capul de la sânul lui Jane şi scoase sunete de nemulţumire. Înainte să-şi poată continua cearta, auziră strigăte în depărtare.

Jean-Pierre se încruntă, ascultând, apoi se ridică în picioare. Vocea unui bărbat venea dinspre curtea lor. Jean-Pierre luă un şal şi-i acoperi umerii lui Jane. Ea îl adună, trăgându-l de capete în faţă. Acesta era un compromis: nu era un acoperământ cu adevărat suficient, după standardele afghane, dar ea refuză categoric să se furişeze afară din cameră ca un om din clasa de jos, dacă un bărbat îi intrase în casă în timp ce ea îşi alăpta copilul; oricine are ceva de obiectat, îi anunţase ea, ar face bine să nu-l mai viziteze pe doctor.

Jean-Pierre strigă în Dari:

— Intraţi.

Era Mohammed Khan. Jane avea chef să-i spună

exact ceea ce gândea despre el şi restul bărbaţilor din sat, dar ezită când văzu crisparea de pe faţa lui frumoasă. Pentru prima dată abia dacă se uită la ea.

— Convoiul a fost prins într-o ambuscadă, spuse el fără preambul. Am pierdut douăzeci şi şapte de oameni – şi toate proviziile.

Jane închise ochii de necaz. Şi ea călătorise cu un astfel de convoi când venise pentru prima dată în Valea celor Cinci Lei şi nu putea să nu vadă în faţa ochilor ambuscada: luna luminând peste şirul de bărbaţi închişi la culoare şi caii costelivi răsfiraţi haotic într-o vale îngustă şi umbroasă; bătaia lamelor rotoarelor într-un crescendo subit; flăcările, grenadele, focurile mitralierelor; panica bărbaţilor care încercau să se ascundă pe coasta goală a dealului; focurile lipsite de speranţă trase asupra elicopterelor invulnerabile; şi apoi, în cele din urmă, urletele răniţilor şi strigătele muribunzilor.

Brusc se gândi la Zahara: soţul ei fusese în acest convoi.

— Ce – ce ştiţi de Ahmed Gul?

— S-a întors acasă.

— Slavă Domnului, răsuflă Jane uşurată.

— Dar e rănit.

— Cine a murit din sat?

— Nimeni. Banda a avut noroc. Fratele meu Matullah este bine, la fel şi Alishan Karim, fratele molei. Mai sunt încă trei supravieţuitori – dintre care doi răniţi.

Jean-Pierre spuse:

— Vin imediat. Păşi în camera din faţă a casei, camera care odinioară fusese băcănie, apoi clinică şi acum depozit de medicamente.

Jane o aşeză pe Chantal în leagănul improvizat în colţ şi se aranjă în grabă. Probabil că Jean-Pierre va avea nevoie de ajutorul ei, iar dacă nu, Zaharei i-ar prinde bine

puţină consolare.

Mohammed spuse:

— Aproape că nu mai avem muniţie deloc.

Lui Jane nu-i părea rău de asta. Era revoltată de război şi nu ar fi vărsat nicio lacrimă dacă rebelii ar fi fost obligaţi o vreme să înceteze să mai omoare soldaţi ruşi, care nu erau altceva decât nişte nefericiţi de băieţi de 17 ani.

Mohammed continuă:

— Am pierdut patru convoaie într-un an. Numai trei au ajuns cu bine.

— Cum reuşesc ruşii să le găsească? întrebă Jane.

Jean-Pierre, care asculta din cealaltă cameră, vorbi prin uşa deschisă:

— Trebuie să-şi fi intensificat supravegherea trecătorilor prin elicoptere care zboară la mică înălţime – sau poate chiar prin fotografiere prin satelit.

Mohammed dădu din cap negând.

— Pashtunii ne trădează.

Jane credea că era posibil. În satele prin care treceau, convoaiele erau considerate uneori un magnet pentru atacurile ruşilor şi era posibil ca unii săteni să-şi fi câştigat siguranţa prin a le spune ruşilor unde se aflau acestea – deşi nu îi era clar lui Jane cum le-ar fi putut transmite ruşilor această informaţie.

Se gândi la ce sperase să primească de la convoiul prins în ambuscadă. Ceruse mai multe antibiotice, câteva ace hipodermice şi o grămadă de pansamente sterile. Jean-Pierre scrisese o listă lungă de medicamente. Organizaţia *Médecins pour la Liberté* avea un om de legătură în Peshawar, oraşul din nord-vestul Pakistanului de unde luptătorii de gherilă îşi cumpărau armele. Era posibil să obţină provizii de bază pe plan local, dar trebuia să primească şi medicamente care veneau cu avionul din

Europa de Vest. După părerea lui Jane, aceasta era o pierdere mult mai mare decât muniţia.

Jean-Pierre se întoarse în cameră, cu geanta în mână. Toţi trei ieşiră în curte. Era întuneric. Jane se opri pentru a-i da instrucţiuni Farei să o schimbe pe Chantal, apoi se grăbi să îi urmeze pe cei doi bărbaţi.

Îi ajunse din urmă când aceştia se apropiau de moschee. Nu era o clădire impresionantă. Nu avea niciuna din culorile minunate sau decoraţiunile superbe bine cunoscute din cărţile despre arta islamică întâlnite pe mesele din cafenele. Era o clădire cu marginile deschise şi acoperişul din rogojină susţinut de coloane de piatră, şi Jane găsi că arată ca o staţie de autobuz slăvită sau poate ca veranda unui conac colonial părăginit. Un coridor cu arcade prin mijlocul clădirii ducea spre o curte împrejmuită de ziduri. Sătenii îi acordau puţină veneraţie. Se rugau acolo, dar o foloseau şi ca loc de întrunire, piaţă, sală de clasă şi sală de oaspeţi. Iar în seara aceasta va fi spital.

Lămpi cu petrol agăţate cu cârlige pe coloanele de piatră luminau acum clădirea moscheii cu aspect de verandă. Sătenii s-au adunat grămadă în partea stângă a coridorului. Erau copleşiţi de durere: câteva femei plângeau cu suspine înăbuşite şi se puteau auzi vocile a doi bărbaţi, unul punând întrebări şi celălalt răspunzând. Mulţimea se dădu la o parte pentru a-i lăsa să treacă pe Jean-Pierre, Mohammed şi Jane.

Cei şase supravieţuitori ai ambuscadei erau aruncaţi grămadă pe pardoseala de lut bătătorită. Cei trei care nu erau răniţi stăteau ghemuiţi, încă mai purtând căciulile lor Chitrali rotunde, murdari, deprimaţi şi extenuaţi. Jane îl recunoscu pe Matullah Khan, o versiune mai tânără a fratelui său Mohammed; şi pe Alishan Karim, mai slab decât fratele său mola, dar părând la fel de răutăcios. Doi dintre bărbaţii răniţi stăteau pe jos cu spatele sprijinit de

perete, unul cu un bandaj murdar şi plin de sânge în jurul capului şi celălalt cu braţul într-un laţ improvizat. Jane nu îl cunoştea pe niciunul. Automat le examină rănile: la prima vedere păreau uşoare.

Al treilea bărbat rănit, Ahmed Gul, stătea întins pe o targă improvizată din doi pari şi o pătură. Avea ochii închişi şi pielea îi era vânătă. Soţia lui, Zahara, stătea ghemuită lângă el, ţinându-i capul în poală, mângâindu-l pe păr şi plângând în tăcere. Jane nu-i putea vedea rănile, dar îşi dădu seama că erau grave.

Jean-Pierre ceru o masă, apă fierbinte şi prosoape, apoi îngenunche lângă Ahmed. După câteva secunde privi în sus la ceilalţi luptători de gherilă şi spuse în Dari:

— A fost prins de o explozie?

— Elicopterele au avut rachete, spuse unul dintre nerăniţi. Una a explodat chiar lângă el.

Jean-Pierre reveni la franceză şi îi vorbi lui Jane:

— Este într-o stare gravă. E o minune că a supravieţuit tot drumul până aici.

Jane văzu pete de sânge pe barba lui Ahmed: scuipase sânge, semn că avea leziuni interne.

Zahara se uită la Jane rugătoare.

— Cum e? întrebă ea în Dari.

— Îmi pare rău, prietenă dragă, răspunse Jane cât putu de blând. E rău.

Zahara încuviinţă resemnată: o ştiuse, dar confirmarea o făcu să plângă din nou, scăldându-şi faţa drăgălaşă în şiroaie de lacrimi.

Jean-Pierre îi spuse lui Jane:

— Consultă-i pe ceilalţi în locul meu – nu vreau să pierd niciun minut aici.

Jane îi examină pe ceilalţi doi răniţi.

— Rana de la cap e doar o zgârietură, spuse ea după o clipă.

— Ocupă-te de ea, spuse Jean-Pierre. El supraveghea punerea lui Ahmed pe o masă.

Se uită la bărbatul cu braţul în laţ. Acesta era mai grav: arăta ca şi cum un glonţ îi zdrobise un os.

— Trebuie să te fi durut tare, îi spuse ea în Dari luptătorului de gherilă. El zâmbi şi încuviinţă din cap. Aceşti bărbaţi au fost plămădiţi din fier forjat. Glonţul a rupt osul, îi spuse lui Jean-Pierre.

Jean-Pierre nu-şi luă ochii de pe Ahmed.

— Dă-i un anestezic local, curăţă rana, scoate aşchiile şi dă-i un laţ curat. Vom fixa osul mai târziu.

Ea începu să pregătească injecţia. Când Jean-Pierre va avea nevoie de ajutorul ei, o va chema. Se pare că urmau să aibă o noapte lungă.

Ahmed muri la câteva minute după miezul nopţii, şi lui Jean-Pierre îi veni să plângă – nu de tristeţe, căci abia-l cunoştea pe Ahmed, ci de frustrare, ştiind că i-ar fi putut salva viaţa dacă ar fi avut un anestezic, curent electric şi o sală de operaţii.

Acoperi faţa bărbatului mort, apoi se uită la soţia lui, care stătuse nemişcată, privind, ore în şir.

— Îmi pare rău, îi spuse el. Ea încuviinţă din cap. El se bucură că era calmă. Uneori, oamenii îl acuzau că nu făcuse tot posibilul: păreau să creadă că el ştia atâtea că nu exista nicio boală pe care să n-o poată trata, şi el voia să strige la ei Nu *sunt* Dum*nezeu*; dar aceasta părea să înţeleagă.

Se îndepărtă de cadavru. Era frânt de oboseală. Lucrase toată ziua cu trupuri ciopârţite, dar acesta era primul pacient pe care îl pierduse. Oamenii care l-au asistat, majoritatea rude ale mortului, se apropiaseră acum să se ocupe de cadavru. Văduva începu să jelească, şi Jane o conduse spre casă.

Jean-Pierre simţi o mână pe umăr. Se întoarse pentru

a-l vedea pe Mohammed, luptătorul de gherilă care organiza convoaiele. Simţi un junghi de vinovăţie.

Mohammed spuse:

— E voia lui Allah.

Jean-Pierre încuviinţă din cap. Mohammed scoase un pachet de ţigări pakistaneze şi-şi aprinse una. Jean-Pierre începu să-şi adune instrumentele şi le puse în geantă. Fără să se uite la Mohammed, spuse:

— Ce vei face acum?

— Voi trimite urgent un alt convoi, spuse Mohammed. Trebuie să facem rost de muniţie.

Jean-Pierre se învioră brusc, în ciuda oboselii.

— Vrei să consulţi hărţile?

— Da.

Jean-Pierre îşi închise geanta şi cei doi bărbaţi plecară de la moschee. Stele le luminau drumul prin sat până la casa băcanului. Fara dormea în living pe o rogojină, lângă leagănul lui Chantal. Se trezi brusc şi sări în picioare.

— Acum poţi pleca acasă, îi spuse Jean-Pierre. Plecă fără să scoată o vorbă.

Jean-Pierre îşi puse geanta pe podea, apoi luă cu grijă leagănul în braţe şi-l duse în dormitor. Chantal dormi până când puse leagănul jos, apoi începu să plângă.

— Acum ce mai e? murmură el. Se uită la ceasul de mână şi realiză că probabil voia să mănânce. Mami vine imediat, îi spuse el. Asta nu avu niciun efect. O ridică din leagăn şi începu să o legene. Tăcu. O duse înapoi în living.

Mohammed stătea în picioare, aşteptând.

— Ştii unde sunt, nu?

Mohammed încuviinţă din cap şi deschise o ladă de lemn vopsită. Scoase din ea o legătură de hărţi făcute sul, selectă câteva şi le întinse pe jos. Jean-Pierre o legăna pe Chantal, privind peste umărul lui Mohammed.

— Unde a avut loc ambuscada? întrebă el.

Mohammed îi indică un loc în apropiere de oraşul Jalalabad.

Căile urmate de convoiul lui Mohammed nu erau marcate pe niciuna din aceste hărţi. Totuşi, pe hărţile lui Jean-Pierre erau marcate câteva văi, platouri şi curente de apă periodice unde *puteau* fi căi. Uneori, Mohammed ştia pe de rost ce era acolo. Alteori, trebuia să ghicească şi dezbătea cu Jean-Pierre interpretarea exactă a liniilor de contur sau părţile mai întunecate ale terenului, cum erau morenele.

Jean-Pierre sugeră:

— Ai putea să te întorci pe lângă Jalalabad, mai la nord. Deasupra câmpiei pe care era aşezat oraşul se afla un labirint de văi asemeni unei pânze de păianjen întinsă între râurile Konar şi Nuristan.

Mohammed îşi aprinse o altă ţigară – ca majoritatea luptătorilor de gherilă, era un fumător înrăit – şi îşi scutură capul neîncrezător în timp ce suflă fumul afară.

— Au fost prea multe ambuscade în acea zonă, spuse el. Dacă nu ne-au trădat deja, o vor face cât de curând. Nu; următorul convoi se va întoarce prin sudul Jalalabad-ului.

Jean-Pierre se încruntă.

— Nu văd cum ar putea face asta. La sud nu există altceva decât un teren deschis tot drumul până la trecătoarea Khyber. Ai fi observat.

— Nu vom folosi trecătoarea Khyber, spuse Mohammed. Puse degetul pe hartă şi trasă graniţa afghanistano-pakistaneză din sud. Vom trece graniţa la Teremengal. Degetul lui ajunse la oraşul pe care-l menţionase, apoi trasă o rută de acolo spre Valea celor Cinci Lei.

Jean-Pierre încuviinţă, ascunzându-şi încântarea.

— E foarte logic. Când va pleca următorul convoi de aici?

Mohammed începu să ruleze hărţile.

— Poimâine. Nu avem timp de pierdut. Puse hărţile înapoi în lada vopsită, apoi se îndreptă spre uşă.

Jane intră chiar când el ieşea. El îi spuse în trecere noapte bună. Jean-Pierre se bucura că arătosul luptător de gherilă nu mai avea călcâiele aprinse după Jane de când rămăsese însărcinată. Categoric, ea era foarte vulnerabilă din punct de vedere sexual, în opinia lui Jean-Pierre, şi capabilă să se lase sedusă; şi, pentru ea, a avea o aventură cu un afghan ar fi însemnat o mulţime de probleme.

Geanta medicală a lui Jean-Pierre era pe podea unde o lăsase, şi Jane se aplecă să o ridice. Lui i se opri inima în piept. Luă rapid geanta de la ea. Ea îl privi oarecum surprinsă.

— Am să o duc de aici, spuse el. Ai grijă de Chantal. Trebuie hrănită. Îi dădu copilul.

Duse geanta şi o lampă în camera din faţă, în timp ce Jane se aşeză să o hrănească pe Chantal. Cutii de medicamente erau puse claie peste grămadă pe podeaua murdară. Cutii deja deschise erau aranjate pe rafturile din lemn verde ale băcanului. Jean-Pierre îşi puse geanta medicală pe tejgheaua placată în albastru şi scoase un obiect negru din plastic de mărimea şi forma unui telefon mobil. Pe acesta şi-l puse în buzunar.

Îşi goli geanta, punând deoparte instrumentele de sterilizare şi depozitând lucrurile nefolosite pe rafturi.

Se întoarse în living.

— Mă duc la râu să fac o baie, îi spuse lui Jane. Sunt prea murdar să mă bag aşa în pat.

Ea îi aruncă acel zâmbet visător de mulţumire pe care îl arbora deseori când îşi hrănea copilul.

— Să vii repede, spuse ea.

El ieşi.

Satul se ducea la culcare, în sfârşit. Lămpile încă mai ardeau în câteva case şi auzi de la un geam sunetul scos de o femeie plângând amarnic, dar majoritatea locurilor erau tăcute şi întunecate. Trecând pe lângă ultima casă din sat, auzi vocea unei femei intonând un cântec jalnic de pierdere ireparabilă şi, pentru o clipă, simţi povara apăsătoare a morţilor pe care le cauzase; apoi îşi luă gândul de la asta. Merse pe o potecă pietroasă între două lanuri de orz, scrutând împrejurimile constant şi ascultând atent: bărbaţii din sat erau acum la lucru. Auzi dintr-un lan sâsâitul cosaşilor şi pe o terasă îngustă văzu doi bărbaţi plivind la lumina lămpii. Nu vorbi cu ei.

Ajunse la râu, traversă albia şi urcă pe cărarea şerpuită de pe stânca din faţă. Ştia că era destul de în siguranţă, şi totuşi era tot mai încordat pe măsură ce cobora pe poteca abruptă, în lumina difuză.

După zece minute ajunse la locul înalt pe care îl căuta. Îşi scoase radioul din buzunar şi îi trase antena telescopică. Era cel mai nou şi mai sofisticat transmiţător mic pe care îl avea KGB-ul, dar chiar şi aşa, relieful era atât de potrivnic transmisiei radio, încât ruşii au construit o staţie cu releu specială, pe un vârf de deal chiar în interiorul teritoriului aflat sub controlul lor, pentru a-i prelua semnalele şi a le transmite mai departe.

Apăsă butonul de vorbire şi vorbi codat în engleză.

— Aici Simplex. Răspundeţi, vă rog.

Aşteptă, apoi chemă din nou.

După a treia încercare primi un răspuns bârâit, cu accent.

— Aici Butler. Continuă, Simplex.

— Grupul vostru a avut mare succes.

— Repet: Grupul a avut mare succes, veni răspunsul.

— Au participat 27 de oameni şi încă unul a venit mai târziu.

— Repet: Au participat 27 de oameni şi unul a venit mai târziu.

— Pentru pregătirea următorului am nevoie de trei cămile. În limbajul codat, aceasta însemna: „Ne întâlnim de azi în trei zile”.

— Repet: Ai nevoie de trei cămile.

— Ne întâlnim la moschee. Şi această afirmaţie era codată: „moscheea” era un loc la câteva mile depărtare, unde se întâlneau trei văi.

— Repet: La moschee.

— Azi e duminică. Acesta nu mai era un cod: era o precauţie ca nu cumva neghiobul care consemna această conversaţie să nu realizeze că era trecut de miezul nopţii, având drept consecinţă sosirea omului de legătură al lui Jean-Pierre la locul de întâlnire cu o zi mai devreme.

— Repet: Azi e duminică.

— Terminat.

Jean-Pierre strânse antena şi îşi băgă la loc radioul în buzunar, apoi coborî stânca până la malul râului.

Se dezbrăcă rapid. Luă din buzunarul cămăşii o perie de unghii şi o bucată de săpun. Săpunul era un produs rar, dar el, ca doctor, avea prioritate.

Păşi prudent în Râul celor Cinci Lei şi se stropi cu apă rece ca gheaţa din cap până-n picioare. Îşi săpuni pielea şi părul, apoi luă peria şi începu să se frece: picioarele, burta, pieptul, faţa, braţele şi mâinile. Insistă mai mult asupra mâinilor, săpunind iarăşi şi iarăşi. Îngenunchind în apa puţin adâncă, gol şi tremurând sub stele, se freca cu peria şi iar se freca, de parcă n-ar fi vrut să se oprească niciodată.

CAPITOLUL 7

— Copilul are pojar, gastroenterită şi herpes, spuse Jean-Pierre. În plus, este murdar şi subnutrit.

— Nu sunt toţi aşa? spuse Jane.

Vorbeau în franceză, cum o făceau de obicei când se adresau unul altuia, şi mama copilului se uita de la unul la altul în timp ce vorbeau, întrebându-se ce spuneau. Jean-Pierre îi observă neliniştea şi îi vorbi în Dari, spunând simplu:

— Fiul dumneavoastră se va face bine.

Se duse în celălalt capăt al peşterii şi îşi deschise cutia cu medicamente. Toţi copiii aduşi la clinică erau automat vaccinaţi împotriva tuberculozei. În timp ce pregătea injecţia, se uită la Jane cu coada ochiului. Îi dădea băieţaşului înghiţituri mici dintr-o băutură rehidratantă – un amestec de glucoză, sare, sifon şi clorură de potasiu dizolvate în apă curată – şi, între înghiţituri, îi ştergea cu blândeţe faţa întunecată. Mişcările ei erau rapide şi graţioase, ca şi cele ale unui artizan – poate un olar modelând argilă sau un zidar mânuind o mistrie. El observă mâinile ei plăpânde în timp ce ea răsfăţa copilul cu mângâieri uşoare şi reconfortante. Îi plăceau mâinile ei.

Se întoarse când scoase acul, pentru ca băieţaşul să nu-l vadă, apoi îl ţinu ascuns sub mânecă şi se întoarse din nou, aşteptând-o pe Jane. Îi studie faţa în timp ce ea curăţa pielea de pe umărul drept al copilului şi îmbibă un tampon în spirt. Era o faţă poznaşă, cu ochi mari, un nas în vânt şi o gură largă care zâmbea mai tot timpul. Acum, expresia feţei ei era serioasă şi îşi mişca maxilarul dintr-o parte în alta, parcă scrâşnind din dinţi – semn că se concentra. Jean-Pierre îi cunoştea toate expresiile, dar niciunul dintre gânduri.

Deseori specula – aproape încontinuu – ce gândea

ea, dar îi era teamă să o întrebe, pentru că astfel de discuţii ar putea atât de uşor aluneca pe teritoriu interzis. Trebuia să fie tot timpul în gardă, ca un soţ necredincios, de teamă că ceva ce a spus – sau chiar şi expresia feţei lui – ar putea să-l trădeze. Orice discuţie despre adevăr şi nesinceritate, sau încredere şi trădare, sau libertate şi tiranie, era tabu; şi la fel erau toate subiectele care ar fi putut duce la acestea, precum dragostea, războiul şi politica. El era prudent chiar şi atunci când abordau subiecte destul de inocente. În consecinţă, căsnicia lor era oarecum lipsită de intimitate. A face dragoste era un lucru ciudat. El descoperi că nu putea atinge punctul culminant decât dacă închidea ochii şi îşi imagina că era altundeva. A fost o uşurare pentru el că nu mai trebuise să o facă în ultimele săptămâni din cauza naşterii lui Chantal.

— Sunt gata când spui tu, zise Jane, şi el realiză că ea îi zâmbea.

Luă braţul copilului şi spuse în Dari:

— Câţi ani ai?

— Cinci.

În timp ce copilul vorbea, Jean-Pierre îl împunse cu acul. Copilul începu imediat să plângă. Sunetul vocii lui îl făcu pe Jean-Pierre să se gândească la el când avea cinci ani, mergând pe bicicletă, şi căzând, şi plângând exact ca el, un zbierăt ascuţit de protest la o durere neaşteptată. Se uită fix la faţa schimonosită a pacientului său de cinci ani, amintindu-şi cât de tare îl duruse şi cât de furios fusese, şi se pomeni gândindu-se: Oare cum am ajuns *de acolo aici?*

Îi dădu drumul copilului, care merse la mama lui. Numără treizeci de capsule de griseofulvin de 250 grame şi i le înmână mamei.

— Daţi-i în fiecare zi câte una, până le terminaţi pe toate, spuse el simplu în Dari. Nu daţi din ele nimănui –

trebuie să le ia pe toate. Acestea îi vor vindeca herpesul. Pojarul şi gastroenterita îşi vor urma propria evoluţie. Ţineţi-l în pat până ce dispar petele şi asiguraţi-vă că bea multe lichide.

Femeia încuviinţă din cap.

— Are fraţi şi surori? întrebă Jean-Pierre.

— Cinci fraţi şi două surori, spuse femeia cu mândrie.

— Ar trebui să doarmă singur, altfel se vor îmbolnăvi şi ceilalţi. Femeia îl privi descumpănită: probabil că avea un singur pat pentru toţi copiii. Jean-Pierre nu putea face nimic în această privinţă. El continuă: Dacă nu se simte mai bine după ce a terminat tabletele, aduceţi-l din nou la mine. Lucrul de care copilul avea într-adevăr nevoie era unul pe care nici Jean-Pierre, nici mama lui nu i-l puteau oferi – mâncare bună şi hrănitoare din belşug.

Amândoi ieşiră din peşteră, copilul slab şi bolnav, şi mama firavă şi îngrijorată. Probabil că parcurseseră până aici mai mulţi kilometri, ea ducând copilul în braţe cea mai mare parte a drumului, şi acum, la întoarcere, trebuiau să străbată pe jos aceeaşi distanţă. Copilul s-ar putea să moară oricum. Dar nu de tuberculoză.

Mai era un pacient: malang-ul. Era omul sfânt din Banda. Aproape nebun şi mai mult de jumătate dezbrăcat, acesta colinda Valea celor Cinci Lei de la Comar, cu 40 km mai sus de Banda, la Charika, din câmpia aflată sub controlul ruşilor, la 97 km în sud-vest. Vorbea bâlbâit şi avea vedenii. Afghanii îi considerau pe *malang*-i norocoşi şi nu numai că le tolerau comportamentul, ci le şi dădeau mâncare, băutură şi haine.

Intră în peşteră, purtând zdrenţe în jurul şalelor şi o caschetă de ofiţer rus. Se apucă de mijloc, mimând durerea. Jean-Pierre scutură un pumn de pastile cu diamorfină şi i le dădu. Nebunul fugi, ţinând strâns tabletele lui sintetice de heroină.

— Cred că e deja dependent de ele, spuse Jane. Se simţi în tonul vocii ei o notă distinctă de dezaprobare.

— Este, recunoscu Jean-Pierre.

— De ce i le dai?

— Omul are ulcer. Ce altceva pot să fac – să-l operez?

— Tu eşti doctorul.

Jean-Pierre începu să-şi strângă geanta. Dimineaţă urma să meargă la o clinică din Cobak, situat la zece sau unsprezece kilometri dincolo de munţi – şi avea o întâlnire pe drum.

Plânsetul copilului de 5 ani adusese în peşteră un aer din trecut, asemeni mirosului jucăriilor vechi sau a unei lumini ciudate care te face să-ţi freci ochii. Acesta îl făcu pe Jean-Pierre să se simtă puţin derutat. Vedea întruna oameni din copilăria lui, feţele lor imprimate pe lucrurile care-l înconjurau, asemeni unor scene dintr-un film greşit proiectat în spatele publicului, şi nu pe ecran. O văzu pe prima lui profesoară, Mademoiselle Médecin de oţel; pe Jacques La Fontaine, care îi spărsese nasul pentru că l-a făcut *tocilar*, pe mama sa, slabă, şi prost îmbrăcată, şi întotdeauna înnebunită; şi mai ales pe tatăl său, un bărbat mare, vânjos şi mânios pe cealaltă parte a unei despărţituri închise.

Făcu un efort să se poată concentra asupra instrumentelor şi medicamentelor de care s-ar putea să aibă nevoie la Cobak. Umplu un flacon cu apă curată pe care s-o bea cât era plecat. Mâncarea o va primi de la sătenii de acolo.

Îşi scoase genţile afară şi le încărcă pe mârţoaga nărăvaşă pe care o folosea pentru astfel de călătorii. Acest animal mergea o zi întreagă în linie dreaptă, dar se împotrivea din răsputeri să ia curbe; fapt pentru care Jane o numise Maggie, după primul-ministru britanic Margaret

Thatcher.

Jean-Pierre era gata. Reintră în peşteră şi sărută gura moale a lui Jane. Când se întoarse să plece, Fara intră cu Chantal. Copilul plângea. Jane îşi desfăcu nasturii de la cămaşă şi o puse pe Chantal imediat la pieptul ei. Jean-Pierre atinse obrajii rozalii ai fiicei lui şi spuse: „B*on* appétit ». Apoi ieşi.

O conduse pe Maggie de căpăstru în josul muntelui, spre satul părăsit, şi se îndreptă spre sud-vest, mergând pe malul râului. Mergea repede şi neobosit, sub soarele torid: era obişnuit cu asta.

În timp ce lăsa în urmă rolul de doctor şi se gândea în perspectivă la întâlnirea lui, începu să se îngrijoreze. Va fi Anatoly acolo? S-ar putea să întârzie. S-ar putea chiar să fie prins. Dacă a fost prins, a spus ceva? îl trădase el pe Jean-Pierre în timpul torturii? Va fi Jean-Pierre aşteptat de un grup de luptători de gherilă, lipsiţi de milă, sadici şi puşi pe răzbunare?

În ciuda lirismului şi pioşeniei lor, aceşti afghani erau nişte barbari. Sportul lor naţional era *buzkashi*, un joc periculos şi sângeros: trupul fără cap al unui viţel era pus în mijlocul unui câmp şi două echipe concurente se aliniau pe cai, apoi, la un foc de armă, se năpusteau cu toţii asupra carcasei. Scopul era să o ridice, să o ducă într-un loc prestabilit cam la un kilometru şi jumătate depărtare şi să o aducă înapoi fără a-i lăsa pe jucătorii opozanţi să le-o smulgă din braţe. Când înspăimântătorul obiect era sfâşiat în bucăţi, cum se întâmpla deseori, un arbitru decidea care echipă deţinea cea mai mare bucată: Jean-Pierre dăduse peste un joc în desfăşurare iarna trecută, chiar lângă oraşul Rokhas din josul Văii, şi se uitase la el câteva minute înainte de a-şi da seama că nu foloseau un viţel, ci un om, *iar omul încă mai era viu*. Scârbit, încercase să oprească jocul, dar cineva îi spusese că era un ofiţer rus,

de parcă asta era explicaţia pe care şi-ar fi dorit oricine să o audă. Apoi, jucătorii pur şi simplu l-au ignorat pe Jean-Pierre şi nu putea face nimic pentru a atrage atenţia a cincizeci de călăreţi înflăcăraţi, absorbiţi de jocul lor sălbatic. Nu rămase să-l vadă pe om murind, şi poate că ar fi trebuit s-o facă, întrucât imaginea care i-a rămas întipărită în minte şi care-l bântuia de fiecare dată când îi era frică să nu fie descoperit era a acelui rus, neajutorat şi sângerând, sfâşiat în bucăţi de viu.

Sentimentul trecutului încă îl urmărea şi, în timp ce privea versanţii stâncoşi de culoare kaki ai defileului prin care trecea cu paşi mari, revăzu scene din copilăria lui alternând cu coşmaruri în care era prins de luptătorii de gherilă. Cea mai proaspătă amintire era cea a procesului penal şi a sentimentului copleşitor de insultă şi nedreptate pe care-l simţise când tatăl său fusese trimis la închisoare. Abia ştia să citească, dar putea descifra numele tatălui său în titlurile ziarelor. La vârsta aceea – trebuie să fi avut 4 ani – nu ştia ce însemna să fii un erou al Rezistenţei. Ştia că tatăl lui era comunist, cum erau şi prietenii acestuia, preotul, cizmarul şi omul din spatele tejghelei de la oficiul poştal din sat; dar credea că îl numeau Roland cel Roşu din cauza tenul lui roşietic. Când tatăl lui fusese acuzat de trădare şi condamnat la cinci ani de închisoare, i se spusese lui Jean-Pierre că aceasta se întâmplase din cauza unchiului Abdul, un bărbat speriat închis la culoare, care stătuse în casa lor mai multe săptămâni şi care făcea parte din FLN, dar Jean-Pierre nu ştia ce înseamnă FLN şi crezu că se referiseră la elefantul de la grădina zoologică. Singurul lucru pe care-l înţelese clar şi în care crezuse întotdeauna era că poliţia era crudă, că judecătorii erau nedrepţi şi că oamenii erau prostiţi de ziare.

Odată cu trecerea anilor, înţelesese şi suferise tot mai mult şi sentimentul de nedreptate se intensificase.

Când merse la şcoală, ceilalţi băieţi îi spuseră că tatăl lui era un trădător. El le spuse că, dimpotrivă, tatăl lui luptase cu curaj şi-şi riscase viaţa în război, dar ei nu-l crezură. El şi mama lui se mutaseră în alt sat pentru o vreme, dar vecinii lor aflară cumva cine erau şi le spuseră copiilor lor să nu se joace cu Jean-Pierre. Dar partea cea mai dureroasă erau vizitele la închisoare. Tatăl lui se schimba vizibil, devenind tot mai slab, mai palid, mai bolnav; însă şi mai dureros era să-l vadă închis, îmbrăcat într-o uniformă ştearsă, intimidat şi speriat, spunând „Domnule” unor huligani trufaşi cu bastoane. După o vreme, mirosul închisorii începu să-i provoace greaţă lui Jean-Pierre şi vomita imediat ce intra pe uşile ei; iar mama lui încetase să-l mai ducă acolo.

Doar după ieşirea tatălui său din închisoare reuşise Jean-Pierre să stea de vorbă cu el pe îndelete şi să înţeleagă totul, şi realiză că nedreptatea celor întâmplate era şi mai mare decât îşi imaginase. După ce germanii invadaseră Franţa, comuniştii francezi, organizaţi deja în grupuri, jucaseră un rol de frunte în Rezistenţă. Când se sfârşi războiul, tatăl său continuă lupta împotriva tiraniei aripii de dreapta. Pe acea vreme, Algeria era colonie franceză. Poporul ei era oprimat şi exploatat, dar lupta curajos pentru libertatea lui. Tineri francezi au fost înrolaţi în armată şi constrânşi să lupte împotriva algerienilor într-un război crud, în care atrocităţile comise de Armata Franceză le aminteau multor oameni de faptele naziştilor. FLN, pe care Jean-Pierre îl va asocia întotdeauna cu imaginea unui elefant bătrân şi râios dintr-o grădină zoologică provincială, era *Front de Libération National*, Frontul Eliberării Naţionale al poporului Alger.

Tatăl lui Jean-Pierre era unul dintre cei 121 de oameni bine cunoscuţi care au semnat o petiţie în favoarea libertăţii algerienilor. Franţa era în război, iar

petiţia a fost considerată revoltătoare, pentru că putea fi interpretată ca o încurajare a soldaţilor francezi să dezerteze. Dar tatăl său făcuse ceva şi mai grav: luase o valiză plină cu bani strânşi de la francezi pentru FLN şi o trecuse peste graniţă în Elveţia, unde pusese banii într-o bancă; şi îl ascunse pe unchiul Abdul, care nu le era unchi deloc, ci un Alger căutat de DST, poliţia secretă.

Acestea au fost faptele săvârşite de el în războiul împotriva naziştilor, îi explicase el lui Jean-Pierre. Încă mai ducea aceeaşi luptă. Duşmanul nu îl constituiseră niciodată germanii, la fel cum acum duşmanul nu era poporul francez: erau capitaliştii, deţinătorii de proprietăţi, bogaţii şi privilegiaţii, clasa conducătoare, care ar folosi orice mijloace, indiferent cât de corupte, pentru a-şi proteja poziţia. Erau atât de puternici, încât stăpâneau jumătate din lume – şi totuşi, mai exista o speranţă pentru cei săraci, neputincioşi şi oprimaţi, căci în Moscova conducea poporul şi în tot restul lumii clasele muncitoare căutau în Uniunea Sovietică sprijin, îndrumare şi inspiraţie în bătălia pentru libertate.

Pe măsură ce Jean-Pierre înainta în vârstă, imaginea devenea tot mai ştearsă şi el descoperi că Uniunea Sovietică nu era un paradis al muncitorilor; dar nu descoperise nimic care să-i schimbe convingerea de bază că mişcarea comunistă, dirijată din Moscova, era singura speranţă pentru oamenii oprimaţi din lume şi singurul mijloc de distrugere a judecătorilor, poliţiei şi ziarelor care îl trădaseră cu atâta brutalitate pe tatăl său.

Tatăl reuşise să înmâneze mai departe torţa fiului. Şi, de parcă ar fi ştiut asta, intră într-un declin. Nu şi-a mai recăpătat niciodată faţa îmbujorată. Nu mai lua parte la demonstraţii, nu mai organiza baluri pentru strângerea de fonduri şi nici nu mai trimitea scrisori ziarelor locale. Avu o serie de slujbe de funcţionar nepretenţioase. Desigur,

făcea parte din partid şi dintr-un sindicat, dar nu mai era în fruntea comitetelor, nu mai redacta minutele, nu mai pregătea ordinea de zi. Încă mai juca şah şi bea ceai de anason cu preotul, cu cizmarul şi cu omul care administra oficiul poştal din sat, dar discuţiile lor politice, odinioară înflăcărate, erau acum lipsite de fervoare, de parcă revoluţia pentru care munciseră atât de mult fusese amânată pentru nu se ştie când. După câţiva ani, tatăl său muri. Doar atunci aflase Jean-Pierre că se îmbolnăvise de tuberculoză în închisoare şi nu se mai vindecase niciodată. L-au privat de libertate, i-au frânt inima şi i-au distrus sănătatea. Dar cel mai rău lucru pe care i l-au făcut a fost că l-au etichetat drept trădător. El a fost un erou care-şi riscase viaţa pentru semenii lui, dar a murit condamnat pentru trădare.

Ar regreta acum, tată, dacă ar şti cum mă răzbun, gândi Jean-Pierre în timp ce îşi conducea iapa costelivă în susul unui versant montan afghan. Datorită informaţiilor secrete pe care le-am furnizat, comuniştii de aici au fost în măsură să suprime liniile de aprovizionare ale lui Masud. Iarna trecută nu a fost în stare să-şi facă un stoc de arme şi muniţii. În această vară, în loc să lanseze atacuri asupra bazei aeriene, şi a staţiilor electrice, şi a camioanelor de pe autostradă, se luptă din răsputeri să se apere de atacurile guvernului asupra teritoriului *său*. De unul singur, tată, am distrus aproape în totalitate eficienţa acestui barbar care vrea să-şi ducă ţara înapoi la epoca întunecată a sălbăticiei, subdezvoltării şi superstiţiei islamice.

Desigur, suprimarea liniilor de aprovizionare ale lui Masud nu era de ajuns. Acest om era deja o personalitate de talie naţională. În plus, avea inteligenţa şi tăria de caracter necesare pentru a evolua de la lider al rebelilor la preşedinte legal. Era un Tito, un de Gaulle, un Mugabe. Nu trebuia numai neutralizat, ci şi distrus – capturat de ruşi,

mort sau viu.

Dificultatea consta în faptul că Masud acţiona rapid şi în linişte, asemeni unei căprioare în pădure ţâşnind dintr-odată din stufăriş, pentru ca apoi să dispară la fel de brusc. Dar Jean-Pierre avea răbdare, la fel şi ruşii: va veni vremea, mai devreme sau mai târziu, când Jean-Pierre va şti cu exactitate unde se va afla Masud în următoarele douăzeci şi patru de ore – poate dacă ar fi rănit sau dacă ar plănui să asiste la o înmormântare – şi atunci, Jean-Pierre şi-ar folosi radioul pentru a transmite un cod special, iar uliul ar ataca.

Şi-ar fi dorit să-i poată spune lui Jane ce făcea el de fapt aici. Ar putea-o chiar convinge că făcea un lucru drept. I-ar sublinia faptul că activitatea lor medicală era inutilă, pentru că salvarea rebelilor nu servea decât la perpetuarea suferinţei, a sărăciei şi a ignoranţei în care trăiau oamenii, şi la întârzierea momentului în care Uniunea Sovietică va fi în stare să înşface această ţară de gât, aşa cum era ea, şi să o târască, cu şuturi şi strigăte, în secolul XX. Ea ar putea la fel de bine înţelege şi asta. Cu toate acestea, el ştiu din instinct că nu îl va ierta pentru felul în care o înşelase. De fapt ar fi chiar scoasă din minţi. Şi-o putea imagina, neîndurătoare, implacabilă, mândră. L-ar părăsi imediat, la fel cum îl părăsise şi pe Ellis Thaler. Ar fi de două ori mai furioasă că fusese înşelată exact în acelaşi fel de doi bărbaţi, unul după altul.

Aşadar, de teamă să nu o piardă, continuă să o înşele, asemeni unui om în vârful unei prăpăstii, paralizat de frică.

Desigur, ea ştia că *ceva* nu era în regulă; el dedusese asta din felul în care îl privea uneori. Dar era sigur că ea simţea că era o problemă legată de relaţia lor – nu îi trecuse prin minte că întreaga lui viaţă era o prefăcătorie monumentală.

Nu era posibil să fie în siguranţă totală, dar îşi luă toate măsurile de precauţie pentru a nu fi descoperit de ea sau de oricine altcineva. Când folosea radioul, vorbea codat, nu pentru că rebelii ar putea intercepta convorbirea – ei nu aveau radiouri – ci pentru că armata afghană ar putea-o face şi era atât de purificată de trădători că nu avea niciun secret faţă de Masud. Radioul lui Jean-Pierre era destul de mic pentru a-l putea ascunde pe fundul fals al genţii sale medicale sau în buzunarul cămăşii sau al vestei când nu avea la el geanta. Dezavantajul Lui era că nu putea fi folosit decât pentru conversaţii scurte. Ar fi avut nevoie de o radiotransmisiune lungă pentru a dicta toate detaliile rutelor şi ale sincronizării convoaielor – în special în coduri – şi de un radio şi o baterie mult mai mari. Jean-Pierre şi Monsieur Leblond au hotărât să nu folosească aşa ceva. În consecinţă, Jean-Pierre trebuia să se întâlnească cu omul lui de legătură pentru a transmite mai departe informaţiile.

După un urcuş anevoios, privi în jos. Era la capătul unei văi mici. Poteca pe care se afla cobora într-o altă vale, mergând în unghi drept cu ea şi tăiată în două de un pârâu învolburat ce strălucea sub soarele după-amiezii. În capătul îndepărtat al pârâului, o altă vale ducea prin munţi spre Cobak, destinaţia lui finală. În locul unde se întâlneau cele trei văi, la capătul apropiat al pârâului, se afla o colibă de piatră. Regiunea era punctată cu astfel de clădiri primitive. Jean-Pierre îşi imagină că fuseseră întemeiate de nomazi şi negustori călători, pentru a le folosi peste noapte.

Porni în josul dealului, în fruntea lui Maggie. Probabil că Anatoly era deja acolo. Jean-Pierre nu ştia care era numele lui adevărat sau cu ce se ocupa exact, dar bănuia că făcea parte din KGB şi deduse din ceva ce spusese el cândva despre generali că era colonel. Indiferent de gradul

pe care îl avea, sigur nu era un funcţionar. De aici până la Bagram erau aproximativ 80 km de ţinut montan şi Anatoly îi parcurse pe jos, singur, într-o zi şi jumătate. Era un rus oriental, cu pometi proeminenţi şi piele galbenă, şi îmbrăcat în haine afghane se dădea drept uzbek, un membru al grupului etnic mongoloid din nordul Afghanistanului. Aceasta explica faptul că nu vorbea prea bine Dari – uzbecii aveau propria lor limbă. Anatoly era curajos: desigur, nu vorbea limba uzbecă, deci avea toate şansele să fie demascat; şi ştia şi el că luptătorii de gherilă jucau *kashi* cu ofiţerii ruşi.

Jean-Pierre risca mai puţin venind la aceste întâlniri. Călătoria lui constantă în satele din împrejurimi pentru a da o mână de ajutor la clinicile de acolo nu era prea dubioasă. Totuşi, ar fi putut da de bănuit dacă cineva ar fi observat că i se întâmplase să se ciocnească de acelaşi uzbek hoinar mai mult de o dată sau de două ori. Şi, bineînţeles, dacă se întâmpla ca un afghan care vorbea franceză să audă conversaţia doctorului cu acel uzbek hoinar, Jean-Pierre nu putea decât să spere la o moarte rapidă.

Sandalele lui nu făcea zgomot deloc pe potecă, iar copitele lui Maggie se afundau silenţios în pământul prăfuit, astfel că în timp ce se apropie de colibă fluieră o melodie, ca nu cumva să fie altcineva înăuntru în locul lui Anatoly: avea grijă să nu-i sperie pe afghani, care erau înarmaţi până-n dinţi şi puşi pe scandal. Îşi vârî capul pe uşă şi intră. Spre surprinderea lui, interiorul răcoros al colibei era gol. Se puse jos cu spatele rezemat de peretele de piatră şi începu să aştepte. După câteva minute închise ochii. Era obosit, dar prea încordat pentru a putea dormi. Aceasta era partea cea mai urâtă a ceea ce făcea el: combinaţia de teamă şi plictiseală ce-l năpădea în timpul acestor aşteptări lungi. Învăţase să accepte întârzierile în

această ţară în care nu existau ceasuri de mână, dar nu îşi însuşise niciodată răbdarea imperturbabilă a afghanilor. Nu putea să nu îşi imagineze fel şi fel de dezastre care s-ar fi putut abate asupra lui Anatoly. Cât de ironic ar fi dacă Anatoly ar călca pe o mină antipersonală rusească, zburându-i piciorul de la loc.

Acele mine răneau mai multe animale decât oameni, fiind însă la fel de eficiente: pierderea unei vaci ar putea ucide o familie afghană la fel ca şi în cazul în care casa lor ar fi aruncată în aer cu ei toţi înăuntru. Jean-Pierre nu mai râdea când vedea o vacă sau o capră cu un picior de lemn cioplit din topor.

În reveria lui, simţi că mai era cineva acolo şi-şi deschise ochii pentru a vedea faţa orientală a lui Anatoly la numai câţiva centimetri de-a lui.

— Te-aş fi putut jefui, spuse Anatoly într-o franceză fluentă.

— Nu dormeam.

Anatoly se aşeză, cu picioarele încrucişate, pe podeaua de lut. Arăta ca un intrus musculos în cămaşa lui de bumbac şi pantalonii largi, cu turban, o eşarfă veritabilă şi o pătură de lână de culoarea noroiului, numită *pattu*, pe umeri. Lăsă eşarfa să-i cadă de pe faţă şi zâmbi, scoţând la iveală nişte dinţi îngălbeniţi de tutun.

— Ce mai faci, prietene?

— Bine.

— Şi soţia ta?

Exista ceva sinistru în felul în care Anatoly întreba întotdeauna de Jane. Ruşii nu fuseseră nici în ruptul capului de acord cu ideea de a o aduce şi pe Jane în Afghanistan, argumentând că ea s-ar amesteca în treburile lui. Jean-Pierre subliniase că trebuia oricum să ia cu el o asistentă medicală – politica organizaţiei *Médecins pour la Liberté* era de a trimite întotdeauna perechi – şi că

probabil va dormi cu oricine va fi trimis cu el atâta vreme cât nu arăta ca şi King Kong. În cele din urmă, ruşii căzuseră de acord, dar încă mai aveau reţineri.

— Jane e bine, spuse el. A născut un copil acum şase săptămâni. O fetiţă.

— Felicitări! Anatoly păru cu adevărat încântat. Dar nu a fost puţin mai devreme?

— Ba da. Din fericire nu a avut complicaţii. De fapt, moaşa din sat a asistat-o la naştere.

— Nu tu?

— Eu nu eram acasă. Eram cu tine.

— Dumnezeule. Anatoly păru îngrozit. Cum am putut să te ţin departe de ea într-o zi atât de importantă...

Pe Jean-Pierre îl încântă îngrijorarea lui Anatoly, dar nu o arătă.

— N-aveam cum să anticipăm aşa ceva, spuse el. În plus, a meritat: ai distrus convoiul despre care ţi-am spus.

— Da. Informaţiile tale sunt foarte bune. Felicitări încă o dată.

Jean-Pierre simţi un licăr de mândrie, dar încercă să pară indiferent.

— Sistemul nostru pare să funcţioneze foarte bine, spuse el cu modestie.

Anatoly încuviinţă din cap.

— Care a fost reacţia lor după ambuscadă?

— De disperare crescândă. Jean-Pierre îşi dădu seama, în timp ce vorbea, că un alt avantaj al faptului că se întâlnea personal cu omul lui de legătură era că putea să-i dea şi astfel de informaţii contextuale, sentimente şi impresii, lucruri care nu erau suficient de concrete pentru a putea fi transmise codat prin radio. Acum sunt într-o criză permanentă de muniţie.

— Şi următorul convoi – când va pleca?

— A plecat ieri.

— Sunt disperaţi. Bun. Anatoly îşi băgă mâna sub cămaşă şi scoase o hartă. O desfăcu pe podea. Cuprindea zona dintre Valea celor Cinci Lei şi graniţa pakistaneză.

Jean-Pierre se concentră puternic, încercând să-şi amintească detaliile pe care le memorase în timpul conversaţiei lui cu Mohammed şi începu să-i traseze lui Anatoly ruta pe care o va urma convoiul la întoarcerea din Pakistan. Nu ştia exact când se vor întoarce, pentru că Mohammed nu ştia cât timp vor petrece în Peshawar cumpărându-şi lucrurile de care aveau nevoie. Însă Anatoly avea oameni în Peshawar, care urmau să-l anunţe când a plecat convoiul Cinci Lei şi astfel îşi vor putea programa atacul.

Anatoly nu lua nicio notiţă, ci memora fiecare cuvânt rostit de Jean-Pierre. Când au terminat au mai repetat încă o dată întreaga istorisire, cu Anatoly repetându-i-o lui Jean-Pierre ca o verificare.

Rusul făcu harta sul şi şi-o vârî cu grijă înapoi sub cămaşă.

— Ce mai ştii de Masud? spuse el liniştit.

— Nu l-am văzut de când am vorbit ultima dată cu tine, spuse Jean-Pierre. M-am întâlnit doar cu Mohammed – şi el nu e niciodată sigur unde este Masud sau când va apărea.

— Masud e o vulpe, spuse Anatoly într-o străfulgerare rară de emoţie.

— Îl vom prinde, spuse Jean-Pierre.

— O, da, îl vom prinde. Ştie că vânătoarea e în plin sezon, aşa că îşi acoperă toate urmele. Dar câinii îi simt mirosul şi nu ne poate evita la nesfârşit – suntem atât de mulţi şi atât de puternici, şi sângele ne clocoteşte în vene. Dintr-odată deveni conştient că-şi dădea sentimentele în vileag. Zâmbi şi se făcu din nou util. Bateriile, spuse el, şi scoase un set din cămaşă.

Jean-Pierre scoase micul radio transmiţător-receptor din compartimentul ascuns pe fundul genţii sale medicale, scoase vechile baterii şi le schimbă cu altele noi. Făceau acest lucru de fiecare dată când se întâlneau, pentru a se asigura că Jean-Pierre nu va pierde contactul cu el pur şi simplu rămânând fără baterii. Anatoly le căra pe cele vechi tot drumul până la Bagram, deoarece nu avea rost să-şi asume riscul de a arunca baterii ruseşti aici în Valea Celor Cinci Lei, unde aparatura electronică lipsea cu desăvârşire.

În timp ce Jean-Pierre îşi punea radioul înapoi în geanta lui medicală, Anatoly spuse:

— Ai ceva acolo pentru băşici? Picioarele mele... Apoi se opri brusc, se încruntă şi îşi ridică capul, ascultând.

Jean-Pierre se crispă. Până în prezent nu fuseseră niciodată văzuţi împreună. Mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâmple, ştiau asta, şi plănuiseră ce vor face, cum s-ar comporta ca nişte străini împărţind acelaşi loc de odihnă şi şi-ar continua conversaţia după ce intrusul ar fi plecat – sau, dacă intrusul dădea semne că avea de gând să stea mai mult, ar pleca împreună, de parcă, din pură coincidenţă, ar fi avut acelaşi drum. Toate acestea fuseseră discutate înainte, dar totuşi, Jean-Pierre simţea acum că vina i se citea pe toată faţa.

În clipa următoare auzi zgomot de paşi afară şi sunetul unei respiraţii greoaie; apoi, o umbră întunecă intrarea luminată de soarele orbitor şi Jane intră înăuntru.

— Jane! spuse el.

Amândoi bărbaţii săriră în picioare.

Jean-Pierre spuse:

— Ce este? De ce ai venit aici?

— Slavă Domnului că te-am ajuns din urmă, spuse ea cu respiraţia întretăiată. Cu coada ochiului, Jean-Pierre îl văzu pe Anatoly întorcându-se cu spatele, cum ar face-o un afghan la vederea unei femei neruşinate. Gestul îl ajută

pe Jean-Pierre să-şi revină din şocul de a o vedea pe Jane. Aruncă o privire rapidă înjur. Din fericire, Anatoly strânsese hărţile cu câteva minute mai devreme. Dar radioul – radioul se iţea la câţiva centimetri de geanta medicală. Totuşi, Jane nu-l văzuse – încă.

— Ia loc, spuse Jean-Pierre. Trage-ţi răsuflarea. El se aşeză în acelaşi timp şi folosi acest gest ca pe o scuză pentru a muta geanta în aşa fel încât radioul să fie împins din faţa lui şi departe de Jane. Ce s-a întâmplat? spuse el.

— O problemă medicală pe care nu o pot rezolva.

Încordarea lui Jean-Pierre slăbi pentru o clipă: îi fusese frică că ea îl urmărise pentru că bănuia ceva.

— Ia o gură de apă, spuse el. Îşi băgă o mână în geantă, iar cu cealaltă împinse radioul înăuntru cât timp scotoci. Când radioul fu ascuns, scoase flaconul cu apă purificată şi i-l înmână. Inima lui începu să-i bată din nou normal. Îşi recăpătă prezenţa de spirit. Dovezile erau acum ascunse vederii. Ce altceva i-ar mai putea da de bănuit? S-ar putea să-l fi auzit pe Anatoly vorbind în franceză – dar acesta nu era un lucru neobişnuit: dacă un afghan vorbea

O a doua limbă, aceasta era deseori franceza, iar un uzbek putea vorbi franceză mai bine decât vorbea Dari. Ce spunea Anatoly când intră ea? Jean-Pierre îşi aminti: îi ceruse un unguent pentru băşicile care i se formaseră la picioare. Era perfect. Afghanii cereau mereu medicamente când întâlneau un doctor, chiar dacă erau sănătoşi tun.

Jane bău din flacon şi începu să vorbească.

— La câteva minute după ce ai plecat, au adus la clinică un băiat de 18 ani cu o rană foarte gravă la coapsă. Mai bău o gură de apă. Îl ignora pe Anatoly, şi Jean-Pierre îşi dădu seama că era atât de preocupată de problema ei medicală că abia de-l observase pe celălalt bărbat. A fost rănit în înfruntarea de lângă Rokha, şi tatăl lui îl cărase în

braţe tot drumul până în Vale – i-a luat două zile. Când au ajuns, rana era într-un stadiu avansat de cangrenă. I-am injectat 600 miligrame de penicilină, apoi am curăţat rana.

— Ai procedat corect, spuse Jean-Pierre.

— Câteva minute mai târziu a fost năpădit de o transpiraţie rece şi a început să delireze. I-am luat pulsul: era rapid, dar slab.

— S-a îngălbenit sau învineţit şi a avut probleme cu respiraţia?

— Da.

— Ce-ai făcut?

— I-am administrat un tratament pentru şoc – i-am ridicat picioarele, l-am acoperit cu o pătură şi i-am dat ceai – apoi am venit după tine. Aproape că plângea. Tatăl lui l-a cărat în braţe două zile – nu-l pot lăsa să moară.

— Nici nu trebuie să moară, spuse Jean-Pierre. Şocul alergic este o reacţie rară, dar destul de cunoscută la injecţiile cu penicilină. Tratamentul este jumătate mililitru de adrenalină, injectat în muşchi, urmat de un antihistaminic – să zicem 6 mililitri difenhidramină. Vrei să mă întorc cu tine? Când îi propuse asta se uită la Anatoly, dar rusul nu avu nicio reacţie.

Jane oftă.

— Nu, spuse ea. Va muri altcineva în cealaltă parte a dealului. Du-te la Cobak.

— Eşti sigură?

— Da.

Se văzu o flacără la capătul chibritului cu care Anatoly îşi aprinse o ţigară. Jane îi aruncă o privire, apoi se uită din nou la Jean-Pierre.

— Jumătate mililitru de adrenalină şi apoi 6 mililitri de difenhidramină. Se ridică.

— Exact. Jean-Pierre se ridică deodată cu ea şi o sărută. Eşti sigură că te descurci?

— Bineînţeles.
— Trebuie să te grăbeşti.
— Da.
— Vrei să o iei pe Maggie?
Jane se gândi.
— Nu. Pe potecă merg mai repede pe jos.
— Cum crezi tu că e mai bine.
— Pa!
— Pe curând, Jane.

Jean-Pierre o privi ieşind. Stătu nemişcat o vreme. Nici el, nici Anatoly nu spuseră nimic. După un minut sau două se duse la uşă şi privi afară. O putea vedea pe Jane la vreo două sau trei sute de metri depărtare, o siluetă mică şi firavă într-o rochiţă subţire de bumbac, străbătând hotărâtă valea cu paşi mari, singură în peisajul maroniu plin de praf. O privi până ce dispăru după o creastă de deal.

Se întoarse înăuntru şi se aşeză jos, cu spatele sprijinit de perete. El şi Anatoly se uitară unul la altul.

— Sfinte Dumnezeule, spuse Jean-Pierre. Am scăpat ca prin urechile acului.

CAPITOLUL 8

Băiatul muri.

Murise aproape de o oră când sosi Jane, înfierbântată, plină de praf şi gata să se prăbuşească de extenuare. Tatăl o aştepta la gura peşterii, încremenit şi plin de dispreţ. Îşi dădu seama din atitudinea lui resemnată şi din calmul ochilor lui căprui că totul se sfârşise. El nu spuse nimic. Ea intră în peşteră şi se uită la băiat. Prea obosită pentru a se înfuria, fu copleşită de dezamăgire. Jean-Pierre era departe de ea şi Zahara îşi jelea soţul mort, deci nu avea pe nimeni cu cine să-şi împartă durerea.

Plânse mai târziu în timp ce stătea întinsă în patul ei de pe acoperişul casei băcanului, cu Chantal, pe o saltea micuţă lângă ea, murmurând din când în când, cufundată într-un somn al ignoranţei satisfăcătoare. Plânse atât de mila tatălui, cât şi de mila fiului mort. Ca şi ea, el făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a-şi salva băiatul. Cu atât mai apăsătoare îi era acum suferinţa. Lacrimile ei estompară strălucirea stelelor înainte de a adormi.

Visă că Mohammed veni în patul ei şi făcu dragoste cu ea sub privirile întregului sat; apoi, el îi spuse că Jean-Pierre avea o aventură cu Simone, soţia lui Raoul Clermont, şi că cei doi amanţi se întâlneau în Cobak în vreme ce ea credea că Jean-Pierre se afla la clinica de acolo.

A doua zi o duru tot corpul din cauză că fugise aproape tot drumul până la coliba mică de piatră. Avusese noroc, gândi ea în timp ce-şi făcea treburile obişnuite prin casă, că Jean-Pierre se oprise – probabil pentru a se odihni – la coliba din piatră, dându-i şansa de a-l ajunge din urmă. Se simţise atât de uşurată văzând-o pe Maggie legată de un pripon afară şi găsindu-l pe Jean-Pierre în colibă cu acel

uzbek nostim şi mărunţel. Cei doi se speriaseră de moarte când intrase ea înăuntru. Fusese aproape comic. A fost pentru prima dată când văzuse un afghan ridicându-se în picioare când intră o femeie.

Urcă versantul montan cu trusa ei medicală şi deschise peştera-clinică. În timp ce se ocupa de cazuri obişnuite de malnutriţie, malarie, răni infectate şi paraziţi intestinali, se gândi la criza de ieri. Nu auzise niciodată până atunci de şoc alergic. Fără îndoială că oamenii care trebuiau să dea injecţii cu penicilină erau învăţaţi cum să procedeze, dar pregătirea ei fusese atât de pripită că numeroase lucruri fuseseră lăsate pe dinafară. De fapt, detaliile medicale fuseseră aproape în totalitate omise, pe motiv că Jean-Pierre era un doctor calificat şi că va fi în preajma ei pentru a-i spune ce să facă.

Ce vremuri emoţionante fuseseră atunci, stând în sălile de curs, uneori cu asistente medicale practicante, alteori de una singură, încercând să-şi însuşească regulile şi procedurile medicinii şi ale educaţiei sănătăţii, întrebându-se ce o aşteaptă în Afghanistan. Câteva din cursurile ei fuseseră exact opusul încurajării. Prima ei sarcină, i se spusese, va fi să-şi construiască un closet din pământ. De ce? Pentru că modul cel mai rapid de a îmbunătăţi sănătatea oamenilor din ţările subdezvoltate era de a-i opri să mai folosească râurile şi apele curgătoare pe post de toalete, lucru de care îi putea convinge numai dându-le un exemplu bun. Profesoara ei, Stephanie, genul mamei de 40 de ani cu picioarele pe pământ, prost îmbrăcată, cu ochelari şi încălţată cu sandale, subliniase întotdeauna pericolele prescrierilor prea generoase de medicamente. Majoritatea maladiilor şi rănilor uşoare se vindecă fără ajutor medical, dar oamenii primitivi (şi mai puţin primitivi) şi-au dorit dintotdeauna pilule şi poţiuni. Jane îşi aminti că acel uzbek mărunţel îi

ceruse lui Jean-Pierre un unguent pentru băşici. Probabil că parcursese pe jos distanţe lungi toată viaţa lui, şi totuşi, în momentul în care întâlnise un doctor, a spus că îl dor picioarele. Motivul pentru care erau împotriva prescrierilor prea generoase – pe lângă risipa de medicamente – era că un medicament dat pentru o durere uşoară ar putea duce la crearea unei toleranţe din partea pacientului, existând riscul ca atunci când acesta se va îmbolnăvi grav, tratamentul să nu mai funcţioneze. Stephanie o mai sfătuise pe Jane să încerce să lucreze împreună, mai degrabă decât în opoziţie cu tămăduitorii tradiţionali din comunitate. Avusese succes cu Rabia, moaşa, dar nu şi cu Abdullah, mola.

Învăţarea limbii fusese partea cea mai uşoară. În Paris, când încă nici nu se gândea să vină în Afghanistan, studiase Farsi, limba persană, cu scopul de a-şi îmbunătăţi utilitatea ca interpret. Farsi şi Dari erau dialecte ale aceleiaşi limbi. Cealaltă limbă principală din Afghanistan era Pashto, limba pashtunilor, însă Dari era limba tadjicilor, iar Valea celor Cinci Lei se afla pe teritoriu tajik. Puţinii afghani care călătoreau – nomazii, de exemplu – vorbeau de obicei atât Pashto, cât şi Dari. Dacă ştiau şi o limbă europeană, aceasta era engleza sau franceza. Uzbekul din coliba de piatră vorbise cu Jean-Pierre în franceză. A fost pentru prima dată când Jane auzise franceza vorbită cu un accent uzbek. Semăna cu un accent rus.

În timpul zilei, mintea îi tot zbură la uzbek. Gândul la el o îngrijoră. Era o senzaţie pe care o avea uneori când ştia că trebuia să facă ceva important, dar nu-şi putea aminti ce anume. Poate că el era oarecum ciudat.

La amiază închise clinica, o hrăni şi o schimbă pe Chantal, apoi pregăti nişte orez cu sos de carne pe care-l mâncă împreună cu Fara. Fata îi devenise extrem de

devotată lui Jane, gata să facă orice pentru a o mulţumi, nu prea încântată să meargă acasă noaptea. Jane încerca să o trateze mai mult ca pe un egal, dar asta părea să servească numai la intensificarea adoraţiei ei.

În miezul zilei, Jane o lăsă pe Chantal cu Fara şi coborî la locul ei secret, acea terasă însorită ascunsă sub o stâncă ce atârna pe versantul montan. Acolo îşi făcea exerciţiile postnatale, hotărâtă să-şi recapete silueta. În timp ce îşi încorda muşchii pelvieni inferiori îl revedea încontinuu pe uzbek ridicându-se în picioare în coliba de piatră şi expresia de uimire de pe faţa lui orientală. Dintr-un motiv anume, simţi apropierea unei tragedii iminente.

Când îşi dădu seama de adevăr, acesta nu încolţi brusc în mintea ei, ci veni ca o avalanşă, la început neînsemnată, dar crescând inexorabil, până ce o copleşi total.

Niciun afghan nu s-ar plânge de băşici la picioare, nici măcar prefăcându-se, pentru că ei nu cunoşteau aşa ceva. Şi niciun afghan, indiferent de cât de surprins ar fi, nu ar reacţiona prin a se ridica în picioare la vederea unei femei intrând pe uşă. Dacă nu era afghan, atunci ce era? Accentul lui îl trădă, deşi puţini oameni ar fi sesizat asta: numai datorită faptului că era lingvistă, vorbind atât franceză, cât şi rusă, reuşi să-şi dea seama că vorbise franceză cu un accent rus.

Deci, Jean-Pierre se întâlnise cu un rus deghizat în uzbek, într-o colibă de piatră situată într-un loc pustiu.

Se întâlniseră din întâmplare? Era posibil, deşi părea puţin probabil, dar îşi aminti faţa soţului ei când ea intrase înăuntru şi acum putea descifra expresia care atunci îi scăpase: o privire vinovată.

Nu, nu a fost o întâlnire întâmplătoare – a fost una plănuită. Probabil nu a fost prima. Jean-Pierre călătorea tot timpul la clinicile din satele aflate în împrejurimi – într-

adevăr, îşi respecta programul vizitelor cu o scrupulozitate de prisos, o stăruinţă prostească într-o ţară fără calendare şi agende – dar nu la fel de prostească dacă mai exista şi un alt program, o serie clandestină de întâlniri secrete.

De ce se întâlnea cu rusul? Şi acest lucru era evident, şi ochii lui Jane se umplură de lacrimi fierbinţi când ea realiză că obiectivul lui era trădarea. Desigur, le dădea informaţii. Le spunea de convoaie.

Ştia întotdeauna rutele, pentru că Mohammed folosea hărţile lui. Ştia cam în ce moment unde se aflau, pentru că vedea când plecau bărbaţii din Banda şi din alte sate din Valea celor Cinci Lei. În mod evident le dădea aceste informaţii ruşilor; şi de aceea ambuscadele ruşilor asupra convoaielor fuseseră atât de pline de succes în ultimul an; de aceea erau acum atât de multe văduve jelind şi atât de mulţi orfani în Vale.

Cu ce am greşit? se întrebă ea într-un acces brusc de autocompătimire, şi obrajii îi fură inundaţi de lacrimi proaspete. Mai întâi Ellis, apoi Jean-Pierre – de ce îi aleg pe aceşti ticăloşi? Există ceva ce mă atrage la un bărbat plin de secrete? Este provocarea de a-i distruge defensiva? Sunt chiar atât de nebună?

Şi-l aminti pe Jean-Pierre argumentând că invazia rusă în Afghanistan era justificată. La un moment dat îşi schimbase părerea şi ea crezu că îl convinsese că se înşelase. Evident, schimbarea fusese doar o prefăcătorie. Când el se hotărî să vină în Afghanistan pentru a fi spionul ruşilor, adoptase o atitudine antisovietică ca parte a acoperirii sale.

Era şi dragostea lui prefăcută?

Doar întrebarea îi zdrobi inima. Îşi îngropă faţa în mâini. Era aproape de neconceput. Se îndrăgostise de el, se căsătorise cu el, o sărutase pe mama lui cu faţa ei acră, se obişnuise cu felul în care făcea dragoste cu ea,

supravieţuise primului lor conflict, se luptase pentru a face mariajul lor să meargă şi îi născuse copilul speriată şi sfâşiată de durere – făcuse ea toate acestea pentru o iluzie, pentru un bărbat care îi era soţ doar cu numele, un bărbat care nu ţinea la ea deloc? Era ca şi mersul pe jos şi fuga pe o distanţă de atâţia kilometri pentru a întreba cum să-l trateze pe băiatul de 18 ani, pentru ca apoi, la întoarcere, să-l găsească deja mort. Era mai rău decât asta. Era, îşi imagină ea, ceea ce simţise tatăl băiatului după ce două zile la rând îşi cărase fiul în braţe doar pentru a-l vedea murind.

Îşi simţi sânii plini şi îşi dădu seama că era timpul să o hrănească pe Chantal. Se îmbrăcă, îşi şterse faţa cu mâneca şi făcu cale întoarsă în susul muntelui. După ce durerea i se mai potoli şi începu să gândească mai limpede, i se păru că simţise o vagă insatisfacţie pe tot parcursul anului de când erau căsătoriţi, şi acum putea înţelege. Într-un fel *simţise* tot timpul înşelătoria lui Jean-Pierre. Din cauza acelei bariere dintre ei nu au reuşit să se apropie mai mult unul de altul.

Când ajunse la peşteră, Chantal plângea în gura mare, iar Fara o legăna. Jane luă copilul şi şi-l puse la piept. Chantal începu să sugă. Jane simţi disconfortul de la început, asemeni unei crampe în stomac, şi apoi o senzaţie în sân care era plăcută şi mai degrabă erotică.

Voia să fie singură. Îi spuse Farei să plece şi să-şi facă siesta în peştera mamei ei.

Hrănirea lui Chantal îi aduse alinare. Trădarea lui Jean-Pierre începuse să-i pară mai puţin cataclismică. Era sigură că dragostea lui pentru ea nu era prefăcută. Ce rost ar avea? De ce ar fi adus-o aici? Nu-l ajuta cu nimic la spionaj. Trebuie s-o fi făcut pentru că o iubea.

Şi dacă o iubea, toate celelalte probleme puteau fi rezolvate. Desigur, va trebui să renunţe să mai lucreze

pentru ruşi. Pe moment, nu îşi putea imagina confruntarea cu el – va spune „Am aflat totul!” de exemplu? Nu. Dar îşi va găsi cuvintele când va avea nevoie de ele. Apoi va trebui să o ducă pe ea şi pe Chantal înapoi în Europa...

Înapoi în Europa. Când îşi dădu seama că va trebui să se întoarcă acasă, fu invadată de o senzaţie de uşurare. O luă prin surprindere. Dacă ar fi întrebat-o cineva cum îi place în Afghanistan, ar fi spus că ceea ce făcea era fascinant şi-şi merita osteneala, şi că făcea faţă într-adevăr foarte bine şi chiar îi plăcea. Dar acum că avea în faţă perspectiva reîntoarcerii la civilizaţie, energia o părăsi şi recunoscu că peisajul neprietenos, vremea aspră din timpul iernii, oamenii străini, bombardamentele şi şuvoiul nesfârşit de bărbaţi şi băieţi mutilaţi şi ciopârţiţi o aduseră cu nervii la pământ.

Adevărul este, gândi ea, că e aici.

Chantal se opri din supt şi adormi. Jane o puse jos, o schimbă şi o mută pe salteaua ei, fără să o trezească. Calmul nezdruncinat al copilului era o mare binecuvântare. Dormea în fel şi fel de situaţii limită – niciun zgomot şi nicio mişcare nu o trezeau dacă era sătulă şi stătea confortabil. Totuşi, era sensibilă la stările de spirit ale lui Jane şi se trezea deseori când Jane era tristă, chiar şi dacă nu era gălăgie mare.

Jane stătea pe saltea cu picioarele încrucişate, privindu-şi copilul dormind, gândindu-se la Jean-Pierre. Şi-ar fi dorit să fie lângă ea, să-i poată vorbi imediat. Se întrebă de ce nu era mai furioasă – ca să nu spună oripilată – pentru că el trăda convoaiele în favoarea ruşilor. Era din cauza faptului că se împăcase cu gândul că toţi bărbaţii sunt nişte mincinoşi? Ajunsese ea să creadă că singurele persoane inocente din acest război erau mamele, soţiile şi fiicele din ambele tabere? Era pentru că statutul ei de soţie şi mamă îi schimbase personalitatea,

aşa încât o astfel de trădare nu o mai revolta? Sau era pur şi simplu faptul că îl iubea pe Jean-Pierre? Nu ştia.

Totuşi, era timpul să se gândească la viitor, nu la trecut. Se vor întoarce în Paris, unde existau poştaşi, şi librării, şi apă la robinet. Chantal va avea haine drăguţe, şi un cărucior, şi scutece de unică folosinţă. Vor locui într-un apartament mic dintr-un cartier interesant, unde singurul pericol de moarte real l-ar constitui şoferii de taxi. Jane şi Jean-Pierre ar lua-o de la capăt şi de data aceasta se vor cunoaşte cu adevărat. S-ar strădui să facă lumea mai bună prin mijloace treptate şi legale, fără intrigă sau trădare. Experienţa lor din Afghanistan i-ar ajuta să obţină slujbe în dezvoltarea Lumii a Treia, poate la Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Viaţa de familie ar fi aşa cum şi-o imaginase, toţi trei simţindu-se bine, fericiţi şi în siguranţă.

Fara intră pe uşă. Ora siestei luă sfârşit. O salută pe Jane cu respect, se uită la Chantal, apoi, văzând că fetiţa dormea, se aşeză pe podea cu picioarele încrucişate, aşteptând instrucţiunile. Era fiica celui mai mic fiu al Rabiei – Ismael Gul, care era plecat acum cu convoiul…

Jane trase adânc aer în piept. Fara o privi întrebătoare. Jane făcu o mişcare dezaprobatoare din mână şi Fara se uită în altă parte.

Tatăl ei este în convoi, gândi Jane.

Jean-Pierre turnase acel convoi ruşilor. Tatăl Farei va muri în ambuscadă – dar ar putea scăpa dacă Jane ar face ceva să împiedice acest lucru. Dar ce să facă? Ar putea trimite pe cineva să întâmpine convoiului la trecătoarea Khyber şi să îi schimbe ruta. Mohammed ar putea rezolva asta. Dar Jane ar trebui să-i spună de unde ştie că va avea loc o ambuscadă – şi, apoi, Mohammed l-ar ucide fără îndoială pe Jean-Pierre, probabil cu mâinile goale.

Dacă cineva trebuia să moară, atunci să fie Ismael acela, mai degrabă decât Jean-Pierre, gândi Jane.

Apoi se gândi la ceilalţi treizeci şi ceva de oameni din Vale care erau în convoi şi îi trecu prin minte: Trebuie să moară *toţi* pentru a-mi salva soţul – Kahmir Khan cu smocul său de barbă; şi speriatul bătrân Shahazai Gul; şi Yussuf Gul, care cântă atât de frumos; şi Sher Kador, căprarul; şi Abdur Mohammed fără dinţi în faţă; şi Ali Ghanim care are paisprezece copii?

Trebuie să existe o altă cale.

Merse la gura peşterii şi se uită afară. Acum că siesta se terminase, copiii ieşiseră din peşteri şi-şi reluaseră jocurile printre stânci şi tufişuri spinoase. Acolo era Mousa de 9 ani, singurul fiu al lui Mohammed – acum şi mai răsfăţat de când avea numai o mână – fălindu-se cu noul cuţit pe care i-l dăruise tatăl său exagerat de grijuliu. O văzu pe mama Farei căznindu-se să urce dealul cu o legătură de lemne pe cap. Mai era nevasta molei spălându-i cămaşa lui Abdullah. Nu-l văzu pe Mohammed, nici pe soţia lui Halima. Ştia că el era în Banda, căci îl văzuse dimineaţă. O fi mâncat cu soţia şi copiii lui în peştera lor – majoritatea familiilor aveau o peşteră a lor. Acum o fi acolo, dar Jane nu îndrăzni să-l caute ostentativ, căci asta ar fi scandalizat întreaga comunitate, iar ea trebuia să fie cât mai discretă.

Ce să îi spun? gândi ea.

Se gândi la o rugăminte directă: *pentru mine*, *pentru că te rog*. Ar fi funcţionat în cazul oricărui occidental care se îndrăgostise de ea, dar bărbaţii musulmani nu păreau să aibă o atitudine romantică faţă de dragoste – ceea ce simţea Mohammed pentru ea era mai degrabă un fel de poftă trupească tandră. Cu siguranţă nu îl făcea să fie la dispoziţia ei. Şi nu era sigură că el mai simţea ceva pentru ea. Atunci ce să-i spună? El nu-i datora nimic. Nu îl tratase niciodată pe el sau pe soţia lui. Dar îl tratase pe Mousa – îi salvase viaţa băiatului. Mohammed îi era dator pentru

această faptă onorabilă.

Fă asta pentru mine pentru că ţi-am salvat fiul. S-ar putea să ţină.

Dar Mohammed ar întreba de ce.

Mai multe femei se iviră la orizont, cărând apă sau măturând gunoiul afară din peştera lor, hrănind animalele sau gătind. Jane ştiu că îl va vedea pe Mohammed în curând.

Ce să-i spun?

Ruşii ştiu ruta convoiului.

Cum au aflat-o?

Nu ştiu, Mohammed.

Atunci de ce eşti atât de sigură?

Nu pot să-ţi spun. Am auzit din întâmplare o conversaţie. Am primit un mesaj de la Serviciul Secret Britanic. Am o presimţire. Am ghicit în cărţi. Am avut un vis.

Asta era: un vis.

Îl văzu. El ieşi din peşteră, înalt şi frumos, îmbrăcat în haine de lucru: cu căciula rotundă Chitrali, ca şi cea a lui Masud, genul pe care-l purtau majoritatea luptătorilor de gherilă; pattu-ul de culoarea noroiului care-i servea drept pelerină, prosop, pătură şi camuflaj; şi cizmele de piele lungi până la gambă pe care le luase din picioarele unui soldat rus mort. Traversă luminişul cu pasul unui om care avea de făcut un drum lung înainte de apusul soarelui. O luă pe cărarea ce ducea în josul versantului montan spre satul pustiu.

Jane urmări silueta lui înaltă dispărând. Acum ori niciodată, gândi ea; şi merse după el. La început merse încet, cu un aer de hoinăreală, pentru a nu se observa că îl urmărea pe Mohammed; apoi, când nu mai putea fi văzută de la peşteri, o rupse la fugă. Aluneca şi se împiedica pe cărarea plină de praf, gândindu-se: Mă întreb cum suportă

viscerele mele toată această alergătură. Când îl văzu pe Mohammed în faţa ei îl strigă. El se opri şi o aşteptă.

— Domnul fie cu tine, Mohammed Khan, spuse ea când îl ajunse din urmă.

— Şi cu tine, Jane Debout, spuse el politicos.

Ea făcu o pauză pentru a-şi trage răsuflarea. El o privi, arborând o expresie de toleranţă amuzată.

— Cum se simte Mousa? spuse ea.

— E bine şi fericit, şi învaţă să-şi folosească mâna stângă. Într-o bună zi va ucide cu ea ruşi.

Aceasta era o mică glumă: mâna stângă era prin tradiţie folosită pentru îndeletniciri „murdare”, cea dreaptă pentru mâncat. Jane zâmbi ca o confirmare a faptului că-i înţelesese vorba de duh, apoi spuse:

— Mă bucur atât de mult că am reuşit să-i salvăm viaţa.

Dacă o considera o companie neplăcută, nu o arăta.

— Îţi sunt dator pentru totdeauna, spuse el.

Exact asta voia ea să audă.

— Ai putea face ceva pentru mine, spuse ea.

Expresia feţei lui era imposibil de citit.

— Dacă-mi stă în putere...

Căută cu privirea în jur un loc unde să se aşeze. Stăteau în picioare lângă o casă bombardată. Pe cărare erau împrăştiate pietre şi pământ din zidul din faţă şi putea vedea în interiorul clădirii, unde singurele obiecte de interior rămase erau un vas spart şi, în mod absurd, o imagine color a unui Cadilac agăţată în cui pe perete. Jane se aşeză pe o grămadă de moloz şi, după ce ezită puţin, Mohammed se aşeză lângă ea.

— Îţi stă în putere, spuse ea. Dar îţi va cauza o mică problemă.

— Ce este?

— S-ar putea să crezi că e o toană de femeie nebună.

— S-ar putea.

— Vei fi tentat să mă minţi, fiind de acord cu rugămintea mea şi apoi „uitând” să mi-o îndeplineşti.

— Nu.

— Îţi cer să fii totuşi sincer cu mine, fie că accepţi ori nu.

— Promit.

Ajunge cu asta, gândi ea.

— Vreau să trimiţi pe cineva la convoi şi să le ordoni să-şi schimbe ruta de întoarcere acasă.

El fu destul de surprins – probabil că se aştepta se la o rugăminte banală, gospodărească.

— Dar de ce? spuse el.

— Crezi în vise, Mohammed Khan?

El ridică din umeri.

— Visele sunt vise, spuse el evaziv.

Probabil că nu era cea mai potrivită abordare, gândi ea: o viziune ar merge bine.

— În timp ce stăteam singură în peşteră, întinsă în pat, în mijlocul zilei, mi s-a părut că văd un porumbel alb.

Dintr-odată, el deveni atent, şi ea ştiu că spusese lucrul potrivit: afghanii credeau că porumbeii albi erau uneori posedaţi de spirite.

Jane continuă:

— Dar trebuie să fi visat, căci pasărea încerca să-mi vorbească.

— A!

El interpretă asta ca pe un semn că ea avusese o viziune, nu un vis, gândi Jane. Ea continuă:

— Nu am putut înţelege ce spunea, deşi am ascultat cât am putut de bine. Cred că vorbea în Pashto.

Mohammed avea ochii larg deschişi.

— Un mesager de pe teritoriul pashtun...

— Apoi l-am văzut pe Ismail Gul, fiul Rabiei, tatăl Farei, stând în spatele porumbelului. – îşi puse mâna pe braţul lui Mohammed şi îl privi în ochi, gândind: Te-aş putea încinge ca pe un bec electric, bărbat stupid şi orgolios ce eşti.

— Avea un cuţit în inimă şi plângea cu lacrimi de sânge. Îmi arăta cu mâna mânerul cuţitului, de parcă ar fi vrut să i-l scot din piept. Mânerul era încrustat cu nestemate.

— Undeva în subconştient, ea gândea: De unde am scos toate astea?

— M-am ridicat din pat şi am mers spre el. Îmi era frică, dar trebuia să-i salvez viaţa. Apoi, în timp ce mă întindeam să-i scot cuţitul...

— Ce?

— A dispărut. Cred că m-am trezit.

Mohammed îşi închise gura larg deschisă, îşi recăpătă stăpânirea de sine şi se încruntă cu un aer de importanţă, de parcă s-ar fi gândit profund la interpretarea visului. Acum, gândi Jane, e timpul să-l stimulez puţin.

— S-ar putea să fie o prostie, spuse ea cu o expresie copilărească pe faţă, gata să cedeze judecăţii lui masculine superioare. De aceea te-am rugat să faci asta *pentru mine*, pentru persoana care a salvat viaţa fiului tău; pentru a-mi reda liniştea sufletească.

Brusc, el deveni puţin arogant.

— Nu trebuie să invoci pentru asta o datorie de onoare.

— Înseamnă că o vei face?

El îi răspunse cu o întrebare.

— Ce fel de nestemate erau pe mânerul cuţitului?

O, Dumnezeule, gândi ea, care ar trebui să fie răspunsul corect? se gândi să spună „smaralde”, dar

acestea erau asociate cu Valea celor Cinci Lei, deci ar putea sugera că Ismail fusese ucis de un trădător din Vale.

— Rubine, spuse ea.

El dădu încet din cap.

— Ismail nu ţi-a vorbit?

— Părea că încerca să o facă, dar nu putea.

El dădu din nou din cap, şi Jane gândi: Haide, *hotărăşte-te* naibii *odată*. În cele din urmă, el spuse:

— Prevestirea este clară. Trebuie să deviem ruta convoiului.

Slavă Domnului, gândi Jane.

— Sunt atât de uşurată, spuse ea din inimă. Nu ştiam ce să fac. Acum pot fi sigură că Ahmed va fi salvat. Se întrebă ce ar putea face să-l constrângă pe Mohammed să nu se răzgândească. Nu-l putea pune să facă un jurământ. Se întrebă dacă să dea mâna cu el. În cele din urmă se decise să-i pecetluiască promisiunea cu un gest şi mai învechit: se aplecă în faţă şi îl sărută pe buze, repede, dar tandru, nedându-i şansa nici să se împotrivească, nici să-i întoarcă sărutul. Mulţumesc, spuse ea. Ştiu că eşti un om de cuvânt. Ea se ridică în picioare, părând puţin zăpăcită, se întoarse şi o luă la fugă pe poteca care ducea sus la peşteri.

În vârful urcuşului se opri şi privi înapoi. Mohammed cobora dealul cu paşi mari, deja la o oarecare distanţă de casa bombardată, cu capul sus şi mâinile bălăngănindu-i-se pe lângă corp. A fost stimulat puternic de acel sărut, gândi Jane. Ar trebui să-mi fie ruşine. M-am jucat cu superstiţia, vanitatea şi sexualitatea lui. Ca o feministă ce sunt nu ar fi trebuit să-i exploatez ideile preconcepute – femeie sufletistă, femeie supusă, femeie cuceritoare – pentru a-l manipula. Dar a funcţionat. A funcţionat!

Ea îşi continuă drumul. Următorul pas va fi să se confrunte cu Jean-Pierre. El trebuia să ajungă acasă pe la

lăsarea serii: sigur aşteptase până după-amiază, când soarele era mai puţin torid, înainte de a porni la drum, cum făcuse şi Mohammed. Simţea că se va descurca mai uşor cu Jean-Pierre decât cu Mohammed. O dată pentru că îi putea spune adevărul. Apoi pentru că el era cel care greşise.

Ajunse la peşteră. Mica tabără forfotea acum de activitate. O formaţie de avioane cu reacţie ruseşti brăzdară cerul. Toţi se opriră din lucru pentru a le privi, deşi erau prea departe şi prea sus pentru a-i bombarda. Când acestea dispăruseră, băieţaşii îşi întinseră braţele ca pe nişte aripi şi începură să fugă de colo-colo, făcând ca motoarele avioanelor cu reacţie. În zborul lor imaginar, se întrebă Jane, pe cine bombardau ei?

Intră în peşteră, se uită la Chantal, îi zâmbi Farei şi scoase jurnalul. Atât ea, cât şi Jean-Pierre scriau în el aproape în fiecare zi. Era în principal un registru medical şi urmau să-l ducă cu ei în Europa pentru a le fi de folos celorlalţi care vor veni în locul lor în Afghanistan. Fuseseră încurajaţi să consemneze şi sentimente şi probleme personale, astfel încât ceilalţi să ştie la ce să se aştepte; iar Jane scrisese destul de detaliat despre sarcina ei şi naşterea lui Chantal; dar era o relatare foarte cenzurată a vieţii ei afective, care fusese lăsată pe dinafară.

Se aşeză cu spatele rezemat de peretele peşterii şi cu cartea pe genunchi, şi scrise povestea băiatului de 18 ani care murise de şoc alergic. O întristă, dar nu o deprimă – o reacţie sănătoasă, îşi spuse ea.

Adăugă câteva detalii scurte despre cazurile minore de azi, apoi, leneşă, frunzări volumul în urmă. Pasajele care aveau scrisul de mână dezordonat şi alambicat al lui Jean-Pierre erau foarte abreviate, conţinând aproape în întregime simptome, diagnostice, tratamente şi rezultate: *Viermi*, scria el, sau *Malarie*; apoi *Vindecat* sau *Stabil* sau

uneori

Mort. Jane avea tendinţa să scrie propoziţii precum S-*a simţit mai bine dimineaţa aceasta* sau *Mama are tuberculoză*. Citi despre primele zile ale sarcinii ei, cu sfârcuri dureroase, şi coapse tot mai groase, şi greaţă dimineaţa. Fu surprinsă să vadă că aproape cu un an în urmă scrisese Îmi *este frică de Abdullah*. Uitase de asta.

Puse jurnalul deoparte. Îşi petrecu următoarele două ore făcând curăţenie şi ordine în peştera-clinică împreună cu Fara; apoi se făcu ora să coboare în sat şi să se pregătească de culcare. Coborând versantul montan şi apoi dereticând prin casa băcanului, Jane se gândi cum să abordeze confruntarea cu Jean-Pierre. Ştia ce avea de făcut – îl va lua la o plimbare, gândi ea – dar nu era sigură ce să-i spună exact.

Nu se hotărâse încă nici când sosise Jean-Pierre, câteva minute mai târziu. Îi şterse praful de pe faţă cu un prosop umed şi îi dădu ceai verde într-un ceainic de porţelan. Ştia că el era plăcut obosit, mai degrabă decât extenuat: putea să meargă pe jos pe distanţe mult mai lungi. Se aşeză lângă el în timp ce Jean-Pierre îşi bău ceaiul, încercând să nu se uite prea insistent la el, gândind: M-ai minţit. După ce el se odihni puţin, ea spuse:

— Haide să ieşim, cum făceam mai demult.

El fu puţin surprins.

— Unde vrei să mergem?

— Oriunde. Nu-ţi mai aminteşti azi-vară cum ieşeam doar pentru a ne bucura de seară?

El zâmbi.

— Ba da. Ea îl iubea când zâmbea aşa. El spuse: O luăm şi pe Chantal?

— Nu. Jane nu voia să-i fie distrasă atenţia. Îi va fi bine cu Fara.

— Bine, spuse el puţin năucit.

Jane îi spuse Farei să le pregătească cina – ceai, pâine şi iaurt – apoi, ea şi Jean-Pierre ieşiră din casă. Lumina zilei dispărea, şi aerul de seară era blând şi înmiresmat. Acesta era cel mai frumos moment al zilei, vara. În timp ce se plimbau agale printre lanuri, îndreptându-se spre râu, ea îşi aminti cum se simţise chiar pe această cărare, vara trecută: neliniştită, confuză, emoţionată şi hotărâtă să reuşească. Era mândră că făcuse faţă atât de bine, dar bucuroasă că aventura era pe punctul de a se sfârşi.

Începu să se simtă din ce în ce mai încordată pe măsură ce se apropia tot mai tare momentul confruntării, deşi îşi spunea într-una că ea nu avea nimic de ascuns, nimic de ce să se simtă vinovată şi nimic de ce să-i fie teamă. Au trecut râul prin apă într-un loc unde era lat şi cu apă mică peste straturi de piatră, apoi au urcat pe o potecă abruptă şi şerpuitoare până la stânca din cealaltă parte a dealului. În vârf s-au aşezat pe pământ şi-şi bălăbăneau picioarele deasupra prăpastiei. La o sută de picioare sub ei, Râul celor Cinci Lei curgea repede, rostogolind bolovanii şi spumegând în cataracte. Jane aruncă o privire asupra văii. Terenul cultivat era decupat în zigzag de canale de irigaţie şi de pereţii teraselor. Culorile verde şi auriu-deschis ale recoltelor în plină coacere făceau lanurile să pară nişte cioburi de sticlă colorată dintr-o jucărie strivită. Ici şi colo, priveliştea era pătată de stricăciunile bombelor – pereţi surpaţi, şanţuri blocate şi cratere de noroi în mijlocul grânelor unduitoare. Rarele căciuli rotunde sau turbane închise la culoare arătau că unii bărbaţi erau deja la lucru, ocupându-se de recoltele lor în timp ce ruşii îşi parcau avioanele cu reacţie şi-şi depozitau bombele peste noapte. Capurile cu eşarfe sau siluetele mai mici erau femei şi copii mai mari, care ajutau cât mai era lumină. În capătul îndepărtat al Văii,

terenul cultivat se căznea să urce pe pantele mai joase ale muntelui, dar ceda în curând locul stâncii prăfuite. Din mănunchiul de case din partea de sud, fumul câtorva sobe de gătit se ridica în văzduh ca nişte linii drepte trasate de un creion, până ce briza uşoară îl împrăştia. Aceeaşi briză aducea frânturi indescifrabile din conversaţia femeilor care făceau baie dincolo de o ramificaţie a râului, în susul apei. Vocile lor erau supuse, iar râsul zdravăn al Zaharei nu mai putea fi auzit, căci ea era în doliu. Şi numai din cauza lui Jean-Pierre...

Acest gând îi dădu curaj lui Jane.

— Vreau să mă duci acasă, spuse ea brusc.

La început, el o înţelese greşit.

— De-abia am ajuns aici, spuse el iritat; apoi se uită la ea şi încruntarea lui dispăru. O, spuse el.

Exista o notă de imperturbare în vocea lui pe care Jane o găsi ameninţătoare şi realiză că nu va obţine ceea ce voia atât de uşor.

— Da, spuse ea fermă. Acasă.

El îşi petrecu un braţ pe după ea.

— Ţara aceasta deprimă pe toată lumea uneori, spuse el. Nu se uita la ea, ci la râul năvălitor şi îndepărtat de sub picioarele lor. Eşti în mod special vulnerabilă la depresie în momentul de faţă, chiar după naştere. În câteva săptămâni vei vedea...

— Nu mă lua cu teoriile astea, îi aruncă ea. Nu avea de gând să-l lase să scape cu astfel de prostii. Păstrează-ţi consolările pentru pacienţii tăi.

— Bine. Ea îi îndepărtă braţul. Am decis, înainte de a veni, că vom sta aici doi ani. Am căzut de acord că tururile scurte sunt ineficiente, din cauza timpului şi a banilor irosiţi pe pregătire, călătorie şi instalare. Eram hotărâţi să avem un impact serios, deci ne-am angajat la o perioadă de doi ani...

— Şi apoi am făcut un copil.

— Nu a fost ideea mea.

— Oricum, m-am răzgândit.

— Nu ai *dreptul* să te răzgândeşti.

— Nu sunt proprietatea ta, spuse ea furioasă.

— Nici să nu te gândeşti. Haide să nu mai vorbim de asta.

— De-abia am început, spuse ea. Atitudinea lui o înfuria. Conversaţia degenerase într-o ceartă cu privire la drepturile ei ca individ, şi într-un fel ea nu voia să câştige spunându-i că ştia de spionajul lui, cel puţin nu încă. Ea voia ca el să recunoască că era liberă să ia decizii singură.

— Nu ai niciun drept să mă ignori sau să-mi calci în picioare dorinţele, spuse ea. Vreau să plecăm vara asta.

— Răspunsul este nu.

Ea se hotărî să încerce să-l convingă.

— Suntem aici de un an. Am *avut* impact. Am mai făcut şi sacrificii considerabile, mai multe decât ne-am aşteptat. Nu am făcut destule?

— Am fost de acord să stăm doi ani, spuse el cu încăpăţânare.

— Asta a fost cu mult timp în urmă şi înainte de a o avea pe Chantal.

— Atunci voi două ar trebui să plecaţi şi să mă lăsaţi pe mine aici.

Jane se gândi o clipă la asta. A călători într-un convoi spre Pakistan cu un copil mic era greu şi periculos. Fără un soţ ar fi un coşmar. Dar nu era imposibil. Totuşi, asta însemna să-l lase pe Jean-Pierre aici. Şi-ar putea continua trădarea convoaielor şi în fiecare săptămână ar muri alţi şi alţi soţi şi fii din Vale. Şi mai era un motiv pentru care nu-l putea lăsa să rămână aici: le-ar distruge căsătoria.

— Nu, spuse ea. Nu pot merge singură. Trebuie să vii şi tu.

— Nu vin, spuse el nervos. Nu vin!

Acum *trebuia* să-l pună faţă-n faţă cu ceea ce ştia despre el. Trase adânc aer în piept.

— Dar va trebui să vii, începu ea.

— Nu-i adevărat, o întrerupse el. Arătă cu degetul spre ea, iar ea îl privi în ochi şi văzu acolo ceva ce o speria. Nu mă poţi obliga să o fac. Nu încerca aşa ceva.

— Dar pot...

— Te sfătuiesc să nu o faci, spuse el, şi vocea lui fu îngrozitor de rece.

Brusc, el păru un străin pentru ea, un bărbat pe care nu-l cunoştea. Ea nu spuse nimic câteva clipe, gândindu-se. Privi un porumbel înălţându-se spre cer din sat şi zburând spre ea. Se opri pe o stâncă la mică distanţă sub picioarele ei. Nu-l cunosc pe acest bărbat, gândi ea panicată. După un an întreg, tot nu ştiu cine este.

— Mă iubeşti? – îl întrebă ea.

— Dacă te iubesc nu înseamnă că trebuie să fac tot ce vrei tu.

— Să înţeleg că răspunsul tău este da?

El o măsură atent din priviri. Ea îl privi la rândul ei fără înfiorare. Încet-încet, acea lumină obscură, maniacă dispăru din ochii lui, şi el se relaxă. În cele din urmă zâmbi.

— Este da, spuse el. Ea se aplecă spre el şi el îşi petrecu din nou braţul pe după ea. Da, te iubesc, spuse el cu tandreţe. O sărută pe creştetul capului. Ea îşi sprijini obrazul pe pieptul lui şi privi în jos. Porumbelul pe care-l urmărise îşi luă zborul din nou. Era un porumbel alb, ca şi cel din viziunea inventată de ea. Se îndepărta plutind, planând fără efort în jos, spre malul îndepărtat al râului. Jane gândi: O, Dumnezeule, ce mă fac acum?

Fiul lui Mohammed, Mousa – acum cunoscut ca Mana Stângă – a fost cel care a văzut primul convoiul

întorcându-se. Veni în fugă în luminişul din faţa peşterilor şi strigă în gura mare: „S-au întors! S-au întors!” Nimeni nu a trebuit să întrebe *cine* s-a întors.

Era dimineaţă, şi Jane şi Jean-Pierre erau în peştera-clinică. Jane se uită la Jean-Pierre. O idee vagă de încruntare nedumerită îi cuprinse faţa: se întreba de ce ruşii nu puseseră în aplicare informaţiile, prinzând convoiul în ambuscadă. Jane îi întoarse spatele, ca el să nu poată vedea expresia de triumf care o copleşi. Le salvaseră vieţile! Yussuf va cânta diseară, şi Sher Kador îşi va număra caprele, şi Ali Ghanim îl va săruta pe fiecare dintre cei paisprezece copii ai lui. Yussuf era unul dintre fiii Rabiei: salvându-i viaţa o răsplătea pe Rabia pentru că o ajutase să o aducă pe lume pe Chantal. Toate mamele şi fiicele care ar fi fost în doliu se bucurau acum.

Se întreba ce simţea Jean-Pierre. Era furios, sau frustrat, sau dezamăgit? Era greu să-ţi imaginezi că cineva ar putea fi dezamăgit pentru că fuseseră ucişi oameni. Îi aruncă o privire fugitivă, dar faţa lui era inexpresivă. Aş vrea să ştiu ce-i trece prin minte, gândi ea.

Pacienţii lui dispărură în câteva minute: toată lumea cobora în sat pentru a-i întâmpina pe călători.

— Mergem şi noi în sat? spuse Jane.

— Du-te tu, spuse Jean-Pierre. Termin aici şi apoi vin şi eu.

— În regulă, spuse Jane. Avea nevoie de puţin timp pentru a se aduna, presupuse Jane, aşa încât să se poată preface că era încântat de întoarcerea lor cu bine când îi va vedea.

O luă pe Chantal şi porni pe cărarea abruptă spre sat. Simţea fierbinţeala stâncii prin tălpile subţiri ale sandalelor sale.

Tot nu se confruntase încă cu Jean-Pierre. Totuşi, nu putea continua aşa la nesfârşit. Mai devreme sau mai

târziu, el va afla că Mohammed a trimis pe cineva să devieze ruta iniţială a convoiului. Normal că atunci îl va întreba pe Mahommed de ce făcuse asta, şi Mohammed îi va spune de „viziunea” lui Jane. Însă Jean-Pierre ştia că Jane nu credea în viziuni...

De ce mi-e frică? se întrebă ea. Nu sunt eu cea vinovată – el este. Şi totuşi, simt că secretul lui este un lucru de care trebuie să-mi fie ruşine.

Ar fi trebuit să vorbesc cu el de asta imediat, chiar în acea seară când am urcat pe vârful stâncii. Tăinuind eu însămi secretul lui de atâta timp, am devenit la rândul meu o trădătoare. Poate asta e. Sau poate e acea privire aparte din ochii lui, care uneori...

Nu renunţase la hotărârea ei de a pleca acasă, dar până acum nu reuşise să găsească o modalitate de a-l convinge pe Jean-Pierre să meargă şi el. Născocise zeci de planuri bizare, de la falsificarea unui mesaj, prin care îl anunţa că mama lui era pe moarte, la otrăvirea iaurtului lui cu ceva care i-ar provoca simptomele unei boli care l-ar fi forţat să se întoarcă în Europa pentru tratament. Cea mai simplă şi mai puţin nefirească dintre idei era să-l ameninţe că-i spune lui Mohammed că Jean-Pierre era un spion. Desigur, nu o va face niciodată, pentru că a-l demasca era tot una cu a-l ucide. Dar ar crede Jean-Pierre că şi-ar putea pune în aplicare ameninţarea? Probabil că nu. Ar fi nevoie de un om dur, nemilos şi cu inimă de piatră pentru a o crede în stare să-şi ucidă virtual soţul – şi dacă Jean-Pierre era dur, nemilos şi cu inimă de piatră s-ar putea să o ucidă el pe Jane.

Tremura în ciuda căldurii. Gândurile ei ucigaşe erau groteşti. Când doi oameni găsesc atâta desfătare unul în trupul celuilalt cum o facem noi, gândi ea, cum ar putea să-şi facă rău unul altuia?

Când fu aproape de sat începu să audă focurile de

armă întâmplătoare şi exuberante care marcau o celebrare afghană. Îşi croi drum spre moschee – toate se întâmplau la moschee. Convoiul era în curte, bărbaţi, şi cai, şi bagaje, înconjuraţi de femei zâmbind şi strunindu-şi copiii. A meritat, gândi ea. A meritat toată îngrijorarea şi teama, şi a meritat şi să-l manipuleze pe Mohammed în acel mod nedemn, pentru a putea vedea toate astea, bărbaţii nevătămaţi reunindu-se cu soţiile, mamele, fiii şi fiicele lor.

Următorul lucru care se întâmplă îi provocă probabil cel mai mare şoc din viaţa ei.

Acolo în mulţime, printre căciuli şi turbane, se ivi un cap cu păr blond cârlionţat.

La început, ea nu-l recunoscu, deşi familiaritatea lui îi răscoli inima. Apoi începu să se distingă din mulţime şi ea văzu, ascunsă în spatele unei bărbi blonde incredibil de stufoase, faţa lui Ellis Thaler.

Lui Jane i se înmuiară brusc genunchii. Ellis? Aici? Era imposibil.

El veni spre ea. Era îmbrăcat în hainele largi de bumbac ale afghanilor, cu o pătură murdară în jurul umerilor lui laţi. Porţiunea mică ce se mai vedea din faţă deasupra bărbii era intens bronzată, astfel încât ochii lui albaştri precum cerul erau şi mai frapanţi ca de obicei, asemeni floricelelor de porumb într-un lan de grâu copt.

Jane rămase mută de uimire.

Ellis stătea în faţa ei, cu faţa solemnă.

— Bună, Jane.

Ea îşi dădu seama că nu-l mai ura. Cu o lună în urmă l-ar fi blestemat pentru că o înşelase şi îi spionase prietenii; dar acum, furia ei dispăruse. Şi era plăcut să audă vorbindu-se engleză pentru prima dată în mai bine de un an.

— Ellis, spuse ea cu o voce stinsă. Ce Dumnezeu faci

aici?

— Acelaşi lucru ca şi tine, spuse el.

Ce însemna asta? Spionaj? Nu, Ellis nu ştia ce era Jean-Pierre.

Ellis văzu expresia confuză de pe faţa lui Jane şi spuse:

— Vreau să spun mă aflu aici pentru a-i ajuta pe rebeli.

Va afla el de Jean-Pierre? Jane se temu brusc pentru soţul ei. Ellis l-ar putea ucide...

— Al cui este copilul? spuse Ellis.

— Al meu. Şi al lui Jean-Pierre. O cheamă Chantal. Jane observă că Ellis se întristă brusc. Înţelese că Ellis sperase să o găsească nefericită cu soţul ei. O, Dumnezeule, cred că încă mă mai iubeşte, gândi ea. Încercă să schimbe subiectul. Dar cum vei ajuta rebelii?

El îşi apucă geanta. Era o chestie mare în formă de cârnat din pânză kaki, asemănătoare cu un sac de voiaj soldăţesc demodat.

— Am să-i învăţ cum să arunce în aer drumuri şi poduri, spuse el. Aşa că, vezi, în acest război sunt în aceeaşi tabără cu tine.

Dar nu şi în aceeaşi tabără cu Jean-Pierre, gândi Jane. Ce se va întâmpla acum? Afghanii nu-l suspectau deloc pe Jean-Pierre, dar Ellis ştia cu ce se mânca trădarea. Mai devreme sau mai târziu va bănui ce se întâmplă.

— Cât timp vei sta aici? îl întrebă ea.

— Vara asta, spuse el imprecis.

Probabil nu va petrece mult timp în preajma lui Jean-Pierre.

— Unde vei locui? îl întrebă ea.

— În satul acesta.

— O.

El simţi dezamăgirea din vocea ei şi arboră un

zâmbet forţat.

— Cred că nu ar fi trebuit să mă aştept să fii bu*curoasă* să mă revezi...

Mintea lui Jane gonea în perspectivă. Dacă l-ar putea face pe Jean-Pierre să renunţe, el nu ar mai fi în pericol. Dintr-odată se simţi capabilă să se confrunte cu el. De ce? se întrebă ea. Pentru că nu-mi mai este frică de el. Pentru că Ellis este *aici*.

Nu-mi dădusem seama că-mi era frică de soţul meu.

— Dimpotrivă, îi spuse ea lui Ellis, gândind: Cât sunt de calmă!

— Mă bucur că eşti aici.

Urmă o tăcere. Evident, Ellis nu ştia ce să înţeleagă din reacţia lui Jane. După o clipă, el spuse:

— Of, am foarte mult explozibil şi alte materiale pe undeva prin această grădină zoologică. Aş face bine să merg să le caut.

Jane încuviinţă din cap.

— Bine.

Ellis se răsuci pe călcâie şi dispăru în mulţime. Jane ieşi agale din curte, simţindu-se puţin uluită. Ellis era acolo, în Valea celor Cinci Lei, aparent încă îndrăgostit de ea.

Când ajunse la casa băcanului, Jean-Pierre ieşi. Trecuse pe acasă în drumul lui spre moschee pentru a-şi lăsa geanta medicală. Jane nu ştia sigur ce să-i spună.

— Convoiul care a sosit azi a adus pe cineva cunoscut ţie, începu ea.

— Un european?

— Da.

— Ei bine, pe cine?

— Du-te şi vezi cu ochii tăi. Vei fi surprins.

El plecă în grabă. Ce va face Jean-Pierre în legătură cu Ellis? se întrebă ea. Ei bine, le va spune ruşilor. Iar ruşii

vor vrea să îl ucidă pe Ellis.

Gândul o înfurie. „Trebuie să se înceteze cu uciderile! spuse ea tare. N-am să mai tolerez altele!” Vocea ei o făcu pe Chantal să plângă. Jane o legănă şi ea tăcu. Cum să procedez? gândi Jane.

Trebuie să-l opresc să ia legătura cu ruşii. Dar cum?

Omul lui de legătură nu se poate întâlni cu el aici în sat. Deci tot ce trebuie să fac este să-l ţin pe Jean-Pierre aici.

Îi voi spune: trebuie să-mi promiţi că nu vei ieşi din sat. Dacă refuzi, am să-i spun lui Ellis că eşti un spion şi va avea el grijă să nu ieşi din sat.

Dar dacă Jean-Pierre îi promite şi apoi îşi încalcă promisiunea?

Atunci *aş şti* că a plecat din sat şi *aş şti* că se întâlneşte cu omul lui de legătură şi l-aş putea avertiza pe Ellis.

Are el alte mijloace de comunicare cu ruşii?

Trebuie să aibă un mijloc de a intra în contact cu ei în caz de urgenţă.

Dar aici nu există nici telefoane, nici poştă, nici serviciu de curierat, nici porumbei poştaşi…

Trebuie să aibă un radio.

Dacă are un radio, nu am cum să-l opresc.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convinsă că el avea un radio. Trebuia să aranjeze acele întâlniri în colibe de piatră. Teoretic, e posibil ca toate să fi fost programate încă dinainte de a pleca din Paris, dar practic, acest lucru era aproape imposibil: ce se întâmpla dacă nu putea merge la o întâlnire, sau dacă întârzia, sau dacă trebuia să se întâlnească urgent cu omul lui de legătură?

Trebuie să aibă un radio.

Ce pot face dacă are un radio?

I-l pot lua.

O aşeză pe Chantal în leagăn şi se uită prin casă. Intră în camera din faţă. Acolo, pe tejgheaua placată din mijlocul încăperii care fusese băcănie se afla geanta medicală a lui Jean-Pierre.

Era locul cel mai bun în care să caute. Nimeni nu avea dreptul să-i deschidă geanta, cu excepţia lui Jane, iar ea nu avusese niciodată vreun motiv s-o facă.

Îi desfăcu clemele şi îi scotoci printre lucruri, scoţându-le afară unul câte unul.

Nu era niciun radio.

Nu avea să fie atât de simplu.

Trebuie să aibă unul, gândi ea, şi *trebuie* să-l găsesc: dacă nu, ori Ellis îl va ucide pe el, ori el îl va ucide pe Ellis.

Căută printre proviziile de medicamente de pe rafturile băcanului, verificând fiecare cutie şi pachet ale căror sigilii fuseseră desfăcute, grăbindu-se în acelaşi timp de teamă că el s-ar putea întoarce înainte ca ea să-şi poată încheia căutarea. Nu găsi nimic.

Intră în dormitor. Îi scotoci printre haine, apoi în aşternutul de iarnă depozitat într-un colţ. Nimic. Mişcându-se mai rapid, intră în living şi căută frenetic locuri în care l-ar fi putut ascunde. Cutia cu hărţi! O deschise. Nu erau înăuntru decât hărţile.

Trânti capacul cu putere. Chantal tresări, dar nu plânse, deşi aproape că era timpul să o hrănească. Eşti un copil cuminte, gândi Jane; slavă Domului! Căută în spatele dulapului cu alimente şi ridică puţin carpeta pentru a vedea dacă nu era vreo gaură ascunsă în podea.

Nimic.

Trebuie să fie pe aici pe undeva. Nu-i venea să creadă că el ar risca să-l ascundă în *afara* casei, căci ar exista pericolul iminent de a fi găsit de cineva din întâmplare.

Se întoarse în băcănie. Numai dacă i-ar găsi radioul, şi totul ar fi în regulă – el nu ar avea altă alternativă, decât să renunţe.

Geanta lui era locul clar în care trebuia să fie, pentru că o lua cu el oriunde pleca. O ridică. Era grea. Îi pipăi interiorul încă o dată. Avea un fund gros.

Dintr-odată fu inspirată.

Geanta putea avea un fund fals.

Apăsă cu degetele pe fundul ei. Trebuie să fie aici, gândi ea. *Trebuie*.

Apăsă cu degetele în jos, pe marginea fundului, şi trase.

Fundul fals ieşi uşor.

Cu sufletul la gură, se uită înăuntru.

Acolo, în compartimentul ascuns, era o cutie neagră de plastic. O scoase.

Ăsta e, gândi ea; ia legătura cu ei prin acest radio mic.

De ce se mai şi întâlneşte cu ei?

Probabil nu le poate spune informaţii secrete prin radio de teamă să nu fie ascultaţi. Probabil radioul e numai pentru stabilirea întâlnirilor şi pentru urgenţe.

Cum ar fi când nu poate pleca din sat.

Auzi uşa din spate deschizându-se. Îngrozită, scăpă radioul pe podea şi se învârti de colo-colo, cu privirea aţintită spre living. Nu era decât Fara cu o mătură. „O, Iisuse!” spuse ea tare. Se întoarse, inima bătându-i cu putere în piept.

Trebuia să scape de radio înainte de întoarcerea lui Jean-Pierre. Dar cum? Nu-l putea arunca – va fi găsit.

Trebuia să-l sfarme-n bucăţi.

Cu ce?

Nu avea ciocan.

Atunci cu o piatră.

Traversă în fugă livingul, ieşind în curte. Curtea era făcută din pietre dure fixate într-un mortar nisipos. Întinse mâna şi trase de o piatră din rândul de sus. Era înţepenită. O încercă pe următoarea, şi pe următoarea. A patra piatră păru mai puţin înţepenită. Întinse mâna din nou şi trase de ea. Se mişcă puţin. „Haide, haide *odată*", strigă ea. Trase cu putere. Piatra dură îi străpunse pielea de pe mâini. Îşi luă un avânt puternic şi piatra ieşi. Ea sări în spate când aceasta căzu jos. Era cam de mărimea unei conserve de fasole: numai bună. O ridică cu ambele mâini şi se grăbi să intre în casă.

Intră în camera din faţă. Luă de jos radio-transmiţătorul negru din plastic şi îl puse pe tejgheaua placată. Apoi ridică piatra deasupra capului ei şi o izbi cu toată puterea de radio.

Carcasa de plastic crăpă.

Va trebui să dea mai tare.

Ridică piatra şi lovi din nou. De data aceasta, carcasa se sparse, scoţând la iveală interiorul instrumentului: văzu un circuit imprimat, suportul unui difuzor şi o pereche de baterii pe care scria în ruseşte. Scoase bateriile şi le aruncă pe jos, apoi începu să zdrobească mecanismul.

Brusc, fu înşfăcată din spate şi vocea lui Jean-Pierre strigă:

— Ce faci?

Ea se luptă să scape din strânsoare, se eliberă pentru o clipă şi mai lovi încă o dată micul radio.

El se holbă la radio.

— L-ai stricat, spuse el. Nu mai poate fi reparat. O apucă de cămaşă şi o trase în picioare. Habar nu ai ce-ai făcut! zbieră el. Ochii lui erau plini de disperare şi furie.

— Dă-mi drumul, strigă ea la el. Nu avea niciun drept să se comporte aşa atâta timp cât era cel care o minţise. Cum *îndrăzneşti* să pui mâna pe mine!

— Cum *îndrăznesc*? îi dădu drumul cămăşii, îşi duse braţul înapoi şi o lovi cu putere. Lovitura o nimeri în mijlocul abdomenului. Pentru o fracţiune de secundă, ea fu pur şi simplu paralizată de şoc; apoi simţi durerea, adânc înăuntru, unde încă o mai durea din cauza naşterii lui Chantal, şi ea strigă şi se aplecă în faţă, cu mâinile ţinându-se strâns de mijloc.

Ochii ei erau strâns închişi, pentru a nu vedea cum vine următoarea lovitură.

Pumnul lui o lovi din plin în gură. Ea ţipă de durere. De-abia îi venea să creadă că el era în stare să-i facă una ca asta.

Îşi deschise ochii şi se uită la el, îngrozită că o va lovi din nou.

— Cum *îndrăznesc*? răcni el. Cum?

Ea căzu în genunchi pe podeaua murdară şi începu să plângă cu suspine, de şoc, şi de durere, şi de nefericire. O durea gura atât de tare că abia putu vorbi.

— Te rog, nu mă lovi, reuşi ea să spună. Nu mă mai lovi. Îşi ţinea o mână în faţă, încercând să se apere.

El îngenunche, îi împinse mâna la o parte şi-şi vâră faţa într-a ei.

— De când ştii? întrebă el printre dinţi.

Ea îşi linse buzele. I se umflau deja. Şi le tamponă cu mâneca, care se îmbibă cu sânge. Ea spuse:

— De când te-am văzut în coliba de piatră… pe drumul spre Cobak.

— Dar n-ai văzut nimic!

— El vorbea cu accent de rus şi a spus că avea băşici. Din asta mi-am dat seama.

Urmă o pauză în care spusele ei fură înţelese pe deplin.

— De ce acum? spuse el. De ce nu ai spart radioul înainte?

— N-am îndrăznit.
— Şi acum?
— Ellis e aici.
— Şi?
Jane îşi adună puţinul curaj care-i mai rămăsese.
— Dacă nu încetezi... să mai fi spion... îi voi spune lui Ellis, şi te va opri el.
El o luă de gât.
— Şi dacă te strâng de gât, nenorocito?
— Dacă mi se întâmplă ceva... Ellis va vrea să ştie de ce. Încă mai e îndrăgostit de mine.
Ea îl fixă din priviri. Ochii lui ardeau de ură.
— Acum n-am să-l mai prind niciodată! spuse el. Ea se întrebă la cine se referea. Ellis? Nu. Masud? Era posibil ca obiectivul final al lui Jean-Pierre să fie uciderea lui Masud? Mâinile lui încă mai erau în jurul gâtului ei. Simţi cum o strânge mai tare. Se uită la faţa lui speriată.
Apoi, Chantal plânse.
Expresia feţei lui Jean-Pierre se schimbă radical. Ostilitatea îi dispăru din ochi, şi privirea fixă, încordată de mânie se îmblânzi; şi, spre amuzamentul lui Jane, îşi puse mâinile peste ochi şi începu să plângă.
Se uită la el, nevenindu-i să creadă. Se trezi compătimindu-l şi gândi: Nu fi proastă, ticălosul tocmai te-a bătut măr. Dar fără să vrea, fu înduioşată de lacrimile lui.
— Nu plânge, spuse ea încet. Vocea ei era surprinzător de blândă. Ea îi atinse obrazul.
— Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare rău pentru ce ţi-am făcut. Munca mea de-o viaţă... totul pentru nimic.
Ea îşi dădu seama cu uimire şi o urmă de dezgust faţă de ea că nu mai era supărată pe el, în ciuda buzelor ei umflate şi a durerii pe care încă o resimţea în burtă. Se lăsă copleşită de acest sentiment şi-şi petrecu braţele în

jurul lui, mângâindu-i spatele de parcă alina un copil.

— Doar din cauza accentului lui Anatoly, îngăimă el. Doar din cauza lui.

— Uită de Anatoly, spuse ea. Vom pleca din

Afghanistan şi ne vom întoarce în Europa. Vom merge cu următorul convoi.

El îşi luă mâinile de pe faţă şi se uită la ea.

— Când ne întoarcem în Paris...

— Da?

— Când ajungem acasă... vreau să rămânem împreună. Mă poţi ierta? Te iubesc... cu adevărat, te-am iubit întotdeauna. Şi suntem căsătoriţi. Şi apoi mai e şi Chantal. Te rog, Jane, te rog, nu mă părăsi. Te rog!

Spre surprinderea ei, ea nu simţi nicio ezitare. El era bărbatul pe care îl iubea, soţul ei, tatăl copilului ei; şi el avea necazuri şi îi cerea ajutorul.

— Nu plec nicăieri, răspunse ea.

— Promite-mi, spuse el. Promite-mi că nu mă vei părăsi.

Buzele ei însângerate îi zâmbiră.

— Te iubesc, spuse ea. Îţi promit că nu te voi părăsi.

CAPITOLUL 9

Ellis era frustrat, nerăbdător şi nervos. Era frustrat pentru că se afla în Valea celor Cinci Lei de şapte zile şi încă nu-l întâlnise pe Masud. Era nerăbdător pentru că era un iad zilnic să-i vadă pe Jane şi pe Jean-Pierre trăind împreună, muncind împreună şi împărtăşind bucuria oferită de fetiţa lor fericită. Şi era nervos pentru că el şi numai el se băgase în această afacere nenorocită.

I se spusese că îl va întâlni pe Masud azi, dar marele om nu se arătase încă. Ellis a mers toată ziua pe jos ieri, pentru a ajunge aici. Se afla la capătul sud-vestic al Văii celor Cinci Lei, pe teritoriu rus. Plecase din Banda însoţit de trei luptători de gherilă – Ali Ghanim, Matullah Khan şi Yussuf Gul – dar li s-au mai alăturat câte doi sau trei în fiecare sat şi acum erau treizeci de toţi. S-au aşezat în cerc, sub un smochin, aproape de vârful dealului, mâncând smochine şi aşteptând.

La poalele dealului pe care stăteau se întindea spre sud o câmpie plană – de fapt, pe toată distanţa până la Kabul, deşi erau 80 de kilometri până acolo şi nu o putea vedea toată. În aceeaşi direcţie, dar mult mai aproape, era baza aeriană Bagram, la doar 16 kilometri depărtare: clădirile ei nu erau vizibile, dar puteau vedea câte un avion cu reacţie ridicându-se în aer. Câmpia era un mozaic fertil de lanuri şi livezi, traversată în zigzag de ape care convergeau toate în Râul celor Cinci Lei, în timp ce acesta curgea, mai lat şi mai adânc acum, dar la fel de repede, spre oraşul-capitală. Un drum accidentat trecea pe la poalele dealului şi urca Valea până în oraşul Rokha, care era limita cea mai nordică a teritoriului rus de aici. Pe drum nu prea era mult trafic: câteva căruţe ale ţăranilor şi rareori câte o maşină blindată. Unde drumul traversa râul era un pod nou construit de ruşi.

Ellis urma să arunce podul în aer.

Cursurile despre explozibili pe care le ţinea pentru a-şi masca pe cât de mult posibil adevărata misiune erau foarte populare şi fusese obligat să limiteze numărul cursanţilor. Aceasta în ciuda faptului că nu stăpânea prea bine Dari. Îşi amintea puţină Farsi din Teheran şi învăţase multă Dari în călătoria sa până aici cu convoiul, aşa încât putea vorbi despre peisaj, mâncare, cai şi arme, dar tot nu putea spune lucruri precum *Identaţia din materialul explozibil are efectul de a centra detonarea*. Totuşi, ideea de a arunca lucruri în aer le-a surâs în aşa măsură afghanilor, că avea întotdeauna o audienţă atentă. Nu îi putea învăţa formulele de calcul pentru cantitatea de TNT necesar unei explozii sau măcar să le arate banda computerizată pentru idioţi a armatei americane, deoarece niciunul nu făcuse aritmetică elementară şi cei mai mulţi dintre ei nu ştiau să citească. Totuşi, a putut să le arate cum să distrugă anumite lucruri în totalitate, folosind în acelaşi timp mai puţin *matériel* – ceea ce era foarte important pentru ei, căci toată artileria lor era redusă. Mai încercase şi să-i înveţe cum să-şi ia precauţii de siguranţă primare, dar aici eşuase: pentru ei, precauţia era un semn al laşităţii.

Între timp era torturat de Jane.

Era gelos când o vedea atingându-l pe Jean-Pierre; era invidios când îi vedea pe cei doi în peşteraclinică, muncind împreună atât de eficient şi armonios; şi era mistuit de dorinţe carnale când întrezărea în fugă sânul umflat al lui Jane în timp ce ea îşi alăpta fetiţa. Noaptea stătea treaz, sub sacul său de dormit în casa lui Ismail Gul, unde era cazat, şi se fâstâcea constant, uneori transpirând, alteori tremurând, nereuşind să se facă comod pe pardoseala de lut, încercând să nu audă sunetele înfundate scoase de Ismail şi soţia lui în timp ce

făceau dragoste la numai câţiva metri de el, în camera alăturată; iar palmele mâinilor lui ardeau de dorinţă să o atingă pe Jane.

Era singurul vinovat pentru toate astea. Se oferise voluntar pentru această misiune, sperând prosteşte că ar putea-o recuceri pe Jane. A fost un gest atât lipsit de profesionalism, cât şi imatur. Tot ce mai putea face era să plece de aici cât mai curând posibil.

Şi nu putea face nimic până ce nu-l întâlnea pe Masud.

Se ridică şi se învârti înjur agitat, totuşi atent să nu iasă din umbra copacului, pentru a nu putea fi văzut din drum. La câţiva metri depărtare era o grămadă de fiare contorsionate unde se prăbuşise un elicopter. Văzu o bucată subţire de oţel cam de mărimea şi forma unei farfurii late, şi îi veni o idee. Se întrebase cum să demonstreze efectul şarjelor modelate şi acum găsise o modalitate.

Îşi scoase din rucsac o bucată mică şi turtită de TNT şi un briceag. Luptătorii de gherilă se adunară grămadă în jurul lui. Printre ei se afla Ali Ghanim, un bărbat scund şi diform – nas strâmb, dinţi deformaţi şi un spate puţin cocoşat – despre care se spunea că avea paisprezece copii. Ellis încrustă numele *Ali* pe TNT, în scriere persană. Li-l arătă. Ali îşi recunoscu numele.

— Ali, spuse el, zâmbind şi arătându-şi dinţii hidoşi.

Ellis puse explozibilul, cu partea încrustată dedesubt, pe bucata de oţel.

— Sper să funcţioneze, spuse el surâzând şi toţi surâseră la rândul lor, deşi niciunul dintre ei nu vorbea engleză. Luă o bobină de fitil din rucsacul său încăpător şi tăie o bucată lungă de patru picioare. Îşi scoase cutia cu capace, luă unul de detonare şi introduse capătul fitilului în capacul cilindric. Prinse capacul cu bandă scotch de

TNT.

Privi în josul dealului, spre drum. Nu vedea niciun trafic. Îşi duse micuţa bombă pe panta dealului şi o puse jos cam la patruzeci de metri depărtare. Aprinse fitilul cu un chibrit, apoi se întoarse la smochin.

Fitilul ardea încet. Ellis se întrebă, în timp ce aştepta, dacă Masud îi pusese pe luptătorii de gherilă să-l supravegheze şi să-l analizeze. Aştepta liderul lor o asigurare că Ellis era o persoană serioasă care merita tot respectul luptătorilor de gherilă? Protocolul a fost întotdeauna important în armată, chiar şi unul revoluţionar. Dar Ellis nu mai putea sta în gardă prea mult timp. Dacă Masud nu apărea azi, va trebui să renunţe la toată tâmpenia asta cu explozibili, să mărturisească că este un trimis al Casei Albe şi să solicite o întâlnire cu liderul rebelilor imediat.

Se auzi o bubuitură deloc impresionantă şi apăru un mic nor de praf. Luptătorii de gherilă părură dezamăgiţi de o explozie atât de slabă. Ellis recuperă bucata de metal, folosindu-şi fularul în caz că era fierbinte. Numele *Ali* era decupat din ea cu litere persane cu margini zdrenţuite. Le-o arătă luptătorilor de gherilă şi aceştia începură o discuţie aprinsă. Ellis era mulţumit: a fost o demonstraţie clară a faptului că explozibilul era *mai* puternic acolo unde era crestat, contrar aşteptărilor tuturor.

Luptătorii de gherilă tăcură brusc. Ellis aruncă o privire în jur şi văzu un alt grup de şapte sau opt bărbaţi apropiindu-se de peste deal. Puştile şi căciulile lor Chitrali rotunde dezvăluiau faptul că erau luptători de gherilă. Când se apropiară de ei, Ali luă poziţia de drepţi, de parcă urma să-i salute. Ellis spuse:

— Cine este?

— Masud, răspunse Ali.

— Care dintre ei?

— Cel din mijloc.

Ellis studie figura centrală din grup. Masud arăta exact ca şi ceilalţi la început: un bărbat subţire de înălţime medie, îmbrăcat în haine kaki şi cizme ruseşti. Ellis îi scrută faţa. Avea pielea deschisă la culoare, cu o mustaţă rară şi smocul de barbă al unui adolescent. Avea un nas lung, încovoiat. Ochii lui negri alerţi erau înconjuraţi de riduri adânci, care-l făceau să pară cu cel puţin cinci ani mai bătrân decât reputata lui vârstă de 28 de ani. Nu avea o faţă atrăgătoare, dar radia un aer de inteligenţă vie şi autoritate calmă, care-l deosebeau de ceilalţi bărbaţi din jurul lui.

Veni direct la Ellis, cu mâna întinsă.

— Eu sunt Masud.

— Ellis Thaler. Ellis dădu mâna cu el.

— Vom arunca în aer acest pod, spuse Masud în franceză.

— Vreţi să începem?

— Da.

Ellis îşi băgă echipamentul în rucsac în timp ce Masud merse la grupul luptătorilor de gherilă, dând mâna cu câţiva, înclinându-şi capul în faţa altora, îmbrăţişându-i pe unul sau doi, adresându-i câteva cuvinte fiecăruia.

Când terminară, coborâră dealul dispersaţi, sperând – presupuse Ellis – să fie luaţi drept un grup de ţărani, mai degrabă decât o unitate de armată a rebelilor. Când ajunseră la poalele dealului nu mai puteau fi văzuţi din drum, deşi oricine şi-ar fi scos capul dintr-un elicopter i-ar fi putut observa: Ellis presupuse că s-ar ascunde dacă ar auzi un elicopter. Se îndreptară spre râu, pe o cărare ce şerpuia printre terenurile cultivate. Trecură pe lângă câteva case mici şi fură văzuţi de oamenii care lucrau pământul, dintre care unii se forţară să-i ignore, în vreme ce alţii le făcură cu mâna şi îi salutară în gura mare.

Luptătorii de gherilă ajunseră la râu şi merseră de-a lungul malului său, ascunzându-se pe cât posibil în spatele bolovanilor şi vegetaţiei rare de la marginea apei. Când fură la aproximativ 300 de metri de pod, un mic convoi de camioane ale armatei începură să-l traverseze şi toţi se ascunseră în timp ce autovehiculele huruiră pe lângă ei, îndreptându-se spre Rokha. Ellis era întins sub o salcie şi se pomeni cu Masud lângă el.

— Dacă distrugem podul, spuse Masud, le vom suprima linia de aprovizionare din Rokha.

După ce camioanele dispărură, mai aşteptară câteva minute, apoi parcurseră pe jos restul distanţei până la pod şi se îngrămădiră sub el, neputând fi văzuţi din drum.

La mijlocul lui, podul era situat cam la 20 de picioare deasupra râului, care părea să fie aici adânc de circa 10 picioare. Ellis observă că era un pod din grinzi simple – două bârne sau bârne lungi din oţel care susţineau o lespede turtită de beton şi întinzându-se de pe un mal pe celălalt fără puncte de sprijin intermediare. Betonul se sprijinea în totalitate pe grinzi. Nu trebuia decât să le rupi, şi podul se prăbuşea.

Ellis începu pregătirile. TNT-ul lui era din bucăţi galbene de o jumătate de kilogram. Puse zece bucăţi una peste alta şi le prinse cu bandă scotch. Apoi mai făcu încă trei grămezi, folosind tot explozibilul pe care-l avea. Folosea TNT deoarece aceasta era substanţa cel mai des întâlnită în bombe, mine şi grenade de mână, iar luptătorii de gherilă îşi luau cea mai mare cantitate de provizii din obuzele neexplodate ale ruşilor. Explozibilul din plastic ar fi fost mai potrivit pentru ceea ce voiau ei să facă, deoarece putea fi îndesat în găuri, înfăşurat în jurul grinzilor şi în general modelat în orice formă era nevoie – dar trebuiau să lucreze cu materialul pe care l-au putut găsi şi oţel. Putea obţine ocazional puţin *plastique* de la

inginerii ruşi, dându-le în schimbul lui marijuana plantată în Vale, dar tranzacţia – care implica intermediari din armata afghană – era riscantă şi proviziile erau limitate. Ellis aflase toate acestea de la bărbatul din Peshawar care lucra pentru CIA şi se dovedise că avea dreptate.

Grinzile de deasupra lui aveau între ele o distanţă de circa doi metri şi jumătate. Ellis spuse în Dari:

— Îmi trebuie un băţ atât de lung, indicând distanţa dintre grinzi. Unul dintre luptătorii de gherilă merse pe malul râului şi smulse din rădăcini un copac tânăr.

— Mai îmi trebuie unul la fel, spuse Ellis.

Puse o legătură de TNT pe buza inferioară a uneia dintre grinzi şi îi ceru unui luptător de gherilă să o ţină nemişcată. Puse o altă legătură pe cealaltă grindă, într-o poziţie asemănătoare; apoi îndesă copacul tânăr între cele două legături, pentru a le fixa acolo unde erau.

Traversă râul prin apă şi făcu acelaşi lucru şi la celălalt capăt al podului.

Descria tot ce făcea într-o combinaţie de Dari, franceză şi engleză, lăsându-i să înţeleagă ce puteau – lucrul cel mai important pentru ei era să vadă ce făcea el şi rezultatele obţinute. Puse pe explozibil fitil Primacord, coarda de detonare a unei explozii puternice care ardea 6.300 metri pe secundă, şi conectă cele trei legături astfel încât să explodeze simultan. Apoi făcu un laţ din fitilul Primacord, legând capetele unul de celălalt. Efectul, îi explică el lui Masud, va fi că această coardă va arde spre TNT din ambele capete, astfel încât dacă se va produce o deteriorare majoră a cablului într-un anumit loc, explozia tot s-ar declanşa. Recomandă asta ca o precauţie de rutină.

Se simţi ciudat de fericit în timp ce lucra. Exista ceva liniştitor în îndeletnicirile mecanice şi calculul monoton al cantităţii de explozibil. Şi acum că Masud apăruse într-un

final, îşi putea continua misiunea.

Trase fitilul Primacord prin apă pentru a fi mai puţin vizibil – ardea la fel de bine şi sub apă – şi îl scoase pe malul râului. Ataşă la capătul lui un capac exploziv, apoi mai adăugă o bucată scurtă de fitil obişnuit, care ardea încet.

— Gata? îi spuse lui Masud.

Masud spuse:

— Da.

Ellis aprinse fitilul.

Se îndepărtară cu toţii în fugă, mergând în amonte, pe malul râului. Ellis simţi o oarecare bucurie copilărească în legătură cu bubuitura puternică pe care urma să o producă. Şi ceilalţi părură încântaţi şi se întrebă dacă şi el se descurca la fel de prost ca ei să-şi ascundă entuziasmul. În timp ce se uita astfel la ei, văzu cum expresia feţelor lor se schimbă radical şi, brusc, toţi deveniră extrem de atenţi, asemeni unor păsări ascultând forfota viermilor de sub pământ; şi apoi, Ellis auzi – huruitul îndepărtat al şenilelor de tanc.

Drumul nu era vizibil din locul unde se aflau ei, dar unul dintre luptătorii de gherilă urcă repede într-un copac.

— Două, raportă el.

Masud îl prinse pe Ellis de braţ.

— Poţi să distrugi podul în timp ce tancurile îl traversează? spuse el.

O, drace, gândi Ellis; ăsta e un test.

— Da, spuse el în grabă.

Masud încuviinţă din cap, schiţând un zâmbet şters.

— Bine.

Ellis se căţără în copac lângă luptătorul de gherilă şi scrută împrejurimile. Două tancuri negre avansau cu greu pe drumul pietros şi îngust dinspre Kabul. Se simţi foarte încordat: era prima lui întâlnire cu duşmanul. Cu blindajul

şi armele lor uriaşe, păreau invulnerabile, în special în contrast cu luptătorii de gherilă zdrenţuroşi şi puştile lor; şi totuşi, Valea era plină de rămăşiţe de tancuri distruse de luptătorii de gherilă cu mine artizanale, grenade bine poziţionate şi rachete furate. Nu mai erau alte vehicule în afara tancurilor. Nu era deci o patrulă sau o tentativă de atac; probabil că tancurile erau duse în Rokha după ce au fost reparate în Bagram, sau poate că tocmai acum au sosit din Uniunea Sovietică.

El începu să calculeze.

Tancurile mergeau cam cu 10 mile pe oră, deci vor ajunge la pod într-un minut şi jumătate. Fitilul ardea de mai puţin de un minut; mai avea să ardă cel puţin trei minute. Cum stăteau lucrurile acum, tancurile urmau să traverseze podul şi să se afle la o distanţă sigură înainte de a se declanşa explozia. Trebuia să scurteze fitilul.

Sări din copac şi începu să fugă, gândind: „Câţi ani au trecut de când am fost ultima dată într-o zonă de luptă?"

Auzi zgomot de paşi în spatele lui şi privi înapoi. Ali fugea chiar în spatele lui, zâmbind oribil, şi încă doi bărbaţi erau în spatele lui. Ceilalţi se ascunseră pe malul râului.

În câteva clipe ajunse la pod şi se aşeză pe un genunche lângă fitilul arzând încet, în timp ce-şi scoase rapid rucsacul de pe umăr. Continuă să calculeze în timp ce-şi deschise rucsacul, scotocind după briceag. Acum, tancurile erau la distanţă de un minut, gândi el. Fitilul ardea pe o distanţă de treizeci de centimetri cam în treizeci-patruzeci şi cinci de secunde. Era acesta un fitil cu ardere înceată, obişnuită sau rapidă? Păru să-şi amintească că era cu ardere rapidă. Să zicem un treizeci de centimetri, după care o întârziere de treizeci de secunde, în treizeci de secunde putea alerga cam 130 de metri – suficient pentru a fi în siguranţă, dar la limită.

Desfăcu briceagul şi i-l înmână lui Ali, care îngenunchease lângă el. Ellis apucă fitilul la o distanţă de treizeci de centimetri de locul în care era legat de capacul exploziv şi îl ţinu cu ambele mâini pentru ca Ali să-l poată tăia. Ţinu capătul obturat în mâna stângă şi cel arzând în dreapta. Încă nu era sigur dacă era momentul să lege capătul obturat. Trebuia să vadă cât de departe erau tancurile.

Urcă pe taluz, încă mai ţinând în mână ambele bucăţi de fitil. În spatele lui, Primacord-ul se scufundă în apă. Îşi ridică capul peste parapetul podului. Masivele tancuri negre se apropiau cu o viteză constantă. Cât de curând? Ghicea la întâmplare. Număra secundele, apreciindu-le avansarea; şi apoi, fără să mai calculeze, dar sperând să iasă bine, uni capătul arzând al fitilului deconectat cu capătul obturat care încă mai era conectat la bombe.

Puse jos cu grijă fitilul arzând şi începu să fugă.

Ali şi ceilalţi doi luptători de gherilă îl urmară.

La început fură ascunşi din faţa tancurilor de malul râului, dar pe măsură ce tancurile se apropiau, cei patru bărbaţi fugind putea fi văzuţi foarte clar. Ellis numără încet secundele când huruitul tancurilor se auzi foarte aproape.

Puşcaşii din tanc ezitară numai pentru o clipă: afghani fugind nu puteau fi decât nişte luptători de gherilă, fiind astfel potriviţi pentru exersarea tragerii la ţintă. Se auzi un *bubuit* dublu şi două gloanţe zburară pe deasupra capului lui Ellis. El îşi schimbă direcţia, fugind într-o parte, îndepărtându-se de râu şi gândind: Puşcaşul îşi fixează ţinta... acum îşi îndreaptă ţeava puştii spre mine... trage... *acum*. Sare în lateral din nou, virând înapoi spre râu şi peste o secundă mai aude o *bubuitură*. Glonţul ateriză suficient de aproape pentru a-l împroşca cu pământ şi pietre. Următorul mă va nimeri, gândi el, dacă blestemata de bombă nu explodează. La dracu'\ De ce a trebuit să-i

arăt lui Masud cât sunt de macho? apoi auzi o mitralieră desfăcându-se. E greu să nimereşti dintr-un tanc în mişcare, gândi el; dar poate se vor opri. Îşi imagină ploaia de gloanţe fluturând în jurul lui, apoi o tăie din loc, fugind în zigzag. Brusc îşi dădu seama că putea ghici următoarea mişcare a ruşilor: vor opri tancurile acolo unde vor avea cea mai bună vizibilitate asupra luptătorilor de gherilă puşi pe fugă, adică pe pod. Dar va exploda bomba înainte ca mitralierii să-şi nimerească ţintele? Fugi şi mai tare, inima bătându-i puternic şi cu respiraţia întretăiată. Nu vreau să mor chiar dacă ea îl iubeşte pe el, gândi. Văzu cum gloanţele nimeriră un bolovan chiar în faţa lui. Coti în lateral, dar rafalele de foc îl urmăriră. Părea să nu mai aibă nicio speranţă: era o ţintă uşoară. Îl auzi pe unul dintre luptătorii de gherilă urlând în spatele lui, apoi fu nimerit, de două ori succesiv simţi o durere arzătoare în şold, apoi o izbitură, ca o lovitură puternică în fesa dreaptă. Al doilea glonţ îi paraliză piciorul pe loc, se împiedică şi căzu, lovindu-se la piept, apoi se rostogoli pe spate. Se ridică în fund, ignorând durerea, şi încercă să se ridice. Cele două tancuri se opriseră pe pod. Ali, care fusese chiar în spatele lui, îl luă de subsuori şi încercă să-l ridice. Ei doi erau ţinte sigure: mitraliorii din tanc nu puteau să nu-i nimerească.

Apoi, bomba explodă.

A fost frumos.

Cele patru explozii simultane au secerat podul în ambele capete, lăsând partea din mijloc – cu două tancuri pe ea – fără niciun punct de sprijin. La început căzu încet, capetele sale rupte sfărâmându-se; apoi se eliberă şi se prăbuşi, spectaculos, în râul învolburat, împroşcând cu apă în toate direcţiile. Apa se despărţi maiestuos, scoţând pentru o clipă la iveală albia râului, apoi se uni din nou, scoţând un sunet tunător.

Când gălăgia se potoli, Ellis îi auzi pe luptătorii de

gherilă ovaţionând.

Câţiva dintre ei ieşiră din ascunzătoare şi fugiră spre tancuri pe jumătate scufundate în apă. Ali îl ridică pe Ellis în picioare. Brusc îşi simţi din nou picioarele şi îşi dădu seama că îl durea ceva. „Nu sunt sigur că pot umbla” îi spuse lui Ali în Dari. Făcu un pas şi ar fi căzut dacă nu l-ar fi ţinut Ali.

— O, drace, spuse Ellis în engleză. Cred că am un glonţ în cur.

Auzi împuşcături. Ridicându-şi privirea, îi văzu pe ruşii care au supravieţuit încercând să fugă din tancuri, iar luptătorii de gherilă îi lichidau cum ieşeau la iveală. Erau nişte ticăloşi cu sânge rece aceşti afghani. Privind în jos, văzu cum cracul drept al pantalonilor lui era îmbibat cu sânge. O fi de la rana de suprafaţă, presupuse el: simţi că glonţul îi rămăsese în cealaltă rană.

Masud urcă la el, zâmbind larg.

— Ai făcut treabă bună cu podul, spuse el în franceza lui cu un accent puternic. Magnific.

— Mulţumesc, spuse Ellis. Dar nu am venit aici să arunc poduri în aer. Se simţi slăbit şi puţin ameţit, dar acum era momentul să spună pentru ce a venit. Am venit să vă propun ceva.

Masud îl privi cu curiozitate.

— De unde eşti?

— Din Washington. Casa Albă. Îl reprezint pe preşedintele Statelor Unite.

Masud încuviinţă din cap, fără a părea surprins.

— Bine. Mă bucur.

În momentul, acela Ellis leşină.

Îşi petrecu acea noapte în compania lui Masud.

Luptătorii de gherilă improvizară o targă şi îl cărară în susul Văii, până la Astana, unde se opriseră în amurg. Masud trimisese deja pe cineva în Banda să-l aducă pe

Jean-Pierre, care urma să ajungă cândva a doua zi pentru a-i scoate glonţul din dosul lui Ellis. Între timp se instalară toţi în curtea unei case de fermă. Durerea lui Ellis nu mai era atât de acută, dar călătoria îi slăbi puterile. Luptătorii de gherilă îi puseră pe răni bandaje primitive.

La o oră de la sosire, i se dăduse ceai verde dulce şi fierbinte, care îl revigoră într-o oarecare măsură şi puţin mai târziu mâncară toţi dude şi iaurt. De obicei aşa era cu luptătorii de gherilă, observase Ellis când călătorise cu convoiul din Pakistan în Vale: la o oră sau două după ce ajungeau undeva, apărea mâncarea. Ellis nu ştia de unde o aduceau, o comandau sau o primeau în dar, dar presupuse că le era dată gratis, uneori de bunăvoie, alteori forţat.

După ce mâncaseră, Masud se aşeză lângă Ellis, şi ceilalţi luptători de gherilă se îndepărtaseră parcă din întâmplare, lăsându-l pe Masud şi doi dintre locoteneţii lui singuri cu Ellis. Ellis ştiu că acum va trebui să vorbească cu Masud, deoarece s-ar fi putut să nu se mai ivească altă ocazie decât peste o săptămână. Totuşi, se simţi prea slăbit şi prea extenuat pentru această sarcină atât de subtilă şi de dificilă.

Masud spuse:

— Cu mulţi ani în urmă, o ţară străină i-a cerut regelui Afghanistanului cinci sute de războinici pentru a o ajuta în luptă. Regele afghan i-a trimis cinci oameni din Valea noastră şi un mesaj care spunea că era mai bine să aibă cinci lei decât cinci sute de vulpi. Aşa a ajuns Valea noastră să fie numită Valea celor Cinci Lei. Zâmbi. Azi ai fost şi tu un leu.

Ellis spuse:

— Am auzit o legendă care spunea că au existat cinci războinici măreţi, cunoscuţi ca şi Cei Cinci

Lei, dintre care fiecare păzea una dintre cele cinci căi

de acces în Vale. Şi am auzit că de aceea îţi spun ţie Al şaselea Leu.

— Ajunge cu legendele, spuse Masud zâmbind. Ce trebuie să-mi spui?

Ellis exersase această conversaţie şi în scenariul lui nu începea atât de brusc. Cu siguranţă, subtilitatea orientală nu era stilul lui Masud. Ellis spuse:

— Mai întâi trebuie să te întreb cum evaluezi tu războiul.

Masud încuviinţă din cap, se gândi câteva secunde şi spuse:

— Ruşii au douăsprezece mii de trupe în oraşul Rokha, poarta de intrare în Vale. Tacticile lor sunt aceleaşi ca întotdeauna: mai întâi terenuri minate, apoi trupe afghane, apoi trupe ruseşti care să-i împiedice pe afghani să fugă. Aşteaptă încă o mie două sute de oameni ca întăriri. Plănuiesc să lanseze un atac major în susul Văii, peste două săptămâni. Obiectivul lor este distrugerea forţelor noastre armate.

Ellis se întrebă de unde avea Masud informaţii atât de exacte, dar nu fu atât de lipsit de tact încât să-l întrebe. În schimb, spuse:

— Şi le va reuşi atacul?

— Nu, spuse Masud cu o încredere ascunsă. Când vor ataca, vom dispărea pe dealuri, astfel încât să nu fie nimeni aici cu cine să lupte. Când se vor opri, îi hăituim de sus şi le tăiem liniile de comunicaţie. Treptat, îi epuizăm. Se vor trezi irosindu-şi resursele pentru păstrarea unui teritoriu lipsit de orice strategie militară. În cele din urmă se vor retrage. Întotdeauna se întâmplă aşa.

Era ca o poveste despre războiul luptătorilor de gherilă, gândi Ellis. Nu exista nicio îndoială că Masud îi putea învăţa multe pe ceilalţi lideri tribali.

— Cât timp crezi că vor mai continua ruşii să

întreprindă astfel de atacuri zadarnice?

Masud ridică din umeri.

— Numai Dumnezeu ştie.

— Vei reuşi să îi alungi din ţara ta?

— Vietnamezii i-au alungat pe americani, spuse Masud zâmbind.

— Ştiu – am fost acolo, spuse Ellis. Ştii *cum* au făcut-o?

— Un factor important, după părerea mea, este că vietnamezii primeau de la ruşi cele mai moderne arme, în special proiectile de suprafaţă portabile. Este singurul mod în care gherilele pot lupta împotriva avioanelor şi a elicopterelor.

— Sunt de acord, spuse Ellis. Şi mai important, guvernul Statelor Unite este de acord. Am vrea să vă ajutăm să intraţi în posesia unor arme mai bune. Dar pentru asta trebuie să vedem că obţineţi progrese împotriva duşmanului vostru cu acele arme. Americanilor le place să vadă pe ce îşi dau banii. Cât de curând crezi că rezistenţa afghană va fi în stare să lanseze atacuri unificate, în întreaga ţară, împotriva ruşilor, cum au făcut-o vietnamezii spre sfârşitul războiului?

Masud îşi scutură capul neîncrezător.

— Unificarea Rezistenţei este într-un stadiu incipient.

— Care sunt principalele obstacole? Ellis îşi ţinu respiraţia, rugându-se ca Masud să-i dea răspunsul pe care-l aştepta.

— Neîncrederea între diferite grupuri luptătoare este cel mai mare obstacol.

Ellis scoase un suspin clandestin de uşurare.

Masud continuă:

— Suntem triburi diferite, naţiuni diferite şi avem comandanţi diferiţi. Alte grupuri de luptători de gherilă îmi atacă convoaiele şi îmi fură proviziile.

— Neîncredere, repetă Ellis. Ce altceva?

— Comunicaţiile. Ne trebuie o reţea adevărată de mesageri. În cele din urmă va trebui să intrăm în contact prin radio, dar asta cândva în viitorul îndepărtat.

— Neîncredere şi comunicaţii inadecvate. Exact asta spera Ellis să audă. Să vorbim despre altceva. Se simţi îngrozitor de obosit: pierduse destul de mult sânge. Se luptă cu o dorinţă mistuitoare de a-şi închide ochii. Aici în Vale, voi aţi îmbunătăţit luptele de gherilă mai bine decât oriunde altundeva în Afghanistan. Alţi lideri încă îşi mai irosesc resursele apărând teritoriul jos şi atacând poziţii puternice. Am vrea să antrenăm oameni din alte părţi ale ţării în tactici de gherilă moderne. Ai fi de acord?

— Da – şi cred că ştiu ce vrei să spui, zise Masud. după un an sau doi, în fiecare zonă a Rezistenţei să existe un grup restrâns de oameni care să fie antrenaţi în Valea celor Cinci Lei. Aceştia vor putea forma o reţea de comunicaţii. Se vor înţelege unii pe alţii, vor avea încredere în mine... vocea lui se stinse, dar Ellis văzu după faţa lui că el încă mai chibzuia asupra implicaţiilor.

— În regulă, spuse Ellis. Nu mai avea niciun strop de energie, dar aproape terminase. Uite care ar fi înţelegerea. Dacă poţi obţine şi acordul altor comandanţi şi pui în aplicare programul de antrenament, SUA vă va furniza lansatoare de rachete RPG-7, proiectile lansate de la sol şi echipament radio. Dar există doi comandanţi anume care tre*buie* să fie de acord cu asta. Aceştia sunt Jahal Kamil, din valea Pich, şi Amal Aziz, comandantul din Faizabad.

Masud zâmbi cu amărăciune:

— I-ai ales pe cei mai duri.

— Ştiu, spuse Ellis. Poţi s-o faci?

— Mă mai gândesc, spuse Masud.

— În regulă. Extenuat, Ellis se întinse pe spate pe pământul rece şi închise ochii. În următoarea clipă adormi.

CAPITOLUL 10

Jean-Pierre mergea fără ţintă printre lanurile luminate de lună, cufundat într-o depresie adâncă. Cu o săptămână înainte fusese un om împlinit, fericit, stăpân pe situaţie, făcându-se util în timp ce-şi aştepta cu nerăbdare marea şansă. Acum, totul se sfârşise, şi se simţi inutil, un ratat, un om care ar fi putut reuşi.

Nu mai exista cale de ieşire. Reflectă iar şi iar asupra posibilităţilor, dar de fiecare dată ajungea la aceeaşi concluzie: trebuia să plece din Afghanistan.

Utilitatea lui ca spion luase sfârşit. Nu mai avea cum să-l contacteze pe Anatoly; şi, chiar şi dacă Jane nu ar fi distrus radioul, el tot nu putea pleca din sat să se întâlnească cu Anatoly, deoarece Jane ar fi ştiut imediat ce făcea şi i-ar fi spus lui Ellis. Poate că ar fi reuşit cumva să o reducă pe Jane la tăcere (*Nu te gândi la asta*, *nici să nu te gândeşti la asta*), dar dacă ar fi păţit ceva, Ellis ar fi vrut să ştie ce s-a întâmplat. Totul se reducea la Ellis. Aş vrea să-l omor, gândi el, dacă aş avea curajul. Dar cum? Nu am nicio armă. Ce să fac, să-i tai beregata cu un bisturiu? E mult mai puternic decât mine – nu l-aş putea învinge niciodată.

Se gândi la felul în care greşise. El şi Anatoly deveniseră neglijenţi. Ar fi trebuit să se întâlnească într-un loc din care să fi avut vizibilitate bună asupra împrejurimilor, astfel încât să fi putut fi avertizaţi din timp de apropierea cuiva. Dar cine s-ar fi gândit că Jane l-ar putea urmări? Fusese victima celui mai oribil ghinion: că băiatul rănit era alergic la penicilină; că Jane îl auzise pe Anatoly vorbind; că ea putea recunoaşte un accent rus; şi că Ellis a ieşit din ascunzătoare să o încurajeze. A fost ghinion. Dar cărţile de istorie nu-i amintesc pe oamenii care *aproape* au înfăptuit un lucru măreţ. Am făcut tot ce-

am putut, tată, gândi el; şi aproape că putu auzi răspunsul tatălui său: Nu mă interesează dacă ai făcut tot ce ai putut, vreau să ştiu dacă ai reuşit sau ai dat greş.

Se apropia de sat. Hotărî să meargă la culcare. Dormea prost, dar nu avea altceva de făcut decât să meargă să se culce. Se îndreptă spre casă.

Într-un fel, faptul că încă o mai avea pe Jane nu era o consolare prea mare. Faptul că ea îi descoperise secretul păru să îi facă şi mai puţin intimi, nu mai mult. Se crease o nouă distanţă între ei, deşi îşi planificau întoarcerea acasă şi chiar vorbeau de noua lor viaţă o dată întorşi în Europa.

Cel puţin încă se mai ţineau în braţe noaptea, în timp ce dormeau. Era şi asta ceva.

Intră în casa băcanului. Se aştepta ca Jane să fie deja în pat, dar spre surprinderea lui, ea încă era trează. Jane îi vorbi cum intră în casă.

— A venit după tine un curier din partea lui Masud. Trebuie să mergi la Astana. Ellis este rănit.

Ellis rănit. Inima lui Jean-Pierre începu să bată puternic.

— Cum?

— Nimic grav. Am înţeles că s-a ales cu un glonţ în fund.

— Voi merge dis-de-dimineaţă.

Jane dădu afirmativ din cap.

— Va merge cu tine şi curierul. Te vei putea întoarce până la lăsarea nopţii.

— Înţeleg. Jane se asigura că nu avea nicio şansă să se întâlnească cu Anatoly. Precauţia ei era inutilă: Jean-Pierre nu avea cum să aranjeze o astfel de întâlnire. În plus, Jane se păzea de un pericol minor, în timp ce ignora unul major. Ellis era *rănit*. Asta îl făcea *vulnerabil*. Ceea ce schimba totul.

Acum, Jean-Pierre îl putea ucide.

Jean-Pierre nu dormi toată noaptea, gândindu-se la asta. Şi-l imagină pe Ellis întins pe o saltea sub un smochin, scrâşnind din dinţi de durerea provocată de osul zdrobit sau poate palid şi slăbit din cauză că a pierdut mult sânge. Se imagină preparând o injecţie. „Acesta este un antibiotic care previne infectarea rănii”, va spune el, apoi îl va injecta cu o supradoză de digitalis, care îi va provoca un atac de cord.

Un atac de cord natural nu prea avea şanse să survină, dar nici într-un caz nu era imposibil la un bărbat de 34 de ani, în special dacă fusese expus la un efort susţinut după o perioadă lungă de muncă relativ sedentară. Oricum, nu ar exista nicio anchetă, niciun post-mortem şi nicio bănuială: în Vest nu se vor îndoi că Ellis fusese rănit în acţiune şi murise din cauza rănilor. Aici în Vale, toată lumea va accepta diagnosticul lui Jean-Pierre. I se acorda o încredere la fel de mare ca şi celor mai apropiaţi locotenenţi ai lui Masud – lucru destul de firesc, deoarece li se părea că el se sacrificase pentru cauză la fel de mult ca oricare dintre ei.

Nu, singura persoană suspicioasă va fi Jane. Şi ce ar putea face ea?

Nu era sigur. Jane fusese un oponent extraordinar când îl avusese în spate pe Ellis; dar Jane singură nu era. Jean-Pierre s-ar putea să reuşească să o convingă să mai stea în Vale încă un an: i-ar putea promite să nu trădeze convoaiele, apoi să găsească o modalitate de a relua legătura cu Anatoly şi să aştepte ocazia de a-l ţintui pe Masud în faţa ruşilor.

Îi dădu lui Chantal sticluţa la ora 2 noaptea, apoi se întoarse în pat. Nici măcar nu încerca să doarmă. Era prea agitat, prea nerăbdător şi prea speriat, în timp ce stătea întins aşteptând ca soarele să răsară, se gândi la toate lucrurile care ar putea merge prost: Ellis ar putea refuza

tratamentul, el, Jean-Pierre, ar putea greşi doza, Ellis s-ar putea să fi suferit o mică zgârietură şi să poată umbla normal, Ellis şi Masud s-ar putea chiar să fi plecat deja din Astana.

Somnul lui Jane fu tulburat de vise. Se zvârcoli şi se întoarse lângă el, ocazional murmurând silabe de neînţeles. Doar Chantal dormea bine.

Chiar înainte de răsărit, Jean-Pierre se ridică din pat, aprinse focul şi merse la râu să se spele. Când se întoarse, curierul era în curtea lui, bând ceai făcut de Fara şi mâncând pâinea rămasă de ieri. Jean-Pierre bău puţin ceai, dar nu putu mânca nimic.

Jane o hrănea pe Chantal pe acoperiş. Jean-Pierre urcă şi le sărută pe amândouă de rămas bun. De fiecare dată când o atingea pe Jane îşi amintea cum o lovise cu pumnul şi întreaga lui fiinţă se cutremura de ruşine. Ea părea să-l fi iertat, dar el nu se putea ierta pe sine.

Îşi conduse iapa bătrână prin sat şi în jos, spre malul râului, apoi, cu curierul alături, se îndreptă în aval. De aici până la Astana era un drum sau ceea ce era luat drept drum în Cinci Lei: o dungă de pământ pietros, lat de vreo trei metri şi mai mult sau mai puţin nivelat, potrivit pentru căruţele de lemn sau jeepurile armatei, deşi ar fi distrus o maşină obişnuită în câteva minute. Valea era alcătuită dintr-o serie de defileuri stâncoase înguste care se lăţeau pe alocuri pentru a forma câmpii cultivate lungi de o milă sau două şi late de mai puţin de o milă, de unde sătenii îşi procurau cu greu de-ale gurii din solul neprielnic, prin muncă asiduă şi irigaţii ingenioase. Drumul era suficient de bun pentru ca Jean-Pierre să călărească în josul povârnişului. (Calul nu era destul de bun pentru a putea fi călărit şi în susul dealului.)

Valea trebuie să fi fost cândva un loc idilic, gândi el în timp ce călărea spre sud sub razele strălucitoare ale

soarelui de dimineaţă. Udată de Râul celor Cinci Lei, protejată de versanţii înalţi ai văii, organizată în funcţie de vechile tradiţii şi netulburată decât de câţiva transportatori de unt din Nurisan şi puţinii vânzători de panglici din Kabul, trebuie să fi fost o întoarcere în evul mediu. Acum, secolul XX puse stăpânire pe ea din răzbunare. Aproape fiecare sat suferise câteva bombardamente: o moară ruinată, o pajişte punctată de cratere, un vechi apeduct din lemn făcut ţăndări, un pod din moloz şi mortar redus la câteva pietre pe care se călca pentru a trece râul repede. Efectul tuturor acestor stricăciuni asupra economiei Văii era evident în ochii scrutători ai lui Jean-Pierre. Casa aceasta fusese o măcelărie, dar lespedea de lemn din faţă nu avea deloc carne pe ea. Locul acesta năpădit de buruieni fusese cândva o grădină de legume, dar proprietarul ei fugise în Pakistan. Mai era şi o livadă cu fructele putrezind pe pământ, în loc să se uşte pe un acoperiş până ce erau gata să fie depozitate pentru iarna lungă şi friguroasă: femeia şi copiii care avea grijă de livadă muriseră, iar soţul era luptător de gherilă cu normă întreagă. Acea movilă de lut şi piatră fusese o moschee, iar sătenii hotărâseră să nu o reconstruiască, deoarece probabil va fi bombardată din nou. Toată această risipă şi distrugere aveau loc pentru că oameni ca Masud încercau să se opună cursului istoriei şi îi păcăleau pe ţăranii ignoranţi să-i susţină. O dată Masud eliminat, toate acestea vor înceta.

Şi, fără Ellis în calea lui, Jean-Pierre s-ar putea ocupa de Masud.

Se întrebă când se apropiară de Astana în jurul amiezii, dacă îi va fi greu să înfigă acul. Ideea de a ucide un pacient era atât de grotescă că nici nu ştia cum ar reacţiona. Văzuse pacienţi murind, desigur; dar chiar şi atunci era mistuit de regret că nu-i putea salva. Când îl va

avea pe Ellis în faţă, neajutorat, şi acul în mână, oare va fi torturat de îndoială ca Macbeth, sau va şovăi ca Raskolnikov din *Crimă şi pedeapsă*?

Trecură prin Sangana, cu cimitirul şi plaja sa nisipoasă, apoi urmară drumul din jurul unei cotituri a râului. În faţa lor se afla o porţiune de teren agricol şi câteva case sus pe coasta dealului. Un minut sau două mai târziu, un băiat de vreo 12 ani se apropie de ei dinspre câmpie şi îi conduse nu spre satul de pe deal, ci spre o casă mare de la marginea terenului agricol.

Nici acum, Jean-Pierre nu simţea nici urmă de îndoială, nici urmă de ezitare; doar un fel de temere emoţionantă, ca şi înaintea unui examen important.

Îşi luă geanta medicală de pe cal, îi dădu frâiele băiatului şi intră în curtea casei.

Vreo douăzeci şi ceva de luptători de gherilă erau împrăştiaţi prin apropiere, ghemuiţi şi privind în gol, aşteptând cu o răbdare aborigenă. Masud nu era acolo, observă Jean-Pierre după ce aruncă o privire în jur, dar două dintre ajutoarele lui cele mai apropiate erau acolo. Ellis se afla într-un colţ umbros, întins pe o pătură.

Jean-Pierre îngenunche lângă el. Era clar că glonţul îi provoca lui Ellis o oarecare durere. Era întins pe burtă. Faţa îi era crispată, dinţii strânşi. Pielea îi era palidă şi avea broboane de transpiraţie pe frunte. Respiraţia lui părea greoaie.

— Doare, hî? spuse Jean-Pierre în engleză.

— Al naibii – de bine spus, zise Ellis printre dinţi.

Jean-Pierre trase cearşaful de pe el. Luptătorii de gherilă îi tăiaseră hainele şi îi puseseră pe rană un bandaj din cârpe. Jean-Pierre îl îndepărtă. Putu observa imediat că rana nu era gravă. Ellis sângerase mult şi era clar că glonţul încă înfipt în muşchi îi provoca o durere îngrozitoare, dar era destul de departe de orice os sau vas

de sânge – se va vindeca repede.

Nu, nu se va vindeca, îşi reaminti Jean-Pierre. Nu se va vindeca deloc.

— Mai întâi am să-ţi dau ceva care să-ţi uşureze durerea, spuse el.

— Ţi-aş fi recunoscător, spuse Ellis cu fervoare.

Jean-Pierre trase pătura. Ellis avea o cicatrice imensă, în formă de cruce, pe spate. Jean-Pierre se întrebă de unde o avea.

Nu voi şti niciodată, gândi el.

Îşi deschise geanta medicală. Acum am să-l omor pe Ellis, gândi el. Nu am omorât niciodată pe nimeni, nici măcar din greşeală. Cum e să fii criminal? Oamenii o fac în fiecare zi, în întreaga lume: bărbaţii îşi ucid soţiile, femeile îşi ucid copiii, asasinii ucid politicieni, hoţii ucid locatari, călăii ucid criminali. Luă o seringă mare şi începu să o umple cu digitoxină: medicamentul era în fiole mici şi trebuia să golească patru pentru a obţine o doză letală.

Cum va fi să-l vadă pe Ellis murind? Primul efect al medicamentului va consta în accelerarea ritmului cardiac al lui Ellis. El ar simţi asta, şi l-ar face să se îngrijoreze şi să se simtă rău. Apoi, după ce otrava îi va fi afectat mecanismul de sincronizare a bătăilor inimii, va avea bătăi în plus, câte una mică după fiecare bătaie normală. Pe atunci se va simţi foarte rău. În cele din urmă, bătăile inimii vor deveni total neregulate, camera superioară şi cea inferioară vor bate independent şi Ellis va muri în agonie şi teroare. Ce voi face, gândi Jean-Pierre, când va începe să urle de durere, cerându-mi mie, doctorului, să-l ajut? îl voi lăsa să afle că vreau să moară? Va ghici că l-am otrăvit? îi voi spune cuvinte liniştitoare, cât pot eu de bine, încercând să-i uşurez trecerea în nefiinţă? *Relaxează-te*, *efect normal al analgezicului*, *totul va fi bine*.

Injecţia era gata.

O pot face, realiză Jean-Pierre. Îl pot ucide. Doar că nu ştiu ce mi se va întâmpla după aceea.

Dezgoli partea de sus a braţului lui Ellis, din pură obişnuinţă, şi tamponă o porţiune cu spirt.

În acel moment sosi Masud.

Jean-Pierre nu-l auzi apropiindu-se, aşa că îi păru că apăruse de nicăieri, făcându-l pe Jean-Pierre să tresară. Masud îi puse o mână pe braţ.

— V-am speriat, *Monsieur le docteur*, spuse el. Îngenunche lângă capul lui Ellis. M-am gândit la propunerea guvernului american, îi spuse lui Ellis în franceză.

Jean-Pierre îngenunche acolo, înlemnit, cu seringa în mâna dreaptă. Ce propunere? Ce naiba însemna asta? Masud discuta deschis, de parcă Jean-Pierre era unul dintre camarazii lui – ceea ce şi era, într-un fel – dar Ellis... Ellis ar putea să-i sugereze să discute despre asta între patru ochi.

Ellis se ridică în cot, sforţându-se. Jean-Pierre îşi ţinu respiraţia. Dar tot ce spuse Ellis fu:

— Continuă.

E prea extenuat, gândi Jean-Pierre şi îl doare prea tare să se mai gândească să-şi ia măsuri de precauţie elaborate; şi, în plus, nici el, asemeni lui Masud, nu are niciun motiv să mă suspecteze.

— E bună, spunea Masud. Dar mă întreb cum îmi voi ideplini eu atribuţiile în acest târg?

Desigur! gândi Jean-Pierre. Americanii nu trimit aici un agent secret CIA doar pentru a-i învăţa pe luptătorii de gherilă cum să arunce în aer poduri şi tuneluri. Ellis se află aici pentru a încheia o înţelegere!

Masud continuă:

— Acest proiect de antrenare a cadrelor din alte zone trebuie explicat celorlalţi comandanţi. Asta va fi cam greu.

Vor fi suspicioşi – în special dacă eu sunt cel care le face propunerea. Cred că *tu* trebuie să o faci şi să le spui ce le oferă guvernul tău.

Jean-Pierre se lumină. Un proiect de antrenare a cadrelor din alte zone! Care naiba era ideea?

Ellis vorbi cu o oarecare dificultate.

— O voi face bucuros. Tu va trebui să-i aduni laolaltă.

— Bine. Masud zâmbi. Voi convoca o conferinţă a tuturor liderilor Rezistenţei, care se va ţine aici în Valea celor Cinci Lei, în satul Darg, peste opt zile. Voi trimite curieri azi cu mesajul că un reprezentant al guvernului Statelor Unite se află aici pentru a discuta despre furnizarea de armament.

O conferinţă! Furnizare de armament! Jean-Pierre îşi forma o idee tot mai clară despre propunere. Dar ce ar trebui să facă el în legătură cu asta?

— Vor veni, întrebă Ellis.

— Mulţi o vor face, răspunse Masud. Camarazii noştri din deşerturile vestice nu vor veni – e prea departe şi nu ne cunosc.

— Dar cei doi pe care îi vrem în mod special – Kamil şi Azizi?

Masud ridică din umeri.

— Cum o da Dumnezeu.

Jean-Pierre tremura de emoţie. Acesta va fi cel mai important eveniment din istoria Rezistenţei afghane.

Ellis scotocea în rucsacul său, care era pe pământ, lângă capul lui.

— E posibil să te pot ajuta să-i convingi pe Kamil şi Azizi, spunea el. Scoase din rucsac două pachete mici şi deschise unul. Conţinea o bucată turtită, rectangulară de metal galben. Aur, spuse Ellis. Fiecare dintre acestea valorează cam cinci mii de dolari.

Era o avere: cinci mii de dolari era mai mult decât

venitul mediu al unui afghan în doi ani.

Masud luă bucata de aur în mână.

— Ce e asta? spuse el, indicând o figură crestată în mijlocul rectangularului.

— Sigiliul preşedintelui Statelor Unite, spuse Ellis.

Inteligentă mişcare, gândi Jean-Pierre. Exact lucrul potrivit pentru a-i impresiona pe liderii de trib, făcându-i în acelaşi timp irezistibil de curioşi să-l întâlnească pe Ellis.

— Te va ajuta asta să-i convingi pe Kamil şi Azizi? spuse Ellis.

Masud încuviinţă din cap.

— Cred că vor veni.

Poţi paria cu *viaţa* că vor veni, gândi Jean-Pierre.

Şi dintr-odată ştiu ce trebuie să facă. Masud, Kamil şi Azizi, cei trei mari lideri ai Rezistenţei, vor fi împreună în satul Darg, peste opt zile.

Trebuia să-i spună lui Anatoly.

Pe urmă, Anatoly îi putea ucide pe toţi trei.

Asta e, gândi Jean-Pierre; ăsta e momentul pe care l-am aşteptat mereu de când am venit în Vale.

Îl am pe Masud acolo unde îl vreau – plus încă doi lideri ai rebelilor.

Dar cum aş putea să-i spun lui Anatoly?

Trebuie să existe o modalitate.

— O întâlnire de vârf, spunea Masud. Zâmbi mai degrabă mândru. Va fi un început bun pentru unitatea Rezistenţei, nu-i aşa?

Ori asta, gândi Jean-Pierre, ori începutul sfârşitului. Îşi lăsă mâna în jos, îndreptând acul spre pământ, şi apăsă sonda, golind seringa. Privi otrava îmbibându-se în pământul uscat. Un nou început sau începutul sfârşitului.

Jean-Pierre îi dădu lui Ellis un anestezic, îi scoase glonţul, îi curăţă rana, puse un nou bandaj pe ea şi îi injectă antibiotice pentru a preveni infecţia. Apoi se ocupă

de doi luptători de gherilă, care se aleseseră şi ei cu câteva răni uşoare în timpul conflictului. Până atunci merse vorba prin sat că doctorul era aici, şi un mic grup de pacienţi se formă în curtea casei. Jean-Pierre trată un copil suferind de bronşită, trei infecţii minore şi o mola care avea viermi. Apoi mâncă. Cam pe la mijlocul după-amiezii îşi împachetă geanta şi urcă pe Maggie pentru a se întoarce acasă.

Îl lăsă pe Ellis acolo. Îi era mult mai bine să rămână acolo încă câteva zile – rana se va vindeca mai repede, dacă va sta nemişcat şi liniştit. Paradoxal, Jean-Pierre era încântat că îmbunătăţise starea de sănătate a lui Ellis, căci dacă ar fi murit, s-ar fi anulat conferinţa.

În timp ce călărea bătrânul cal în susul Văii, îşi storcea creierii să găsească o modalitate de a lua legătura cu Anatoly. Desigur, putea pur şi simplu să facă cale întoarsă şi să meargă în josul Văii până în Rokha, unde să se predea ruşilor. Cu condiţia ca aceştia să nu-l împuşte pe loc, s-ar afla imediat în prezenţa lui Anatoly. Dar atunci, Jane ar şti unde plecase şi ce făcuse şi îi va spune lui Ellis, şi Ellis ar schimba data şi locul conferinţei.

Trebuia să-i trimită cumva o scrisoare lui Anatoly. Dar cine să i-o ducă?

Era o forfotă constantă a oamenilor trecând prin Vale în drumul lor spre Charikar, oraşul ocupat de ruşi, situat la 90 sau 100 de kilometri de câmpie, sau spre Kabul, oraşul-capitală, la 160 de kilometri distanţă. Erau fermieri de la lăptăriile din Nurisan, cu untul şi brânza lor; comis-voiajori care vindeau oale şi tigăi; ciobani aducând la piaţă mici turme de oi; şi familii de nomazi ocupându-se de îndeletnicirile lor nomade misterioase. Oricare dintre aceştia putea fi mituit să ducă o scrisoare la un oficiu poştal sau chiar şi să o înmâneze unui soldat rus. Pentru ajunge în Kabul îţi trebuiau trei zile, în Charikar, două. În

Rokha, unde erau soldaţi ruşi, dar niciun oficiu poştal, se putea ajunge într-o singură zi. Jean-Pierre era destul de sigur că va găsi pe cineva care să-i accepte propunerea. Desigur, exista un oarecare pericol ca scrisoarea să fie deschisă şi citită şi Jean-Pierre să fie găsit, torturat şi ucis. S-ar putea să fie pregătit să-şi asume acest risc. Dar mai era o problemă. După ce mesagerul va primi banii, va mai duce el scrisoarea? Nimic nu-l putea împiedica „să o piardă” pe drum.

Întregul plan era pur şi simplu prea *nesigur*.

Nu rezolvase problema nici când ajunse în Banda, în amurg. Jane era pe acoperişul casei băcanului, inhalând briza de seară, cu Chantal pe genunchi. Jean-Pierre le făcu cu mâna, apoi intră în casă şi-şi puse geanta medicală pe tejgheaua placată din camera-magazin. Când îşi goli geanta, în momentul când văzu pastilele de diamorfină, realiză că exista o persoană căreia îi putea încredinţa scrisoarea pentru Anatoly.

Găsi un pix în geantă. Luă ambalajul de hârtie de pe un pachet de tampoane de vată şi rupse din ea un dreptunghi perfect – în Vale nu exista hârtie de scris. Începu în limba franceză:

În atenţia colonelului Anatoly din KGB – Suna ciudat de melodramatic, dar nu ştia cum altfel să înceapă. Nu ştia numele întreg al lui Anatoly şi acesta nici nu avea o adresă.

Continuă:

Masud a convocat o adunare a liderilor Rebeliunii. Se întâlnesc de azi în opt zile, joi, 27 august, la Darg, următorul sat din sudul satului Banda. Probabil că vor dormi toţi în moschee în acea noapte şi vor rămâne împreună toată ziua de vineri, care este o zi sfântă. Conferinţa a fost convocată pentru a discuta cu un agent CIA cunoscut de mine ca Ellis Thaler, care a ajuns în Vale

cu o săptămână în urmă.

Aceasta este şansa noastră!

Adăugă data şi se semnă cu Simplex.

Nu avea un plic – nu mai văzuse unul de când plecase din Europa. Se întrebă care ar fi cel mai bun mod de a sigila scrisoarea. În timp ce se uită în jur, privirea i se opri pe o cutie cu recipiente din plastic pentru preparatele medicale. Acestea aveau şi etichete autocolante pe care Jean-Pierre nu le folosea niciodată pentru că nu ştia să scrie în persană. Făcu scrisoarea sul şi o băgă într-un cilindru pe care-l puse într-unul din recipiente.

Se întrebă cum să-l marcheze. La un moment dat în traseul ei, scrisoarea va ajunge în mâinile unui soldat rus cu grad inferior. Jean-Pierre îşi imagină un funcţionar agitat cu ochelari, într-un birou rece, sau poate un bou de bărbat care făcea pe santinela în faţa unui gard din sârmă ghimpată. Fără îndoială că arta luării de mită funcţiona la fel de bine în armata rusă ca şi în cea franceză pe vremea când Jean-Pierre îşi satisfăcuse serviciul militar. Se gândi cum ar putea face cutia să pară destul de importantă pentru a fi înmânată unui ofiţer superior. Nu avea niciun rost să scrie *Important* sau orice altceva în franceză sau engleză, sau nici măcar în Dari, pentru că soldatul nu va fi în stare să citească literele europene sau persane. Jean-Pierre nu ştia să scrie deloc în rusă. Era o ironie că femeia de pe acoperiş, a cărei voce o auzea acum fredonând un cântec de leagăn, vorbea fluent limba rusă şi i-ar fi putut spune cum se scrie orice, numai dacă ar fi fost de acord. În cele din urmă scrise *Anatoly – KGB* cu litere europene şi lipi eticheta de recipient, apoi băgă recipientul într-o cutie goală de medicamente pe care scria *Otravă*\ în cincisprezece limbi şi trei simboluri internaţionale. Legă cutia cu sfoară.

Cu mişcări rapide, băgă totul înapoi în geanta lui

medicală şi înlocui medicamentele pe care le folosise în Astana. Luă o mână de tablete de diamorfină şi le băgă în buzunarul de la cămaşă. În cele din urmă înfăşură cutia cu *Otravă* într-un prosop jerpelit.

Ieşi din casă.

— Mă duc la râu să mă spăl, îi strigă el lui Jane.

— Bine.

Merse repede prin sat, plecându-şi capul cu respect în faţa câtorva oameni şi îşi continuă drumul printre lanuri. Era plin de optimism. Tot felul de riscuri i-au însoţit planurile, dar mai putea spera o dată la un triumf măreţ. Merse pe marginea unei pajişti cu trifoi care aparţinea molei şi coborî mai multe terase. La aproximativ 2 km de sat, pe un promontoriu montan stâncos, se afla o colibă solitară care fusese bombardată. Pe când Jean-Pierre dădu cu ochii de ea, se întuneca deja. Merse încet spre ea, călcând prudent pe pământul denivelat, regretând că nu luase cu el un felinar.

Se opri lângă grămada de moloz care fusese odinioară partea din faţă a casei. Se gândi să intre, dar mirosul, precum şi întunericul, îl convinse să nu o facă. Strigă:

— Hei!

O siluetă ascuţită se ridică de pe pământul de la picioarele lui şi îl sperie. Sări în spate, înjurând.

Malang-ul se ridică.

Jean-Pierre se uită la faţa scheletică şi la barba jerpelită a nebunului. Revenindu-şi în fire, spuse în Dari:

— Domnul cu tine, om sfânt.

— Şi cu tine, doctore.

Jean-Pierre îl prinse într-o fază de coerenţă. Asta era bine.

— Cum stai cu stomacul?

Bărbatul mimă o durere de stomac: ca de obicei, voia

medicamente. Jean-Pierre îi dădu o tabletă de diamorfină, arătându-i-le şi pe celelalte şi apoi punându-le înapoi în buzunar. *Malang*-ul îşi mâncă heroina şi spuse:

— Mai vreau.

— Poţi avea multe, îi spuse Jean-Pierre. Mult mai multe.

Bărbatul întinse mâna.

— Dar trebuie să faci ceva pentru mine, spuse Jean-Pierre.

Malang-ul încuviinţă din cap nerăbdător.

— Trebuie să mergi la Charikar şi să-i dai asta unui soldat rus. Jean-Pierre alesese Charikar, în ciuda călătoriei mai lungi cu o zi pe care o implica, deoarece se temea că Rokha, fiind un oraş al rebelilor ocupat temporar de ruşi, s-ar putea să se afle într-o stare de confuzie totală, şi pachetul s-ar putea pierde; în vreme ce Charikar se afla în permanenţă pe teritoriu rus. Şi se hotărâse ca destinaţia să fie un soldat în locul unui oficiu poştal, deoarece *malang*-ul s-ar putea să nu se descurce să cumpere un timbru şi să expedieze ceva.

Se uită atent la faţa nespălată a bărbatului. Se întrebase dacă individul va înţelege chiar şi aceste instrucţiuni simple, dar privirea speriată de pe faţa lui la aducerea în discuţie a unui soldat rus îi sugeră că înţelesese perfect.

Acum, exista vreo modalitate prin care să se asigure că *malang*-ul îi va respecta într-adevăr ordinele? Şi el ar putea arunca pachetul şi să se întoarcă jurând că îşi îndeplinise sarcina, căci dacă era suficient de inteligent pentru a înţelege ce avea de făcut, ar putea fi capabil şi să mintă în legătură cu asta.

Lui Jean-Pierre îi veni o idee.

— Şi cumpără-mi un pachet de ţigări ruseşti, spuse el.

Malang-ul îşi întinse în faţă mâinile goale.

— Nu am bani.

Jean-Pierre ştia că nu avea bani. Îi dădu 100 de afghanis. Asta l-ar asigura că a fost în Charikar. Exista vreun mod în care să-l constrângă să-i ducă pachetul?

Jean-Pierre spuse:

— Dacă faci asta, îţi voi da câte pastile vrei. Dar să nu trişezi – pentru că dacă o vei face, voi afla şi durerea ta de stomac va fi tot mai chinuitoare, şi te vei umfla, şi măruntaiele îţi vor exploda ca o grenadă, şi vei muri în agonie. Ai înţeles?

— Da.

Jean-Pierre se uită fix la el în lumina difuză. Albul ochilor lui nebuni lucea în întuneric. Părea îngrozit. Jean-Pierre îi dădu restul de tablete de diamorfină.

— Ia câte una în fiecare dimineaţă, până când te întorci în Banda.

El încuviinţă din cap hotărât.

— Acum du-te şi nu încerca să mă tragi pe sfoară.

Bărbatul se răsuci pe călcâie şi începu să fugă pe cărarea accidentată, cu umbletul lui ciudat, de animal. În timp ce-l privea dispărând în întunericul ce-l înghiţea, Jean-Pierre gândi: Viitorul acestei ţări este în mâinile tale mizerabile, nebun amărât ce eşti.

Trecu o săptămână şi *malang*-ul nu se întorsese încă.

Miercuri, cu o zi înainte de conferinţă, Jean-Pierre era înnebunit. În fiecare oră îşi spunea că nebunul ar putea sosi în următoarea oră. La sfârşitul fiecărei zile îşi spunea că va veni mâine.

Activitatea aeriană din Vale se înteţise, de parcă pentru a-i spori grijile lui Jean-Pierre. Toată săptămâna, avioanele cu reacţie au huruit deasupra capului, bombardând satul. Banda avusese noroc: o singură bombă ateriză şi abia dacă făcu o gaură considerabilă pe pajiştea

de trifoi a lui Abdullah; dar zgomotul şi primejdia constantă le întinse tuturor nervii la maximum. Tensiunea făcuse să se adune în clinica lui Jean-Pierre un număr mare, de altfel previzibil, de pacienţi cu simptome ale stresului: pierderi de sarcini, accidente casnice, vomă inexplicabilă şi dureri de cap. Copiii erau cei care aveau dureri de cap. În Europa, Jean-Pierre le-ar fi recomandat psihiatria. Aici, îi trimitea la mola. Nici psihiatria, nici islamismul nu le putea face prea mult bine, deoarece ceea ce era în neregulă cu aceşti copii era războiul.

Îi consultă pe pacienţii de dimineaţă mecanic, punându-le întrebările lui de rutină în Dari, comunicându-i lui Jane diagnosticul în franceză, pansând răni, dând injecţii şi împărţind recipiente din plastic cu pastile şi sticluţe cu preparate colorate. Trebuie să-i fi luat *malang-ului* două zile pentru a merge pe jos până în Charikar. Să-i mai fi luat o zi pentru a se obişnui cu ideea de a se apropia de un soldat rus şi o noapte pentru a-şi reveni. Pornind în dimineaţa următoare, mai avea de făcut o călătorie de două zile. Ar fi trebuit să se întoarcă alaltăieri. Ce se întâmplase? Pierduse pachetul şi acum se ascundea speriat şi tremurând? Luase toate pastilele deodată şi i se făcuse rău? căzuse în blestematul de râu şi se înecase? îl folosiseră ruşii pentru a exersa pe el tragerea la ţintă?

Jean-Pierre se uită la ceasul lui de mână. Era 10: 30. *Malang*-ul ar putea sosi în orice clipă acum, cu un pachet de ţigări ruseşti drept mărturie că fusese în Charikar. Jean-Pierre se întrebă brusc ce îi va spune lui Jane în legătură cu ţigările, pentru că el nu fuma. Decise că nu era nevoie de nicio explicaţie pentru faptele unui nebun.

Bandaja mâna unui băieţel din valea alăturată, care se arsese la o sobă, când se auzi de afară ropotul de paşi şi saluturi care anunţau că venise cineva. Jean-Pierre îşi înăbuşi nerăbdarea şi continuă să-i bandajeze mâna

băiatului. Când o auzi pe Jane vorbind, se uită în jur şi, spre marea lui dezamăgire, văzu că nu era *malang-ul*, ci doi străini.

Cel din faţă spuse:

— Domnul fie cu tine, doctore.

— Şi cu tine, spuse Jean-Pierre. Pentru a evita un schimb lung de politeţuri, spuse: Care e problema?

— A avut loc un bombardament îngrozitor la Skabun. Sunt mulţi morţi şi răniţi.

Jean-Pierre se uită la Jane. Încă tot nu putea pleca din Banda fără acordul ei, pentru că îi era frică că el ar putea lua cumva legătura cu ruşii. Dar nu putea să nu răspundă unor astfel de cereri.

— Merg eu? îi spuse el în franceză. Sau mergi tu? Nu voia deloc să meargă, pentru că asta însemna cel mai probabil să rămână acolo peste noapte şi era disperat să fie aici când avea să sosească *malang-ul*.

Jane ezită. Jean-Pierre ştiu că ea se gândea că dacă va merge ea va trebui să o ia şi pe Chantal. În plus, ea ştia că nu se descurca cu rănile mai grave.

— Tu decizi, spuse Jean-Pierre.

— Mergi tu, spuse ea.

— Bine. Skabun era la distanţă de două ore. Dacă va lucra repede şi dacă nu vor fi prea mulţi răniţi, va putea pleca de acolo în amurg. El spuse: Voi încerca să mă întorc diseară.

Ea veni la el şi îl sărută pe obraz.

— Mulţumesc, spuse ea.

Îşi verifică geanta în grabă: morfină pentru durere, penicilină pentru prevenirea infecţiilor, ace şi aţă chirurgicală, pansamente din plin. Îşi puse o băscuţă în cap şi o pătură peste umeri.

— Nu o voi lua pe Maggie, îi spuse el lui Jane. Skabun nu e departe şi drumul e foarte prost. O sărută din nou,

apoi se întoarse spre cei doi mesageri. Să mergem, spuse el.

Coborâră spre sat, apoi trecură râul şi urcară treptele abrupte de pe celălalt mal. Jean-Pierre se gândea la cum o sărutase pe Jane. Dacă planul lui va reuşi şi ruşii îl vor ucide pe Masud, cum va reacţiona ea? Va şti că el fusese în spatele acestor întâmplări. Dar nu îl va trăda, era sigur de asta. Dar îl va mai iubi? O dorea. De când erau împreună, suferiseră tot mai puţin de depresiile profunde care îl asaltau regulat. Numai prin faptul că îl iubea îl făcea să simtă că era bine. Îşi dorea asta. Dar îşi mai dorea şi să reuşească în această misiune. Gândi: Presupun că trebuie să-mi doresc mai mult succesul decât fericirea şi de aceea sunt pregătit să o pierd de dragul uciderii lui Masud.

Cei trei merseră spre sud-vest de-a lungul cărării de pe stâncă, cu râul năvălitor bubuindu-le în urechi. Jean-Pierre întrebă:

— Câţi oameni au murit?

— Mulţi, spuse unul dintre mesageri.

Jean-Pierre era obişnuit cu astfel de situaţii. El spuse cu răbdare:

— Cinci? Zece? Douăzeci? Patruzeci?

— O sută.

Jean-Pierre nu-l crezu: nu erau o sută de locuitori în Skabun.

— Câţi au fost răniţi?

— Două sute.

Era ridicol. Se poate să nu ştie? – se întrebă Jean-Pierre. Sau exagera de teamă că dacă îi va da cifre mici, doctorul va face cale întoarsă? Sau poate pur şi simplu nu ştia să numere decât până la zece.

— Ce fel de răni? îl întrebă Jean-Pierre.

— Găuri, şi tăieturi, şi sângerări.

Acestea semănau mai mult cu răni de luptă.

Bombardamentul provoca contuzii, arsuri şi striviri sub clădirile care se prăbuşeau. Acest bărbat era evident un martor slab. Nu mai avea niciun rost să-l chestioneze.

La câteva mile de Banda se abătură de la cărarea de pe stâncă şi se îndreptară spre nord, pe o cărare necunoscută de Jean-Pierre.

— Ăsta e drumul spre Skabun? – întrebă el.

— Da.

Evident, era o scurtătură pe care el nu o descoperise niciodată. Cu siguranţă se îndreptau în direcţia potrivită.

Peste câteva minute văzură una din micile colibe de piatră în care călătorii puteau să se odihnească sau să-şi petreacă noaptea. Spre surprinderea lui Jean-Pierre, mesagerii se îndreptară spre intrarea ei fără uşă.

— Nu avem timp să ne odihnim, le spuse el iritat. Ne aşteaptă oameni suferinzi.

Apoi, Anatoly ieşi din colibă.

Jean-Pierre amuţi. Nu ştia dacă să se bucure că acum îi putea spune lui Anatoly despre conferinţă, sau să se teamă că afghanii îl vor omorî pe Anatoly.

— Nu-ţi face griji, spuse Anatoly, citindu-i pe faţă îngrijorarea. Sunt soldaţi din armata afghană regulată. Eu i-am trimis după tine.

— Dumnezeule! Ce inteligent. Nu avusese loc niciun bombardament la Skabun – acesta fusese un şiretlic născocit de Anatoly pentru a-l face pe Jean-Pierre să vină aici. Mâine, spuse Jean-Pierre cu înflăcărare, mâine se întâmplă ceva extraordinar de important...

— Ştiu, ştiu, am primit mesajul tău. De aceea mă aflu aici.

— Deci îl vei prinde pe Masud...?

Anatoly zâmbi trist, dezvelindu-şi dinţii îngălbeniţi de tutun.

— Îl vom prinde pe Masud. Calmează-te.

Jean-Pierre îşi dădu seama că se comportă ca un copil nerăbdător înainte de Crăciun. Se sforţă să-şi înăbuşe entuziasmul.

— Când am văzut că *malang*-ul nu se mai întoarce, am crezut...

— A ajuns în Charikar ieri, spuse Anatoly. Dumnezeu ştie ce i s-a întâmplat pe drum. De ce nu ţi-ai folosit radioul?

— S-a stricat, spuse Jean-Pierre. Nu voia să-i spună acum de Jane. Malangul ar face orice pentru mine, pentru că îl aprovizionez cu heroină, de care este dependent.

Anatoly se uită atent la Jean-Pierre preţ de o clipă şi în ochii lui se citea un fel de admiraţie.

— Mă bucur că eşti de partea mea, spuse el.

Jean-Pierre zâmbi.

— Vreau să ştiu mai multe, spuse Anatoly. Îşi petrecu un braţ peste umerii lui Jean-Pierre şi-l conduse în colibă. Se aşezară pe pardoseala de lut şi Anatoly îşi aprinse o ţigară. De unde ştii de această conferinţă? începu el.

Jean-Pierre îi spuse de Ellis, de rana provocată de glonţ, despre Masud vorbind cu Ellis în timp ce Jean-Pierre se pregătea să-i facă injecţie, despre bucăţile de aur, şi proiectul de antrenament, şi armele promise.

— Fantastic, spuse Anatoly. Unde e Masud acum?

— Nu ştiu. Dar probabil că va veni azi în Darg. Cel târziu mâine.

— De unde ştii?

— El a convocat întrunirea – cum ar putea să nu vină?

Anatoly încuviinţă din cap.

— Descrie-l pe bărbatul de la CIA.

— Ei bine, un metru optzeci, cam 80 de kilograme, păr blond şi ochi albaştri, 34 de ani, dar pare puţin mai bătrân, cu studii superioare.

— Am să notez toate astea pe calculator. Anatoly se ridică. Ieşi afară şi Jean-Pierre îl urmă.

Anatoly îşi scoase din buzunar un mic radiotransmiţător. Îi întinse antena telescopică, apăsă pe un buton şi murmură în rusă. Apoi se întoarse spre Jean-Pierre.

— Prietenul meu, ţi-ai îndeplinit cu succes misiunea, spuse el.

E adevărat, gândi Jean-Pierre. Am reuşit.

El spuse:

— Când vei ataca?

— Bineînţeles că mâine.

Mâine. Jean-Pierre simţi un val de bucurie sălbatică. Mâine.

Ceilalţi se uitau în sus. Le urmări privirea şi văzu un elicopter aterizând: probabil că Anatoly îl chemase prin radio-transmiţător. Rusul era acum atent la vânt: jocul aproape se sfârşise, aceasta era ultima mână, iar secretul şi prefăcătoria urmau să fie înlocuite de curaj şi viteză. Elicopterul coborî şi ateriză, greu, pe un mic petec de pământ nivelat, cam la o sută de metri depărtare.

Jean-Pierre merse până la elicopter împreună cu ceilalţi trei bărbaţi. Se întrebă unde să meargă după plecarea lor. Nu avea nimic de făcut în Skabun, dar nu se putea întoarce în Banda acum, fără a se da de gol că nu avusese de tratat nicio victimă a unui bombardament. Se hotărî că ar fi mai bine să rămână în coliba de piatră încă câteva ore, apoi să se întoarcă acasă.

Se întinse să dea mâna cu Anatoly.

— Au revoir.

Dar Anatoly nu-i strânse mâna.

— Urcă.

— Ce?

— Urcă în elicopter.

Jean-Pierre fu năucit.

— De ce?

— Vii cu noi.

— Unde? în Bagram? Pe teritoriul rus?

— Da.

— Dar nu pot...

— Nu te mai codi şi ascultă, spuse Anatoly cu răbdare. În primul rând, tu ţi-ai terminat treaba. Misiunea ta în Afghanistan a luat sfârşit. Ţi-ai atins scopul. Mâine îl vom prinde pe Masud. Poţi pleca acasă. În al doilea rând, acum reprezinţi un risc pentru securitate. Ştii ce plănuim să facem mâine. Aşadar, pentru a putea păstra secretul, nu poţi rămâne în teritoriul rebelilor.

— Dar nu voi spune nimănui!

— Şi dacă te torturează? Şi dacă o torturează pe soţia ta în faţa ochilor tăi? Şi dacă sfâşie din micuţa ta bucată cu bucată, în faţa soţiei tale?

— Dar ce se va întâmpla cu ele dacă vin cu voi?

— Mâine, în timpul atacului, le vom prinde şi ţi le vom aduce aici.

— Nu-mi vine să cred. Jean-Pierre ştiu că Anatoly avea dreptate, dar ideea de a nu se mai întoarce în Banda fu atât de neaşteptată, încât îl derută. Vor fi Jane şi Chantal în siguranţă? Le vor lua ruşii într-adevăr? îi va lăsa Anatoly pe toţi trei să se întoarcă la Paris? Cât de curând puteau pleca?

— Urcă, repetă Anatoly.

Cei doi mesageri afghani stăteau de o parte şi de alta a lui Jean-Pierre şi îşi dădu seama că nu avea de ales: dacă ar fi refuzat să urce, l-ar fi luat pe sus şi l-ar fi împins înăuntru.

Urcă în elicopter.

Anatoly şi afghanii săriră înăuntru după el şi elicopterul decolă. Nimeni nu închise uşa.

Când elicopterul fu sus, Jean-Pierre avu o primă vedere aeriană asupra Văii celor Cinci Lei. Râul alb şerpuind pe pământul de culoarea dunelor îi amintea de cicatricea lăsată de un cuţit vechi pe fruntea maronie a lui Shahazai Gul, fratele moaşei; vedea satul Banda, cu peticele galbene şi verzi de pământ cultivat. Se uită atent la vârful dealului, unde erau peşterile, dar nu văzu niciun semn că ar fi locuite: sătenii îşi aleseseră bine ascunzătorile. Elicopterul urcă mai sus şi se întoarse, şi nu mai putu vedea Banda. Căută alte puncte de reper. Mi-am petrecut acolo un an din viaţă, gândi el, şi acum n-am să-l mai văd niciodată. Identifică satul Darg, cu moscheea lui ruinată. Această Vale era fortăreaţa Rezistenţei, gândi el. De mâine va fi un memorial al unei rebeliuni înfrânte. Şi totul din cauza mea.

Brusc, elicopterul viră spre sud şi survolă muntele, iar Valea dispăru cu desăvârşire.

CAPITOLUL 11

Când Fara află că Jane şi Jean-Pierre vor pleca cu următorul convoi, plânse o zi întreagă. Se ataşase foarte puternic de Jane şi o iubea nespus de mult pe Chantal. Jane era mulţumită, dar stânjenită: uneori i se părea că Fara o prefera pe Jane în locul propriei ei mame. Totuşi, Fara păru să se obişnuiască cu ideea că Jane va pleca şi în ziua următoare reveni la normal, mai devotată ca niciodată, dar nu mai avea inima sfâşiată.

Însăşi Jane avea emoţii legate de călătoria de întoarcere acasă. Din Vale până în trecătoarea Khyber era un traseu de 250 km. Venirea încoace le luase 14 zile. I se făcuseră băşici şi avusese diaree, pe lângă celelalte suferinţe şi dureri inevitabile. Acum va trebui să facă această călătorie de întoarcere cu un copil de 2 luni. Vor fi cai, dar mare parte a drumului va fi periculos să-i călărească, deoarece convoaiele călătoresc pe potecile montane cele mai înguste şi mai abrupte, deseori noaptea.

Îşi făcu un fel de hamac din bumbac, pentru a o căra pe Chantal. Jean-Pierre va trebui să care proviziile de care aveau nevoie în timpul zilei, căci – după cum aflase Jane când venise aici – caii şi oamenii se deplasau cu viteze diferite, caii mergând mai repede decât oamenii la deal şi mai încet la vale, astfel încât oamenii erau departe de bagaje perioade lungi.

A decide *ce* provizii să ia era problema care o preocupă în această după-amiază, cât timp Jean-Pierre era în Skabun. Va fi o trusă medicală de bază – antibiotice, pansamente, morfină – pe care o va pregăti Jean-Pierre. Vor trebui să ia ceva mâncare. Când au venit, au avut multe raţii energizante, ciocolată şi supe la plic şi mâncarea preferată a exploratorului, Kendal Mint Cake. La întoarcere vor avea numai ce puteau găsi în Vale: orez,

fructe uscate, brânză uscată, pâine neagră şi ce mai puteau cumpăra de pe drum. Era un lucru bun, totuşi, faptul că nu trebuiau să-şi facă probleme pentru mâncarea lui Chantal.

Numai că existau alte probleme legate de copil. Mamele de aici nu foloseau scutece, ci lăsau partea din spate a copilului descoperită şi spălau prosopul pe care erau aşezaţi. Jane consideră că era un procedeu mult mai sănătos decât sistemul occidental, dar nu era potrivit pentru o călătorie. Jane făcu trei scutece din prosoape şi improviză o pereche de chiloţi pentru Chantal din ambalajele de polietilenă ale medicamentelor lui Jean-Pierre. Va trebui să spele un scutec în fiecare seară – bineînţeles, cu apă rece – şi să încerce să-l usuce peste noapte. Dacă nu se va usca, va mai avea unul de rezervă; şi dacă ambele erau umede, Chantal se va irita. Niciun copil nu a murit niciodată de aşa ceva, îşi spuse ea. Cu siguranţă, convoiul nu se va opri pentru ca un bebeluş să doarmă sau să fie hrănit şi schimbat, astfel încât Chantal va trebui să mănânce şi să moţăie în mişcare, şi să fie schimbată de câte ori se ivea ocazia.

Într-un fel, Jane era mai puternică decât fusese cu un an în urmă. Pielea picioarelor ei era tare, iar stomacul ei era rezistent la bacteria locală a oamenilor de rând. Picioarele, care o duruseră atât de tare când venise încoace, îi erau acum obişnuite să străbată mile întregi. Dar sarcina părea să o fi făcut dispusă la durerile de spate şi îşi făcea probleme cum va căra în braţe un copil cât e ziua de lungă. Corpul ei părea să se fi refăcut după trauma naşterii. Simţea că ar putea face dragoste, deşi nu-i spusese asta lui Jean-Pierre – nu era sigură de ce.

Făcuse o mulţime de poze când ajunse aici prima dată, cu aparatul ei Polaroid. Va lăsa aparatul aici – era unul ieftin – dar, desigur, voia să ia cea mai mare parte a

pozelor. Se uită prin ele, întrebându-se pe care să le arunce. Avea poze cu majoritatea sătenilor. Aici erau luptătorii de gherilă, Mohammed, şi Alishan, şi Kahmir, şi Matullah, pozând în posturi eroice hilare şi părând fioroşi. Aici erau femeile, voluptuoasa Zahara, zbârcita bătrână Rabia şi Halima cu ochi negri, toate chicotind ca nişte şcolăriţe. Aici erau copiii: cele trei fete ale lui Mohammed; băiatul său, Mousa; ţâncii Zaharei, de doi, trei, patru şi cinci ani; şi cei patru copii ai molei. Nu o putea arunca pe niciuna; va trebui să le ia pe toate cu ea.

Împacheta haine într-o geantă, în timp ce Fara mătura pe jos şi Chantal dormea în camera alăturată. Coborâseră de la peşteri devreme, pentru a-şi termina treaba. Totuşi, nu avea multe de împachetat: pe lângă scutecele lui Chantal, o pereche de pantaloni scurţi curaţi pentru ea şi una pentru Jean-Pierre şi o pereche de şosete de rezervă pentru fiecare. Niciunul din ei nu-şi va schimba hainele exterioare. Chantal nu avea oricum haine – era înfăşurată într-un şal sau nu avea nimic pe ea. Pentru Jane şi Jean-Pierre, o pereche de pantaloni, o cămaşă, o eşarfă şi o pătură *pattu* le vor ajunge pentru întreaga călătorie şi probabil că vor fi arse într-un hotel din Peshawar în semn de sărbătorire a întoarcerii lor la civilizaţie.

Acest gând îi va da putere pe parcursul călătoriei. Îşi amintea vag că hotelul Dean din Peshawar era primitiv, dar era greu să-şi amintească ce anu*me* era în neregulă cu el. Să fi fost că se plânsese că aerul condiţionat făcea prea mult zgomot? Cel puţin are *duşuri*!

— Civilizaţie, spuse ea cu voce tare, şi Fara se uită la ea cu o expresie mirată şi întrebătoare. Jane zâmbi şi spuse în Dari:

— Sunt fericită că mă întorc în marele oraş.

— Îmi plac oraşele mari, spuse Fara. Am fost o dată în Rokha. Continuă să măture. Fratele meu este plecat în

Jalalabad, adăugă ea cu o umbră de invidie.

— Când se va întoarce? întrebă Jane, dar Fara muţi şi se ruşină, şi, după o clipă, Jane îşi dădu seama de ce: din curte se auzea un fluierat şi zgomot de paşi, după care urmă o bătaie în uşă şi vocea lui Ellis Thaler spuse:

„— E cineva acasă?

— Intră, strigă Jane. El intră şchiopătând. Deşi pe plan sentimental ea nu mai era atrasă de el, fusese totuşi îngrijorată de rănirea lui. El rămăsese în Astana pentru a se reface. Trebuie să se fi întors azi. Cum te simţi? îl întrebă ea.

— Ridicol, spuse el cu un zâmbet amar. E un loc ruşinos în care să fii împuşcat.

— Dacă simţi numai ruşine înseamnă că se face bine.

El dădu afirmativ din cap.

— Doctorul e aici?

— A plecat la Skabun, spuse Jane. A avut loc un raid de bombardamente nimicitor şi au trimis după el. Te pot ajuta cu ceva?

— Doar am vrut să-l anunţ că am ieşit din convalescenţă.

— Se întoarce diseară sau mâine dimineaţă. Ea studia înfăţişarea lui Ellis: cu coama lui de păr blond şi barba aurie cârlionţată arăta ca un leu. De ce nu te tunzi?

— Luptătorii de gherilă mi-au cerut să mi-l cresc şi să nu mă bărbieresc.

— Întotdeauna spun asta. Scopul este ca occidentalii să nu fie atât de uşor remarcaţi. În cazul tău are efect invers.

— Voi fi remarcat în această ţară, indiferent că sunt tuns sau nu.

— E adevărat. Jane îşi dădu seama că era prima dată când ea şi Ellis erau împreună, fără Jean-Pierre. Reveniseră foarte uşor la vechiul lor stil de conversaţie. Era greu să-şi

amintească cât fusese de furioasă pe el.

El se uită cu curiozitate la împachetatul ei.

— Pentru ce e asta?

— Pentru călătoria de întoarcere acasă.

— Cum veţi călători?

— Cu un convoi, cum am şi venit.

— Ruşii au ocupat mult teritoriu în ultimele zile, spuse el. Nu ştiai?

Jane simţi un fior de spaimă.

— Ce vrei să spui?

— Ruşii şi-au lansat atacul de vară. Au acaparat porţiuni mari din ţară prin care trec de obicei convoaiele.

— Vrei să spui că ruta spre Pakistan e închisă?

— Ruta *normală* este închisă. Nu poţi ajunge de aici în trecătoarea Khyber. S-ar putea să existe şi alte rute...

Jane îşi văzu visul de a merge acasă năruindu-se.

— Nu mi-a *spus* nimeni! spuse ea furioasă.

— Cred că Jean-Pierre nu ştia. Am stat prin preajma lui Masud mult timp şi sunt la curent cu ce se întâmplă.

— Da, spuse Jane fără să se uite la el. Probabil că Jean-Pierre chiar nu ştia asta. Sau poate că ştia, dar nu îi spusese nimic pentru că oricum nu dorea să se întoarcă în Europa. Oricare ar fi fost cazul, ea nu avea de gând să accepte situaţia. Mai întâi se va asigura că Ellis avea dreptate. Apoi va căuta modalităţi de a rezolva problema.

Se duse la lada lui Jean-Pierre şi scoase hărţile americane ale Afghanistanului. Erau făcute sul într-un cilindru şi legate cu elastic. Nerăbdătoare, smulse elasticul şi trânti hărţile pe podea. Undeva în străfundul conştiinţei, o voce îi spunea: Acela se poate să fi fost singurul elastic pe o rază de 150 de kilometri.

Calmează-te, îşi spuse ea.

Îngenunche pe podea şi începu să caute pe hărţi.

Erau la o scară foarte mare, aşa încât trebui să pună

mai multe una lângă alta pentru a vedea tot teritoriul dintre Vale şi trecătoarea Khyber. Ellis se uită peste umărul ei.

— Sunt nişte hărţi bune! spuse el. De unde le ai?

— Jean-Pierre le-a adus din Paris.

— Sunt mai bune decât ce are Masud.

— Ştiu. Mohammed le foloseşte întotdeauna pe astea pentru a planifica convoaiele. Bun. Arată-mi până unde au avansat ruşii.

Ellis îngenunche pe covor lângă ea şi trasă cu degetul o linie de-a lungul hărţii.

Jane simţi un licăr de speranţă.

— Nu mi se pare că trecătoarea Khyber ar fi închisă, spuse ea. De ce nu putem merge pe aici? trasă o linie imaginară peste hartă, puţin mai la nord de frontul rus.

— Nu ştiu dacă aceea e o rută, spuse Ellis. S-ar putea să fie inaccesibilă – va trebui să-i întrebi pe luptătorii de gherilă. Dar mai e ceva, şi anume că informaţiile lui Masud sunt vechi de cel puţin o zi sau două, iar ruşii continuă să avanseze. O vale sau o trecătoare poate fi deschisă azi şi închisă mâine.

— La naiba! Nu se va da bătută. Se aplecă peste hartă şi se uită de aproape la zona de graniţă. Uite, trecătoarea Khyber nu este singurul drum.

— Valea unui râu se întinde de-a lungul întregii graniţe, cu munţi pe partea afghană. S-ar putea să nu poţi ajunge decât până la celelalte trecători din sud – adică de pe teritoriul ocupat de ruşi.

— Nu mai are rost să speculăm, spuse Jane. Adună hărţile şi le făcu sul.

— Cineva trebuie să *ştie*.

— Cred că da.

Ea se ridică.

— Trebuie să existe mai multe drumuri de ieşire din

ţara asta blestemată, spuse ea. Îşi îndesă hărţile sub braţ şi ieşi, lăsându-l pe Ellis în genunchi, pe covor.

Femeile şi copiii se întorseseră de la peşteri şi satul prinse viaţă. Fumul sobelor era suflat peste pereţii curţilor. În faţa moscheii, cinci copii stăteau în cerc, jucând un joc numit (aparent fără nicio relevanţă) Pepene. Era un joc de spus poveşti, în care povestitorul se oprea înainte de sfârşit şi următorul copil trebuia să continue. Jane îl reperă pe Mousa, fiul lui Mohammed, stând în cerc, purtând la cingătoare cuţitul cu un aspect mai degrabă urât pe care i-l dăruise tatăl său după accidentul cu bomba. Mousa spunea povestea. Jane auzi: „... şi ursul încercă să-i smulgă mâna băiatului, dar băiatul îşi scoase cuţitul...”

Se îndreptă spre casa lui Mohammed. S-ar putea ca Mohammed să nu fie acasă – nu-l văzuse de mult timp – dar locuia cu fraţii lui, în obişnuita familie afghană numeroasă, şi ei, la rândul lor, erau luptători de gherilă – toţi tinerii erau în formă – deci dacă îi va găsi acasă, i-ar putea da câteva informaţii. Ezită în faţa casei. După obicei, ar trebui să se oprească în curte şi să vorbească cu femeile, care erau acolo pregătind cina; şi apoi, după un schimb de politeţuri, cea mai în vârstă dintre femei ar intra în casă pentru a-i întreba pe bărbaţi dacă sunt de acord să vorbească cu Jane. Auzi vocea mamei sale spunând: „Nu te face de râs!” Jane spuse tare: „Du-te la dracu’, mamă”. Intră, ignorând femeile din curte, şi păşi direct în camera din faţă – salonul bărbaţilor.

Erau trei bărbaţi acolo: fratele de 18 ani al lui Mohammed, Kahmir Khan, cu o faţă atrăgătoare şi o barbă rară; cumnatul său, Matullah; şi Mohammed în persoană. Era un lucru neobişnuit ca atâţia luptători de gherilă să fie acasă. Toţi îşi ridicară privirile spre ea, tresărind.

— Domnul fie cu tine, Mohammed Khan, spuse Jane. Fără a-i lăsa timp să-i răspundă, ea continuă: Când te-ai

întors?

— Azi, răspunse el automat.

Ea se ghemui în aceeaşi poziţie ca ei. Erau prea uimiţi pentru a spune ceva. Îşi întinse hărţile pe jos. Cei trei bărbaţi se aplecară deasupra lor gânditori, pentru a se uita la ele: deja uitaseră de încălcarea lui Jane a etichetei.

— Uite, spuse ea. Ruşii au avansat până aici – am dreptate? Ea retrasă linia pe care i-o arătase Ellis.

Mohammed încuviinţă din cap.

— Deci ruta normală a convoiului este blocată.

Mohammed încuviinţă din nou.

— Care este cea mai bună rută de ieşire acum?

Toţi păreau nesiguri şi-şi scuturau negativ capul.

Era normal: când se vorbea de dificultăţi, le plăcea să facă pe gânditorii. Jane credea că era din cauza faptului că cunoştinţele lor locale erau singura putere pe care o aveau asupra străinilor ca ea. De obicei era tolerantă, dar azi nu avea răbdare.

— De ce nu asta? întrebă ea irevocabil, trasând o linie paralelă cu frontul rus.

— Prea aproape de ruşi, spuse Mohammed.

— Atunci pe aici. Trasă o rută mult mai atentă, urmând contururile teritoriului.

— Nu, spuse el din nou.

— De ce?

— Aici... Indică un loc pe hartă, între capurile a două văi, unde Jane trecuse cu degetul fericită peste un lanţ muntos. Aici nu este spinare.

Spinare însemna trecătoare.

Jane trasă o rută şi mai nordică.

— Pe aici?

— Şi mai rău.

— *Trebuie* să existe un drum de ieşire! strigă Jane.

Avu un sentiment că ei se bucurau de frustrarea ei.

Se hotărî să spună ceva uşor ofensator, pentru a-i însufleţi puţin.

— Ţara asta este o casă cu o singură uşă, ruptă de restul lumii pentru simplul motiv că nu se poate ajunge până la trecătoarea Khyber? Sintagma *casă cu o singură uşă* era un eufemism pentru cei izolaţi.

— Bineînţeles că nu, spuse Mohammed înţepat. Vara avem Drumul Untului.

— Arată-mi-l.

Degetul lui Mohammed trasă o rută complexă care începea în estul Văii, continuându-se printr-o serie de trecători înalte şi râuri secate, apoi o lua spre nord în Himalaya şi, în sfârşit, trecea graniţa pe lângă intrarea culoarului Waikhan nelocuit, înainte de a coti la sud-est, spre oraşul Pakistani din Chitral.

— Pe aici îşi duc oamenii din Nuristan untul, iaurtul şi brânza spre piaţa din Paskistan. Zâmbi şi îşi atinse căciula rotundă. De aici ne luăm pălăriile. Jane îşi aminti că se numeau căciuli Chitrali.

— Bine, spuse Jane. Vom merge acasă pe acolo.

Mohammed scutură dezaprobator din cap.

— Nu puteţi.

— De ce?

Kahmir şi Matullah zâmbiră în cunoştinţă de cauză. Jane îi ignoră. După o clipă, Mohammed spuse:

— Prima problemă este altitudinea. Această rută se ridică deasupra liniei gheţurilor. Aceasta înseamnă că zăpada nu se topeşte niciodată şi nu este apă curgătoare nici măcar vara. A doua este relieful. Dealurile sunt foarte abrupte, iar cărările înguste şi înşelătoare. E greu să-ţi dai seama pe unde s-o iei: chiar şi localnicii se rătăcesc. Dar cea mai mare problemă o constituie oamenii. Regiunea se numeşte Nuristan, dar odinioară se numea Kafiristan, pentru că oamenii erau necredincioşi şi mari băutori de

vin. Acum sunt credincioşi adevăraţi, dar încă îi mai înşală, jefuiesc şi uneori chiar omoară pe călători. Această rută nu e bună pentru europeni şi imposibilă pentru femei. Numai cei mai tineri şi mai puternici bărbaţi o pot folosi – şi chiar şi atunci, mulţi călători sunt ucişi.

— Vei trimite convoaie pe acolo?

— Nu. Vom aştepta până când se va redeschide ruta nordică.

Ea îi studie faţa frumoasă. Îşi dădu seama că nu exagera: era cât se poate de realist. Ea se ridică şi începu să-şi adune hărţile. Era profund dezamăgită. Întoarcerea ei acasă se va amâna cu siguranţă. Viaţa grea din Vale îi păru brusc insuportabilă şi îi veni să plângă. Îşi băgă hărţile într-un cilindru şi se sforţă să fie politicoasă.

— Ai fost plecat mult timp, îi spuse ea lui Mohammed.

— Am fost la Faizabad.

— O călătorie lungă. Faizabad era un oraş mare din nordul îndepărtat. Rezistenţa era foarte puternică acolo: armata se răsculase şi ruşii nu au mai preluat conducerea niciodată. Nu eşti obosit?

Era o întrebare formală, ca şi ce mai *faci*? în engleză şi Mohammed îi dădu un răspuns la fel de formal:

— Încă mai răsuflu!

Îşi îndesă sulul de hărţi sub braţ şi ieşi. Femeile din curte o priviră cu teamă în timp ce trecu pe lângă ele. Ea o salută din cap pe Halima, soţia cu ochi negri a lui Mohammed, şi primi în schimb un zâmbet nervos.

Luptătorii de gherilă călătoreau mult în ultima vreme. Mohammed fusese la Faizabad, fratele lui Fara mersese la Jalalabad... Jane îşi aminti că unul dintre pacienţii ei, o femeie din Dasht-i-Rewat, spusese că soţul fusese trimis la Pagam, lângă Kabul. Iar cumnatul Zaharei, Yussuf Gul, fratele soţului ei decedat, fusese trimis în

valea Logan, dincolo de Kabul. Toate cele patru locuri erau fortăreţe rebele.

Se întâmpla ceva.

Jane uită pentru o vreme de dezamăgirea ei, în timp ce încerca să-şi dea seama ce se întâmpla. Masud trimisese mesageri la mulţi – poate la toţi – comandanţii Rezistenţei. Era o coincidenţă faptul că asta se întâmpla atât de curând după sosirea lui Ellis în Vale? Dacă nu, ce punea Ellis la cale? Probabil, SUA colabora cu Masud în organizarea unei ofensive stabilite de comun acord. Dacă toţi rebelii ar acţiona împreună, ar realiza ceva – probabil ar putea prelua temporar Kabulul.

Jane intră în casa ei şi aruncă hărţile în ladă. Chantal dormea. Fara pregătea mâncarea pentru cină: pâine, iaurt şi mere. Jane spuse:

— De ce a plecat fratele tău la Jalalabad?

— A fost trimis, spuse Fara cu aerul unei persoane care spune un lucru evident.

— Cine l-a trimis?

— Masud.

— Pentru ce?

— Nu ştiu. Fara păru surprinsă că Jane pune o astfel de întrebare: cine ar putea fi atât de prost să creadă că un bărbat i-ar spune surorii lui motivul pentru care pleacă într-o călătorie?

— Avea ceva de făcut acolo, sau a dus un mesaj, sau ce?

— Nu ştiu, repetă Fara. Începuse să pară că-şi pierde răbdarea.

— Las-o baltă, spuse Jane zâmbind. Dintre toate femeile din sat, Fara avea cele mai puţine şanse să ştie ce se întâmpla. Dar cine putea şti totuşi?

Jane luă un prosop şi se îndreptă spre râu.

Zahara nu mai era în doliu după soţul ei, deşi era cu

mult mai puţin vorbăreaţă ca înainte. Jane se întrebă cât timp va trece până când se va recăsători. Zahara şi Ahmed fuseseră singurul cuplu afghan întâlnit de Jane care păruseră cu adevărat îndrăgostiţi unul de altul. Totuşi, Zahara era o femeie foarte senzuală, care ar avea probleme dacă ar trăi fără bărbat foarte mult timp. Fratele mai tânăr al lui Ahmed, Yussuf, cântăreţul, locuia în aceeaşi casă cu Zahara şi încă nu era căsătorit la vârsta de 18 ani: femeile din sat speculau că Yussuf s-ar putea căsători cu Zahara.

Fraţii locuiau împreună aici; surorile erau întotdeauna despărţite. Mireasa mergea de obicei să trăiască cu soţul ei, în casa socrilor. Era o modalitate în plus prin care bărbaţii din această ţară îşi oprimau femeile.

Jane merse cu paşi mari de-a lungul cărării printre lanuri. Câţiva bărbaţi lucrau în lumina serii. Culesul recoltei se apropia de sfârşit. În curând va fi oricum prea târziu să o ia pe Drumul Untului, gândi Jane: Mohammed spusese că era o rută numai de vară.

Ajunse pe plaja femeilor. Opt sau zece femei din sat făceau baie în râu sau în ochiuri de apă la marginea râului. Zahara era în mijlocul râului, împroşcând cu apă în toate direcţiile ca de obicei, dar fără să mai râdă sau să glumească.

Jane îşi lăsă prosopul jos şi îşi făcu drum prin apă. Se hotărî să fie mai puţin directă cu Zahara decât fusese cu Fara. Desigur, nu va putea să o prostească pe Zahara, dar va încerca să dea impresia că mai degrabă flecărea, decât interoga. Nu se apropie de Zahara imediat. Când celelalte femei ieşiră din apă, Jane făcu la fel după un minut sau două şi se şterse cu prosopul în tăcere. Doar când Zahara şi alte câteva femei începură să se îndrepte înapoi spre sat, Jane vorbi.

— Când se întoarce Yussuf? o întrebă ea pe Zahara

în Dari.

— Azi sau mâine. A plecat în valea Logan.

— Ştiu. A plecat singur?

— Da, dar a spus că s-ar putea să se întoarcă cu cineva.

— Cu cine?

Zahara ridică din umeri.

— O soţie, probabil.

Jane fu pe moment deconcentrată. Indiferenţa Zaharei părea mult prea calmă. Aceasta însemna că-şi făcea griji: nu voia ca Yussuf să-şi aducă acasă o nevastă. Se părea că zvonurile din sat erau adevărate. Jane spera să fie. Zahara avea nevoie de un bărbat.

— Nu cred că s-a dus să-şi aducă o nevastă, spuse Jane.

— De ce?

— Se întâmplă ceva important. Masud a trimis mulţi mesageri. Nu se poate ca toţi să fie în căutare de neveste.

Zahara continuă să încerce să pară indiferentă, dar Jane îşi dădu seama că era mulţumită. Avea vreo importanţă, se întrebă Jane, posibilitatea ca Yussuf să fi plecat în valea Logan pentru a aduce pe cineva?

Se lăsa noaptea în timp ce ele se apropiau de sat. Din moschee răsuna încet un cântec: sunetul sinistru al celor mai însetaţi oameni de rugăciune din lume. De fiecare dată îi amintea lui Jane de Josef, un tânăr soldat rus care supravieţuise prăbuşirii unui elicopter chiar pe muntele din Banda. Câteva femei îl aduseseră la casa băcanului – asta se întâmplă în iarnă, înainte de a muta clinica în peşteră – şi Jean-Pierre şi Jane îi îngrijiseră rănile în timp ce fusese trimis un mesager la Masud pentru a-l întreba ce era de făcut. Jane aflase care fusese răspunsul lui Masud într-o seară când Alishan Karim intră în camera din faţă a băcăniei, unde Josef stătea întins cu bandaje, şi

pusese botul puştii lui la urechea băiatului şi îi zburase creierii. Fusese cam pe la ora asta şi sunetul bărbaţilor rugându-se plutea în aer în timp ce Jane spăla sângele de pe pereţi şi aduna creierii băiatului de pe podea.

Femeile urcară ultima porţiune de cărare de la râu şi se opriră în faţa moscheii, terminându-şi conversaţiile înainte de a merge fiecare la casele lor. Jane aruncă o privire în moschee. Bărbaţii se rugau în genunchi, cu Abdullah, mola, în fruntea lor. Armele, obişnuita combinaţie de puşti vechi şi semiautomate moderne, erau puse grămadă într-un colţ. Rugăciunile erau pe terminate. Când bărbaţii se ridicară, Jane observă că erau printre ei şi câţiva străini. Îi spuse Zaharei:

— Cine sunt aceştia?

— După turbane, trebuie să fie din valea Pich şi Jalalabad, răspunse Zahara. Sunt pashtuni – în mod normal ne sunt duşmani. De ce sunt aici? în timp ce vorbea, un bărbat foarte înalt cu un ochi acoperit ieşi din mulţime. Acesta trebuie să fie Jahan Kamil – duşmanul înverşunat al lui Masud!

— Dar uite că Masud vorbeşte cu el, spuse Jane şi adăugă în engleză: îţi dai seama!

Zahara o imită:

— Îţ dei sama!

Era prima glumă pe care o făcuse Zahara de când murise soţul ei. Era un semn bun: Zahara îşi revenea.

Bărbaţii începură să iasă şi femeile se împrăştiară spre casele lor, toate cu excepţia lui Jane. Crezu că începea să înţeleagă ce se întâmpla; şi avea nevoie de o confirmare. Când Mohammed ieşi, ea se apropie de el şi îi vorbi în franceză.

— Am uitat să te întreb dacă călătoria ta în Faizabad a fost reuşită.

— A fost, spuse el fără a se opri din mers: nu voia ca

pashtunii sau camarazii lui să-l vadă răspunzând la întrebările unei femei.

Jane se grăbi să meargă alături de el, în timp ce el se îndrepta spre casă.

— Deci comandantul din Faizabad este aici?

— Da.

Jane presupuse corect: Masud îi invitase aici pe toţi comandanţii rebelilor.

— Ce părere ai despre asta? îl întrebă ea. Încă mai căuta detalii.

Mohammed păru îngândurat şi se aplecă puţin, cum o făcea întotdeauna când devenea interesat de o conversaţie.

— Totul depinde de ce va face Ellis mâine, spuse el. Dacă îi impresionează ca om de onoare şi le câştigă respectul, cred că vor fi de acord cu planul lui.

— Şi crezi că planul lui e bun?

— Evident că va fi un lucru bun dacă Rezistenţa se uneşte şi primeşte arme de la Statele Unite.

Deci asta era! Arme americane pentru rebeli, cu condiţia ca ei să lupte împreună împotriva ruşilor, în loc să se lupte între ei jumătate din timp.

Ajunseră la casa lui Mohammed şi Jane se îndepărtă. Îşi simţea sânii plini: era timpul să o hrănească pe Chantal. Sânul drept părea puţin mai greu, pentru că la ultima alăptare începuse cu cel stâng, şi Chantal îl golea întotdeauna mai bine pe primul.

Jane ajunse acasă şi intră în dormitor. Chantal stătea goală pe un prosop împăturit în leagănul ei, care era de fapt o cutie de carton tăiată în două. Nu avea nevoie de haine în aerul cald al verii afghane. Noaptea era acoperită cu un cearşaf, atâta tot. Rebelii şi războiul, Ellis, şi Mohammed, şi Masud, toţi au trecut pe planul doi când Jane îşi privi copilul: întotdeauna crezuse că bebeluşii sunt

urâţi, dar Chantal îi părea foarte frumoasă. În timp ce Jane o privi, Chantal tresări, îşi deschise gura şi plânse. Sânul drept al lui Jane lăsă imediat lapte în semn de răspuns, şi o pată caldă, umedă se contură pe cămaşa ei. Îşi desfăcu nasturii şi o ridică pe Chantal.

Jean-Pierre spunea că ar trebui să-şi spele sânii cu spirt sanitar înainte de a alăpta, dar nu o făcuse niciodată, pentru că ştia că lui Chantal nu i-ar fi plăcut gustul. Se aşeză pe un preş cu spatele rezemat de perete şi o ţinea pe Chantal culcată pe mâna ei dreaptă. Fetiţa dădu din mânuţele ei grăsuţe şi-şi mişcă capul dintr-o parte în alta, căutând frenetic cu gura deschisă. Jane o ghidă spre sfârc. Gingiile lipsite de dinţi strânseră cu putere şi fetiţa începu să sugă cu poftă. Jane tresări la prima ei înghiţitură, apoi la a doua. A treia fu mai blândă. O mână mică, durdulie se ridică şi atinse partea rotundă a sânului umflat al lui Jane, apăsându-l cu o mângâiere oarbă, stângace. Jane se relaxă.

Alăptatul copilului o făcea să se simtă foarte tandră şi protectivă. De asemenea, spre surprinderea ei, era excitant. La început se simţi vinovată de faptul că o excită, dar decise în curând că dacă era natural, nu putea fi rău şi începu să-i placă.

Abia aştepta să se laude cu Chantal, dacă se vor mai întoarce vreodată în Europa. Fără îndoială, mama lui Jean-Pierre îi va spune că nu face nimic bine, iar propria ei mamă ar vrea să o boteze, dar tatăl ei ar adora-o pe Chantal printre aburii alcoolului, iar sora ei ar fi mândră şi entuziasmată. Cine mai era? Tatăl lui Jean-Pierre murise...

Se auzi o voce din curte.

— E cineva acasă?

Era Ellis.

— Intră, strigă Jane. Nu simţi că ar trebui să se acopere: Ellis nu era afghan şi, oricum, el fusese cândva

iubitul ei.

El intră, o văzu alăptându-şi copilul şi îi mai aruncă o a doua privire.

— Să plec?

Ea dădu negativ din cap.

— Mi-ai mai văzut ţâţele şi înainte.

— Nu prea cred, spuse el. Trebuie să ţi le fi schimbat.

Ea râse.

— Sarcina îţi face ţâţele frumoase. Ellis fusese căsătorit o dată, ea ştia asta, şi avusese un copil, deşi el dădea impresia că nu o mai văzuse nici pe mamă, nici pe copil. Acesta era unul din lucrurile despre care nu vorbea niciodată prea mult. Nu-ţi aminteşti de când a fost nevasta ta însărcinată?

— Am ratat momentul, spuse el pe acel ton concis pe care-l folosea când voia să te facă să taci. Am fost plecat.

Ea era prea relaxată pentru a-i da un răspuns pe măsură. De fapt îi era milă de el. Îşi distrusese viaţa, dar nu numai din vina lui; şi cu siguranţă fusese pedepsit pentru păcatele sale – nu în ultimul rând de ea.

— Jean-Pierre nu s-a întors, spuse Ellis.

— Nu. Suptul se potoli odată cu golirea sânului lui Jane. Îşi retrase cu blândeţe sfârcul din gura lui Chantal şi o ridică pe fetiţă pe umăr, mângâindu-i spatele îngust pentru a o face să râgâie.

— Masud ar vrea să-i împrumute hărţile, spuse Ellis.

— Desigur. Ştii unde sunt. Chantal râgâi zgomotos. Fetiţă cuminte, spuse Jane. Îşi puse copilul la sânul stâng. Flămândă din nou după râgâieli, Chantal începu să sugă. Cedând unui impuls, Jane spuse: De ce nu îţi vizitezi copilul?

El scoase hărţile din ladă, închise capacul şi se îndreptă.

— Îl vizitez, dar nu foarte des.

Jane fu şocată. Aproape că am trăit cu el şase luni, gândi ea, şi nu l-am cunoscut bine niciodată.

— Fată sau băiat?

— Fată.

— Trebuie să aibă...

— 13 ani.

— Dumnezeule! Era practic mare. Jane deveni brusc foarte curioasă. De ce nu-l întrebase niciodată de toate astea? Probabil că nu o interesau înainte de a avea propriul ei copil. Unde locuieşte?

El ezită.

— Nu-mi spune, zise ea. Îi putea citi faţa. Erai pe punctul de a mă minţi.

— Ai dreptate, spuse el. Dar înţelegi *ce* trebuie să mint în legătură cu asta?

Ea se gândi o clipă.

— Ţie teamă că duşmanii tăi te vor ataca prin copilul tău?

— Da.

— E un motiv întemeiat.

— Mulţumesc. Şi mulţumesc şi pentru astea. Flutură hărţile în faţa ei, apoi ieşi.

Chantal adormise cu sfârcul lui Jane în gură. Jane i-l scoase uşor şi o ridică la nivelul umărului. Râgâi, dar fără să se trezească. Fetiţa putea dormi oricum.

Jane şi-ar fi dorit ca Jean-Pierre să se fi întors. Era convinsă că nu putea face niciun rău, dar în acelaşi timp s-ar fi simţit mai uşurată dacă ar fi fost sub ochii ei. Nu-i putea contacta pe ruşi pentru că îi spărsese radioul. Nu mai era niciun alt mijloc de comunicaţie între Banda şi teritoriul rus. Masud putea trimite mesageri prin curieri, desigur; dar Jean-Pierre nu avea curieri şi, oricum, dacă ar trimite pe cineva, ar afla tot satul. Singurul lucru pe care l-ar fi putut face era să meargă pe jos până în Rokha, dar nu

avea timp pentru aşa ceva.

Pe lângă că era îngrijorată, nici nu-i plăcea să doarmă singură. În Europa nu-i păsase, dar aici îi era frică de tribalii brutali şi imprevizibili, care considerau că un bărbat care îşi bate nevasta e la fel de normal ca o mamă care îşi struneşte copilul. Şi Jane nu era o femeie obişnuită în ochii lor: cu vederile ei largi, şi privirea ei directă, şi cu atitudinea ei impunătoare era un simbol al plăcerilor sexuale interzise. Nu respectase convenţiile comportamentului sexual şi singurele femei pe care le cunoşteau să fi făcut acelaşi lucru erau târfele.

Când Jean-Pierre era cu ea, întotdeauna îl căuta cu mâna şi-l atingea înainte de a adormi. El dormea întotdeauna ghemuit, cu spatele la ea, şi deşi se mişca mult în somn, nu o lua niciodată în braţe. Singurul bărbat cu care mai împărţise patul pentru o perioadă mai lungă fusese Ellis, iar el fusese exact contrariul: toată noapte o atingea, îmbrăţişând-o şi sărutând-o; uneori pe jumătate treaz, alteori dormind adânc. De două sau trei ori încercase să facă dragoste cu ea în somn: ea chicotea şi încerca să-i facă pe plac, dar după câteva secunde, el se întorcea şi începea să sforăie, iar dimineaţa nu-şi mai amintea ce făcuse. Cât era de diferit de Jean-Pierre. Ellis o atingea cu o afecţiune stângace, ca un copil jucându-se cu un animal îndrăgit; Jean-Pierre o atingea în felul în care un violonist ar mânui un Stradivarius. O iubiseră în moduri diferite, dar o trădaseră la fel.

Chantal gânguri. Se trezi. Jane o luă în poală, sprijinindu-i capul astfel încât să se poată uita direct una la alta, şi începu să îi vorbească, fie cu silabe fără sens, fie cu cuvinte adevărate. Lui Chantal îi plăcea asta. După o vreme, Jane nu mai avu ce spune şi începu să cânte. Era în mijlocul cântecului *Tati a plecat la Londra cu un tren pufăind*, când fu întreruptă de o voce ce venea de afară.

— Intră, strigă ea. Îi spuse lui Chantal: Avem vizitatori tot timpul, nu-i aşa? E ca şi cum am locui la Galeria Naţională, nu-i aşa? îşi strânse cămaşa pe lângă corp, pentru a-şi ascunde decolteul.

Mohammed intră şi spuse în Dari:

— Unde e Jean-Pierre?

— A plecat la Skabun. Te pot ajuta cu ceva?

— Când se întoarce?

— Dimineaţă, cred. Ai de gând să-mi spui care e problema sau intenţionezi să continui să vorbeşti ca un poliţai din Kabul?

El îi zâmbi. Când ea îi vorbi nepoliticos, el o găsi sexy, ceea ce nu era efectul scontat de ea. El spuse:

— Alishan a sosit cu Masud. Mai vrea pastile.

— A, da. Alishan Karim era fratele molei şi suferea de angină. Desigur, nu avea de gând să renunţe la activităţile lui de gherilă, astfel că Jean-Pierre îi dăduse să ia trinitrin chiar înaintea unei bătălii sau a unui efort.

— Îţi voi da eu câteva pastile, spuse Jane. Se ridică şi i-o înmână pe Chantal lui Mohammed.

Mohammed luă copilul automat şi apoi păru stânjenit. Jane îi zâmbi şi intră în camera din faţă. Găsi pastilele pe un raft de sub tejgheaua fostei băcănii. Turnă cam 100 într-un recipient şi se întoarse în living. Chantal se holba, fascinată, la Mohammed. Jane luă copilul şi îi dădu pastilele.

— Spune-i lui Alishan să se odihnească mai mult, zise ea.

Mohammed dezaprobă din cap.

— Nu îi este frică de mine, spuse el. Spune-i-o tu.

Jane râse. Venind din partea unui afghan, această glumă era aproape feministă.

Mohammed spuse:

— De ce a plecat Jean-Pierre la Skabun?

— Azi dimineaţă a avut loc acolo un bombardament.

— Nu a avut.

— Bineînţeles că a... Jane se opri brusc.

Mohammed ridică din umeri.

— Am fost acolo toată ziua cu Masud. Cred că te înşeli.

Încercă să pară cât mai naturală.

— Da, probabil că am înţeles greşit.

— Mulţumesc pentru pastile. El ieşi.

Jane se aruncă apăsat pe un scaun. Nu avusese loc niciun bombardament la Skabun. Jean-Pierre plecase să se întâlnească cu Anatoly. Nu prea îşi dădea seama cum putuse aranja asta, dar totuşi, nu avea nicio îndoială.

Ce să facă?

Dacă Jean-Pierre ştia de adunarea de mâine şi le-ar putea spune ruşilor de ea, atunci ruşii ar putea ataca...

Ar putea şterge de pe faţa pământului întreaga conducere a Rezistenţei, într-o singură zi.

Trebuie să se întâlnească cu Ellis.

Înfăşură un şal în jurul lui Chantal – aerul era puţin mai răcoros acum – şi ieşi din casă, îndreptându-se spre moschee. Ellis era în curte cu restul bărbaţilor, aplecat peste hărţile lui Jean-Pierre împreună cu Masud, Mohammed şi bărbatul cu ochiul acoperit. Unii luptători de gherilă îşi treceau unul de la altul o pipă, alţii mâncau. Toţi căscară ochii de uimire când o văzură intrând cu copilul sprijinit de şold.

— Ellis, spuse ea. El îşi ridică privirea. Trebuie să vorbesc cu tine. Vii te rog afară?

El se ridică şi amândoi trecură pe sub arcadă şi se opriră în faţa moscheii.

— Ce este?

— Ştie Jean-Pierre de întâlnirea pe care ai organizat-o cu toţi liderii Rezistenţei?

— Da – când am vorbit prima dată cu Masud despre ea, el era chiar acolo, scoţându-mi glonţul din cur. De ce?

Inima lui Jane se făcu cât un purice. Ultima ei speranţă fusese că Jean-Pierre s-ar putea să nu ştie. Acum nu avea de ales. Se uită în jur. Nu era nimeni prin apropiere; şi oricum, vorbeau în engleză.

— Am ceva să-ţi spun, zise ea, dar vreau să-mi promiţi că nu va păţi nimic.

El se holbă la ea preţ de o clipă.

— O, *drace*, spuse el cu fervoare. O, la naiba, o, drace. Lucrează pentru ei. Desigur! Cum de n-am ghicit? în Paris, el trebuie să-i fi adus pe nenorociţii ăia în apartamentul meu! Le spune despre convoaie – de aceea au pierdut atât de multe! *Ticălosul*... se opri brusc şi vorbi mai blând. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine.

— Da, spuse ea. Fără să poată face nimic, faţa ei se schimonosi, ochii i se umplură de lacrimi şi începu să suspine. Se simţi slabă, şi proastă, şi ruşinată că plânge, dar mai simţea şi că i se luase o piatră mare de pe inimă.

Ellis îşi petrecu un braţ în jurul ei şi al lui Chantal.

— Biata de tine, spuse el.

— Da, spuse ea. A fost îngrozitor.

— De când ştii?

— De câteva săptămâni.

— Nu ai ştiut când te-ai măritat cu el?

— Nu.

— Amândoi, spuse el. Amândoi ţi-am făcut asta.

— Da.

— Te-ai înhăitat cu cine nu trebuie.

— Da.

Ea îşi îngropă faţa în cămaşa lui şi plânse fără nicio reţinere pentru toate minciunile, şi trădările, şi timpul trecut, şi dragostea irosită. Chantal plângea şi ea. Ellis o ţinea pe Jane strâns în braţe şi o mângâia pe păr până

când, în cele din urmă, ea se opri din scuturat, începu să se calmeze şi îşi şterse nasul cu mâneca.

— Ştii, i-am spart radioul, spuse ea, şi apoi am crezut că nu mai avea cum să ia legătura cu ei; dar azi a fost chemat la Skabun pentru a-i trata pe răniţii bombardamentului, dar nu a avut loc niciun bombardament la Skabun...

Mohammed ieşi din moschee. Ellis îi dădu drumul lui Jane şi păru stânjenit.

— Ce se întâmplă? – îl întrebă pe Mohammed în franceză.

— Se ceartă, spuse el. Unii spun că e un plan bun şi că ne va ajuta să-i învingem pe ruşi. Alţii întreabă de ce Masud este considerat singurul conducător bun şi cine e Ellis Thaler să-i judece pe liderii afghani? Trebuie să te întorci şi să încerci să mai vorbeşti cu ei.

— Aşteaptă, spuse Ellis. Lucrurile au luat o întorsătură nouă.

Jane gândi: O, Dumnezeule, Mohammed va ucide pe cineva când aude de asta...

— A avut loc o scurgere de informaţii.

— Ce vrei să spui, zise Mohammed ameninţător.

— Ellis ezită, de parcă nu voia să dea nimic în vileag; şi apoi păru să se hotărască că nu are altă alternativă.

— S-ar putea ca ruşii să ştie de conferinţă...

— Cine? întrebă Mohammed plin de furie. Cine este trădătorul?

— E posibil să fie doctorul, dar...

Mohammed se întoarse spre Jane.

— De când ştii de asta?

— Ori îmi vorbeşti frumos, ori nu avem ce discuta, îi aruncă ea.

— Încetaţi, spuse Ellis.

Jane nu avea de gând să treacă cu vederea că

Mohammed îi vorbise pe un ton incriminator.

— Te-am avertizat, spuse ea. Ţi-am spus să schimbi ruta convoiului. Ţi-am salvat viaţa-ţi nenorocită, aşa că nu arăta cu degetul spre *mine*.

Mânia lui Mohammed se evaporă şi păru puţin sfios.

Ellis spuse:

— Deci de aceea a fost schimbată ruta. Se uită la Jane cu o oarecare admiraţie.

Mohammed spuse:

— Unde este el acum?

— Nu ştim sigur, răspunse Ellis.

— Când se întoarce, trebuie ucis.

— Nu! spuse Jane.

Ellis puse o mână pe umărul lui Jane, ţinând-o în loc şi spunându-i lui Mohammed:

— Ai ucide un om care a salvat vieţile atâtor camarazi de-ai tăi?

— Trebuie să fie tras la răspundere, insistă Mohammed.

Mohammed pusese problema dacă se întoarce şi Jane îşi dădu seama că ea fusese sigură că se va întoarce. Cu siguranţă nu le va abandona şi pe ea şi pe fetiţă.

Ellis spunea:

— Dacă este un trădător şi dacă a reuşit să ia legătura cu ruşii, atunci le-a spus de întâlnirea de mâine. Mai mult ca sigur că vor ataca şi vor încerca să-l captureze pe Masud.

— Asta e foarte grav, spuse Mohammed. Masud trebuie să plece imediat. Conferinţa va trebui anulată...

— Nu neapărat, spuse Ellis. Gândeşte-te. Am putea întoarce asta în avantajul nostru.

— Cum?

Ellis spuse:

— De fapt, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu

atât îmi surâde mai mult. Până la urmă s-ar putea să fie cel mai bun lucru care s-ar fi putut întâmpla vreodată...

CAPITOLUL 12

Au evacuat satul Darg în zori. Oamenii lui Masud au mers din casă-n casă, trezindu-i încet pe locuitori şi spunându-le că satul lor urma să fie atacat de ruşi în cursul zilei de azi şi că trebuie să meargă în susul Văii, în Banda, luându-şi cu ei lucrurile cele mai valoroase. Până la răsăritul soarelui, un şir zdrenţuit de femei, copii, bătrâni şi animale îşi croiau drum afară din sat, de-a lungul drumului murdar care mergea în paralel cu râul.

Darg avea o formă diferită de Banda. În Banda, casele erau grupate în capătul estic al câmpiei, unde Valea se îngusta şi pământul era stâncos. În Darg, toate casele erau îngrămădite pe o terasă subţire între poalele stâncii şi malul râului. Era un pod chiar în faţa moscheii, iar lanurile erau pe cealaltă parte a râului.

Era un loc bun pentru ambuscadă.

Masud îşi făcuse planul în timpul nopţii, şi acum, Mohammed şi Alishan dădeau instrucţiunile. Se mişcau cu o eficienţă taciturnă, Mohammed înalt, şi frumos, şi graţios, Alishan scund şi cu o privire răutăcioasă, ambii dând instrucţiunile pe o voce joasă, imitând stilul nepretenţios şi ferm al liderilor lor.

Ellis se întrebă, în timp ce-şi aşeza încărcătura, dacă vor veni ruşii. Jean-Pierre nu reapăruse, deci părea sigur că reuşise să ia legătura cu stăpânii lui; şi era aproape de neconceput ca ei să reziste tentaţiei de a-l prinde sau ucide pe Masud. Dar totul era ipotetic. Şi dacă nu vor veni, Ellis va părea un nebun, după ce l-a pus pe Masud să născocească o capcană elaborată pentru o victimă inexistentă. Luptătorii de gherilă nu vor încheia un pact cu un nebun. Dar dacă ruşii vor veni într-adevăr, gândi Ellis, şi dacă ambuscada dă rezultate bune, creşterea prestigiului meu şi al lui Masud ar putea fi de ajuns pentru a încheia

întreaga afacere.

Încerca să nu se gândească la Jane. Când îşi petrecu braţul în jurul ei şi al copilului şi ea îi udase cămaşa cu lacrimi, pasiunea lui pentru ea se înflăcără din nou. Era ca şi cum ai arunca benzină pe foc. Ar fi vrut să oprească acea clipă, cu umerii ei înguşti cutremurându-se sub braţele lui şi capul ei sprijinit de pieptul lui. Sărmana Jane. Era atât de cinstită, iar bărbaţii ei atât de trădători.

Trase coarda de detonare în râu şi îi scoase capetele din apă în locul unde se afla el, adică într-o casă mică cu o singură cameră, la câţiva metri în amonte de moschee. Ataşă de coardă capacul explozibil, apoi termină asamblarea cu un simplu dispozitiv soldăţesc de detonare.

Fu de acord cu planul lui Masud. Ellis învăţase despre ambuscade şi contraambuscade la Fort Bragg timp de un an, între cele două tururi ale sale în Asia, şi i-ar fi dat capcanei lui Masud nota 9 din 10. Punctul pierdut se datora nereuşitei lui Masud de a veni cu o rută de ieşire pentru trupele sale, în cazul în care erau prinse în luptă. Desigur, Masud s-ar putea nici să nu se fi gândit la asta.

Până la ora 9 totul era pregătit şi luptătorii de gherilă îşi luară micul dejun. Chiar şi acesta făcea parte din ambuscadă: toţi puteau să-şi ocupe poziţiile în câteva minute, dacă nu chiar secunde, şi atunci, satul văzut din aer ar arăta mai natural, de parcă sătenii ar fi fugit să se ascundă de elicoptere, lăsând în urma lor castroanele, rogojinele şi sobele de gătit; astfel încât comandantul forţei ruse nu ar avea niciun motiv să bănuiască vreo capcană.

Ellis mâncă ceva pâine şi bău mai multe ceşti de ceai verde, apoi se puse să aştepte în timp ce soarele se ridica tot mai sus deasupra Văii. Întotdeauna se aştepta mult. Îşi aminti de Asia. În acele zile deseori fusese drogat, cu marijuana sau cocaină, şi atunci aşteptarea nu prea îl

deranja pentru că se simţea bine.

Era nostim, gândi el, cum îşi pierduse interesul pentru droguri după război.

Ellis aştepta atacul ori în această după-amiază sau mâine în zori. Dacă ar fi fost el comandantul rus, s-ar fi gândit că liderii rebeli se adunaseră ieri şi vor pleca mâine, şi ar fi vrut să atace suficient de târziu, pentru a-i prinde şi pe eventualii întârziaţi, dar nu prea târziu, după ce unii dintre ei s-ar putea să fi plecat deja.

Cam pe la mijlocul dimineţii sosise artileria grea, două Dashoka, mitraliere antiaeriene de 12, 7 mm, fiecare trasă de-a lungul drumului pe cele două roţi ale sale de un luptător de gherilă. Urma un măgar încărcat cu cutii de gloanţe antiblindaj chinezeşti de 5-0.

Masud anunţă că una dintre mitraliere va fi mânuită de Yussuf, cântăreţul, care, conform zvonurilor din sat, era posibil să se căsătorească cu prietena lui Jane, Zahara; cealaltă, de către un luptător de gherilă din valea Pich, unul Abdur, pe care Ellis nu-l cunoştea. Se spunea că Yussuf doborâse deja trei elicoptere cu Kalaşnikovul său. Ellis era sceptic vizavi de asta: pilotase elicoptere în Asia şi ştia că era aproape imposibil să dobori unul cu o puşcă. Totuşi, Yussuf explică cu un zâmbet că trucul consta în a urca mai sus decât ţinta şi a trage în ea de sus, de pe un versant montan, o tactică care nu era posibilă în Vietnam pentru că relieful era diferit.

Deşi Yussuf avea azi o armă mult mai mare, avea de gând să folosească aceeaşi tehnică. Armele fură descărcate, apoi urcate, fiecare de câte doi bărbaţi, pe treptele abrupte săpate în stânca ce se înălţa deasupra satului. Urmară montura şi muniţia.

Ellis privea de jos cum reasamblau armele. Pe vârful stâncii se afla o platformă lată de 4, 5 metri, apoi versantul montan se continua în sus cu o pantă mai

domoală. Luptătorii de gherilă montară armele cam la 9 metri una de alta, pe platformă, apoi le camuflară. Desigur, piloţii elicopterelor vor afla curând unde se află armele, dar le va fi foarte greu să le distrugă acolo.

Când terminară cu asta, Ellis îşi reluă poziţia din căsuţa cu o singură cameră de la malul râului.

Mintea lui continua să zboare la anii 1960. Începuse acea decadă ca şcolar şi o terminase ca soldat. Plecase în Berkley în 1967, încrezător că ştia ce îi rezervă viitorul: voia să fie producător de filme documentare şi, de vreme ce era inteligent şi creativ, şi se afla în California, unde oricine se putea realiza dacă se străduia îndeajuns, nu existase niciun motiv care să-l facă să creadă că nu şi-ar putea atinge scopul. Apoi fusese copleşit de pace, marşurile antirăzboi şi aventuri amoroase, The Doors, jeanşi mulaţi şi LSD; şi încă o dată crezuse că ştia ce îi rezervă viitorul: urma să schimbe lumea. Şi acest vis avuse viaţă scurtă şi curând fu din nou copleşit, de data aceasta de brutalitatea demenţială a armatei şi oroarea drogată din Vietnam. De fiecare dată când privea înapoi, îşi dădea seama că acelea au fost vremurile când avea încredere că viaţa îl va bombarda cu schimbări cu adevărat majore.

Amiaza trecu fără prânz. Aceasta pentru că luptătorii de gherilă nu aveau mâncare. Ellis găsea că era greu să te obişnuieşti cu ideea în esenţă destul de simplă că atunci când nu era de mâncare nimeni nu putea lua prânzul. Îi trecu prin minte că poate de aceea aproape toţi luptătorii de gherilă erau fumători înrăiţi: tutunul le scădea pofta de mâncare.

Era cald chiar şi la umbră. Se aşeză pe pragul căsuţei, încercând să prindă puţina briză care adia. Putea vedea lanţurile, râul cu podul lui arcuit din moloz şi mortar, satul cu moscheea lui şi stânca suspendată. Cei mai mulţi

luptători de gherilă se aflau pe poziţii, ceea ce îi ferea de soare şi îi ascundea vederii. Majoritatea lor erau în case din apropierea stâncii, unde elicopterelor le-ar fi fost greu să le bombardeze din plin; dar, inevitabil, unii se aflau în poziţii înaintate mai vulnerabile, mai aproape de râu. Faţada dură din piatră a moscheii era străpunsă de trei portaluri în formă de arc şi câte un luptător de gherilă stătea cu picioarele încrucişate sub fiecare. Îl făcură pe Ellis să se gândească la gardienii din boxele santinelei. Ellis îi cunoştea pe toţi trei: Mohammed era sub arcul cel mai îndepărtat; fratele său Kamir, cel cu barbă rară, în mijloc; şi sub arcul cel mai apropiat, Ali Ghanim, bărbatul urât cu spinarea încovoiată şi o familie de 14 copii, bărbatul care fusese rănit împreună cu Ellis pe câmpie. Fiecare din cei trei avea un Kalaşnikov pe genunchi şi o ţigară în gură. Ellis se întrebă care dintre ei va mai fi mâine viu.

Primul eseu pe care-l scrisese în facultate fusese despre aşteptarea de dinainte de luptă, după viziunea lui Shakespeare. Făcuse o comparaţie între două discursuri care preced bătălia: cel inspiraţional din *Henric al V-lea*, în care regele spune: „Încă o dată pe breşă, prietenii mei, încă o dată; sau blocaţi zidul cu englezii noştri morţi”; şi monologul cinic al lui Falstaff despre onoare din *Henric al IV-lea*: „Poate onoarea înlocui un picior? Nu. Sau un braţ? Nu... atunci, onoarea nu are aptitudini chirurgicale? Nu... cine le are? Cel care a murit miercuri”. Ellis de 19 ani primise un 10 pentru asta – primul şi ultimul său eseu, pentru că după aceea fusese prea ocupat pentru a mai argumenta că Shakespeare şi într-adevăr întreaga conduită engleză erau „irelevante”.

Reveria lui fu întreruptă de mai multe strigăte. Nu înţelese cuvintele în Dari folosite, dar nici nu era cazul: ştiu, din tonul alarmant al vocii, că santinelele de pe

coastele dealurilor din jur reperaseră în depărtare elicoptere şi îl semnalizară pe Yussuf din vârful stâncii, care împrăştiase vorba mai departe. Era mare forfotă în întregul sat care se prăjea la soare, în timp ce luptătorii de gherilă îşi ocupau poziţiile, retrăgându-se în ascunzătorile lor, verificându-şi armele şi aprinzându-şi câte o ţigară. Cei trei bărbaţi de sub arcadele moscheii dispărură în interiorul ei umbros. Acum, satul văzut din aer va părea părăsit, cum şi era de obicei în timpul celei mai călduroase perioade a zilei, când majoritatea oamenilor se odihneau.

Ellis ascultă cu atenţie şi auzi zgomotul ameninţător al rotoarelor de la elicopterele care se apropiau. Îi tremura stomacul: emoţii. Aşa s-au simţit şi ei, gândi Ellis, ascunzându-se în jungla deasă, când au auzit mitraliera elicopterului meu apropiindu-se de ei printre norii de ploaie. Ce semeni aia culegi, băiete.

Scoase acele de siguranţă de la dispozitivul de tras focuri.

Elicopterele huruiră şi mai aproape, dar totuşi nu le putea vedea încă. Se întrebă câte erau: nu-şi dădea seama după zgomot. Văzu ceva cu coada ochiului şi se întoarse pentru a vedea un luptător de gherilă aruncându-se în râu de pe malul îndepărtat şi începând să înoate spre el. Când silueta se apropie, Ellis văzu că era speriosul bătrân Shahazai Gul, fratele moaşei. Specialitatea lui Shahazai erau minele. Trecu în fugă pe lângă Ellis şi se ascunse într-o casă.

Preţ de câteva clipe, satul fu liniştit şi nu se auzi nimic decât zgomotul paletelor de la rotoare, iar Ellis gândi *Dumnezeule, câţi naiba au trimis*? şi apoi primul apăru la iveală deasupra stâncii, mergând cu viteză şi virând în jos, spre sat. Plană şovăielnic deasupra podului ca un colibri uriaş.

Era un Mi-24, cunoscut în Vest sub numele de

Căprioara (ruşii le numeau Cocoşate din cauza celor două motoare turbo masive montate deasupra cabinei pentru pasager). Puşcaşul stătea în partea de jos a botului elicopterului, cu pilotul în spatele şi deasupra lui, ca nişte copii jucând lapte gros; şi geamurile din jurul cabinei de zbor arătau ca ochii unei insecte monstruoase. Elicopterul avea un şasiu cu trei roţi şi aripi scurte butucănoase, cu lansatoare de rachete fixate pe ele.

Cum naiba ar putea câţiva tribari jerpeliţi lupta împotriva unor astfel de maşinării?

Urmară încă cinci Căprioare, într-o succesiune rapidă. Zburară peste sat şi pământul din împrejurimi, căutând, presupuse Ellis, poziţiile inamice. Aceasta era o precauţie de rutină – ruşii nu aveau niciun motiv să se aştepte la o rezistenţă puternică, deoarece credeau că atacul lor va fi unul surpriză.

Un al doilea tip de elicopter începu să apară şi Ellis îşi dădu seama că era Mi-8, cunoscut ca Şold. Mai mare ca şi Căprioara, dar mai puţin înspăimântător, putea transporta douăzeci sau treizeci de persoane şi era destinat transportului de trupe, mai degrabă decât atacului. Primul plană deasupra satului, apoi coborî brusc într-o parte şi ateriză în lanul de orz. Fu urmat de alte cinci. O sută cincizeci de oameni, gândi Ellis. În timp ce şoldurile aterizau, trupele săreau din ele şi se întindeau pe burtă, îndreptându-şi armele spre sat, dar fără să tragă. Pentru a intra în sat trebuiau să treacă râul, şi pentru a trece râul trebuiau să meargă pe pod. Dar ei nu ştiau asta. Pur şi simplu erau prudenţi: se aşteptau ca elementul de surpriză să le permită să domine uşor.

Ellis se îngrijoră ca satul să nu pară prea părăsit. Acum, la câteva minute după apariţia primului elicopter, în mod normal ar fi trebuit să fie văzuţi câţiva oameni fugind. Îşi ascuţi auzul pentru a auzi prima împuşcătură. Nu îi mai

era frică. Se concentra puternic la prea multe lucruri deodată pentru a mai putea simţi frica. Îi trecu prin minte: întotdeauna e aşa, o dată ce începe.

Shahazai puse mine în lanul de orz, îşi aminti Ellis. De ce nu explodase încă niciuna dintre ele? O clipă mai târziu găsi răspunsul. Unul dintre soldaţi se ridică în picioare – probabil un ofiţer – şi dădu un ordin. Douăzeci sau treizeci de oameni săriră în picioare şi fugiră spre pod. Dintr-odată se auzi o bubuitură asurzitoare, care acoperi chiar şi vuietul scos de huruitul elicopterelor, apoi alta şi alta, în timp ce pământul părea să explodeze sub picioarele soldaţilor fugind – Ellis se gândi că *Shahazai îşi condimentase minele cu mai mult TNT* – şi nori de pământ maro şi orz auriu îi învăluiră pe toţi, cu excepţia unui om care fusese aruncat sus în aer şi ateriză încet, întorcându-se iar şi iar ca un acrobat, până ce căzu pe pământ ca un sac. Când ecourile se stinseră se auzi un alt zgomot, un tunet puternic, cutremurător, care veni din vârful stâncii când Yussuf şi Abdur deschiseră focul. Ruşii se retraseră în dezordine când luptătorii de gherilă din sat începură să tragă cu Kalaşnikovurile lor peste râu.

Surpriza le dădu luptătorilor de gherilă un avantaj extraordinar, dar aceasta nu va dura o veşnicie: comandantul rus îşi va reorganiza trupele. Dar înainte trebuia să-şi elibereze drumul spre pod.

Unul dintre şoldurile din lanul de orz explodă şi Ellis îşi dădu seama că Yussuf şi Abdur trebuie să îl şi nimerit. Era impresionat: deşi Dashoka băteau la o milă şi elicopterele erau la mai puţin de jumătate de milă depărtare, trebuia să ţinteşti foarte bine pentru a putea distruge unul de la această distanţă.

Căprioarele – elicopterele cocoşate – erau tot în aer, zburând în cercuri deasupra satului. Acum, comandantul rus le puse să acţioneze. Unul dintre ele coborî deasupra

râului şi deschise focul asupra câmpului minat al lui Shahazai. Yussuf şi Abdur traseră spre el, dar nu-l nimeriră. Bombele lui Shahazai explodară una după alta, fără să rănească pe nimeni. Ellis gândi neliniştit: Aş fi vrut ca bombele să fi răpus mai mulţi duşmani – vreo douăzeci de oameni din o sută cincizeci nu era cine ştie ce. Căprioara se ridică din nou, alugată de Yussuf; dar coborî o alta şi bombardă intens câmpul minat din nou. Yussuf şi Abdur trăgeau în el cu o rafală de foc continuă. Dintr-odată, elicopterul se clătină, o parte dintr-o aripă căzu şi botul i se înfipse în râu; şi Ellis gândi: Ai tras frumos, Yussuf! Dar calea spre pod era liberă, iar ruşii încă mai aveau peste o sută de oameni şi zece elicoptere, şi Ellis realiză cu înfiorare că luptătorii de gherilă ar putea pierde această bătălie.

Apoi, ruşii prinseră curaj şi majoritatea lor – vreo optzeci de oameni, estimă Ellis – începură să se îndrepte spre pod pe burtă, trăgând încontinuu. Nu pot fi atât de neinspiraţi sau nedisciplinaţi precum spun ziarele americane, gândi Ellis, cu excepţia cazului în care acesta era un echipaj de elită. Apoi îşi dădu seama că toţi soldaţii păreau să fie albi. Nu era niciun afghan în această trupă. Era exact ca şi în Vietnam, unde arvinii erau întotdeauna excluşi din acţiunile cu adevărat importante.

Dintr-odată se făcu linişte. Ruşii din lanul de orz şi luptătorii de gherilă din sat schimbară focuri peste râu într-un mod dezordonat, ruşii trăgând mai mult sau mai puţin la întâmplare, luptătorii de gherilă folosindu-şi muniţia cu economie. Ellis se uită în sus. Căprioarele din aer ţinteau către Yussuf şi Abdur aflaţi pe vârful stâncii. Comandantul rus a identificat corect armamentul greu ca principala lui ţintă.

Când o Căprioară se lăsă în jos spre puşcaşii de pe stâncă, Ellis admiră pentru o clipă pilotul pentru că

zburase direct în bătaia puştii: ştia cât curaj trebuia să ai pentru a face o astfel de manevră. Elicopterul viră, îndepărtându-se: ţinta fu ratată de ambele părţi.

Şansele lor erau aproape egale, gândi Ellis: îi era mai uşor lui Yussuf să ţintească bine pentru că stătea pe loc, în vreme ce elicopterul se mişca; dar din aceeaşi perspectivă, el era o ţintă mai uşoară, pentru că stătea pe loc. Ellis îşi aminti că la o Căprioară, rachetele montate pe aripi erau lansate de pilot, în vreme ce puşcaşul manevra mitraliera din botul elicopterului. Era greu ca un pilot să ţintească corect în împrejurări atât de terifiante, gândi Ellis; şi, de vreme ce armele Dashoka aveau o bătaie mai lungă decât arma de tip Gatling cu patru ţevi a elicopterului, probabil că Yussuf şi Abdur aveau un mic avantaj.

Sper, pentru binele nostru, gândi Ellis.

O altă Căprioară coborî spre stâncă asemeni unui vultur năpustindu-se asupra unui iepure, dar armele bubuiră şi elicopterul explodă în aer. Lui Ellis îi veni să strige de bucurie – ceea ce era ironic, deoarece cunoştea atât de bine teroarea şi panica de-abia controlată a echipajului unui elicopter asupra căruia se trăgea.

Coborî o altă Căprioară. De data aceasta, puşcaşii ratară la milimetru, dar împuşcară coada elicopterului şi acesta îşi pierdu controlul şi se izbi de stâncă, iar Ellis gândi: Iisuse Christoase, s-ar putea, totuşi, să-i luăm pe toţi! Dar zgomotul scos de arme se schimbă şi Ellis realiză că numai unul trăgea. Celălalt fusese răpus. Ellis privi atent prin praf şi văzu o căciulă Chitrali mişcându-se acolo. Yussuf era încă în viaţă. Abdur fusese omorât.

Cele trei Căprioare rămase zburară în cercuri şi se repoziţionară. Unul se ridică sus deasupra câmpului de luptă: comandantul rus trebuie să fie în acela, gândi Ellis. Celelalte două se năpustiră asupra lui Yussuf, într-o

mişcare de cleşte. O acţiune inteligentă, gândi Ellis neliniştit, căci Yussuf nu putea trage în amândouă deodată. Ellis le privi coborând. Când Yussuf trase într-unul, celălalt se lăsă mai jos. Ellis observă că ruşii zburau cu uşile deschise, la fel ca şi americanii în Vietnam.

Căprioarele atacară. Unul se lăsă în picaj peste Yussuf, viră şi se îndepărtă, dar Yussuf îl nimeri din plin şi fu cuprins de flăcări; apoi se lăsă în jos al doilea, cu rachetele şi mitralierele împroşcând foc, şi Ellis gândi *Yussuf nu are nicio şansă*! Şi apoi a doua Căprioară păru să ezite în aer. Fusese nimerit? Se prăbuşi brusc, căzând în gol 7-8 metri – *când îţi moare motorul*, spusese instructorul din şcoala de aviaţie, *elicopterul va aluneca precum un pian imens* – şi se izbi de pământ la doar câţiva metri de Yussuf; dar după aceea, motoarele lui părură să pornească din nou şi, spre surprinderea lui Ellis, începu să se ridice. Este mai rezistent decât un blestemat de Huey, gândi el; elicopterele se îmbunătăţiseră în ultimii zece ani. Mitraliera lui trăgea întruna, dar acum se opri. Ellis văzu de ce şi inima începu să-i bată cu putere. Un Dashoka se rostogoli pe marginea stâncii într-o învălmăşeală de camuflaj, tufişuri şi crengi; şi fu imediat urmat de o grămadă de culoarea noroiului care era Yussuf. În timp ce cădea în josul versantului stâncos se opri într-o ridicătură cam la jumătatea lui şi căciula sa Chitrali rotundă îi sări din cap. Un moment mai târziu dispăru din câmpul vizual al lui Ellis. Aproape că câştigase bătălia de unul singur: nu va primi nicio medalie, dar povestea lui va fi spusă în jurul focurilor de tabără din munţii afghani răcoroşi o sută de ani de acum înainte.

Ruşii pierduseră patru din cele şase Căprioare, un Şold şi cam douăzeci şi cinci de oameni; dar luptătorii de gherilă îşi pierduseră ambele arme grele şi acum nu mai aveau niciun mijloc de apărare, în timp ce cele două

Căprioare rămase începură să bombardeze satul. Ellis se ghemui în interiorul cocioabei, dorindu-şi să nu fi fost făcută din lut. Bombardamentul era o tactică de înviorare: după un minut sau două, de parcă la un semn, ruşii din lanul de orz se ridicară de pe pământ şi fugiră spre pod.

Asta e, gândi Ellis; acesta e sfârşitul, într-un fel sau altul.

Luptătorii de gherilă deschiseră focul asupra trupelor aflate în fugă, dar fură zădărniciţi de camuflajul lor şi puţin ruşi căzuseră. Aproape toţi ruşii erau acum în picioare, optzeci sau nouăzeci de oameni, trăgând la nimereală peste râu în timp ce fugeau. Strigau plini de entuziasm, încurajaţi de apărarea slabă. Împuşcăturile luptătorilor de gherilă deveniră puţin mai precise când ruşii ajunseră la pod şi mai căzură câţiva, dar nu suficienţi pentru a opri atacul. Câteva secunde mai târziu, primii dintre ei traversară râul şi îşi căutau ascunzători printre casele din sat.

Erau cam şaizeci de oameni pe pod şi lângă el, când Ellis trase de mânerul dispozitivului de foc.

Piatra veche din care era făcut podul explodă ca un vulcan.

Ellis pusese explozibil pentru a ucide, nu pentru o demolare perfectă, şi explozia împrăştie bucăţi letale de zidărie, ca o rafală puternică dintr-o mitralieră uriaşă, prinzându-i pe toţi oamenii de pe pod şi mulţi dintre cei care mai erau în lan. Ellis se furişă înapoi în colibă în timp ce peste sat ploua cu moloz. Când încetă, se uită din nou afară.

Acolo unde fusese podul, acum era doar o grămadă joasă de pietre şi cadavre, într-un amestec oripilant. O parte din moschee şi două case din sat se prăbuşiseră, de asemenea. Şi ruşii erau în plină retragere.

Când se uită, cei douăzeci sau treizeci de oameni

rămaşi în viaţă se înghesuiau pe uşile deschise ale şoldurilor. Ellis nu-i învinui. Dacă stăteau în lanul de orz, fără nicio ascunzătoare, urmau să fie măturaţi încet de pe faţa pământului de luptătorii de gherilă situaţi în poziţii strategice în sat; şi dacă încercau să traverseze râul, urmau să fie prinşi în apă ca peştii dintr-un butoi.

Câteva secunde mai târziu, cele trei şolduri supravieţuitoare decolară de pe câmpie pentru a se alătura celor două Căprioare din aer şi, apoi, fără a trage un foc de plecare, elicopterele se înălţară deasupra stâncii şi dispărură.

Când huruitul rotoarelor lor se stinse, auzi un alt zgomot. După o clipă îşi dădu seama că era zgomotul oamenilor strigând de bucurie. Am câştigat, gândi el. La naiba, am câştigat. Şi începu şi el să strige.

CAPITOLUL 13

— Şi unde au dispărut toţi luptătorii de gherilă? întrebă Jane.

— S-au împrăştiat, răspunse Ellis. Asta este tehnica lui Masud. Dispare printre dealuri înainte ca ruşii să apuce să-şi tragă răsuflarea. S-ar putea să se întoarcă cu întăriri – s-ar putea chiar să fie acum în Darg – dar nu vor găsi pe nimeni cu cine să se lupte. Luptătorii de gherilă au plecat toţi, cu excepţia acestor câţiva.

Erau şapte răniţi în clinica lui Jane. Niciunul dintre ei nu era pe moarte. Încă doisprezece fuseseră trataţi pentru răni uşoare şi trimişi în drumul lor. Numai doi oameni muriseră în luptă, dar dintr-un ghinion sfâşietor de dureros, unul din ei era Yussuf. Zahara va fi în doliu din nou – şi din nou din cauza lui Jean-Pierre.

Jane se simţi deprimată, în ciuda euforiei lui Ellis. Trebuie să încetez să mă mai torturez atâta, gândi ea. Jean-Pierre plecase şi nu se va mai întoarce, şi nu avea niciun rost să mă mai necăjesc. Ar trebui să gândesc pozitiv. Ar trebui să mă intereseze şi vieţile altor oameni.

— Cum rămâne cu conferinţa ta? îl întrebă pe Ellis. Dacă toţi luptătorii de gherilă au dispărut...

— Au fost toţi de acord, spuse Ellis. Au fost atât de încântaţi, după succesul ambuscadei, că erau gata să spună da la orice. Într-un fel, ambuscada a dovedit un lucru de care unii se îndoiseră: că Masud este un lider excelent şi că, unindu-se sub el, pot obţine victorii măreţe. De asemenea, am câştigat şi eu încrederea lor, ceea ce a ajutat.

— Deci ai reuşit.

— Da. Ba chiar am un pact semnat de toţi liderii rebelilor în prezenţa molei.

— Trebuie să fii mândru. Ea întinse mâna şi îl strânse

de braţ, apoi şi-o retrase rapid. Era atât de bucuroasă că el era acolo, ajutând-o să nu fie singură, că se simţi vinovată că fusese supărată pe el atâta timp. Dar îi era teamă că, din întâmplare, îi va da impresia greşită că încă mai ţinea la el ca pe vremuri, ceea ce ar fi fost neplăcut.

Se întoarse cu spatele la el şi aruncă o privire în jurul peşterii. Bandajele şi seringile erau în cutiile lor şi medicamentele erau în geanta ei. Luptătorii de gherilă răniţi stăteau confortabil pe rogojine sau pături. Vor rămâne în peşteră toată noaptea: era prea dificil să-i ducă pe toţi la poalele dealului. Aveau apă şi puţină pâine, şi doi sau trei dintre ei erau suficient de sănătoşi pentru a se ridica şi a face ceai. Mousa, fiul cu o mână al lui Mohammed, stătea ghemuit la gura peşterii, absorbit de un joc misterios în praf, cu cuţitul pe care i-l dăduse tatăl său: el va rămâne cu oamenii răniţi şi în cazul puţin probabil că unul dintre ei ar avea nevoie de îngrijire medicală în timpul nopţii, băiatul va fugi la poalele dealului şi o va aduce pe Jane.

Totul era înăuntru. Le ură noapte bună, îl mângâie pe Mousa pe cap şi ieşi. Ellis o urmă. Jane simţi o răcoare vagă în briza de seară. Era primul semn al sfârşitului verii. Se uită în sus la vârfurile montane îndepărtate ale Hindu Kush, de unde va veni iarna. Piscurile înzăpezite erau roz de la reflecţia soarelui apunând. Era o ţară frumoasă: lumea uita uşor asta, în special în zilele încărcate. Mă bucur că am văzut-o, gândi ea, deşi abia aştept să merg acasă.

Coborî dealul împreună cu Ellis. Se uita la el din când în când. Apusul de soare făcea ca faţa lui să arate bronzată şi suptă. Îşi dădu seama că probabil nu dormise prea mult noaptea trecută.

— Pari obosit, spuse ea.

— A trecut mult timp de când am luat parte la un

război adevărat, răspunse el. Pacea te înmoaie.

Era foarte realist în legătură cu asta. Cel puţin nu savurase măcelul, cum o făcuseră afghanii. Îi spusese simplul fapt că aruncase în aer podul din Darg, dar unul din luptătorii de gherilă răniţi îi dăduse mai multe detalii, explicându-i cum sincronizarea exploziei schimbase cursul luptei şi descriindu-i grafic carnagiul.

Jos, în satul Banda, plutea un aer de sărbătoare. Bărbaţi şi femei discutau însufleţiţi în grupuri, în loc să se retragă în curţile lor. Copiii jucau gălăgioşi jocuri cu război, prinzând în ambuscadă ruşi imaginari, imitându-i pe fraţii lor mai mari. Undeva, un bărbat cânta acompaniat de o tobă. Dintr-odată, gândul de a-şi petrece seara singură i se păru lui Jane insuportabil de trist şi, din impuls, îi spuse lui Ellis:

— Haide să bei un ceai cu mine – dacă nu te deranjează că o alăptez pe Chantal.

— Mi-ar face plăcere, spuse el.

Copilul plângea când ei intrară în casă şi, ca de obicei, trupul lui Jane reacţionă: dintr-un sân îi curse brusc o picătură de lapte. Ea spuse în grabă:

— Ia loc şi Fara îţi va aduce ceai, apoi ţâşni în cealaltă cameră, înainte ca Ellis să poată vedea pata stânjenitoare de pe cămaşa ei.

Îşi desfăcu repede nasturii şi luă copilul. Urmă obişnuitul moment de orbecăială, când Chantal căuta sfârcul, apoi începu să sugă, dureros de tare la început şi apoi mai blând. Jane se simţea penibil să se întoarcă în cealaltă cameră. Nu fi proastă, îşi spuse ea; l-ai întrebat şi a spus că e în regulă şi, oricum, cândva ţi-ai petrecut practic fiecare noapte în patul lui.

...Totuşi, simţi că roşeşte puţin când trecu pragul uşii.

Ellis se uita la hărţile lui Jean-Pierre.

— Acesta a fost cel mai inteligent lucru, spuse el. Ştia toate rutele pentru că Mohammed folosea întotdeauna hărţile lui. Îşi ridică privirea spre ea, îi văzu expresia feţei şi spuse în grabă: Dar să nu mai vorbim despre asta. Ce vei face acum?

Se aşeză pe pernă, cu spatele rezemat de perete, poziţia ei preferată pentru alăptat. Ellis nu păru stânjenit de sânul ei dezvelit şi ea începu să se simtă mai în largul ei.

— Trebuie să aştept, spuse ea. Imediat ce se deschide ruta spre Pakistan şi convoaiele încep din nou, voi merge acasă. Dar tu?

— La fel. Mi-am terminat treaba aici. Acordul va trebui supravegheat, desigur, dar Agenţia are oameni în Pakistan care o pot face.

Fara aduse ceaiul. Jane se întrebă care va fi următoarea misiune a lui Ellis: complotul unei lovituri în Nicaragua, sau şantajarea unui diplomat sovietic din Washington, sau poate asasinarea unui comunist african? îl întrebase, când erau iubiţi, de plecarea în Vietnam şi el îi spusese că toată lumea aşteptase de la el să eşueze, dar el fu un ticălos opus şi făcu exact contrariul. Ea nu era sigură că credea asta, dar chiar dacă era, nu explica de ce rămăsese în acest domeniu violent de activitate chiar şi după ce terminase armata.

— Deci ce vei face după ce te întorci acasă? întrebă ea. Te vei apuca iar de născocirea unor modalităţi drăguţe de a-l omorî pe Castro?

— Agenţia nu trebuie să se ocupe de asasinări, spuse el.

— Dar o face.

— Există un element nebunesc care ne strică renumele. Din nefericire, preşedinţii nu pot rezista tentaţiei de a întreprinde jocuri cu agenţi secreţi, şi

aceasta încurajează fracţiunile politice nebune.

— De ce nu le întorci spatele tuturor, pentru a te alătura rasei umane?

— Uite. America e plină de oameni care cred că alte ţări, precum ţara lor, au dreptul să fie libere – dar aceştia sunt genul de oameni care întorc spatele şi se alătură rasei umane. În consecinţă, Agenţia angajează prea mulţi psihopaţi şi prea puţini cetăţeni decenţi, miloşi. Apoi, când Agenţia răstoarnă un guvern din capriciul unui preşedinte, toţi întreabă cum poate fi posibil un astfel de lucru. Răspunsul este pentru că ei au permis să se întâmple. Ţara mea este democratică, deci nu am pe cine să învinuiesc în afară de mine când lucrurile merg prost; şi dacă lucrurile pot fi îndreptate, trebuie s-o fac, pentru că e responsabilitatea mea.

Jane fu nedumerită.

— Vrei să spui că modalitatea de reformare a KGB-ului este alăturându-i-te?

— Nu, pentru că KGB nu este controlat în totalitate de oameni. Agenţia este.

— Controlul nu este atât de simplu, spuse Jane. CIA spune minciuni oamenilor. Nu-i poţi controla dacă nu ştii ce fac.

— Dar la urma urmelor este agenţia noastră şi responsabilitatea noastră.

— Ai putea munci să o distrugi, în loc să i te alături pur şi simplu.

— Dar avem nevoie de o agenţie de informaţii secrete. Trăim într-o lume ostilă şi avem nevoie de informaţii despre duşmanul nostru.

Jane oftă.

— Dar uite la ce duce, spuse ea. Plănuieşti să-i trimiţi lui Masud arme mai multe şi mai mari, pentru ca el să poată ucide oameni mai mulţi şi mai rapid. Şi la asta

ajungeţi *de fiecare dată*.

— *Nu* este numai pentru a ucide mai mult şi mai rapid, protestă Ellis. Afghanii luptă pentru libertatea lor – şi luptă *împotriva* unei haite de criminali...

— *Toţi* luptă pentru libertatea lor, îl întrerupse Jane. PLO, exilaţii cubanezi, IRA, sud-africanii albi şi Armata Galezilor Liberi.

— Unii au dreptate, alţii nu.

— ŞI CIA poate face diferenţa?

— Ar trebui...

— Dar nu o face. Pentru libertatea cui luptă Masud de fapt?

— Pentru libertatea tuturor afghanilor.

— Tâmpenii, spuse Jane pe un ton violent. Este un fundamentalism musulman şi dacă vreodată va prelua puterea, primul lucru pe care-l va face va fi să defavorizeze femeile. Nu le va da niciodată dreptul la vot – vrea să le ia şi puţinele drepturi pe care le au. Şi cum crezi că îşi va trata adversarii, ţinând cont de faptul că eroul lui politic este Ayatollah Khomeini? Vor avea libertate academică oamenii de ştiinţă şi profesorii? Ce se va întâmpla cu hinduşii, budiştii, ateii şi Frăţia Plymouth?

Ellis spuse:

— Chiar crezi că regimul lui Masud va fi mai rău decât cel al ruşilor?

Jane se gândi o clipă.

— Nu ştiu. Singurul lucru care e sigur este că regimul lui Masud ar fi o tiranie afghană în locul unei tiranii ruse. Şi nu merită să omori oameni pentru a schimba un dictator local cu unul străin.

— Se pare că afghanii cred că merită.

— Cei mai mulţi dintre ei nu au fost întrebaţi niciodată.

— Cred că e evident. Oricum, de regulă nu fac acest

tip de muncă. De obicei sunt mai mult tipul detectivului.

Exista un lucru de care Jane era curioasă de un an.

— Care a fost mai exact misiunea ta în Paris?

— Când ţi-am spionat toţi prietenii? zâmbi vag. Nu ţi-a spus Jean-Pierre?

— Mi-a spus că nu prea ştia.

— Poate că nu ştia. Vânam terorişti.

— Printre prietenii noştri?

— De obicei, acolo sunt de găsit – printre disidenţi, paria şi criminali.

— Rahmi Coskun era terorist? Jean-Pierre spusese că Rahmi fusese arestat din cauza lui Ellis.

— Da. El fusese responsabil pentru bombardarea de la Turkish Airlines din Avenue Felix Faure.

— Rahmi? De unde ştii?

— Mi-a spus el. Şi când l-am arestat plănuia un nou bombardament.

— Ţi-a spus şi asta?

— Mi-a cerut să-l ajut cu bomba.

— Dumnezeule! Frumuşelul de Rahmi, cu ochii lui mieroşi şi ura lui pasionată faţă de guvernul ţării sale mizerabile...

Ellis nu terminase.

— Îl mai ţii minte pe Pepe Gozzi?

Jane se încruntă.

— Vrei să spui corsicanul acela mic şi amuzant care avea un Rolls-Royce?

— Da. El furniza arme şi explozibili fiecărui cuib de nebuni din Paris. Ar fi vândut oricui care-şi permitea preţurile lui, dar s-a specializat în „clienţi politici”.

Jane era uluită. Presupusese că Pepe avea o oarecare reputaţie proastă, pur şi simplu pe motiv că era şi bogat şi corsican; dar crezuse că era în cel mai rău caz implicat în infracţiuni banale, precum contrabanda sau drogurile. Şi

când te gândeşti că vindea arme criminalilor! Jane începu să se simtă de parcă trăise într-un vis, în vreme ce intriga şi violenţa aveau loc în lumea reală, pretutindeni în jurul ei. Sunt chiar atât de naivă? gândi ea.

Ellis continuă cu detaliile.

— Am mai prins un rus care finanţase o grămadă de asasinate şi răpiri. Apoi, Pepe a fost interogat şi i-a turnat pe jumătate din teroriştii Europei.

— Asta făceai tot timpul cât am fost împreună, spuse Jane visătoare. Îşi aminti petrecerile, concertele rock, demonstraţiile, discuţiile politice din cafenele, nesfârşitele sticle de *vin rouge ordinaire* din atelierele de la mansardă... De când se despărţiseră, ea presupuse vag că el scria mici rapoarte despre toţi radicalii, spunând cine avea influenţă, cine era extremist, cine avea bani, cine avea cea mai mare trecere printre studenţi, cine avea legături cu Partidul Comunist şi aşa mai departe. Era greu acum să accepte ideea că el căuta criminali adevăraţi şi că şi găsise câţiva printre prietenii lor. Nu-mi vine să cred, spuse ea uimită.

— A fost un mare triumf, dacă vrei să ştii tot adevărul.

— Poate că nici nu ar trebui să-mi spui toate astea.

— Nu ar trebui. Dar când te-am minţit în trecut, am regretat că am făcut-o – ca să nu spun mai mult.

Jane se simţi prost şi nu ştiu ce să spună. O mută pe Chantal la sânul ei stâng, apoi, surprinzând privirea lui Ellis, şi-l acoperi pe cel drept cu cămaşa. Conversaţia devenea incomod de personală, dar era foarte curioasă să afle mai multe. Acum putea vedea cum se justifica el – deşi nu era de acord cu raţionamentul lui – dar totuşi se întreba care era motivaţia lui. Dacă nu aflu acum, gândi ea, s-ar putea să nu mai am niciodată ocazia. Ea spuse:

— Nu înţeleg ce-l determină pe un bărbat să se

decidă să-şi petreacă viaţa făcând aşa ceva.

El se uită în altă parte.

— Mă pricep la asta şi merită să o fac, şi salariul e foarte mare.

— Şi presupun că îţi place regimul de pensiune şi meniul de la cantină. E în regulă – nu trebuie să te justifici în faţa mea dacă nu vrei.

El se uită atent la ea, de parcă încerca să-i citească gândurile.

— Ba vreau să-ţi spun, spuse el. Eşti sigură că vrei să auzi?

— Da. Te rog.

— Are legătură cu războiul, începu el, şi brusc, Jane ştiu că el urma să-i spună ceva ce nu spusese nimănui, niciodată. Unul din lucrurile cele mai îngrozitoare legate de zborul în Vietnam a fost faptul că era atât de greu să faci diferenţa între vietnamezi şi civili. De fiecare dată când asistam din aer trupele terestre, să spunem, sau când minam o potecă din junglă, sau declaram o zonă cu foc deschis, ştiam că vom ucide mai multe femei, copii şi bătrâni decât luptători de gherilă. Obişnuiam să spunem că adăposteau inamicul, dar cine ştie? Şi cui îi pasă? I-am omorât. *Atunci*, *noi eram teroriştii*. Şi nu vorbesc de cazuri izolate – deşi am văzut şi atrocităţi – vorbesc de tacticile noastre zilnice obişnuite. Şi, vezi, nu aveam nicio justificare; pur şi simplu aşa se proceda. Am făcut toate acele lucruri oribile în numele unei cauze care se dovedise a fi în întregime numai minciună, şi corupţie, şi amăgire. Eram în tabăra greşită. Faţa lui era trasă, de parcă simţea o durere persistentă, provocată de o leziune internă. În lumina tremurândă a lămpii, pielea lui era întunecată şi pământie. Nu există nicio scuză, înţelegi; nicio iertare.

Cu tandreţe, Jane îl încurajă să mai povestească.

— Atunci de ce ai mai stat? îl întrebă ea. De ce te-ai

oferit voluntar şi a doua oară?

— Pentru că atunci nu vedeam lucrurile atât de clar; pentru că luptam pentru ţara mea şi nu poţi fugi de război; pentru că eram un ofiţer bun şi dacă aş fi mers acasă, postul meu ar fi putut fi ocupat de vreun cretin şi oamenii mei ar fi fost ucişi: şi nici unul dintre aceste motive nu este suficient de bun, desigur, aşa că la un moment dat m-am întrebat *Ce ai de gând să faci în legătură cu asta?* Am vrut... nu mi-am dat seama pe atunci, dar am vrut să fac ceva prin care să-mi răscumpăr greşelile.

În anii 1960 am fi numit-o o cursă a vinovăţiei.

— Bine, dar... el păru atât de nesigur şi vulnerabil, încât lui Jane îi era greu să-i pună întrebări directe, dar el avea nevoie să vorbească şi ea voia să audă, aşa că insistă. Dar de ce *asta!*

— Eram în Spionaj, spre sfârşit, şi mi-au oferit ocazia de a-mi continua activitatea în acelaşi domeniu, în lumea civilă. Mi-au spus că voi putea lucra sub acoperire pentru că eram cunoscut în zonă. Îmi cunoşteau trecutul radical, înţelegi. Mi s-a părut că prinzând terorişti aş putea îndrepta unele lucruri pe care le făcusem. Aşa că am devenit un expert contraterorist. Sună simplist când o spun în cuvinte – dar am avut succes, să ştii. Agenţia nu mă agreează pentru că uneori refuz câte o misiune, cum a fost când l-au ucis pe preşedintele din Chile, iar agenţii nu au voie să refuze misiunile; dar sunt responsabil pentru încarcerarea unor oameni îngrozitori şi sunt mândru de mine.

Chantal dormea. Jane o aşeză în cutia care-i era leagăn. Îi spuse lui Ellis:

— Presupun că ar trebui să spun... că se pare că te-am judecat greşit.

El zâmbi.

— Slavă Cerului pentru asta.

Preţ de o clipă fu cuprinsă de nostalgie, în timp ce se gândea la vremea – numai cu un an şi jumătate în urmă? – când ea şi Ellis fuseseră fericiţi şi nimic din toate astea nu se întâmplase: nici CIA, nici Jean-Pierre, nici Afghanistan. Totuşi, nu poţi şterge cu buretele, nu-i aşa? spuse ea. Tot ce s-a întâmplat – minciunile tale, furia mea.

— Nu. El stătea pe scaun, uitându-se în sus la ea în timp ce Jane stătea în faţa lui, studiind-o intens. El îşi întinse braţele, ezitând, apoi îşi puse mâinile pe şoldurile ei, într-un gest care putea însemna afecţiune frăţească sau mai mult. Apoi, Chantal făcu „Mamamamamammm...” Jane se întoarse şi se uită la ea, şi Ellis îşi lăsă mâinile să cadă. Chantal era trează, fluturându-şi mâinile şi picioarele în aer. Jane o ridică şi ea râgâi imediat.

Jane se întoarse cu faţa spre Ellis. El îşi încrucişase braţele peste piept şi o privea, zâmbind. Dintr-odată, ea nu mai voia ca el să plece. Din impuls, ea spuse:

— De ce nu rămâi să luăm cina împreună? Deşi nu am decât pâine şi lapte bătut.

— În regulă.

I-o întinse pe Chantal.

— Mă duc să o anunţ pe Fara.

El luă copilul şi ea ieşi în curte. Fara încălzea apă pentru baia lui Chantal. Jane verifică temperatura cu cotul şi o găsi numai bună.

— Te rog să faci pâine pentru două persoane, spuse ea în Dari. Fara căscă ochii mari, şi Jane îşi dădu seama că era şocant ca o femeie singură să invite un bărbat la cină. La naiba cu toate astea, gândi ea. Ridică oala cu apă şi-o duse înapoi în casă.

Ellis stătea pe perna mare de sub lampa cu petrol, jucându-se cu Chantal pe genunchi, spunând ceva rimat cu voce joasă. Braţele lui mari şi păroase îi încercuiră trupul ei mic şi rozaliu. Ea se uita în sus la el, gângurind

fericită şi dând din picioruşele ei grase. Jane se opri în prag, copleşită de scenă, şi îi trecu prin minte un gând spontan: Ellis ar fi trebuit să fie tatăl lui Chantal.

Este adevărat? se întrebă ea în timp ce-i privea. Chiar îmi doresc asta? Ellis îşi termină poezia şi îşi ridică privirea spre ea, zâmbind puţin sfios, iar ea gândi: Da, îmi doresc cu adevărat.

Urcau pe versantul montan la miezul nopţii, Jane în faţă, Ellis urmând-o, cu sacul lui mare de dormit sub braţ. O îmbăiaseră pe Chantal, îşi luaseră cina săracă din pâine şi lapte bătut, o hrăniseră din nou pe Chantal şi o puseră la culcare pe acoperiş, unde dormea acum dusă lângă Fara, care o va proteja cu viaţa ei. Ellis vruse să o scoată pe Jane din casa în care fusese soţia altcuiva, şi Jane simţise acelaşi lucru, aşa că spusese:

— Ştiu un loc în care putem merge.

Acum, ea se abătu de la poteca montană şi-l conduse pe Ellis peste pământul alunecos, pietros, spre refugiul ei secret, terasa ascunsă unde făcuse plajă goală şi îşi dăduse burta cu ulei înainte de a o naşte pe Chantal. Îl găsi uşor la lumina lunii. Se uită în jos spre sat, unde jarul sobelor de gătit sclipea în curţi şi câteva lămpi încă mai licăreau în spatele geamurilor de sticlă. Putu doar întrezări forma casei sale. În câteva ore, imediat ce se va crăpa de ziuă, va putea vedea siluetele dormind pe acoperiş ale lui Chantal şi Fara. Va fi fericită: era prima dată când plecase de lângă Chantal noaptea.

Se întoarse. Ellis desfăcu complet fermoarul de la sacul de dormit şi îl întinse pe pământ ca pe o pătură. Jane se simţi stânjenită şi nu era în largul ei. Valul de căldură şi senzualitate care o copleşise în casa ei când îl văzu recitându-i copilului ei o poezie rimată dispăruse. Toate sentimentele ei vechi reveniseră, momentan: impulsul de a-l atinge, plăcerea pe care o simţea când îl vedea

zâmbind stângaci, nevoia de a-i simţi mâinile mari atingându-i pielea, dorinţa obsesivă de a-l vedea dezbrăcat. Cu câteva săptămâni înainte de naşterea lui Chantal, îşi pierduse apetitul sexual şi nu îi revenise până în acest moment. Dar această senzaţie dispăruse, treptat, în orele care urmară, în timp ce încercau stângaci să găsească modalităţi de a fi singuri, ca o pereche de adolescenţi care încearcă să scape de părinţi pentru un moment tandru de mângâieri.

— Haide şi aşază-te, spuse Ellis.

Se aşeză lângă el pe sacul de dormit. Amândoi se uitară la satul cufundat în întuneric. Nu se atingeau. Urmă un moment de tăcere tensionată.

— Nu a mai fost nimeni aici, remarcă Jane doar pentru a spune ceva.

— Pentru ce-l foloseai?

— O, doar pentru a face plajă şi a mă gândi aiurea, spuse ea, apoi gândi *O, ce naiba*, *şi spuse*: Nu, nu e chiar adevărat, îl foloseam pentru a mă masturba.

El râse, apoi îşi petrecu braţul pe după ea şi o îmbrăţişă.

— Mă bucur că nu ai învăţat încă să vorbeşti pe ocolite, spuse el.

Ea se întoarse cu faţa spre el. El o sărută tandru pe buze. Mă place pentru defectele mele, gândi ea: lipsa de tact, şi temperamentul meu iute, şi înjurăturile mele, şi încăpăţânarea mea, şi faptul că ţin la părerea mea.

— Nu vrei să mă schimbi, spuse ea.

— O, Jane, mi-a fost atât de dor de tine. El închise ochii şi murmură: Cea mai mare parte a timpului nici nu mi-am dat seama că mi-era dor de tine. Se întinse pe spate, trăgând-o după el, astfel încât ea ajunse să stea peste el. Ea îl sărută suav pe faţă. Senzaţia de stânjeneală dispărea rapid. Ea gândi: Ultima dată când l-am sărutat nu

avea barbă. Simţi mâinile lui mişcându-se: îi desfăcea nasturii de la cămaşă. Nu purta sutien – nu avea unul suficient de mare – şi îşi simţii sânii foarte goi. Ea îşi strecură mâna sub cămaşa lui şi îi atinse părul lung din jurul sfârcurilor. Aproape că uitase cum era să fii cu un bărbat. Luni în şir, viaţa ei fusese plină de voci line şi feţe blânde de femei şi copii: acum, dintr-odată voia să simtă piele aspră, fese tari şi obraji ţepoşi. Îşi petrecu degetele prin barba lui şi îi deschise gura cu limba. Mâinile lui găsiră sânii ei umflaţi, ea simţi un fior de plăcere – şi apoi ştiu ce urma să se întâmple, dar nu avea nicio putere să se opună, căci şi atunci când se îndepărtă brusc de el, simţi cum ambele ei sfârcuri îl stropiră pe mâini cu lapte cald şi se roşi de ruşine, spunând:

— O, Dumnezeule, îmi pare rău, ce dezgustător, n-am ce-i face...

El o făcu să tacă punându-i degetul pe buze.

— E în regulă, spuse el. Îi mângâie sânii în timp ce vorbi şi aceştia deveniră alunecoşi peste tot. E normal. Se întâmplă întotdeauna. E sexy.

Nu poate fi sexy, gândi ea, dar el îşi schimbă poziţia şi se apropie cu faţa de pieptul ei şi începu să-i sărute sânii, mângâindu-i în acelaşi timp, şi, treptat, ea se relaxă şi începu să savureze senzaţia. În cele din urmă simţi un alt fior acut de plăcere când îi curse lapte din nou, dar de această dată nu o mai deranjă. Ellis gemu: „Aah!” şi limba lui îi atinse sfârcurile moi, iar ea gândi: Dacă mi-i suge, mă termin.

Parcă îi citise gândurile. Îşi strânse buzele în jurul unui sfârc lung, îl trase în gură şi-l supse în timp ce îl ţinea pe celălalt între degetul mare şi arătător, strângându-l încet şi ritmic. Neajutorată, Jane gemu de plăcere. Şi când sânii ei lăsară lapte, unul într-o mână de-a lui, celălalt în gură, senzaţia fu atât de puternică că ea se cutremură

incontrolabil şi gemu: „O, Doamne, o, Doamne, o Doamne” până când se potoli şi ea se urcă pe el.

O vreme nu-i trecu nimic prin minte, decât ceea ce simţea: respiraţia lui caldă pe sânii ei uzi, barba lui zgâriindu-i pielea, aerul răcoros de noapte adiind peste obrajii ei înfierbântaţi, sacul de dormit din nailon şi pământul tare de dedesubt. După o vreme, vocea lui înfundată spuse:

— Mă sufoc.

Ea se dădu jos de pe el.

— Suntem ciudaţi? spuse ea.

— Da.

Ea chicoti.

— Ai mai făcut aşa ceva vreodată?

El ezită, apoi spuse:

— Da.

— Ce... încă se mai simţea puţin stânjenită. Ce gust are?

— Cald şi dulce. Ca şi laptele la conservă. Te-ai terminat?

— Nu ai observat?

— Nu eram sigur. La femei e greu să-ţi dai seama uneori.

Ea îl sărută.

— Am avut orgasm. Unul mic, dar sigur. Un orgasm cutremurător.

— Eu aproape m-am terminat.

— Serios? îl mângâie cu mâna pe corp. Era îmbrăcat cu o cămaşă ca de pijama din bumbac subţire şi pantaloni de care poartă toţi afghanii. Îi putu simţi coastele şi oasele şoldurilor: pierduse stratul subţire de grăsime de sub piele prezent la toţi occidentali, cu excepţia celor mai slabi. Mâna ei dădu peste penisul lui, ridicat sub pantaloni şi spuse: Ahhh! şi-l apucă. Ce bun e, spuse ea.

— Şi la capătul celălalt.

Ea vru să-i ofere tot atâta plăcere câtă îi oferise şi el. Se ridică în şezut, îi desfăcu şnurul de la pantaloni şi îi scoase penisul. Mângâindu-l cu tandreţe, se apleacă şi îi sărută capătul. Apoi, drăcuşorul îşi băgă coada şi o puse să-l întrebe:

— Cu câte femei ai fost de când te-ai despărţit de mine?

— Continuă să faci ce faci şi am să-ţi spun.

— Bine. Începu să-l mângâie şi să-l sărute. El tăcea. Bine, spuse ea după un minut, câte?

— Aşteaptă, încă le număr.

— Ticălosule! spuse ea şi-l muşcă de penis.

— Au! Nu multe, serios... Jur!

— Ce faci când nu ai o femeie?

— Ai trei încercări.

Nu putea fi redusă la tăcere.

— Ţi-o faci cu mâna?

— O, măiculiţă, domnişoară Janey, sunt ruşinos.

— Ţi-o faci, spuse ea triumfător. La ce te gândeşti în timp ce o faci?

— Îţi vine să crezi că la prinţesa Diana?

— Nu.

— Acum chiar că mi-e ruşine.

Jane murea de curiozitate.

— Trebuie să-mi spui adevărul.

— Pam Ewing.

— Cine naiba mai e şi asta?

— Ai cam rămas în urmă. Soţia lui Bobby Ewing, din Dallas.

Jane îşi aduse aminte de serial şi de actriţă, şi fu uimită.

— Nu pot să cred.

— Mi-ai cerut adevărul.

— Dar e făcută din plastic!
— Vorbim de *fantezii* aici.
— Nu poţi avea fantezii cu o femeie liberă?
— Fanteziile nu se discută.
— Sunt şocată. Ezită. Cum ţi-o faci?
— Ce?
— Ce-ţi faci. Cu mâna.
— Cam ce faci tu, dar mai tare.
— Arată-mi.
— Acum nu numai că mi-e ruşine, spuse el. Sunt de-a dreptul chinuit.
— Te rog. Te rog, arată-mi. Întotdeauna mi-am dorit să văd un bărbat făcând-o. Înainte, n-am avut niciodată curajul să-ţi cer aşa ceva – dacă mă refuzi, s-ar putea să nu văd niciodată. Îi luă mâna şi i-o puse în locul mâinii ei. După o clipă, el începu să-şi mişte mâna încet. Făcuse câteva mişcări fără prea mare tragere de inimă, apoi oftă, închise ochii şi începu să şi-o frece ca lumea.
— Eşti aşa de dur cu ea, exclamă Jane.
El se opri.
— Nu o pot face... decât dacă ţi-o faci şi tu.
— În regulă, spuse ea nerăbdătoare. Rapid îşi dădu jos pantalonii şi chiloţii. Îngenunche lângă el şi începu să se mângâie.
— Vino mai aproape, spuse el. Vocea lui păru puţin răguşită. Nu te pot vedea.
El stătea întins pe spate. Ea se târâse mai aproape, până când stătu în genunchi lângă capul lui, cu sfârcurile şi părul pubian sclipind la lumina lunii. El începu să-şi frece penisul din nou, de data aceasta mai repede, şi se uită încremenit la mâinile ei, în timp ce ea se mângâia.
— O, Jane, spuse el.
Ea începu să savureze bine cunoscutele valuri de plăcere provocate de vârful degetelor ei. Văzu cum

şoldurile lui Ellis începură să se mişte în sus şi în jos, în acelaşi ritm cu mâna.

— Vreau să-ţi dai drumul, spuse ea. Vreau să văd cum ţâşneşte. O parte din ea era şocată de comportamentul ei, dar acea parte era înăbuşită de excitare şi dorinţă.

El gemu. Ea se uită la faţa lui. Gura lui era deschisă şi respira greu. Ochii lui erau fixaţi pe păsărica ei. Ea îşi mângâie labiile cu degetul mijlociu.

— Bagă-ţi degetul înăuntru, spuse el printre gemete. Vreau să văd cum intră degetul în tine.

În mod normal, ea nu făcea asta. Îşi împinse vârful degetului înăuntru. Simţi că e ud şi alunecos. Şi-l băgă tot. El gâfâi şi faptul că îl excita atât de tare ce făcea ea o excită şi pe Jane. Îşi întoarse din nou privirea spre penisul lui. Şoldurile lui zvâcneau mai rapid în timp ce şi-o trăgea cu mâna. Ea îşi băga şi-şi scotea degetul din vagin cu o plăcere crescândă. Brusc, el îşi curbă spatele, ridicându-şi pelvisul sus în aer, gâfâind, şi o dungă de spermă albă ţâşni din el.

Involuntar, Jane strigă:

— O, Dumnezeule! apoi, în timp ce privea, fascinată gaura mică din vârful organului lui, ţâşni un alt jet, şi un altul, şi un al patrulea, împrăştiindu-se în aer, licărind în lumina lunii şi aterizând pe pieptul lui, pe mâna şi în părul ei; şi apoi, când el se prăbuşi, ea fu la rândul ei zguduită de spasme de plăcere, alimentate de mişcările repezi ale degetului ei, până când şi ea fu epuizată.

Se trânti, întinsă lângă el, pe sacul de dormit, cu capul pe coapsa lui. Penisul lui încă era tare. Se aplecă stoarsă de puteri şi-l sărută. Simţi gustul sărat de spermă din vârful lui. Simţi faţa lui făcându-şi loc între coapsele ei drept răspuns.

Tăcură o vreme. Singurele sunete erau respiraţia lor

şi râul gonind în cealaltă parte a Văii. Jane se uită la stele. Erau foarte strălucitoare şi nu era niciun nor. Aerul nopţii devenea tot mai rece. Va trebui să ne băgăm în curând în sacul de dormit, gândi ea. Abia aştepta să adoarmă aproape de el.

— Suntem ciudaţi? spuse Ellis.

— Şi încă ce ciudaţi, spuse ea.

Penisul lui căzu într-o parte, sprijinit pe burtă. Îi mângâie cu degetele părul roşcat-auriu de pe stinghia lui. Aproape că uitase cum e să facă dragoste cu Ellis. Era atât de diferit de Jean-Pierre. Lui Jean-Pierre îi plăcea să facă multe pregătiri: baie cu ulei, parfum, lumânări, vin, viori. Era un iubit pretenţios. Îi plăcea ca ea să se spele înainte de a face dragoste şi întotdeauna se grăbea la baie după ce o făceau. Nu a atins-o niciodată când era la ciclu şi cu siguranţă nu i-ar fi supt sânii şi înghiţit laptele cum o făcuse Ellis. Ellis ar face orice, gândi ea, şi cu cât era mai neigienic, cu atât era mai bine. Ea zâmbi în întuneric. Îi trecu prin minte că nu fusese niciodată pe deplin convinsă că lui Jean-Pierre îi plăcea să facă sex oral, deşi era bun la asta. În ceea ce-l privea pe Ellis nu avea nicio îndoială.

Gândul o determină să vrea ca el să o facă. Îşi desfăcu coapsele ademenitor. Îl simţi sărutând-o, buzele lui periindu-i părul ei sârmos, apoi limba lui începu să se mişte lasciv între pliurile labiilor ei. După o vreme o rostogoli pe spate, îngenunche între coapsele ei şi-i ridică picioarele peste umerii lui. Se simţi complet goală, extrem de deschisă şi vulnerabilă şi, totuşi, foarte iubită. Limba lui se mişca făcând curbe lungi şi lente, începând de la baza şirei spinării ei – *O, Doamne, gândi ea, îmi amintesc cum o face* – lingând de-a lungul despicăturii feselor ei, oprindu-se pentru a intra adânc în vaginul ei, apoi urcând pentru a mângâia pielea sensibilă de unde se uneau labiile şi clitorisul furnicător dintre ele. După şapte sau opt linsături

lungi, ea îi opri capul deasupra clitorisului, făcându-l să se concentreze asupra lui, şi începu să-şi mişte şoldurile în sus şi în jos, spunându-i prin apăsarea degetelor pe tâmplele lui să lingă mai tare sau mai încet, mai sus sau mai jos, la stânga sau la dreapta. Îi simţi mâna între picioare, intrând în interiorul umed şi ghici ce urma să facă: o clipă mai târziu îşi retrase mâna şi apoi îi băgă încet un deget în anus. Îşi aminti cât fu de şocată când el făcuse asta pentru prima dată şi cât de repede începuse să-i placă. Jean-Pierre n-ar fi făcut asta nici într-o mie de ani. În timp ce muşchii ei se încordau în aşteptarea orgasmului, îi trecu prin minte gândul că îi fusese dor de Ellis mai mult decât vruse vreodată să recunoască; într-adevăr, motivul pentru care fusese mult timp atât de supărată pe el era că nu încetase niciodată să-l iubească şi încă îl mai iubea; şi când recunoscu asta, i se ridică o mare piatră de pe inimă şi începu să-şi dea drumul, tremurând ca frunzele unui copac, şi Ellis, ştiind ce-i place, îşi vârî limba adânc în ea, în timp ce Jane îşi împingea cu frenezie sexul în faţa lui.

I se păru că va dura o veşnicie. De fiecare dată când senzaţiile slăbeau, el îşi băga degetul tot mai adânc în anusul ei, sau îi lingea clitorisul, sau o muşca de labiile păsăricii şi o lua iar de la capăt;

până când, din pură extenuare, ea îl imploră: „Opreşte-te, opreşte-te, nu mai am energie, mă omori” şi, în sfârşit, el îşi ridică faţa din sexul ei şi îi puse picioarele pe pământ.

El se aplecă peste ea, sprijinit în mâini, şi o sărută pe buze. Mirosul păsăricii ei îi rămăsese pe barbă. Ea se întinse cu faţa în jos, prea extenuată pentru a-şi deschide ochii, prea extenuată chiar şi pentru a-l săruta înapoi. Îi simţi mâna în păsărică, deschizându-i-o, apoi îşi îndesă în ea penisul, şi ea gândi: *A trecut atâta vreme*, *o*, *Doamne*, *e*

atât de bine.

El începu mişcarea de du-te-vino, la început încet şi apoi mai tare. Ea deschise ochii. Faţa lui era deasupra ei şi o privea intens. Apoi îşi îndoi gâtul şi se uită în jos, la locul în care trupurile lor se uneau. Ochii lui erau larg deschişi şi gura îi era deschisă în timp ce privea cum penisul lui intră şi iese din ea, iar priveliştea îl înflăcăra într-atât încât şi-ar fi dorit să vadă şi ea. Brusc, îşi încetini ritmul, penetrând-o tot mai adânc, şi ea îşi aminti că făcea asta înainte de orgasm. El o privi în ochi. „Sărută-mă în timp ce-mi dau drumul", spuse el, şi-şi coborî buzele cu miros de păsărică spre ale ei. Ea îşi vârî limba în gura lui. Îi plăcea când el îşi dădea drumul. Spatele i se încordă şi îşi ridică capul, scoţând un geamăt de animal, şi ea îl simţi ţâşnind înăuntrul ei.

Când totul se sfârşi, îşi aplecă capul spre umerii ei şi buzele lui tandre atinseră pielea ei moale de pe gât, şoptind cuvinte pe care ea nu le putea descifra. După un minut sau două, el scoase un geamăt de satisfacţie, o sărută pe gură, apoi se ridică în genunchi şi-i sărută fiecare sân în parte. În cele din urmă îi sărută păsărica. Trupul ei reacţionă instantaneu şi îşi împinse şoldurile spre buzele lui. Ştiind că ea încă mai era excitată, începu să lingă; şi, ca de obicei, gândul că el îi lingea sexul în timp ce încă mai curgea spermă din ea aproape că o scoase din minţi şi îşi dădu drumul imediat, strigându-i numele până la ultimul spasm.

În sfârşit se trânti lângă ea. Se puseră automat în poziţia în care stătuseră întotdeauna după ce făceau dragoste: braţul lui în jurul ei, capul ei pe umărul lui, coapsa ei peste şoldurile lui. El căscă tare şi ea chicoti. Se atinseră letargic, ea întinzându-se să se joace cu penisul lui adormit, el băgându-şi şi scoţându-şi degetele din vaginul ei zemos. Ea îl linse pe piept şi simţi gustul sărat al

transpiraţiei de pe pielea lui. Se uită la gâtul lui. Luna îi accentua ridurile, trădându-i vârsta. E cu zece ani mai bătrân decât mine, gândi Jane. Poate de aceea e atât de bun la pat, pentru că e mai bătrân.

— De ce eşti atât de bun la pat? spuse ea cu voce tare. El nu răspunse; dormea. Iar ea spuse: Te iubesc, dragul meu, somn uşor, şi apoi închise şi ea ochii.

După un an petrecut în Vale, Jean-Pierre găsi oraşul Kabul ameţitor şi înspăimântător. Clădirile erau prea înalte, maşinile mergeau prea repede şi erau prea mulţi oameni. Trebuia să-şi acopere urechile când uriaşele camioane ruseşti treceau pe acolo în convoi. Era şocat de atâtea lucruri noi: blocuri cu apartamente, şcolăriţe în uniforme, iluminat stradal, lifturi, feţe de masă şi gustul vinului. După douăzeci şi patru de ore tot agitat era. Era ironic: doar era parizian!

I se dăduse o cameră în clădirea ofiţerilor nefamilişti. I se promisese că va primi un apartament imediat după sosirea lui Jane şi a lui Chantal. Între timp, se simţea de parcă locuia într-un hotel ieftin. Probabil, clădirea fusese hotel înainte de venirea ruşilor. Dacă Jane va sosi acum – trebuia să sosească din clipă în clipă – ei trei vor trebui să se mulţumească cu ce aveau la dispoziţie pentru restul nopţii. Nu mă pot plânge, gândi Jean-Pierre: nu sunt un erou – încă.

Stătea la geam, privind panorama Kabulului noaptea. Vreo două ore se întrerupse curentul în tot oraşul, probabil din cauza omologilor urbani ai lui Masud şi ai luptătorilor lui de gherilă, dar acum câteva minute venise din nou şi era o strălucire slabă deasupra centrului oraşului, unde străzile erau iluminate. Singurul zgomot era scos de huruitul motoarelor în timp ce maşini, camioane şi tancuri de armată mişunau prin oraş, grăbindu-se spre destinaţiile

lor misterioase. Ce era atât de urgent la miezul nopţii în Kabul? Jean-Pierre îşi satisfăcuse serviciul militar şi gândi că, dacă armata rusă semăna cât de cât cu cea franceză, tipul de operaţiune făcută în pas alergător la miezul nopţii era ceva gen transportul a cinci sute de scaune dintr-o baracă într-o sală din celălalt capăt al oraşului, ca parte a pregătirilor pentru un concert care urma să aibă loc peste două săptămâni şi care, probabil, nu se va mai ţine. Nu putea mirosi aerul de afară, pentru că geamul lui era bătut în cuie. Uşa nu era încuiată, dar un sergent rus stătea de planton pe un scaun cu spătar, în capătul coridorului, lângă toaletă, şi Jean-Pierre simţi că dacă ar fi vrut să plece, probabil că acesta nu l-ar fi lăsat.

Unde era Jane? Raidul asupra Darg-ului trebuie să fi luat sfârşit până la căderea serii. Un elicopter care să o ia pe Jane şi pe Chantal ar fi avut nevoie de câteva minute. Acesta putea ajunge din Banda în Kabul în mai puţin de o oră. Dar probabil forţa atacantă se întorcea la Bagram, baza aeriană de lângă gura Văii, caz în care Jane s-ar fi putut să trebuiască să vină din Bagram pe şosea, fără îndoială însoţită de Anatoly.

Va fi atât de fericită să-şi revadă soţul că va fi dispusă să-i ierte trădarea, să înţeleagă punctul de vedere referitor la Masud şi să treacă peste tot ce-a fost, gândi Jean-Pierre. O clipă se întrebă dacă visa cu ochii deschişi. Nu, se hotărî el; o cunoştea destul de bine şi, în general, o avea la degetul mic.

Şi ea va *şti*. Numai câţiva oameni vor cunoaşte secretul şi vor aprecia grandoarea faptelor sau: era fericit că ea se număra printre ei.

Spera ca Masud să fi fost prins, mai degrabă decât ucis. Dacă ar fi fost prins, ruşii l-ar fi putut da în judecată, pentru ca toţi rebelii să ştie că era terminat. Moartea era aproape la fel de bună, cu condiţia să aibă cadavrul. Dacă

nu ar avea niciun cadavru sau unul de nerecunoscut, propagandiştii rebelilor din Peshawar ar publica în ziare că el încă mai trăieşte. Desigur, s-ar fi crezut până la urmă că era mort, dar impactul ar fi fost puţin diminuat. Jean-Pierre spera că au corpul lui.

Auzi zgomot de paşi pe coridor. Să fie Anatoly sau Jane – sau amândoi? Păreau paşi de bărbaţi. Deschise uşa şi văzu doi ruşi destul de mari şi un al treilea, un bărbat mai mic în uniformă de ofiţer. Fără îndoială că veniseră să-l ducă unde se aflau Anatoly şi Jane. Era dezamăgit. Se uită întrebător la ofiţer care gesticulă din mână. Cei doi soldaţi intrară în cameră cu grosolănie. Jean-Pierre făcu un pas în spate, gata să protesteze, dar înainte să poată spune ceva, cel mai apropiat de el dintre cei doi îl apucă de cămaşă şi-i dădu un pumn puternic în faţă.

Jean-Pierre scoase un urlet de durere şi spaimă. Ceilalţi soldaţi îl loviră cu picioarele sub centură. Durerea era demenţială şi Jean-Pierre căzu în genunchi, ştiind că sosise cel mai îngrozitor moment din viaţa lui.

Cei doi soldaţi îl ridicară şi-l ţinură în picioare, câte unul de fiecare braţ, şi intră ofiţerul. Printr-o perdea de lacrimi, Jean-Pierre văzu un tânăr scund şi îndesat, cu un fel de deformare care-i făcea o parte a feţei să pară roşie şi umflată, şi un zâmbet şiret pe buze. În mână avea o bâtă.

În următoarele câteva minute, soldaţii îl ţinură pe Jean-Pierre, care se zbătea şi tremura, în vreme ce ofiţerul îl lovea necontenit cu bâta de lemn peste faţă, umeri, genunchi, tibie, în burtă şi sub centură – întotdeauna sub centură. Fiecare lovitură era atent plasată şi dată cu putere, şi exista întotdeauna o pauză între ele, astfel încât agonia ultimei să dispară suficient cât să-i permită lui Jean-Pierre să se îngrozească preţ de o secundă de următoarea, înainte de a o primi. Fiecare lovitură îl făcu să strige de

durere şi fiecare pauză îl făcea să urle, anticipând-o pe următoarea. În cele din urmă fu o pauză mai lungă şi Jean-Pierre începu să îngaime, neştiind dacă îl puteau înţelege sau nu:

— O, vă rog, nu mă loviţi, vă rog, nu mă mai loviţi, domnule, fac orice doriţi, vă rog, nu mă loviţi, nu, nu mă loviţi…

— *Ajunge*, spuse o voce în franceză.

Jean-Pierre îşi deschise ochii şi încercă să-l întrezărească printre şiroaiele de sânge care-i curgeau pe faţă pe salvatorul său care spusese Era Anatoly.

Cei doi soldaţi îi dădură încet drumul lui Jean-Pierre, care căzu jos. Îşi simţea corpul de parcă era în flăcări. Fiecare mişcare era o agonie. Îşi simţea fiecare os rupt, ambele testicule zdrobite, faţa extrem de umflată. Deschise gura şi ieşi sânge. Înghiţi şi vorbi printre buzele sparte:

— De ce... de ce-mi fac asta?

— Ştii bine de ce, spuse Anatoly.

Jean-Pierre îşi mişca încet capul dintr-o parte în alta şi încercă din răsputeri să nu o ia razna.

— Mi-am riscat viaţa pentru voi... Am dat tot ce-am putut... de ce?

— Ne-ai întins o cursă, spuse Anatoly. Azi au murit din cauza ta optzeci şi unu de oameni.

Atacul trebuie să fi eşuat, realiză Jean-Pierre, şi cumva era învinuit pentru asta.

— Nu, spuse el, eu nu...

— Te aşteptai să fii la kilometri distanţă în momentul lansării atacului, continuă Anatoly. Dar ţi-am făcut o surpriză, forţându-te să urci în elicopter şi să vii cu mine. Deci eşti aici pentru a-ţi lua pedeapsa – care va fi dureroasă şi foarte, foarte lungă. Se întoarse.

— Nu, spuse Jean-Pierre. Aşteaptă!

Anatoly se întoarse din nou cu faţa la el.

Jean-Pierre se sforţa să gândească, în ciuda durerii.

— Am venit aici... mi-am riscat viaţa... v-am dat informaţii despre convoaie... le-aţi atacat... le-aţi făcut mai mult rău decât pierderea a optzeci de oameni... nu e logic, n-are logică. Îşi adună puterile pentru a spune o propoziţie coerentă. Dacă aş fi ştiut ceva de vreo capcană, v-aş fi putut avertiza ieri, implorându-vă mila.

— Atunci de unde au ştiut că vom ataca satul? întrebă Anatoly.

— Trebuie să fi ghicit...

— Cum?

Jean-Pierre îşi stoarse creierii.

— A fost Skabun bombardat?

— Nu cred.

Asta a fost, realiză Jean-Pierre; cineva a aflat că nu avusese loc niciun bombardament la Skabun.

— Ar fi trebuit să-l bombardaţi, spuse el.

Anatoly păru foarte îngândurat.

— Cineva acolo se pricepe foarte bine să facă legături.

Cine altcineva decât Jane, gândi Jean-Pierre, şi pentru o clipă o urî.

Anatoly spuse:

— Ellis Thaler are vreun semn particular?

Jean-Pierre vru să nu răspundă, dar îi era frică că îl vor lovi din nou.

— Da, spuse el nefericit. O cicatrice mare pe spate, în forma unei cruci.

— Atunci el e, spuse Anatoly aproape în şoaptă.

— Cine?

— John Michael Raleigh de 34 de ani, născut în New Jersey, cel mai mare fiu al unui constructor. A renunţat la Universitatea din California, în Berkley, şi a fost căpitan în

Marina Statelor Unite. E agent CIA din 1972. Stare civilă: divorţat o dată, un singur copil şi reşedinţa familiei secretă. Dădu din mână ca şi cum ar fi vrut să şteargă astfel de detalii. Fără îndoială, el mi-a anticipat prezenţa în Darg azi. E inteligent şi foarte periculos. Dacă aş putea alege pe care să-l prind dintre toţi agenţii naţiunilor imperialiste occidentale, cu siguranţă m-aş opri la el. În ultimii zece ani ne-a produs daune iremediabile de cel puţin trei ori. Anul trecut în Paris, a distrus o reţea pentru înfiinţarea căreia am investit şapte sau opt ani de muncă asiduă. Cu un an înainte a prins un agent pe care l-am introdus în Serviciul Secret în anul 1965 – un om care l-ar fi putut asasina pe preşedinte într-o singură zi. Şi acum – acum îl avem aici.

Jean-Pierre, în genunchi pe podea şi cuprinzându-şi trupul vlăguit, îşi lăsă capul să-i cadă în faţă şi îşi închise ochii de disperare. În tot acest timp stătuse departe de casă, dedicându-se cu drag confruntării cu marii maeştri din acest joc nemilos, un copil neajutorat într-o cuşcă de lei.

Nutrise atâtea speranţe. De unul singur, fusese pe punctul de a da o lovitură Rezistenţei afghane din care aceasta nu şi-ar mai fi revenit niciodată. Ar fi schimbat cursul istoriei din acea parte a globului. Şi s-ar fi răzbunat pe capii contrabandiştilor din Occident; ar fi trădat şi desfiinţat instituţia care îl trădase şi ucisese pe tatăl său. Dar în locul acelui triumf, fusese înfrânt. Totul îi fusese luat în ultimul moment – de Ellis.

Auzi vocea lui Anatoly ca un murmur îndepărtat.

— Putem fi siguri că a obţinut ceea ce a vrut de la rebeli. Nu cunoaştem detaliile, dar ne ajunge ideea de bază: un pact de uniune între liderii bandiţilor, în schimbul armelor americane. Aşa ceva poate face ca rebeliunea să mai dureze ani la rând. Trebuie să-i oprim înainte de a

începe.

Jean-Pierre deschise ochii şi întrebă cum:

— Cum?

— Trebuie să-l prindem pe acest om înainte de a se întoarce în Statele Unite. Astfel, nimeni nu va afla că a obţinut acordul pactului, rebelii nu-şi vor primi niciodată armele şi toată treaba va fi lăsată baltă.

Jean-Pierre ascultă, fascinat în ciuda durerii. Era posibil să mai existe o şansă de a-şi duce la bun sfârşit răzbunarea?

— Dacă îl prinde aproape că vom compensa pierderea lui Masud, continuă Anatoly, şi inima lui Jean-Pierre se umplu de speranţă. Nu numai că vom neutraliza cel mai periculos agent al imperialiştilor. Gândiţi-vă: un agent CIA adevărat prins aici în Afghanistan... de trei ani, maşina de propagandă americană susţine că luptătorii afghani sunt luptători ai libertăţii, ducând o luptă eroică, ca şi cea a lui David cu Goliat, împotriva atotputernicei Uniuni Sovietice. Acum ni s-a *confirmat* ceea ce am spus dintotdeauna – că Masud şi ceilalţi nu sunt decât nişte lachei ai imperialismului american. Îl putem da pe Ellis în judecată...

— Dar ziarele occidentale vor nega totul, spuse

Jean-Pierre. Presa capitalistă...

— Cui îi pasă de Occident? Ţările nealiate, cele care fac valuri în Lumea a Treia şi naţiunile musulmane sunt cele pe care vrem să le impresionăm.

Era posibil, realiză Jean-Pierre, să transform această situaţie într-un triumf; şi va fi tot un triumf personal, pentru că el a fost cel care i-a avertizat pe ruşi de prezenţa unui agent CIA în Valea celor Cinci Lei.

— Ei bine, spuse Anatoly, *unde* va fi Ellis diseară?

— Va fi cu Masud, spuse Jean-Pierre.

Prinderea lui Ellis era mai grea decât credeau ei.

Lui Jean-Pierre îi luase un an întreg să-l prindă pe Masud.

— Nu văd de ce ar continua să fie cu Masud, spuse Anatoly. Avea o bază?

— Da, locuia la o familie din Banda, teoretic. Dar rareori era acolo.

— Totuşi, acesta este, bineînţeles, locul cu care să începem.

Da, desigur, gândi Jean-Pierre. Dacă Ellis nu e în Banda, cineva de acolo ar putea şti unde a plecat.

...Cineva cum ar fi Jane. Dacă Anatoly va pleca în Banda să-l caute pe Ellis, ar putea-o găsi în acelaşi timp şi pe Jane. Durerea lui Jean-Pierre păru să mai scadă când îşi dădu seama că încă ar mai putea să se răzbune pe instituţie, să-l prindă pe Ellis, care-i furase triumful, *şi* să le recupereze pe Jane şi Chantal.

— Vin şi eu cu tine în Banda? – întrebă el.

Anatoly stătu pe gânduri.

— Cred că da. Cunoşti satul şi oamenii – s-ar putea să-mi fie de folos să te am la îndemână.

Jean-Pierre se ridică cu greu în picioare, strângând din dinţi din cauza durerii dintre picioare.

— Când plecăm?

— Acum, spuse Anatoly.

CAPITOLUL 14

Ellis se grăbea să prindă un tren şi era panicat, deşi ştia că visează. Mai întâi nu reuşi să-şi parcheze maşina – conducea Honda lui Gill – apoi nu putu găsi casa de bilete. Hotărându-se să urce în tren fără bilet, se trezi îmbulzindu-se într-o mulţime de oameni, pe peronul nesfârşit al Grand Central Station. La un moment dat îşi aminti că mai avuse acest vis şi înainte, de mai multe ori, chiar destul de recent, şi niciodată nu prinsese trenul. Visele îl lăsau întotdeauna cu un sentiment insuportabil că toată fericirea îl ocolise, pentru totdeauna, şi acum era îngrozit că i se va întâmpla acelaşi lucru. Îşi croia drum prin mulţime cu violenţă şi ajunse în cele din urmă la terminal. Aici stătuse ultima dată, privind capătul trenului dispărând în depărtări; dar azi era în gară. Fugi de-a lungul peronului şi sări în tren chiar când acesta se puse în mişcare.

Era atât de încântat că prinsese trenul încât aproape că delira. Îşi ocupase locul şi nu-i părea deloc ciudat că era într-un sac de dormit cu Jane. Dincolo de geamurile trenului se crăpa de ziuă în Valea celor Cinci Lei.

Nu exista o delimitare clară între somn şi starea de veghe. Trenul dispăru treptat, până când tot ce-a mai rămas era sacul de dormit, şi Valea, şi Jane, şi senzaţia de încântare. La un moment dat, în noaptea scurtă, au tras fermoarul sacului, şi acum stăteau foarte aproape unul de altul, abia putând să se mişte. Simţea pe gât respiraţia ei caldă şi sânii ei mari îi apăsau coastele. Oasele ei îl împungeau, şoldul şi genunchiul ei, dar îi plăcea. Întotdeauna au dormit apropiaţi, îşi aminti el. Patul antic din apartamentul ei parizian era oricum prea mic pentru a dormi altfel. Propriul lui pat fusese mai mare, dar chiar şi în acela dormeau îmbrăţişaţi. Ea pretindea întotdeauna că el o molesta în timpul nopţii, dar el nu-şi mai amintea

dimineaţa nimic.

Trecuse mult timp de când nu mai dormise o noapte întreagă cu o femeie. Încercă să-şi amintească cine a fost ultima şi-şi dădu seama că fusese Jane: fetele pe care le dusese în apartamentul lui din Washington nu rămăseseră la el niciodată până dimineaţă.

Jane era ultima şi *singura* persoană cu care făcuse sex atât de dezinvolt. Îşi derulă în minte lucrurile pe care le făcuseră aseară şi începu să aibă erecţie. Părea să nu existe o limită la cât de multe ori putea face dragoste cu ea. În Paris, stătuseră uneori în pat toată ziua, ridicându-se doar pentru a da o raită prin frigider sau pentru a deschide o sticlă de vin, iar el se termina de cinci sau şase ori, în timp ce ea pierdea numărul orgasmelor. El nu se considerase niciodată un expert în arta de a face dragoste, şi experienţa lui dovedea acest lucru, decât când era cu ea. Ea dezlănţuia ceva ce era încătuşat în el de frică, sau vină, sau de altceva, când era cu o altă femeie. Nimeni nu-i mai făcuse asta, deşi o femeie fusese pe aproape: o vietnameză cu care avusese o aventură scurtă şi furtunoasă, în 1970.

Era evident că nu încetase niciodată să o iubească pe Jane. În ultimul an muncise, ieşise cu femei, o vizitase pe Petal şi mersese la cumpărături ca un actor care-şi interpretează rolul, pretinzând de dragul verosimilului că aşa era el în realitate, dar ştiind în adâncul sufletului că nu era adevărat. Ar fi jelit după ea o viaţă întreagă, dacă nu ar fi venit în Afghanistan.

I se păru că deseori nu vedea unele lucruri importante legate de el. Nu realizase, în 1968, că voia să lupte pentru ţara lui; nu realizase că nu voia să se căsătorească cu Gill; în Vietnam nu realizase că era împotriva războiului. Fiecare dintre aceste revelaţii îl uimise şi-i dăduse viaţa peste cap. Faptul că se minţea

singur nu era neapărat ceva rău, credea el: altfel nu ar fi putut supravieţui războiului şi ce ar fi făcut dacă nu ar fi venit în Afghanistan decât să-şi spună că nu o dorea pe Jane?

O am acum? se întrebă el. Ea nu-i spusese prea multe, în afară de *Te iubesc*, *dragul meu*, *somn uşor* chiar înainte ca el să adoarmă. Găsi că era cel mai încântător lucru pe care-l auzise vreodată.

— De ce zâmbeşti?

El deschise ochii şi se uită la ea.

— Credeam că dormi, răspunse el.

— Te priveam. Păreai atât de fericit.

— Da. Respiră adânc aerul răcoros al dimineţii şi se ridică în coate pentru a privi peste Vale. Lanurile erau aproape lipsite de culoare în lumina răsăritului şi cerul era gri-perlat. Era pe punctul de a-i spune de ce era fericit când auzi un bâzâit. Îşi înălţă capul, pentru a asculta.

— Ce este? întrebă ea.

El îi puse un deget pe buze. O clipă mai târziu auzi şi ea. În câteva secunde, zgomotul se transformă în ceea ce era negreşit un sunet de elicoptere. Ellis presimţi un pericol iminent.

— O, drace, spuse el din suflet.

Elicopterele se vedeau deja deasupra lor, apărând de după munte: trei Căprioare cocoşate, ticsite cu armament şi un Şold mare ce transporta trupele.

— Bagă-ţi capul înăuntru, îi spuse Ellis în grabă lui Jane. Sacul de dormit era maro şi plin de praf, ca pământul din jurul lor: dacă ar putea sta în el, s-ar putea să nu poată fi văzuţi din aer. Luptătorii de gherilă foloseau acelaşi principiu pentru a se ascunde de avioane – se acopereau cu pături de culoarea noroiului, numite *pattu*, pe care le purtau toţi cu ei.

Jane se îndesă în sacul de dormit. Sacul avea o

prelungire la capătul deschis unde se punea perna, deşi nu era acum nicio pernă acolo. Dacă şi-ar trage prelungirea peste ei, aceasta le-ar acoperi capurile. Ellis o ţinu pe Jane strâns în braţe şi se rostogoli, iar faţa de pernă căzu peste ei. Practic, acum erau invizibili.

Stăteau întinşi pe burtă, el pe jumătate deasupra ei, şi se uitau în jos, peste sat. Elicopterele păreau să coboare.

Jane spuse:

— Sper că n-au de gând să aterizeze *aici*.

Ellis spuse încet:

— Eu cred că da...

Jane începu să se ridice, spunând:

— Trebuie să cobor...

— Nu! Ellis o ţinea de umeri, folosindu-se de greutatea lui pentru a o ţintui la pământ. Aşteaptă – aşteaptă câteva secunde să vezi ce se întâmplă...

— Dar Chantal...

— Aşteaptă!

Ea renunţă să se mai zbată, dar el continua să o ţină strâns. Pe acoperişurile caselor, oamenii somnoroşi stăteau în picioare, frecându-se la ochi şi holbându-se buimaci la elicopterele masive care brăzdau aerul deasupra lor, ca nişte păsări uriaşe. Ellis reperă casa lui Jane. O putea vedea pe Fara stând în picioare şi înfăşurând un cearşaf pe lângă ea. Acolo, lângă ea, era salteaua micuţă pe care era culcată Chantal, ascunsă sub aşternut.

Elicopterele zburau în cercuri, prudente. Au de gând să aterizeze aici, gândi Ellis, dar sunt precauţi după ambuscada din Darg.

Sătenii erau alarmaţi. Unii fugeau din casele lor, în vreme ce alţii fugeau în ele. Copiii şi animalele erau adunate şi băgate grămadă în case. Mai mulţi oamenii încercară să fugă, dar unul dintre elicoptere zbură la

altitudine mică deasupra cărărilor şi îi forţă să se întoarcă.

Scena îl convinse pe comandantul rus că nu exista pericolul unei ambuscade aici. Elicopterul care transporta trupele şi unul dintre cele trei Căprioare se angajară în coborârea lor greoaie şi aterizară într-un lan. Câteva secunde mai târziu, din Şold ieşiră soldaţii, sărind din el ca din burta unei insecte uriaşe.

— N-are niciun rost, strigă Jane.

— Ascultă! spuse Ellis. Nu i se va întâmpla nimic – orice ar vrea ruşii, cu siguranţă nu vor copii. Dar s-ar putea să fi venit după *tine*.

— Trebuie să fiu lângă ea...

— Termină cu panica asta! strigă el. Dacă eşti cu ea, o pui în pericol. Dacă stai aici, e în siguranţă. Nu îţi dai seama? Fugind la ea este cel mai rău lucru pe care l-ai putea face.

— Ellis, nu pot...

— *Trebuie* să poţi.

— O, Dumnezeule! Ea închise ochii. Ţine-mă strâns în braţe.

El o apucă de umeri şi o strânse în braţe.

Trupele încercuiră micul sat. O singură casă fusese lăsată pe dinafară: casa molei, care se afla la o distanţă de aproximativ 450 de metri de restul caselor, pe cărarea ce ducea în susul versantului montan. În timp ce Ellis observă toate astea, un bărbat ieşi în goană din casă. Era destul de aproape pentru ca Ellis să-i poată vedea barba vopsită cu henna: era Abdullah. Trei copii de înălţimi diferite şi o femeie cu un al patrulea în braţe ieşiră după el din casă şi fugiră în spatele lui pe cărarea montană.

Ruşii îl văzură imediat. Ellis şi Jane îşi traseră şi mai tare sacul peste cap când elicopterul de deasupra satului viră pentru a veni să planeze deasupra cărării. Ieşi o rafală de foc din mitraliera de sub botul elicopterului şi praful

explodă într-o linie dreaptă la picioarele lui Abdullah. El se opri brusc, arătând aproape comic, cum era să cadă, apoi se întoarse şi o luă la fugă înapoi, dând din mâini şi strigând la familia lui să se întoarcă. Când se apropiară de casă, o altă rafală de avertizare din mitralieră îi împiedică să intre, şi după o clipă, întreaga familie mergea în josul dealului, spre sat.

Printre bătăile opresive ale paletelor rotoarelor se auzeau împuşcături sporadice, dar soldaţii păreau să tragă în aer pentru a-i face pe săteni să se supună. Intrau în case şi îi scoteau afară pe ocupanţii lor. Căprioara care îi atacase pe mola şi pe familia lui începu acum să înconjoare satul, zburând foarte jos, căutând parcă şi alţi fugari.

— Ce vor face? spuse Jane cu o voce tremurândă.

— Nu ştiu.

— Este... un represaliu?

— Ferească Dumnezeu.

— Atunci, ce? insistă ea.

Lui Ellis îi venea să spună De *unde dracu' să ştiu eu*, dar în loc de asta spuse:

— S-ar putea să fie o altă încercare de a-l prinde pe Masud.

— Dar el nu stă niciodată în preajma locului unei bătălii.

— S-ar putea ca ei să spere că el devenise neglijent sau leneş, sau că ar putea fi rănit... în realitate, Ellis habar nu avea ce se întâmpla, dar se temea de un masacru de proporţii.

Sătenii erau înghesuiţi cu toţii în curtea moscheii, de soldaţi care păreau să se comporte cu ei dur, dar nu brutal.

Dintr-odată, Jane strigă:

— Fara!

— Ce este?

— Ce face?

Ellis localiză acoperişul casei lui Jane. Fara stătea în genunchi lângă salteaua micuţă a lui Chantal şi Ellis putu vedea iţindu-se un căpşor rozaliu. Chantal părea să doarmă încă. Fara îi dăduse o sticlă de lapte cam pe la miezul nopţii, dar, deşi lui Chantal nu îi era încă foame, zgomotul elicopterelor ar fi putut-o trezi. Ellis speră să nu se trezească.

O văzu pe Fara punând o pernă lângă capul lui Chantal, apoi trăgând un cearşaf peste faţa ei.

— O ascunde, spuse Jane. Perna ţine cearşaful ridicat, pentru a lăsa să intre aer.

— E o fată isteaţă.

— Aş vrea să fiu *acolo*.

Fara mototoli cearşaful, apoi înveli trupul lui Chantal cu un altul, la fel de mototolit. Făcu o pauză, studiind rezultatul. De la distanţă, copilul arăta exact ca o grămadă de aşternuturi aruncată acolo în grabă. Fara păru satisfăcută de ceea ce vede, pentru că se îndreptă spre marginea acoperişului şi coborî pe scări în curte.

— O lasă singură, spuse Jane.

— Chantal este cât se poate de în siguranţă, în împrejurările de faţă...

— Ştiu, ştiu!

Fara fu împinsă în moschee, lângă ceilalţi. A fost printre ultimii care au intrat.

— Toţi copiii sunt cu mamele lor, spuse Jane, cred că Fara ar fi trebuit să o ia pe Chantal...

— Nu, spuse Ellis. Aşteaptă şi ai să vezi. Nici acum nu ştia exact ce se va întâmpla, dar dacă urma să aibă loc un masacru, Chantal era în siguranţă acolo unde se afla.

Când toată lumea păru să fie în interiorul zidurilor moscheii, soldaţii începură din nou să caute prin sat,

intrând şi ieşind în fugă din case şi trăgând focuri în aer. Nu duceau lipsă de muniţie, gândi Ellis. Elicopterul care rămase în aer zbură jos şi scrută marginile satului, făcând tot mai multe cercuri.

Unul dintre soldaţi intră în curtea casei lui Jane.

Ellis o simţi tresărind.

— Totul va fi bine, îi şopti în ureche.

Soldatul intră în casă. Ellis şi Jane se uitau fix la uşă. După câteva secunde ieşi afară şi urcă în fugă scările exterioare.

— O, Doamne, apăr-o, şopti Jane.

Stătu în picioare pe acoperiş, aruncă o privire la aşternuturile mototolite, se uită împrejur la celelalte acoperişuri din vecini şi îşi îndreptă atenţia din nou spre cel al lui Jane. Salteaua Farei era cea mai apropiată de el: Chantal era chiar după ea. Lovi cu piciorul salteaua Farei.

Brusc făcu cale întoarsă şi coborî scările în fugă.

Ellis respiră din nou şi se uită la Jane. Era albă ca varul.

— Ţi-am spus că totul va fi bine, spuse el. Ea începu să tremure.

Ellis se uită la moschee. Nu putea vedea decât o parte din interiorul curţii. Sătenii păreau să stea jos, pe rânduri, dar era şi o oarecare forfotă. Încercă să ghicească ce se întâmpla acolo. Li se puneau întrebări despre Masud şi locul unde se afla el? Existau doar trei oameni acolo care ar fi putut şti, trei luptători de gherilă care erau din Banda şi care nu-şi pierduseră urma printre dealuri ieri, împreună cu Masud: Shahazai Gul, cel cu cicatricea, Alishan Karim, fratele lui Abdullah, mola, şi Sher ador, căprarul. Shahazai şi Alishan aveau amândoi vreo 40 de ani şi se puteau preface uşor că sunt nişte bătrânei gârboviţi. Sher Kador avea numai 14 ani. Toţi trei puteau spune cu convingere că nu ştiau nimic despre Masud.

Aveau noroc că Mohammed nu era acolo: pe el, ruşii nu l-ar fi crezut atât de uşor. Armele luptătorilor de gherilă erau ascunse cu măiestrie în locuri în care ruşii nu vor căuta: în acoperişul unei private, printre frunzele unui dud, într-o groapă adâncă de pe malul râului.

— O, uită-te! icni Jane. Uită-te la bărbatul din faţa moscheii!

Ellis se uită.

— Ofiţerul rus cu pălăria ţuguiată?

— Da. Ştiu cine e – l-am mai văzut o dată. E bărbatul care a fost în coliba de piatră cu Jean-Pierre, e Anatoly.

— Omul lui de legătură, spuse Ellis printre dinţi. Se uită atent, încercând să distingă trăsăturile bărbatului: de la acea distanţă părea oarecum oriental. Ce fel de om era? Se aventurase singur pe teritoriul rebelilor pentru a se întâlni cu Jean-Pierre, deci era curajos. Azi, cu siguranţă era nervos, pentru că-i împinsese pe ruşi într-o capcană în Darg. Ar vrea să se răzbune rapid, să reia iniţiativa...

Speculaţiile lui Ellis fură întrerupte brusc când o altă figură ieşi din moschee, un bărbat cu barbă, într-o cămaşă albă desfăcută la gât şi pantaloni occidentali închişi la culoare.

— Dumnezeule mare! spuse Ellis. E Jean-Pierre.

— O! strigă Jane.

— Acum ce naiba mai e? murmură Ellis.

— Am crezut că nu-l voi mai vedea niciodată, spuse Jane. Ellis se uită la ea. Pe faţa ei se citea o expresie ciudată. După o clipă îşi dădu seama că era vorba de remuşcare.

Se concentra din nou asupra scenei din sat. Jean-Pierre vorbea cu ofiţerul rus, gesticulând şi arătând cu degetul spre munte.

— Stă ciudat, spuse Jane. Cred că s-a rănit.

— Arată spre noi? întrebă Ellis.

— Nu ştie de acest loc – nimeni nu ştie. Ne poate vedea?

— Nu.

— Dar noi îl vedem, spuse ea neîncrezătoare.

— El stă în picioare, pe un fundal deschis. Noi stăm întinşi pe burtă, trăgând cu ochiul de sub o pătură, de pe un deal pătat. Nu ne-ar putea repera decât dacă ar şti unde să se uite.

— Atunci trebuie să arate spre peşteri.

— Da.

— Cred că le spune ruşilor să caute şi acolo.

— Da.

— Dar e *îngrozitor*... Cum poate... Vocea ei se stinse şi, după o pauză, spuse: Dar e clar, asta a făcut din prima clipă când a sosit aici – i-a trădat pe oameni ruşilor.

Ellis observă că Anatoly părea să vorbească la un walkie-talkie. După câteva momente, una dintre Căprioarele care zburau în cercuri, hurui pe deasupra capurilor acoperite ale lui Ellis şi Jane, pentru a ateriza, încă auzindu-se, dar nemaiputând fi văzute, pe vârful dealului.

Jean-Pierre şi Anatoly se îndepărtau de moschee. Jean-Pierre şchiopăta.

— E rănit, spuse Ellis. Mă întreb ce s-a întâmplat.

Lui Ellis i se păru că Jean-Pierre fusese bătut, dar nu spuse nimic. Se întreba ce era în mintea lui Jane. Acolo era soţul ei, alături de un ofiţer al KGB-ului – un colonel, gândi Ellis, după uniformă. Aici era ea, într-un sac de dormit, cu un alt bărbat. Se simţea vinovată? Ruşinată? Necredincioasă? Sau nu se căia deloc? îl ura pe Jean-Pierre sau doar era puţin dezamăgită de el? Fusese îndrăgostită de el: oare îl mai iubea? El spuse:

— Ce *simţi* faţă de el?

Îi aruncă lui Ellis o privire lungă, pătrunzătoare, şi

pentru o clipă el crezu că Jane îşi va ieşi din fire, dar ea nu făcu decât să-i ia întrebarea foarte în serios. În cele din urmă spuse:

— Tristeţe. Îşi întoarse privirea spre sat.

Jean-Pierre şi Anatoly se îndreptau spre casa lui Jane, unde Chantal dormea ascunsă pe acoperiş.

Jane spuse:

— Cred că pe mine mă caută.

I se citea pe faţă spaima care o încerca în timp ce se uita fix la cei doi bărbaţi de jos. Ellis nu crezu că ruşii au bătut atâta drum, cu aşa de mulţi oameni şi maşinării doar pentru Jane, dar nu spuse asta.

Jean-Pierre şi Anatoly traversară curtea casei băcanului şi intrară în clădire.

— Nu plânge, fetiţa mea, şopti Jane.

Era un miracol că fetiţa încă mai dormea, gândi Ellis. Poate că totuşi nu dormea: poate că era trează şi plângea, dar plânsetul ei era acoperit de zgomotul elicopterelor. Poate că soldatul nu o auzise, pentru că-i trecuse chiar atunci un elicopter pe deasupra capului. Poate că urechile mai sensibile ale tatălui ei vor auzi sunete care nu au reuşit să capteze atenţia unui străin dezinteresat. Poate...

Cei doi bărbaţi ieşiră din casă.

Stătură o clipă în curte, vorbind înflăcărat. Jean-Pierre merse şchiopătând până la scările care duceau pe acoperiş. Urcă prima treaptă cu un efort evident, apoi coborî înapoi. Mai urmă un schimb scurt de cuvinte şi rusul urcă scările.

Ellis îşi ţinu respiraţia.

Anatoly ajunse în vârful scărilor şi păşi pe acoperiş. Ca şi soldatul dinaintea lui, el aruncă o privire la aşternuturile mototolite, se uită în jur la celelalte case, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre acoperişul pe care se afla. Asemeni soldatului, dădu cu vârful cizmei în salteaua

Farei. Apoi îngenunche lângă Chantal.

Ridică încet cearşaful.

Jane scoase un strigăt nearticulat când faţa rozalie a lui Chantal ieşi la iveală.

Dacă au venit după Jane, o vor lua pe Chantal, deoarece ştiau că ea se va preda pentru a putea fi din nou cu copilul ei.

Anatoly se holbă câteva secunde la micul ghemotoc.

— O, Dumnezeule, nu mai suport, gemu Jane.

Ellis o ţinu strâns şi spuse:

— Aşteaptă, aşteaptă să vezi.

El îşi încordă privirea pentru a distinge expresia de pe faţa copilului, dar distanţa era prea mare.

Rusul părea să stea pe gânduri.

Brus, păru că se hotărâse.

Lăsă jos cearşaful, acoperind cu el copilul, se ridică şi plecă.

Jane izbucni în plâns.

Anatoly vorbi cu Jean-Pierre de pe acoperiş, dând din cap negativ. Apoi coborî în curte.

— De ce-o fi făcut asta? medită Ellis, gândind cu voce tare. Dând din cap negativ însemna că Anatoly îl minţea pe Jean-Pierre, spunând: „Nu e nimeni pe acoperiş”. Concluzia era că Jean-Pierre ar fi vrut să ia copilul, dar nu şi Anatoly. Aceasta însemna că Jean-Pierre voia să o găsească pe Jane, dar pe rus nu îl interesa persoana ei.

Atunci ce îl interesa?

Era evident. Venise după Ellis.

— Cred că am dat-o-n bară, spuse Ellis mai mult pentru el. Jean-Pierre le vrea pe Jane şi pe Chantal, dar Anatoly mă caută pe mine. Anatoly voia să se răzbune pentru umilinţa de ieri; voia să-l împiedice pe Ellis să se întoarcă în Occident cu tratatul semnat de comandanţii

rebelilor; şi voia să-l dea pe Ellis în judecată, pentru a demonstra lumii că CIA-ul era în spatele rebeliunii afghane. Trebuia să mă fi gândit la toate astea ieri, reflectă Ellis cu amărăciune, dar am fost copleşit de succes şi nu m-am gândit decât la Jane. În plus, Anatoly nu avea de unde să *ştie* că eram aici – aş putea fi în Darg, sau în Astana, sau ascuns printre dealuri cu Masud – deci trebuie să fi fost o presupunere vagă. Dar aproape că reuşise. Anatoly avea instincte bune. Era un adversar formidabil – şi bătălia nu se sfârşise încă.

Jane plângea. Ellis o mângâie pe păr şi scoase sunete liniştitoare, în timp ce-i urmărea pe Jean-Pierre şi Anatoly întorcându-se în elicoptere, care încă erau în lanuri, sfâşiind aerul cu rotoarele lor.

Căprioara care aterizase pe vârful dealului, lângă peşteri, decolă din nou şi se ridică deasupra capuri lor lui Ellis şi Jane. Ellis se întrebă dacă cei şapte luptători de gherilă răniţi, din peştera-clinică, fuseseră interogaţi, sau luaţi prizonieri, sau ambele.

Totul se sfârşise foarte repede. Soldaţii ieşiră din moschee câte doi şi se îngrămădiră imediat în elicopter. Jean-Pierre şi Anatoly se urcară într-o Căprioară. Elicopterele urâte decolară, unul câte unul, ridicându-se încet până când ajunseră deasupra dealului şi apoi gonind spre sud, în linie dreaptă.

Ellis, ştiind ce era în mintea lui Jane, spuse:

— Mai aşteaptă câteva secunde, până când dispar toate elicopterele – nu strica totul acum.

Încuviinţă din cap cu ochii în lacrimi.

Sătenii începură să iasă din moschee, părând speriaţi. Ultimul elicopter decolă şi se îndreptă spre sud. Jane se târî afară din sacul de dormit, îşi trase pe ea pantalonii, îşi aruncă pe umeri cămaşa şi fugi în josul dealului, alunecând şi împiedicându-se şi încheindu-şi

nasturii la cămaşă în timp ce mergea. Ellis o privi plecând, simţind că într-un fel îl jignise, ştiind că sentimentul era iraţional şi totuşi incapabil să scape de el. Nu o va urma încă, gândi el. O va lăsa puţin singură cu Chantal.

Ea dispăru după casa molei. Ellis se uită în jos spre sat. Începea să-şi reintre pe făgaşul normal. Putea auzi voci ridicate şi strigăte. Copiii alergau făcând pe elicopterele sau ţinteau cu puşti imaginare, fugărind puii în curţi pentru a fi interogaţi. Majoritatea adulţilor se întorceau încet spre casele lor, părând gârboviţi.

Ellis îşi aminti de cei şapte luptători de gherilă răniţi, din peştera-clinică. Se hotărî să meargă la ei. Îşi luă hainele pe el, îşi rulă sacul de dormit şi se porni pe cărarea care ducea în susul muntelui.

Îşi aminti de Allen Winderman, cu costumul lui gri şi cravata în dungi, ciugulind dintr-o salată într-un restaurant din Washington şi spunând: „Care sunt şansele ca ruşii să-l prindă pe omul nostru?” *Slabe*, spusese Ellis. *Dacă nu-l pot prinde pe Masud*, *cum ar putea* fi în *stare să prindă un agent sub acoperire trimis să se întâlneas*că cu *Masud?* Acum ştia răspunsul la acea întrebare: cu ajutorul lui Jean-Pierre.

— Lua-te-ar naiba, Jean-Pierre, spuse Ellis cu voce tare.

Ajunse în luminiş. Nu se auzea niciun zgomot din peştera-clinică. Speră că ruşii nu-l luaseră şi pe copil, Mousa, pe lângă luptătorii de gherilă – Mohammed ar fi de neconsolat.

Intră în peşteră. Soarele era pe cer acum şi putu vedea destul de clar. Toţi erau acolo, nemişcaţi şi tăcuţi.

— Sunteţi bine? întrebă Ellis în Dari.

Nu primi niciun răspuns. Niciunul nu se mişcă.

— O, Dumnezeule, şopti Ellis.

Îngenunche lângă cel mai apropiat luptător de

gherilă şi-i atinse faţa bărboasă. Bărbatul zăcea într-o baltă de sânge. Fusese împuşcat direct în cap.

Mişcându-se rapid, Ellis îl verifică pe fiecare în parte.

Toţi erau morţi.

La fel şi copilul.

CAPITOLUL 15

Jane fugi prin sat într-o panică oarbă, dându-i pe oameni la o parte, lovindu-se de ziduri, împiedicându-se, şi căzând, şi ridicându-se din nou, suspinând, şi gâfâind, şi gemând, toate în acelaşi timp. „Trebuie să fie bine”, îşi spuse ea, repetând aceste cuvinte ca pe o litanie; dar în acelaşi timp, în mintea ei răsunau întrebările De *ce nu s-a trezit Chantal*? şi *Ce a făcut Anatoly*? şi E *copilul meu rănit*?

Se împiedică în curtea casei băcanului şi urcă câte două trepte o dată până pe acoperiş. Căzu în genunchi şi trase cearşaful de pe salteaua cea mică. Ochii lui Chantal erau închişi. Jane gândi: Oare respiră? Oare respiră? Apoi, fetiţa îşi deschise ochii, se uită la mama ei şi – pentru prima dată în viaţa ei – zâmbi.

Jane o ridică şi o strânse în braţe cu râvnă, simţind că-i explodează inima. Chantal plânse din cauza apucăturii bruşte şi Jane plânse şi ea, copleşită de bucurie şi uşurare că fetiţa ei era tot acolo, vie, caldă şi zbierând, şi pentru că schiţase primul ei zâmbet.

După o vreme, Jane se calmă, şi Chantal, simţind schimbarea, tăcu. Jane o legănă, mângâind-o pe spate constant şi sărutând-o pe creştetul capului ei moale şi chel. În cele din urmă, Jane îşi aminti că mai erau şi alţi oameni în lume şi se întrebă ce se întâmplase cu oamenii din moschee şi dacă erau teferi. Coborî în curte şi acolo o întâlni pe Fara.

Jane se uită la fată preţ de o clipă; tăcută, emoţionată Fara, timidă şi atât de uşor de şocat: cum a avut curajul, şi prezenţa de spirit, să o ascundă pe Chantal sub un cearşaf mototolit în timp ce ruşii aterizau cu elicopterele şi trăgeau cu mitralierele la o distanţă de numai câţiva metri?

— Ai salvat-o, spuse Jane.

Fara păru speriată, de parcă i s-ar fi adus o acuzaţie.

Jane o mută pe Chantal pe şoldul ei stâng şi-şi petrecu braţul drept pe după Fara, îmbrăţişând-o.

— Mi-ai salvat copilul! spuse ea. Mulţumesc! Mulţumesc!

Fara zâmbi pentru o clipă, de plăcere, apoi izbucni în plâns.

Jane o alină, mângâind-o pe spate cum făcuse mai devreme şi cu Chantal. Când Fara se opri din plâns, Jane spuse:

— Ce s-a întâmplat în moschee? Ce au făcut? A fost cineva rănit?

— Da, spuse Fara buimacă.

Jane zâmbi: nu puteai să-i pui Farei trei întrebări una după alta şi să aştepţi un răspuns rezonabil.

— Ce s-a întâmplat când ai mers la moschee?

— Au întrebat unde e americanul.

— Pe cine au întrebat?

— Pe toată lumea. Dar nimeni nu a ştiut. Doctorul m-a întrebat unde sunteţi dumneavoastră şi fetiţa şi i-am spus că nu ştiu. Apoi au ales trei bărbaţi: mai întâi pe unchiul meu Shahazai, apoi pe mola, apoi pe Alidhan Karim, fratele molei. I-au întrebat din nou, dar inutil, căci bărbaţii nu ştiau unde plecase americanul. Aşa că i-au bătut.

— Sunt răniţi tare?

— Doar bătuţi.

— Am să-i consult. Alishan avea probleme cu inima, îşi aminti Jane emoţionată. Unde sunt acum?

— Tot în moschee.

— Vino cu mine. Jane intră în casă şi Fara o urmă. În camera din faţă, Jane îşi găsi geanta ei medicală pe tejgheaua băcanului. Mai băgă în ea nişte pastile de

nitroglicerină şi ieşi din nou. În timp ce se îndrepta spre moschee, încă strângând-o pe Chantal în braţe, îi spuse Farei:

— Ţi-au făcut vreun rău?

— Nu. Doctorul părea foarte nervos, dar nu m-au bătut.

Jane se întrebă dacă Jean-Pierre era nervos pentru că presupusese că ea îşi petrecea noaptea cu Ellis. Îi trecu prin minte că întregul sat presupunea acelaşi lucru. Se întrebă cum vor reacţiona. Aceasta s-ar putea să fie ultima dovadă că ea era târfa Babilonului.

Totuşi, nu o vor alunga încă, nu atâta vreme cât mai erau oameni răniţi de care să aibă grijă. Ajunse la moschee şi intră în curte. Soţia lui Abdullah o văzu, se grăbi spre ea dându-şi importanţă şi o conduse la locul în care el stătea întins. La prima vedere păru să nu aibă nimic grav şi Jane îşi făcu griji pentru inima lui Alishan şi plecă de lângă mola – ignorând protestele indignate ale soţiei lui – îndreptându-se spre Alishan, care era întins în apropiere.

Era vânăt la faţă şi respira greu şi avea o mână pe piept: după cum se temuse Jane, bătaia i-a provocat un atac de angină. Îi dădu o tabletă, spunând:

— Mestec-o, n-o înghiţi.

O puse pe Chantal în braţele Farei şi-l consultă rapid pe Alishan. Era foarte vânăt, dar nu avea niciun os rupt.

— Cum te-au bătut? întrebă ea.

— Cu puştile, răspunse el răguşit.

Ea încuviinţă din cap. Avusese noroc. Singurul rău adevărat pe care i l-au făcut a fost că l-au supus stresului, care era atât de dăunător inimii lui, dar deja îşi revenea. Îl dădu cu iod pe tăieturi şi îi spuse să stea cam o oră întins acolo unde era.

Se întoarse la Abdullah. Totuşi, când mola o văzu

apropiindu-se, îi făcu nervos semn cu mâna să plece, bombănind. Ştia ce-l înfuriase: el credea că avea prioritate la tratament şi fusese jignit că ea îl consultase mai întâi pe Alishan. Jane nu avea de gând să-şi ceară scuze. Îi spusese înainte că ea trata oamenii în funcţie de urgenţă, nu de statut. Acum, ea plecă. Nu avea niciun rost să insiste să-l consulte pe acest bătrân nebun. Dacă era în stare să strige la ea, cu siguranţă nu va muri.

Merse la Shahazai, bătrânul luptător sperios. Fusese deja examinat de sora lui, Rabia, moaşa, care-i spăla tăieturile. Alifiile naturiste ale Rabiei nu erau destul de antiseptice, dar Jane gândi că oricum făceau mai mult bine decât rău, aşa că se mulţumi să-i ceară să-şi mişte degetele de la mâini şi de la picioare. Nu avea nimic grav.

Am avut noroc, gândi Jane. Ruşii au venit, dar am scăpat cu nişte răni uşoare. Slavă Cerului. Poate că acum putem spera că ne vor lăsa în pace pentru o vreme – poate până când se redeschide ruta spre trecătoarea Khyber...

— Doctorul e rus? întrebă brusc Rabia.

— Nu. Pentru prima dată, Jane se întrebă ce anume fusese în capul lui Jean-Pierre. Dacă m-ar fi găsit, gândi ea, ce mi-ar fi spus? Nu, Rabia, nu e rus. Dar se pare că a trecut de partea lor.

— Deci este un trădător.

— Da, cred că este. Acum, Jane se întrebă ce era în mintea bătrânei Rabia.

— Poate o creştină să divorţeze de soţul ei pentru că acesta este un trădător?

În Europa putea divorţa de el pentru lucruri şi mai mărunte, gândi Jane, aşa că spuse:

— Da.

— De aceea te-ai căsătorit acum cu americanul?

Jane înţelese ce gândea Rabia. Faptul că-şi petrecuse noaptea pe munte cu Ellis confirmase, într-adevăr,

acuzaţia lui Abdullah că era o târfă occidentală. Rabia, care era de multă vreme cel mai mare sprijin al lui Jane din sat, plănuia să combată această acuzaţie printr-o interpretare alternativă, conform căreia Jane divorţase rapid de trădător, în conformitate cu legile creştine străine, necunoscute adevăraţilor credincioşi, şi că acum era căsătorită cu Ellis pe baza aceloraşi legi. Aşa să fie, gândi Jane.

— Da, spuse, de aceea m-am căsătorit cu americanul.

Rabia încuviinţă din cap, satisfăcută.

Jane aproape că simţi că era un sâmbure de adevăr în epitetul molei. La urma urmelor, trecuse din patul unui bărbat în patul altuia, cu o rapiditate indecentă. Îi fu puţin ruşine, apoi îşi reveni în fire: nu permisese niciodată ca altcineva să-i spună cum să se comporte. N-au decât să creadă ce vor ei, îşi spuse ea.

Nu se considera măritată cu Ellis. Mă simt divorţată de Jean-Pierre? se întrebă ea. Răspunsul era nu. Totuşi, simţea că obligaţiile ei faţă de el luaseră sfârşit. După ceea ce a făcut, gândi ea, nu-i sunt cu nimic datoare. Ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar în loc de asta nu simţea decât tristeţe.

Meditaţiile ei fură întrerupte. La intrarea în moschee se derula o activitate efervescentă şi Jane se întoarse pentru a-l vedea pe Ellis intrând cu ceva în mână. Când se apropie de ea, putu citi pe faţa lui o mânie de nestăpânit şi îi trecu prin minte că-l mai văzuse o dată aşa, în trecut: când un taximetrist neatent făcuse brusc o întoarcere dintr-o singură mişcare şi lovise un motociclist tânăr, rănindu-l destul de grav. Ellis şi Jane asistaseră la întreaga scenă şi chemaseră ambulanţa – pe atunci, ea nu ştia prea multe despre medicină – şi Ellis spusese la nesfârşit: „Atât de inutil, a fost atât de inutil”.

Reuşi să-şi dea seama ce era ghemotocul din braţele lui: era un copil, şi ea îşi dădu seama că expresia feţei lui spunea că era mort. Prima ei reacţie, demnă de ruşine, fu să-şi spună în gând *Domnului* că nu e copilul meu; apoi, când se uită mai de aproape, văzu că era singurul copil din sat care uneori părea a fi al ei – Mousa cel cu o singură mână, băiatul căruia îi salvase viaţa. Simţi o senzaţie puternică de dezamăgire şi pierdere care o încercase când le murise un pacient după ce ea şi Jean-Pierre se luptaseră mult şi din răsputeri pentru viaţa lui. Dar de data aceasta era cu atât mai dureros cu cât Mousa fusese curajos şi hotărât să-şi depăşească handicapul; şi tatăl lui era atât de mândru de el. De ce el? – gândi Jane în timp ce-i dădeau lacrimile. De ce el?

Sătenii se adunară în jurul lui Ellis, dar el se uita la Jane.

— Au murit toţi, spuse el în Dari, pentru a fi înţeles de toată lumea. Câteva dintre femei începură să jelească.

— Cum? – întrebă Jane.

— Împuşcaţi de ruşi, fiecare în parte.

— O, Doamne. Doar cu o seară înainte spusese că *Niciunul dintre ei nu va muri* – din cauza rănilor lor, la asta se referise ea, şi prevăzuse că fiecare se va face bine, mai repede sau mai încet, şi îşi va recăpăta puterile sub îngrijirea ei. Acum – toţi morţi. Dar de ce au ucis copilul? strigă ea.

— Cred că i-a enervat.

Jane se încruntă, perplexată.

Ellis mişcă încet poziţia copilului din braţele lui, aşa încât mâna lui Mousa ieşi la iveală. Degetele mici era strâns încleştate în jurul cuţitului pe care i-l dăruise tatăl său. Pe lama lui era sânge.

Brusc se auzi un strigăt puternic şi Halima îşi croi drum prin mulţime. Luă copilul fiului ei din braţele lui Ellis

şi căzu la pământ cu băieţelul mort în braţe, strigându-i numele. Femeile se adunară în jurul ei. Jane se întoarse.

Făcându-i semn Farei să o urmeze cu Chantal, Jane părăsi moscheea şi se îndreptă încet spre casă. Cu numai câteva minute în urmă se gândise că satul scăpase uşor. Acum, şapte bărbaţi şi un băieţel erau morţi. Jane nu mai avea lacrimi de atâta plâns: se simţea doar slăbită şi îndurerată.

Intră în casă şi se puse să o hrănească pe Chantal. „Cât ai fost de răbdătoare, micuţa mea”, spuse ea în timp ce o puse pe fetiţă la pieptul ei.

După un minut sau două, Ellis intră în casă. Se aplecă peste ea şi o sărută. O privi o clipă, apoi spuse:

— Pari supărată pe mine.

Jane îşi dădu seama că era.

— Bărbaţii sunt atât de cruzi, spuse ea cu amărăciune. E evident că acel copil încercase să atace cu cuţitul lui de vânătoare trupele ruseşti înarmate – cine l-a învăţat să fie atât de cutezător? Cine i-a spus că scopul vieţii lui era să ucidă soldaţi ruşi? Când s-a repezit la bărbatul cu un Kalaşnikov în mână, cine era idolul lui? în niciun caz mama lui. Ci tatăl lui; a murit din vina lui Mohammed; din vina lui Mohammed şi a ta.

Ellis păru surprins.

— De ce şi a mea?

Ea ştia că era prea dură, dar nu se putea abţine.

— I-au bătut pe Abdullah, Alishan şi Shahazai, încercând să-i facă să spună unde eşti, spuse ea. Pe tine te căutau. Tu erai ţinta lor.

— Ştiu. Şi asta mă face vinovat că l-au împuşcat pe băiat?

— S-a întâmplat pentru că eşti aici, unde nu ţi-e locul.

— Poate. Oricum, am o soluţie la *această* problemă.

Plec. Prezenţa mea aici duce la violenţă şi vărsare de sânge, după cum te-ai grăbit şi tu să-mi spui. Dacă rămân, nu numai că am toate şansele să fiu prins – pentru că am avut mare noroc azi-noapte – dar şi planul meu fragil de a uni aceste triburi împotriva duşmanului lor comun va cădea. E mai rău decât atât, de fapt. Ruşii mă vor judeca în public, pentru a face maximă propagandă. „Priviţi cum CIA încearcă să exploateze problemele interne ale unei ţări din Lumea a Treia”. Ceva de genul ăsta.

— Eşti o pradă valoroasă, nu-i aşa? Părea ciudat că ceea ce s-a întâmplat aici în Vale, între aceste grupuri restrânse de oameni, avea consecinţe mondiale atât de importante. Dar nu poţi pleca. Ruta prin trecătoarea Khyber e blocată.

— Mai e o rută: Drumul Untului.

— O, Ellis, e foarte greu – şi periculos. Şi-l imagină căţărându-se pe toate acele trecători înalte, în bătaia vântului. S-ar putea rătăci şi muri îngheţat în zăpadă, sau jefuit şi ucis de tâlhari. Te rog nu face asta.

— Dacă aş avea de ales, aş alege.

Deci îl va pierde din nou şi va rămâne singură. Gândul o întristă puternic. Era surprinzător. Petrecuse doar o noapte cu el. La ce se aşteptase? Nu era sigură. În orice caz la mai mult decât această despărţire bruscă.

— Nu m-am gândit că te voi pierde din nou atât de repede, spuse ea. O mută pe Chantal la celălalt sân.

El îngenunche în faţa ei şi o prinse de mână.

— Nu te-ai gândit prea bine la situaţia în care te afli, spuse el. Gândeşte-te la Jean-Pierre. Nu ştii că te vrea înapoi?

Jane se gândi la asta. Ellis avea dreptate, realiză ea. Jean-Pierre era acum umilit şi vlăguit: singurul lucru care i-ar vindeca rănile ar fi să o aibă din nou, în patul şi sub controlul lui.

— Dar ce va face cu mine? spuse ea.

— Va vrea ca tu şi Chantal să trăiţi pentru tot restul vieţii într-un oraş minier din Siberia, în vreme ce el va spiona în Europa şi vă va vizita din doi în doi ani, dacă nu chiar trei, într-o vacanţă luată între misiuni.

— Ce ar putea face dacă aş refuza?

— Te-ar putea obliga sau te-ar putea ucide.

Jane îşi aminti cum o lovise Jean-Pierre. I se făcu greaţă.

— Îl vor ajuta ruşii să mă găsească? spuse ea.

— Da.

— Dar de ce? De ce le-ar păsa de mine?

— În primul rând pentru că îl au pe el. În al doilea rând pentru că îşi dau seama că tu îl faci fericit. În al treilea rând pentru că ştii prea multe. Îl cunoşti pe Jean-Pierre îndeaproape şi l-ai văzut pe Anatoly: ai putea să-i descrii destul de exact pe amândoi pentru computerul CIA-ului, dacă ai reuşi să te întorci în Europa.

Deci va mai fi vărsare de sânge, gândi Jane; ruşii vor face raiduri prin sate, vor interoga oameni şi-i vor bate şi tortura pentru a afla de la ei unde era ea.

— Ofiţerul acela rus... îl cheamă Anatoly. Cred că a văzut-o pe Chantal. Jane îşi strânse mai tare copilul în braţe pentru o clipă, în timp ce-şi aminti acele secunde îngrozitoare. Am crezut că o va lua. Nu şi-a dat el seama că, dacă ar fi luat-o, m-aş fi predat de una singură, numai să fiu cu ea?

Ellis încuviinţă din cap.

— Şi pe mine m-a uimit asta atunci. Dar eu sunt mai important pentru ei decât tine; şi cred că s-a hotărât că, în vreme ce vrea să te prindă în cele din urmă, să se folosească de tine până atunci.

— Cum anume? Ce ar vrea să fac?

— Să mă zădărniceşti pe mine.

— Făcându-te să rămâi aici?

— Nu, venind cu mine.

Nici nu bine spuse el asta, că ea îşi şi dădu seama câtă dreptate avea şi o tristeţe apăsătoare se lăsă peste ea ca un văl. Trebuia să meargă cu el, ea şi fetiţa; nu avea altă alternativă. Dacă va fi să murim, vom muri, gândi ea cu fatalism. Aşa să fie.

— Cred că am mai mute şanse să scap de aici împreună cu tine decât din Siberia singură, spuse ea.

Ellis încuviinţă din cap.

— Cam aşa stau lucrurile.

— Încep să-mi fac bagajele, spuse Jane. Nu aveau timp de pierdut. Ar fi bine să plecăm mâine dimineaţă la prima oră.

Ellis dădu din cap negativ.

— Vreau să dispărem de aici într-o oră.

Jane intră în panică. Plănuise să plece, desigur, dar nu atât de brusc; şi acum simţea că nu avea timp să se *gândească*. Începu să se agite prin casă, aruncând de-a valma haine, mâncare şi medicamente în nişte geamantane, îngrozită că va uita ceva crucial, dar prea grăbită să-şi facă bagajele pe îndelete.

Ellis îi înţelese starea de spirit şi o opri. O prinse de umeri, o sărută pe frunte şi îi vorbi calm.

— Spune-mi ceva, zise el. Ştii cumva care e cel mai înalt munte din Marea Britanie?

Ea se întrebă dacă el nu o luase razna.

— Ben Nevis, spuse ea.

— E în Scoţia.

— Ce înălţime are?

— Peste 1.200 metri.

— Câteva din trecătorile pe care vom urca noi sunt la înălţimi de 4.800 – 5.000 metri – adică de *patru ori* mai sus decât cel mai înalt munte din Marea Britanie. Deşi distanţa

până acolo e de numai 240 kilometri, ne va lua cel puţin două săptămâni. Deci opreşte-te, şi fă-ţi un plan. Dacă îţi trebuie mai mult de o oră să faci bagajele e destul de rău – dar e mai bine decât să mergi fără antibiotice.

Ea fu de acord cu el, respiră adânc şi începu din nou.

Avea două rucsacuri care puteau fi duse în spate, în unul băgă haine: scutecele lui Chantal, un schimb de chiloţi pentru fiecare, pufoaica lui Ellis din New York şi pardesiul cu blană pe care şi-l adusese din Paris. Celălalt rucsac îl folosi pentru medicamente şi mâncare – câteva conserve în caz de urgenţe. Desigur, nu aveau prăjituri Kendal, dar Jane găsise un înlocuitor local, o prăjitură făcută din dude uscate şi alune, aproape nedigerabilă, dar cu o mare valoare energetică. Mai avea şi mult orez şi o bucată de brânză tare. Singurul suvenir luat de Jane fu colecţia ei de fotografii Polaroid cu sătenii. Şi-au mai luat şi sacii de dormit, o tigaie şi rucsacul militar al lui Ellis, în care mai era ceva explozibil şi echipament de detonare – singura lor armă. Ellis încărcă toate bagajele pe Maggie, iapa unidirecţională.

Plecarea lor grăbită fu scăldată în lacrimi. Jane fu îmbrăţişată de Zahara, bătrâna Rabia, şi chiar şi de Halima, soţia lui Mohammed. Abdullah, care tocmai trecea pe acolo înainte ca ei să plece, făcu o mutră acră şi scuipă pe jos, grăbindu-şi familia să meargă mai departe; dar după câteva secunde, soţia lui se întoarse, părând speriată, dar hotărâtă, şi-i puse în mână lui Jane un cadou pentru Chantal, o păpuşă primitivă din zdrenţe, cu şal şi văl în miniatură.

Jane o îmbrăţişă şi o sărută pe Fara, care era de neconsolat. Fata avea 13 ani: în curând va avea un soţ pe care să-l adore. Peste un an sau doi se va căsători şi se va muta în casa părinţilor soţului ei. Va face opt sau zece copii, dintre care probabil că jumătate vor trăi mai mult de

5 ani. Fiicele ei se vor căsători şi vor pleca de acasă. Aceia dintre băieţii ei care vor supravieţui luptelor se vor însura şi-şi vor aduce acasă nevestele. În cele din urmă, când familia va fi prea numeroasă, ginerii, nurorile şi nepoţii vor începe să se mute, pentru a-şi întemeia propriile lor familii numeroase. Apoi, Fără va deveni moaşă, asemeni bunicii ei Rabia. Sper, gândi Jane, că-şi va aminti câteva din lucrurile pe care am învăţat-o.

Ellis fu îmbrăţişat de Alishan şi Shahazai şi apoi au plecat, în strigăte de „Domnul fie cu voi!”, iar copiii din sat îi însoţiră până la cotitura râului. Jane se opri acolo şi se uită pentru o clipă înapoi la grămăjoara de case pământii care fusese căminul ei timp de un an. Ştia că nu se va mai întoarce aici niciodată, dar avu un sentiment că, dacă va supravieţui, le va spune nepoţilor ei poveşti despre Banda.

Mergeau rapid pe malul râului. Jane se trezi ascuţindu-şi urechea pentru a auzi zgomot de elicopter. Cât de curând vor începe ruşii să-i caute? Vor trimite câteva elicoptere pentru a-i vâna, mai mult sau mai puţin la întâmplare, sau vor investi ceva timp pentru a organiza o căutare asiduă?

Le luă mai puţin de o oră să ajungă în Dasht-i-Rewat, „Câmpia cu Fort”, un sat plăcut unde colibele şi curţile lor umbroase erau răsfirate de-a lungul malului nordic al râului. Aici se termina ruta trasată pe hartă – cărarea din lut plină de gropi, şerpuitoare, pe care ba o vedeai, ba n-o vedeai şi care trecea drept drum în Valea celor Cinci Lei. Orice automobil destul de robust pentru a face faţă drumului trebuia să se oprească aici, ceea ce aducea satului o mică afacere cu transportul pe cai. Fortul menţionat în nume era sus, pe o latură a văii şi era acum închisoare, condusă de luptătorii de gherilă, găzduind câteva trupe guvernamentale prinse, un rus sau doi şi câte un tâlhar. Jane o vizitase odată, pentru a trata un nomad

prăpădit, din deşertul vestic, care fusese recrutat în armata regulată şi făcuse pneumonie în iarna friguroasă din Kabul şi dezertase. Era „reeducat” înainte de a i se permite să se alăture luptătorilor de gherilă.

Era mijlocul zilei, dar niciunul dintre ei nu voia să se oprească sau să mănânce. Sperau să ajungă la Saniz, la 16 kilometri distanţă în capătul Văii, până la căderea nopţii; şi deşi 16 kilometri nu era o distanţă mare de parcurs pe drum întins, în acest peisaj le-ar fi putut lua mai multe ore.

Ultima porţiune de drum şerpuia printre casele de pe malul nordic. Malul sudic era o stâncă înaltă de 61 de metri. Ellis ducea calul de căpăstru, iar Jane o ducea pe Chantal în laţul pe care-l improvizase ea, care îi permitea să o hrănească pe Chantal fără să se oprească. Satul se termină la o moară de apă aproape de gura porţiunii văii numite Riwat, care ducea la închisoare. După ce au trecut de acel punct, nu au mai putut merge atât de repede. Pământul începu să urce, la început treptat şi apoi mai abrupt. Urcau constant sub soarele dogoritor. Jane îşi acoperi capul cuul ei, pătura maro pe care o cărau cu ei toţi călătorii. Lui Chantal îi ţinea umbră laţul. Ellis purta căciula lui Chitrali, un dar de la Mohammed.

Când ajunseră în vârful trecătorii, ea observă, cu o oarecare satisfacţie, că nici măcar nu respira greu. Niciodată în viaţa ei nu fusese într-o condiţie fizică atât de bună – şi probabil că nici nu va mai fi vreodată. Ellis nu numai că gâfâia, ci şi transpira, observă ea. El era într-o formă destul de bună, dar nu era atât de obişnuit să meargă ore în şir pe jos ca ea. Aceasta o făcu să se simtă puţin îngâmfată, dar îşi aminti că numai cu nouă zile în urmă el fusese împuşcat cu două gloanţe.

Dincolo de trecătoare, cărarea mergea pe lângă munte, deasupra Văii celor Cinci Lei. Aici, în mod neobişnuit, râul era leneş. Unde era adânc şi liniştit, apa

era de un verde-deschis, culoarea smaraldelor care se găseau pretutindeni în Dasht-i-Riwat şi duse în Pakistan pentru a fi vândute. Jane se sperie când auzul ei hipersensibil captă zgomotul unor avioane îndepărtate: nu aveau unde să se ascundă pe vârful gol al stâncii şi fu cuprinsă de o dorinţă bruscă de a sări de pe stâncă în râul aflat la 30 de metri sub ei. Dar nu erau decât nişte avioane cu reacţie, care zburau prea sus pentru a putea vedea pe cineva pe pământ. Totuşi, începând cu acel moment, Jane scana constant teritoriul, în căutare de copaci, tufe şi gropi în care s-ar putea ascunde. Un diavol dinlăuntrul ei spuse *Nu trebuie* să *faci asta*, *ai putea să te întorci*, *ai putea să te predai şi să te reuneşti cu soţul tău*, dar îi părea cumva o chestiune academică, tehnică.

Cărarea urca şi acum, dar mai domol, aşa încât aveau o viteză mai bună. Erau reţinuţi din drum cam din trei în trei kilometri de către afluenţii care năvăleau din văile laterale, pentru a se vărsa în râul principal. Cărarea se scufunda sub apă, unde exista un pod din butuci sau o albie, şi Ellis trebuia să o tragă pe încăpăţânata Maggie prin apă, cu Jane strigând şi aruncând cu pietre în ea din spate.

Un canal de irigaţie se întindea pe toată lungimea strâmtorii, pe versantul stâncos de deasupra râului. Menirea lui era extinderea zonei agrare pe câmpie. Jane se întrebă de câtă vreme nu mai avusese Valea destul timp, şi oameni şi linişte pentru a întreprinde un astfel de proiect ingineresc: de sute de ani, probabil.

Strâmtoarea se îngustă şi râul de sub ea era plin de bolovani de granit. În stâncile din piatră de var erau peşteri: Jane îşi dădu seama că le puteau folosi ca locuri în care să se ascundă. Peisajul deveni sumbru şi un vânt rece suflă prin Vale, făcând-o pe Jane să tremure pentru un moment, chiar dacă era soare. Terenul stâncos şi stâncile

înalte erau un habitat ideal pentru păsări: erau zeci de gaiţe asiatice.

În sfârşit, strâmtoarea se deschidea într-o altă câmpie. Departe în est, Jane putu vedea un şir de dealuri şi deasupra lor erau vizibili munţii albi din Nuristan. O, Dumnezeule, până acolo mergem noi, gândi Jane; şi i se făcu frică.

Pe câmpie se afla un mănunchi mic de case sărăcăcioase.

— Cred că am ajuns, spuse Ellis. Bun venit în Saniz.

Merseră pe câmpie, căutând o moschee sau una din colibele de piatră pentru călători. Când ajunseră în dreptul primei case, o siluetă ieşi din ea şi Jane recunoscu faţa frumoasă a lui Mohammed. Şi el fu la fel de surprins ca şi ea. Surpriza ei se transformă în groază când îşi dădu seama că va trebui să-i spună că fiul lui fusese ucis.

Ellis îi dădu lui Jane timp să-şi pună gândurile în ordine, spunând în Dari:

— Ce faci aici?

— Masud este aici, răspunse Mohammed. Jane îşi dădu seama că aceasta trebuie să fi fost o ascunzătoare a luptătorilor de gherilă.

— Dar tu ce faci *aici?*

— Plecăm în Pakistan.

— Pe aici? Faţa lui Mohammed deveni gravă. Ce s-a întâmplat?

Jane ştiu că ea trebuia să fie cea care să-i spună, pentru că ea îl cunoştea de mai mult timp.

— Avem veşti proaste, prietenul meu Mohammed. Au venit ruşii în Banda. Au ucis şapte bărbaţi – şi un copil... El ghici ce urma să spună ea şi expresia de durere de pe faţa lui o făcu pe Jane să-i vină să plângă. Mousa a fost copilul, termină ea.

Mohammed îşi reveni în fire.

— Cum a murit fiul meu?

— Ellis l-a găsit, spuse Jane.

Ellis, sforţându-se să găsească în Dari cuvintele de care avea nevoie, spuse:

— A murit... cu cuţitul în mână, cu sânge pe cuţit.

Mohammed căscă ochii larg.

— Spune-mi tot.

Jane preluă discuţia, pentru că putea vorbi mai bine limba lor.

— Ruşii au venit în zorii zilei, începu ea. Ne căutau pe Ellis şi pe mine. Noi eram sus pe munte şi nu ne-au găsit. I-au bătut pe Alidhan, Shahazai şi Abdullah, dar nu i-au ucis. Apoi au găsit peştera. Cei şapte mujahedini erau acolo, şi Mousa era cu ei, pentru a fugi în sat în caz că aveau nevoie de îngrijiri medicale în timpul nopţii. Când ruşii au plecat, Ellis a mers la peşteră. Toţi bărbaţii fuseseră ucişi, la fel şi Mousa...

— Cum? O întrerupse Mohammed. Cum a fost ucis?

Jane se uită la Ellis. Ellis spuse:

— Kalaşnikov, folosind un cuvânt care nu avea nevoie de traducere. Îşi duse mâna la inimă pentru a-i arăta unde îl nimerise glonţul.

Jane adăugă:

— Trebuie să fi încercat să-i apere pe bărbaţii răniţi, pentru că avea sânge pe vârful cuţitului.

Mohammed se îmbujoră de mândrie chiar şi atunci când îi dădură lacrimile în ochi.

— I-a atacat – oameni în toată firea, înarmaţi cu puşti – s-a repezit la ei cu cuţitul! Cu cuţitul pe care i-l dăruise tatăl lui! Băiatul cu o mână e acum cu siguranţă în raiul războinicilor.

A muri într-un război sfânt era cea mai mare onoare posibilă pentru un musulman, îşi aminti Jane. Micuţul Mousa probabil că va deveni un mic sfânt. Se bucura că

Mohammed avea măcar atâta consolare, dar nu putea să nu gândească cu cinism: Aşa se consolează războinicii – vorbind despre glorie.

Ellis îl îmbrăţişă pe Mohammed cu solemnitate, fără să spună nimic.

Jane îşi aminti brusc de fotografiile ei. Avea câteva cu Mousa. Afghanii iubeau fotografiile şi Mohammed ar fi foarte fericit dacă ar avea una cu fiul lui. Deschise unul din geamantanele de pe spatele lui Maggie şi scormoni printre medicamente până când găsi cutia de carton cu poze. Găsi o poză cu Mousa, o scoase şi închise la loc geamantanul.

Nu văzuse niciodată un bărbat afghan atât de profund mişcat. Nu putea nici să vorbească. Pentru o clipă, parcă îi venea să plângă. Se întoarse, încercând să se controleze. Când se întoarse din nou spre ei, faţa lui era liniştită, dar plină de lacrimi.

— Veniţi cu mine, spuse el.

Ei îl urmară prin micul sat până la marginea râului, unde un grup de cincisprezece sau douăzeci de luptători de gherilă stăteau în jurul focului. Mohammed păşi în mijlocul lor şi, fără niciun fel de introducere, începu să le spună povestea morţii lui Mousa, printre lacrimi şi gesticulând.

Jane se întoarse cu spatele. Văzuse prea multă durere.

Se uită în jur îngrijorată. Unde vom fugi dacă vin ruşii? se întrebă ea. Cât vedeai cu ochii erau numai câmpia, râul şi câteva colibe. Dar se pare că Masud îl considerase un loc sigur. Poate că satul era prea mic pentru a atrage atenţia armatei.

Nu mai avea energie să se îngrijoreze. Stătea pe pământ cu spatele rezemată de un copac, recunoscătoare că-şi poate odihni picioarele, şi începu să o hrănească pe Chantal. Ellis o legă pe Maggie de un pripon şi descărcă

bagajele, şi calul începu să pască verdeaţa bogată de lângă râu. A fost o zi lungă, gândi Jane; şi una groaznică. Şi nu prea am dormit azi-noapte. Schiţă un zâmbet ascuns când îşi aminti ce făcuse noaptea trecută.

Ellis scoase hărţile lui Jean-Pierre şi se aşeză lângă Jane să le studieze în lumina tot mai slabă a serii. Jane se uită peste umărul lui. Ruta planificată de ei continua să meargă în susul Văii până într-un sat numit Comar, unde urmau să o ia spre sud-est, printr-o vale lăturalnică ce ducea în Nuristan. Şi acea vale se numea Comar, la fel ca şi prima trecătoare înaltă care le va ieşi în cale.

— 4.575 metri, spuse Ellis, arătând cu degetul trecătoarea. Aici se face cu adevărat frig.

Jane tremură.

Când Chantal termină de supt, Jane îi schimbă scutecul şi îl spălă în râu. Se întoarse, găsindu-l pe Ellis discutând înflăcărat cu Masud. Ea se ghemui lângă ei.

— Ai luat o hotărâre corectă, spunea Masud.

— Trebuie să ieşi din Afghanistan, cu tratatul nostru în buzunar. Dacă te prind ruşii, totul e pierdut.

Ellis încuviinţă din cap. Jane gândi: nu l-am văzut niciodată pe Ellis aşa – îl tratează pe Masud cu respect.

Masud continuă:

— Totuşi, este o călătorie extrem de dificilă. Cea mai mare parte a rutei este deasupra gheţurilor. Uneori, ruta e greu de găsit în zăpadă şi dacă te rătăceşti acolo, mori.

Jane se întrebă la ce vor duce toate acestea. I se păru de rău augur faptul că Masud îi spunea toate acestea lui Ellis, nu ei.

— Te pot ajuta, continuă Masud. Dar, ca şi tine, vreau să facem un pact.

— Continuă, spuse Ellis.

— Ţi-l voi da pe Mohammed ca ghid, să te ducă prin Nuristan până în Pakistan.

Inima lui Jane tresări. Mohammed ca ghid. Călătoria lor va fi cu totul diferită.

— Ce trebuie să fac eu? întrebă Ellis.

— Să mergi singur. Soţia doctorului şi copilul rămân aici.

Lui Jane îi fu dureros de clar că trebuia să fie de acord cu asta. Era o nebunie să creadă că vor reuşi ei singuri – probabil că vor muri amândoi. În acest fel putea cel puţin să-i salveze viaţa lui Ellis.

— Trebuie să spui da, îi zise ea.

Ellis îi zâmbi şi se uită la Masud.

— Nici vorbă de aşa ceva.

Masud se ridică, vizibil ofensat, şi se întoarse la cercul de luptători de gherilă.

Jane spuse:

— O, Ellis, e bine ce faci?

— Nu, spuse el. O luă de mână. Dar nu am de gând să renunţ la tine atât de uşor. Ea îl strânse de mână.

— Nu... nu ţi-am făcut nicio promisiune.

— Ştiu, spuse el. Când vom ajunge înapoi la civilizaţie, vei fi liberă să faci ce vrei – trăieşte cu Jean-Pierre dacă asta îţi doreşti şi dacă-l poţi găsi. Eu mă voi mulţumi cu următoarele două săptămâni, dacă asta e tot ce pot avea. Oricum, s-ar putea nici să nu trăim până atunci.

Era adevărat. De ce să ne facem griji despre viitor, gândi ea, când probabil nici nu avem un viitor?

Masud se întoarse, zâmbind din nou.

— Nu sunt un negociator bun. Ţi-l voi da pe Mohammed oricum.

CAPITOLUL 16

Decolară cu o jumătate de oră înainte de zorii zilei. Unul câte unul, elicopterele se ridicară de pe fâşia de beton şi dispărură pe cerul întunecat, în spatele reflectoarelor. La rândul lui, Căprioara în care se aflau Jean-Pierre şi Anatoly se ridică cu greu în aer, ca o pasăre dizgraţioasă şi se alătură convoiului. În curând, luminile bazei aeriene nu mai puteau fi văzute şi, din nou, Jean-Pierre şi Anatoly zburau peste vârful munţilor spre Valea celor Cinci Lei.

Anatoly săvârşise un miracol. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore pusese în aplicare ceea ce era probabil cea mai mare operaţiune din istoria războiului afghan – şi el o conducea.

Ieri îşi petrecuse aproape toată ziua vorbind la telefon cu Moscova. A trebuit să stimuleze birocraţia comodă a armatei sovietice, explicându-le, mai întâi superiorilor lui din KGB, apoi mai multor persoane militare importante, cât era de vital să-l prindă pe Ellis Thaler. Jean-Pierre ascultase fără să înţeleagă cuvintele, dar admirând combinaţia exactă de autoritate, calm şi urgenţă din tonul vocii lui Anatoly.

A obţinut oficial permisiunea după-masa târziu şi, atunci, Anatoly fusese pus faţă în faţă cu provocarea de a pune totul în aplicare. Pentru a obţine numărul de elicoptere de care avea nevoie a cerut să i se facă nişte favoruri, şi-a sunat vechile cunoştinţe şi a împrăştiat cu ameninţări şi promisiuni de la Jalalabad la Moscova. Când un general din Kabul a refuzat să-i dea elicopterele fără un ordin scris, Anatoly a sunat la KGB-ul din Moscova şi şi-a convins un vechi prieten să arunce o privire prin dosarul personal al generalului, apoi l-a sunat pe general şi l-a ameninţat că-i suspendă aprovizionarea cu pornografie

pedofilă din Germania.

Sovieticii aveau şase sute de elicoptere în Afghanistan: la ora 5 dimineaţa, cinci sute din ele erau pe pista din Bagram, sub conducerea lui Anatoly.

Jean-Pierre şi Anatoly îşi petrecuseră ultimele ore aplecaţi peste nişte hărţi, hotărând unde să meargă fiecare elicopter şi dând ordine exacte unui şir de ofiţeri. Desfăşurările erau precise, graţie atenţiei încordate a lui Anatoly asupra detaliilor şi datorită faptului că Jean-Pierre cunoştea foarte bine terenul.

Deşi Ellis şi Jane nu fuseseră în sat ieri, când Jean-Pierre şi Anatoly veniseră să-i caute, era totuşi mai mult ca sigur că auziseră de raid şi că se ascunseseră. Nu vor fi în Banda. S-ar putea să fie într-o moschee din alt sat – vizitatorii pe termen scurt dormeau de obicei în moschei – sau, dacă au simţit că satele nu erau sigure, s-ar putea să se fi mutat în una din colibele din piatră pentru călători, cu o singură cameră, care împânzeau zona rurală. Puteau fi oriunde în Vale sau puteau fi în una din numeroasele văi lăturalnice.

Anatoly incluse toate aceste posibilităţi.

Elicopterele vor ateriza în fiecare sat din Vale şi în fiecare cătun din toate văile lăturalnice. Piloţii vor zbura pe deasupra tuturor cărărilor şi potecilor, trupele – peste o sută de oameni – au fost instruite să caute în fiecare clădire şi să se uite sub fiecare copac mare şi în toate peşterile. Anatoly era hotărât să nu dea greş din nou. Azi îl vor *găsi* pe Ellis.

Şi pe Jane.

Interiorul Căprioarei era strâmt şi gol. Nu era nimic în cabina pasagerului, decât o banchetă fixată de fuselaj, faţă în faţă cu uşa. Jean-Pierre stătea pe ea cu Anatoly. Puteau vedea cabina de zbor. Scaunul pilotului era ridicat cu 60 – 70 centimetri de la podea, cu o treaptă de acces

lângă el. Toţi banii fuseseră cheltuiţi pe armamentul, viteza şi manevrabilitatea aparatului de zbor, şi nu pe confort.

În timp ce zburau spre nord, Jean-Pierre medita. Ellis pretinsese că îi era prieten, în vreme ce el lucra de fapt pentru americani. Folosindu-se de această prietenie, el stricase planul lui Jean-Pierre de a-l prinde pe Masud, distrugând astfel munca lui scrupuloasă de un an. Şi, în final, gândi Jean-Pierre, mi-a sedus nevasta.

Mintea lui se învârtea în cercuri, întotdeauna întorcându-se la partea cu seducţia. Se holba în întunericul de afară, privind luminile celorlalte elicoptere şi şi-i imagină pe cei doi iubiţi în ipostaza în care trebuie să se fi aflat cu o noapte în urmă, întinşi pe o pătură sub stele, pe cine ştie ce câmpie, jucându-se unul cu trupul celuilalt şi şoptindu-şi cuvinte de dragoste. Se întrebă dacă Ellis era bun la pat. O întrebase pe Jane care dintre ei doi era cel mai bun iubit, dar ea spuse că niciunul nu era mai bun, doar că erau diferiţi. I-o fi spus acelaşi lucru şi lui Ellis? Sau i-a şoptit *Eşti cel mai bun*, *iubitule*, *cel mai cel*? Jean-Pierre începea să o şi urască. Cum se putea întoarce la un bărbat care era cu 9 ani mai bătrân ca ea, un american necioplit şi un spion al CIA-ului?

Jean-Pierre se uită la Anatoly. Rusul stătea nemişcat, lipsit de orice expresie, ca o statuie de piatră. Dormise foarte puţin în ultimele douăzeci şi patru de ore, dar nu părea obosit, doar stăruitor. Jean-Pierre vedea o altă latură a lui. La întâlnirile lor din ultimul an, Anatoly fusese relaxat şi afabil, dar acum era crispat, lipsit de emoţii şi neobosit, trăgând de el şi de colegii lui fără strop de îndurare. Era obsedat, dar calm.

Când se crăpă de ziuă, putură să vadă şi celelalte elicoptere. Era o privelişte fascinantă: era ca un nor uriaş de albine uriaşe roind deasupra munţilor. Bâzâitul lor

trebuia să fie asurzitor pe pământ.

Când se apropiară de Vale, începură să se împartă în grupuri mai mici. Jean-Pierre şi Anatoly se aflau în zborul care mergea spre Comar, cel mai nordic sat din Vale. În ultima parte a zborului urmaseră cursul râului. Lumina tot mai puternică a dimineţii scotea la iveală rânduri ordonate de snopi în lanul de grâu: bombardamentele nu au întrerupt de tot agricultura aici, în partea de sus a Văii. Soarele le bătea în ochi în timp ce coborau în Comar. Satul era un mănunchi de case cocoţate pe panta unui deal. Îi amintea lui Jean-Pierre de satele de pe dealurile din sudul Franţei. Ce bine ar fi să meargă acasă şi să audă o franceză vorbită impecabil şi să mănânce pâine proaspătă sau mâncare gustoasă, sau să urce într-un taxi şi să meargă la cinematograf!

Îşi schimbă poziţia pe scaunul tare. Pe moment ar fi bine doar să se dea jos din elicopter. Avusese mai mult sau mai puţin dureri de când fusese bătut. Dar mai rea decât durerea era amintirea umilinţei, a felului în care strigase, şi plânsese, şi le implorase mila: de fiecare dată când se gândea la asta se cutremura din toată fiinţa şi-şi dorea să se poată ascunde. Simţea că nu va mai putea dormi liniştit până nu îl va răsplăti cu aceeaşi monedă pe Ellis. Şi era un singur mod în care să o facă. Voia să-l vadă pe Ellis bătut în acelaşi fel, de aceleaşi brute de soldaţi, până când va plânge, şi va striga şi le va implora mila, dar cu ceva în plus: totul să se petreacă în prezenţa lui Jane.

Pe la mijlocul după-amiezii, nereuşita le ieşi din nou în cale. Căutaseră în satul Comar, în toate cătunele din jurul lui, în toate văile lăturalnice din zonă şi în fiecare fermă de pe terenul aproape sterp din nordul satului. Anatoly ţinea în permanenţă legătura prin radio cu comandanţii celorlalte echipe. Şi aceştia întreprinseră căutări amănunţite în întreaga Vale. Găsiseră ascunzători

de arme în câteva peşteri şi case; avuseră câteva conflicte cu mai multe grupuri de oameni, probabil luptători de gherilă, în special pe dealurile din jurul Sanizului; dezveliseră feţele tuturor femeilor care purtau văl şi examinau culoarea pielii fiecărui bebeluş; şi tot nu-i găsiseră pe Ellis, sau pe Jane, sau pe Chantal.

Jean-Pierre şi Anatoly şi-au încheiat căutarea la o fermă de cai de pe dealurile de deasupra Comarului. Locul nu avea niciun nume: cuprindea o mână de case de piatră goale şi o pajişte plină de praf pe care câţiva cai păşteau iarba rară. Singurul locuitor de sex masculin părea să fie proprietarul cailor, un bătrân desculţ cu o cămaşă lungă şi o glugă voluminoasă care să ţină la distanţă muştele. Mai erau şi câteva femei tinere şi câţiva copii speriaţi. Cu siguranţă, tinerii erau luptători de gherilă şi erau plecaţi undeva cu Masud. Nu le-a luat mult timp să caute în cătun. Când terminară, Anatoly se aşeză pe pământul prăfuit, cu spatele rezemat de un zid de piatră, părând îngândurat. Jean-Pierre se aşeză lângă el.

Dincolo de dealuri se putea vedea vârful alb al Mesmer-ului, înalt de aproape 6.000 metri, cândva o atracţie pentru alpiniştii din Europa. Anatoly spuse:

— Vezi dacă poţi face rost de puţin ceai.

Jean-Pierre se uită în jur şi-l văzu pe bătrânul cu glugă pitit nu departe de ei.

— Fă nişte ceai, îi strigă Jean-Pierre în Dari. Bărbatul dispăru, fugind cu paşi mărunţi. După o clipă îl auzi strigând la femei.

— Soseşte imediat ceaiul, îi spuse el lui Anatoly în franceză.

Oamenii lui Anatoly, văzând că vor mai zăbovi puţin aici, opriră motoarele elicopterelor şi se puseră şi ei jos, aşteptând răbdători.

Anatoly se uita în gol. I se putea citi pe faţă

extenuarea.

— Am dat-o-n bară, spuse el.

Jean-Pierre simţi că e de rău augur faptul că se referise la amândoi.

Anatoly continuă:

— În meseria noastră, e bine să minimalizăm importanţa unei misiuni până nu suntem siguri de reuşită, moment în care începem să o exagerăm. Pentru a mi se pune la dispoziţie cinci sute de elicoptere şi o mie de oameni, a trebuit să-mi conving superiorii cât de important este să-l prindem pe Ellis Thaler. A trebuit să le expun clar pericolele cu care urma să ne confruntăm dacă va scăpa. Am reuşit. Dar acum, vor fi cu atât mai supăraţi pe mine dacă *nu-l* prind. Şi viitorul tău, desigur, e legat de al meu.

Până acum, Jean-Pierre nu pusese astfel problema.

— Ce ne vor face?

— Cariera mea se va sfârşi pur şi simplu. Salariul meu va rămâne acelaşi, dar voi pierde toate privilegiile. Gata cu Rive Gauche pentru nevastă-mea, gata cu vacanţele de familie la Marea Neagră, gata cu blugii şi casetele cu Rolling Stones pentru copiii mei... dar aş putea trăi fără aceste lucruri. Ce nu aş putea suporta ar fi plictiseala genului de slujbă dat rataţilor din profesia mea. Mă vor trimite într-un oraş mic din Estul îndepărtat, unde nu prea există muncă de securitate. Ştiu cum îşi petrec timpul şi cum îşi justifică existenţa oamenii noştri în astfel de locuri. Trebuie să te dai bine pe lângă oameni nemulţumiţi, să le câştigi încrederea şi să-i faci să vorbească cu tine, să-i încurajezi să critice guvernul şi partidul şi apoi să-i arestezi pentru subminare. E aşa o pierdere de timp... Păru să-şi dea seama că bate câmpii şi se opri.

— Şi eu, spuse Jean-Pierre. Ce se va întâmpla cu mine?

— Vei deveni un nimeni, spuse Anatoly. Nu vei mai lucra pentru noi. S-ar putea să te lase să locuieşti la Moscova, dar cel mai probabil te vor trimite acasă.

— Dacă Ellis scapă, nu mă voi putea întoarce niciodată în Franţa – mă vor ucide.

— Nu ai comis nicio crimă în Franţa.

— Nici tatăl meu, şi totuşi l-au ucis.

— Poate ai putea pleca într-o ţară neutră – să zicem Nicaragua sau Egipt.

— La naiba.

— Dar să nu renunţăm cu totul la speranţă, spuse Anatoly puţin mai vesel. Oamenii nu se pot evapora în aer pur şi simplu. Fugarii noştri trebuie să fie pe *undeva*.

— Dacă nu-i putem găsi cu o mie de oameni, presupun că nu-i putem găsi nici cu zece mii, spuse Jean-Pierre amărât.

— Nu vom mai avea nici măcar o mie, ce să mai vorbim de zece mii, spuse Anatoly. De acum înainte trebuie să ne folosim creierul şi resursele minime. Mai mult de-atât nu putem obţine. Să privim lucrurile dintr-o altă perspectivă. Gândeşte-te: cineva trebuie să-i fi ajutat să se ascundă. Asta înseamnă că cineva ştie unde sunt.

— Dacă au fost ajutaţi, probabil că ajutorul le-a venit din partea luptătorilor de gherilă – oamenii cel mai puţin probabil să-i trădeze.

— Alţii s-ar putea să *ştie* de asta.

— Poate. Dar vor vorbi?

— Fugarii noştri trebuie să aibă *câţiva* duşmani, insistă Anatoly.

Jean-Pierre dădu dezaprobator din cap.

— Ellis e aici de prea puţin timp să-şi fi făcut deja duşmani şi Jane e o eroină – o tratează ca pe Ioana d’Arc. Nu e nimeni care să nu o placă – o! Chiar în timp ce vorbea îşi dădu seama că nu era adevărat.

— Ei bine?

— Mola.

— Aaa!

— Pur şi simplu nu o suporta. Parţial din cauză că tratamentele ei erau mai eficiente decât ale lui, dar nu numai asta, pentru că şi ale mele erau, dar mie nu mi-a purtat pică pentru asta.

— Probabil că o considera o târfă occidentală.

— Cum ai ghicit?

— Întotdeauna fac aşa. Unde locuieşte această mola?

— Abdullah locuieşte în Banda, într-o casă cam la jumătate de kilometru de sat.

— Va vorbi?

— Probabil că o urăşte suficient pe Jane încât să o demaşte în faţa noastră, spuse Jean-Pierre meditativ. Dar nu poate fi *văzut* făcând asta. Nu putem ateriza pur şi simplu în sat şi să mergem la el fără niciun motiv – toată lumea va şti ce s-a întâmplat şi el nu va mai vorbi. Va trebui să mă întâlnesc cu el cumva în secret... Jean-Pierre se întrebă la ce pericole s-ar putea expune dacă va pune în aplicare acest plan. Apoi îşi aminti umilinţa pe care o suferise: răzbunarea era mai importantă decât orice pericol. Dacă mă laşi lângă sat, m-aş putea furişa pe cărarea dintre sat şi casa lui şi aş putea aştepta până când trece pe acolo.

— Dar dacă nu trece pe acolo toată ziua?

— Da...

— Va trebui pur şi simplu să ne asigurăm că o face. Anatoly se încruntă. Îi vom băga pe toţi sătenii în moschee, cum am făcut şi data trecută – şi apoi le vom da drumul. Mai mult ca sigur că Abdullah se va întoarce acasă.

— Dar va fi singur?

— Hmmm. Dar dacă le lăsăm mai întâi pe femei să

plece şi le ordonăm să se întoarcă acasă? Atunci, când bărbaţii vor fi eliberaţi, cu toţii vor vrea să ştie cum au ajuns acasă nevestele lor. Mai locuieşte cineva lângă Abdullah?

— Nu.

— Atunci *ar trebui* să se grăbească pe acea cărare singur. Tu ieşi din spatele unui tufiş...

— Şi el îmi taie de tot beregata.

— Are la el cuţit?

— Ai întâlnit vreun afghan care nu are?

Anatoly ridică din umeri.

— Îţi dau pistolul meu.

Jean-Pierre era mulţumit şi puţin surprins că i se acordă atâta încredere, deşi nu ştia cum să folosească o armă.

— Presupun că l-aş putea ameninţa cu el, spuse el nerăbdător. Voi avea nevoie de nişte haine indigene, în cazul în care mă vede totuşi şi altcineva în afară de Abdullah. Dar dacă mă întâlnesc cu cineva care mă cunoaşte? Va trebui să-mi acopăr faţa cu o eşarfă sau ceva...

— Nu e mare lucru, spuse Anatoly. Strigă ceva în rusă şi trei soldaţi săriră în picioare. Aceştia dispărură în casă şi ieşiră din ea după câteva secunde însoţiţi de bătrânul crescător de cai.

— Poţi lua hainele lui.

— În regulă. Gluga îmi va ascunde faţa. Trecu la Dari şi strigă la bătrân: Dezbracă-te.

Bărbatul începu să protesteze: goliciunea era îngrozitor de ruşinoasă pentru afghani. Anatoly strigă o comandă scurtă în rusă şi soldaţii îl aruncară pe bărbat la pământ şi-i smulseră cămaşa. Toţi râseră cu poftă la vederea picioarelor lui subţiri care-i ieşeau din şort. Îi dădură drumul şi el plecă în fugă, acoperindu-şi cu mâinile

organele genitale, care îi făcură să râdă şi mai tare.

Jean-Pierre era prea nervos pentru a găsi ceva de râs în asta. Îşi scoase cămaşa şi pantalonii europeni şi-şi trase pe el cămaşa cu glugă a bătrânului îngrijitor de cai.

— Miroşi a pişat de cal, spuse Anatoly.

— Să vezi cum miroase când eşti îmbrăcat în ea, răspunse Jean-Pierre.

Se urcară în elicoptere. Anatoly luă căştile pilotului şi vorbi mult în rusă la microfonul radioului. Pe Jean-Pierre îl neliniştea ce urma să facă. Dacă vor veni pe munte trei luptători de gherilă şi-l vor surprinde ameninţându-l pe Abdullah cu pistolul? Era cunoscut de toată lumea din sat. Vestea că venise în Banda cu ruşii trebuie să se fi răspândit rapid. Fără îndoială, majoritatea oamenilor aflaseră deja că era spion. Cu siguranţă era Inamicul Public Numărul Unu. Îl vor sfâşia în bucăţi.

Poate că suntem prea precauţi, gândi el. Am putea pur şi simplu să aterizăm în Banda, să-l luăm pe Abdullah şi să-l batem până ne spune adevărul.

Nu, am încercat asta ieri şi nu a funcţionat. Aceasta e singura modalitate.

Anatoly îi înapoie căştile pilotului, care îşi ocupă locul şi începu să încălzească motorul elicopterului. În timp ce aşteptau, Anatoly îşi scoase arma şi i-o arătă lui Jean-Pierre.

— E un Makarov de 9 mm, spuse el printre zgomotele rotoarelor. Îi scoase încărcătorul. Avea opt gloanţe. Îl puse la loc. Îi arătă o clapetă pe partea stângă a pistolului. Aceasta este siguranţa. Când punctul roşu e acoperit, e pusă siguranţa. Ţinând arma în mâna stângă, se folosi de mâna dreaptă pentru a-i arăta cum funcţionează. Aşa se încarcă pistolul. Când tragi, apasă lung pe trăgaci pentru a reîncărca arma. Îi înmână pistolul lui Jean-Pierre.

Chiar are încredere în mine, gândi Jean-Pierre şi, preţ de o clipă, un licăr de plăcere înlocui senzaţia de teamă.

Elicopterele decolară. Urmară Râul celor Cinci Lei spre sud-vest, mergând în josul Văii. Jean-Pierre se gândea că el şi Anatoly făceau o echipă bună. Anatoly îi amintea de tatăl său: un bărbat inteligent, hotărât şi curajos, cu un devotament inconfundabil faţă de comunismul mondial. Dacă acum reuşim, gândi Jean-Pierre, probabil că vom mai putea lucra împreună, pe un alt câmp de luptă. Gândul îl încântă nespus de mult.

La Dasht-i-Rewat, unde începea partea joasă a Văii, elicopterele o luară spre sud-est, urmând afluentul Riwat în amonte, printre dealuri, pentru a se apropia de Banda, din spatele muntelui.

Anatoly folosi din nou căştile pilotului, apoi se întoarse pentru a-i striga lui Jean-Pierre în ureche.

— Deja sunt toţi în moschee. Cât îi trebuie nevestei molei să ajungă acasă?

— Cinci sau zece minute, strigă Jean-Pierre.

— Unde vrei să te lăsăm?

Jean-Pierre chibzui.

— *Toţi* sătenii sunt în moschee, da?

— Da.

— Au verificat şi peşterile?

Anatoly luă din nou radioul şi întrebă. Se întoarse şi spuse:

— Au verificat şi peşterile.

— Bine. Lăsaţi-mă acolo.

— În cât timp ajungi la ascunzătoare?

— Daţi-mi zece minute, apoi eliberaţi femeile şi copiii, după care mai aşteptaţi zece minute şi eliberaţi şi bărbaţii.

— În regulă.

Elicopterul coborî în umbra muntelui. După-amiaza

era pe sfârşite, dar mai era cam o oră până să se întunece. Aterizară în spatele crestei, la câţiva metri de peşteri. Anatoly îi spuse lui Jean-Pierre:

— Nu merge încă. Stai să mai verificăm o dată peşterile.

Prin uşa deschisă, Jean-Pierre văzu o altă Căprioară aterizând. Din ea ieşiră şase oameni care trecură în fugă dincolo de creastă.

— Cum te anunţ să aterizezi şi să mă iei când termin? întrebă Jean-Pierre.

— Te vom aştepta aici.

— Ce veţi face dacă vin câţiva dintre săteni aici, înainte să mă întorc?

— Îi vom împuşca.

Un alt lucru pe care Anatoly îl avea în comun cu tatăl său: cruzimea.

Plutonul de recunoaştere se întoarse şi unul dintre bărbaţi le făcu semn că au cale liberă.

— Du-te, spuse Anatoly.

Jean-Pierre deschise uşa şi sări din elicopter, încă mai ţinând în mână pistolul lui Anatoly. Fugi de sub elicele care brăzdau aerul, cu capul plecat. Când ajunse la creastă, se uită înapoi: ambele elicoptere încă mai erau acolo.

Traversă bine cunoscutul luminiş din faţa vechii sale peşteri-clinică şi privi în jos spre sat. Putea vedea chiar în curtea moscheii. Nu putea identifica niciuna dintre persoanele pe care le vedea acolo, dar era foarte posibil ca una dintre ele să se uite în sus într-un moment nepotrivit şi să-l vadă – el ştia că vederea lor era mai bună decât a lui – aşa că-şi trase gluga de la cămaşă pe cap, pentru a-şi ascunde cât mai bine faţa.

Inima îi bătea tot mai tare, pe măsură ce se îndepărta de siguranţa oferită de elicopterele ruşilor. Se grăbi în josul dealului, trecând pe lângă casa molei. Valea

părea ciudat de liniştită, în ciuda zgomotului omniprezent al râului şi murmurului îndepărtat al elicelor elicopterelelor. Lipseau vocile copiilor, îşi dădu el seama.

O luă într-o parte şi realiză că nu putea fi văzut din casa molei. Lângă cărare erau câteva smocuri de iarba-cămilei şi tufişuri de ienupăr. Se ascunse în spatele lor şi se ghemui. Era bine ascuns şi vedea foarte bine cărarea. Se puse să aştepte.

Se gândi la ce să-i spună lui Abdullah. Mola era un misogin isteric: poate s-ar putea folosi de asta. O izbucnire bruscă de voci îndepărtate, de jos din sat, îl anunţase că Anatoly dăduse instrucţiuni ca femeile şi copiii să fie eliberaţi din moschee. Sătenii se vor întreba de ce au făcut ruşii asta, dar o vor pune pe seama nebuniei notorii a armatelor de pretutindeni.

După câteva minute, soţia molei urcă poteca, ţinând copilul în braţe şi urmată de trei copii mai mari. Jean-Pierre se crispă: era destul de bine ascuns? Vor fugi copiii de pe cărare, împiedicându-se de tufişul lui? Ce umilitor ar fi să fie descoperit de copii. Îşi aminti de arma din mână. Aş putea împuşca copii? – se întrebă el.

Trecură de el şi o cotiră spre casa lor.

La scurt timp după aceea, elicopterele ruseşti începură să decoleze din lanul de grâu: asta însemna că şi bărbaţii fuseseră eliberaţi. În timp util, Abdullah urcă dealul pufăind, un bondoc cu turban şi jachetă englezească cu dungi subţiri. Europa şi Estul trebuie să facă afaceri de amploare cu haine folosite, gândi Jean-Pierre, pentru că atâţia dintre aceşti oameni poartă haine care fără îndoială au fost făcute în Paris sau Londra şi au fost trimise aici, probabil din cauză că se demodaseră, cu mult înainte de a se deteriora. Asta e, gândi Jean-Pierre în timp ce silueta comică se apropia tot mai mult; acest clovn în jachetă de broker ar putea deţine cheia viitorului meu.

Se ridică în picioare şi ieşi din spatele tufişului. Mola se holbă şi scoase un strigăt de şoc. Se uită la Jean-Pierre şi-l recunoscu.

— Tu! spuse el. Îşi duse mâna la curea. Jean-Pierre îi arătă arma. Abdullah păru speriat.

— Nu-ţi fie teamă, spuse Jean-Pierre în Dari. Tremurul din vocea lui îi trădă starea de agitaţie şi făcu un efort să şi-o controleze. Nimeni nu ştie că mă aflu aici. Soţia şi copiii tăi au trecut fără să mă vadă. Sunt în siguranţă.

Abdullah îl privi neîncrezător.

— Ce vrei?

— Soţia mea e o adulteră, spuse Jean-Pierre şi, deşi se prefăcea dinadins că are aceleaşi prejudecăţi ca mola, mânia lui nu era în totalitate prefăcută. Mi-a luat copilul şi m-a părăsit. A plecat să mă înşele cu acel american.

— Ştiu, spuse Abdullah şi Jean-Pierre văzu cum indignarea îi era tot mai mare.

— O caut pentru că vreau să o aduc înapoi şi să o pedepsesc.

Abdullah încuviinţă din cap entuziasmat şi i se putea citi în ochi răutatea: îl încânta ideea de a le pedepsi pe femeile necredincioase.

— Dar cei doi nenorociţi s-au ascuns, spuse Jean-Pierre rar şi cu grijă: în acel moment, fiecare cuvânt cântărea greu. Eşti un om al lui Dumnezeu. Spune-mi unde sunt. Nimeni nu va şti niciodată cum am aflat, în afară de tine, eu şi Dumnezeu.

— Au plecat, scuipă Abdullah şi saliva i se prelinse pe barba vopsită roşcat.

— Unde? Jean-Pierre îşi ţinu respiraţia.

— Au plecat din Vale.

— Dar unde au plecat?

— În Pakistan.

În Pakistan! Ce tot îndruga acest bătrân nebun?

— Rutele sunt închise, strigă Jean-Pierre exasperat.

— Nu şi Calea Untului.

— *Mon Dieu*, şopti Jean-Pierre în limba lui maternă.

— Calea Untului. Fu uimit de curajul lor şi în acelaşi timp profund dezamăgit, pentru că acum era imposibil să-i mai găsească. Au luat şi copilul?

— Da.

— Atunci n-o să-mi mai văd fetiţa niciodată.

— Vor muri toţi în Nuristan, spuse Abdullah cu satisfacţie. O femeie din Occident cu un copil mic nu va supravieţui niciodată acelor trecători înalte, iar americanul va muri încercând s-o salveze. Astfel îi pedepseşte Dumnezeu pe cei care încalcă dreptatea oamenilor.

Jean-Pierre îşi dădu seama că ar trebui să se întoarcă cât mai urgent la elicoptere.

— Acum du-te acasă, îi spuse el lui Abdullah.

— Odată cu ei va muri şi tratatul, pentru că e la Ellis, adăugă Abdullah. Acesta e un lucru bun. Deşi avem nevoie de armele americanilor, e periculos să încheiem pacturi cu infideli.

— Du-te! spuse Jean-Pierre. Dacă nu vrei ca familia ta să mă vadă, nu-i lăsa să iasă din casă câteva minute.

Abdullah păru pe moment indignat că i se dau ordine, dar îşi dădu seama că nu era prea indicat să protesteze în timp ce era ameninţat cu un pistol, aşa că se îndepărtă în grabă.

Jean-Pierre se întrebă dacă vor muri toţi în Nuristan, după cum prezisese Abdullah. Nu era ceea ce-şi dorea. Nu i-ar asigura nici răzbunarea, nici nu i-ar oferi satisfacţie. O voia pe Jane vie şi sub controlul lui. Voia ca Ellis să simtă durere şi umilinţă.

Îi dădu lui Abdullah timp să intre în casă, apoi îşi trase gluga peste faţă şi o porni descumpănit în susul

dealului. Îşi ţinu capul plecat când trecu pe lângă casă, în cazul în care unul dintre copii s-ar fi uitat pe geam.

Anatoly îl aştepta în luminişul din faţa peşterilor. Întinse mâna după pistol şi spuse:

— Ei bine?

Jean-Pierre îi dădu arma înapoi.

— Ne-au scăpat, spuse el. Au plecat din Vale.

— N-au cum *să ne fi scăpat*, spuse Anatoly furios. Unde au plecat?

— În Nuristan. Jean-Pierre arătă cu mâna în direcţia elicopterelor. N-ar trebui să plecăm?

— Nu putem vorbi în elicopter.

— Dar dacă vin sătenii...

— Dă-i dracului de săteni! Nu mai face pe înfrântul. Ce caută în Nuristan?

— Se îndreaptă spre Pakistan pe o rută numită Calea Untului.

— Dacă le ştim ruta, îi putem găsi.

— Nu prea cred. Într-adevăr e o singură rută, dar are mai multe variante.

— Vom zbura peste toate.

— Nu poţi urma acele cărări din aer. De-abia le poţi urma *pe jos* fără un ghid din partea locului.

— Putem folosi hărţi.

— Ce hărţi? spuse Jean-Pierre. Le-am văzut pe ale tale şi nu sunt cu nimic mai bune decât cele americane ale mele, care sunt tot ce putem avea mai bun – şi nu marchează aceste cărări şi trecători. Nu ştii că există zone ale lumii care nu au fost niciodată puse cum trebuie pe hartă? Chiar acum te afli în una din ele!

— Ştiu – fac parte din Serviciul de Spionaj, ai uitat? Anatoly îşi coborî vocea. Eşti prea uşor descurajat, prietene. Gândeşte-te. Dacă Ellis poate afla un ghid din partea locului pentru a-i arăta drumul, atunci şi eu pot face

acelaşi lucru.

Era posibil? se întrebă Jean-Pierre.

— Dar sunt mai multe drumuri pe care se poate merge.

— Să zicem că sunt zece variante. Avem nevoie de zece ghizi care să conducă zece patrule de căutare.

Entuziasmul lui Jean-Pierre crescu rapid, când îşi dădu seama că încă mai avea şanse să le găsească pe Jane şi pe Chantal, şi să-l vadă pe Ellis prins.

— S-ar putea să nu fie chiar atât de rău, spuse el entuziasmat. Putem pur şi simplu întreba pe drum. O dată ieşiţi din această Vale uitată de lume, oamenii s-ar putea să nu mai fie atât de scumpi la vorbă. Nuristanii nu sunt atât de implicaţi în război ca şi aceşti oameni.

— Bine, spuse Anatoly brusc. Se întunecă. Avem multe de făcut. Începem dimineaţă la prima oră. Să plecăm!

CAPITOLUL 17

Jane se trezi speriată. Nu ştia unde se afla, sau cu cine era, sau dacă ruşii au prins-o. Se uită o clipă la acoperişul găurit din nuiele, gândind E *o* închi*soare*? apoi se ridică brusc, inima bătându-i cu putere, şi-l văzu pe Ellis în sacul lui de dormit, dormind liniştit cu gura deschisă, şi-şi aminti Am *plecat din Vale*. *Am scăpat*. *Ruşii nu ştiu* u*nde suntem şi nu ne pot găsi*.

Se întinse din nou, aşteptând ca bătăile inimii să-i revină la normal.

Nu urmau ruta stabilită iniţial de Ellis. În loc să meargă la nord de Comar şi apoi spre est, de-a lungul văii Comar, până în Nuristan, se întorseseră spre sud din Saniz şi se îndreptaseră spre est, de-a lungul văii Aryu. Mohammed le sugerase această rută pentru că îi scotea din Vale mai repede, şi Ellis fusese de acord.

Plecaseră înainte de a se face ziuă şi merseseră toată ziua în susul dealului, Ellis şi Jane cărând-o pe Chantal cu schimbul, iar Mohammed ducând-o pe Maggie. Pe la amiază se opriseră în satul Aryu şi cumpăraseră pâine de la un bătrân suspicios, cu un câine rău. Cu satul Aryu, civilizaţia lua sfârşit: după el nu era nimic pe distanţe de kilometri întregi, decât râul pietros şi munţii uriaşi de culoarea fildeşului de o parte şi de alta, până când ajunseră în acest loc spre sfârşitul după-amiezii. Jane se ridică din nou. Chantal dormea lângă ea, respirând regulat şi radiind căldură ca o sticlă cu apă fierbinte.

Ellis era în sacul lui de dormit; ar fi putut uni cei doi saci pentru a face unul mare, dar Jane se temuse că Ellis se va întoarce peste Chantal în timpul nopţii, aşa că dormiseră separat, mulţumindu-se să fie aproape unul de altul şi să se atingă din când în când. Mohammed era în camera alăturată.

Jane se ridică cu grijă, încercând să nu o deranjeze pe Chantal. Când îşi luă cămaşa pe ea şi-şi trase pantalonii, simţi junghiuri de durere la spate şi în picioare: era obişnuită să meargă pe jos, dar nu toată ziua, urcând neîncetat, pe un teren atât de accidentat.

Se încălţă cu cizmele, fără să-şi lege şireturile, şi ieşi. Clipi în lumina puternică şi răcoroasă a muntelui. Era pe o pajişte alpină, un câmp verde, vast, cu o apă şerpuind pe el. Pe o parte a pajiştii, muntele se ridica abrupt, iar la poalele lui erau adăpostite câteva case din piatră şi ţarcuri de animale. Casele erau goale şi animalele nu mai erau: era o păşune de vară, şi vitele plecaseră pentru a ierna în grajduri. Încă era vară în Valea celor Cinci Lei, dar la această altitudine, toamna venea în septembrie.

Jane se îndreptă spre râu. Era destul de departe de casele din piatră pentru a se putea dezbrăca fără a se teme să nu-l ofenseze pe Mohammed. Când ajunse la râu, intră rapid în apă. Era rece ca gheaţa. Ieşi din ea imediat, dinţii clănţănindu-i incontrolabil: „S-o ia naiba de baiev spuse ea cu voce tare.

Va rămâne nespălată până când se va întoarce la civilizaţie, se hotărî ea.

Se îmbrăcă la loc – avea un singur prosop şi acela îi era rezervat lui Chantal – şi fugi înapoi la casă, strângând pe drum câteva bucăţi de lemn. Puse lemnele pe ce mai rămăsese din focul de aseară şi suflă peste cărbuni până când se aprinseră. Îşi ţinu mâinile îngheţate deasupra flăcărilor până când simţi că-i reveniseră la normal.

Puse o oală cu apă pe foc, pentru a o spăla pe Chantal. În timp ce aştepta să se încălzească se treziră şi ceilalţi, unul câte unul: mai întâi Mohammed, care ieşi afară să se spele, apoi Ellis, care se plânse că-l dor toate, şi în cele din urmă Chantal, care ceru să fie hrănită şi cerinţa-i fu îndeplinită.

Jane era ciudat de euforică. Ar fi trebuit să fie îngrijorată, gândi ea, că-şi adusese copilul de numai două luni într-unul din cele mai sălbatice locuri din lume; dar într-un fel, acea îngrijorare era înăbuşită de fericirea ei. De ce sunt fericită? se întrebă ea şi răspunsul îi veni din străfundul conştiinţei: pentru că sunt cu Ellis.

Şi Chantal părea fericită, de parcă laptele mamei o umplea de mulţumire. Nu reuşiseră să cumpere mâncare aseară, pentru că turmele de vite plecaseră şi nu mai era nimeni altcineva de la cine să cumpere. Totuşi, au avut nişte orez şi sare, pe care le-au fiert – nu foarte simplu, pentru că durează o veşnicie până când fierbe apa la o astfel de altitudine. Acum, la micul dejun, aveau restul de orez rece rămas de aseară. Asta îi tăie puţin din buna dispoziţie lui Jane.

Ea mâncă în timp ce o alăpta pe Chantal, apoi o spălă şi o schimbă. Scutecul de rezervă, spălat ieri în râu, se uscase lângă foc, peste noapte. Jane i-l puse lui Chantal şi îl duse pe cel murdar la râu. Îl va agăţa de bagaje şi spera că vântul şi căldura emanată de corpul calului îl vor usca. Ce ar spune mama ei că nepoata-i poartă un singur scutec toată ziua? Ar fi oripilată. Nu contează...

Ellis şi Mohammed încărcară calul şi îl îndreptară în direcţia bună. Azi va fi mai greu ca ieri. Trebuiau să traverseze lanţul muntos care timp de secole izolase mai mult sau mai puţin Nuristanul de restul lumii. Vor urca prin trecătoarea Aryu, la o înălţime de 4.270 metri. Cea mai mare parte a drumului vor trebuii să se lupte cu troienii de zăpadă şi cu gheaţa. Sperau să ajungă în satul nuristan Linar: era la numai 16 kilometri distanţă în linie dreaptă, dar vor fi fericiţi dacă vor ajunge acolo după-amiaza târziu.

Soarele strălucea când se porniră la drum, dar aerul era rece. Jane purta şosete groase, mănuşi cu un deget şi un sveter de lână sub haina ei căptuşită cu blană. O căra

pe Chantal în laţ, între sveter şi haină, cu nasturii de sus descheiaţi pentru a lăsa să intre aerul.

Plecaseră de pe pajişte, mergând în susul râului Aryu, şi peisajul deveni imediat aspru şi ostil din nou. Stâncile reci erau lipsite de vegetaţie. O dată, Jane văzu în depărtare, un pâlc de corturi ale nomazilor pe o pantă pustie: nu ştia dacă să se bucure că mai erau şi alţi oameni prin zonă sau să-i fie teamă de ei. Cealaltă vietate pe care o văzuse fu un vultur pleşuv care plutea în vântul neîndurător.

Nu era nicio potecă vizibilă. Jane era nespus de bucuroasă că Mohammed venise cu ei. La început, el urmase cursul râului, dar când acesta se îngustă şi dispăru, el continuă să meargă cu o încredere de nezdruncinat. Jane îl întrebă cum recunoaşte drumul şi el îi spuse că ruta era marcată din loc în loc cu grămezi de pietre.

În curând apăru un strat subţire de zăpadă pe pământ şi lui Jane i se făcu frig la picioare, în ciuda şosetelor ei groase şi a cizmelor.

În mod surprinzător, Chantal dormi cea mai mare parte a timpului. Din două în două ore se opreau pentru a se odihni câteva minute şi Jane profita de ocazie să o hrănească, tremurând când îşi expunea sânii fragili la aerul rece ca gheaţa. Îi spuse lui Ellis că Chantal era remarcabil de cuminte, iar el zise: „De necrezut, de necrezut”.

Pe la amiază se opriră într-un loc, din care vedeau trecătoarea Aryu, pentru o bine venită pauză de o jumătate de oră. Jane era deja obosită şi o durea spatele. Mai era şi moartă de foame. Înfulecă prăjitura cu dude şi nuci pe care o avea pentru prânz.

Întinderea până la trecătoare era teribil de descurajantă. Uitându-se la urcuşul acela abrupt, Jane îşi

pierdu curajul. Cred că voi mai sta puţin aici, gândi ea; dar era frig şi începu să tremure, iar Ellis observă asta şi se ridică.

— Să mergem până nu îngheţăm de tot, spuse el pe un ton vesel şi Jane gândi: Aş vrea să nu fii atât de vesel.

Ea se ridică cu greu. Ellis spuse:

— Lasă-mă s-o duc eu pe Chantal.

Jane îi dădu copilul recunoscătoare. Mohammed era în faţa lor, ducând-o pe Maggie de căpăstru.

Sleită de puteri, Jane se sforţa să ţină pasul. Ellis mergea în spatele ei.

Panta era abruptă şi alunecoasă din cauza zăpezii. După câteva minute, Jane era mai obosită decât fusese înainte de a se opri pentru a face pauză. În timp ce se tot împiedica, gâfâind şi simţind durere, îşi aminti cum îi spusese lui Ellis: Cred *că am mai mari şanse să scap de aici împreună cu tine decât singură din Siberia*. Poate că nu mă descurc în niciuna din situaţii, gândi ea acum. Nu ştiam că va fi chiar aşa. Apoi se îmbărbătă. Bineînţeles că ai ştiut, îşi spuse ea; şi ştii că va fi din ce în ce mai rău. Revino-ţi făptură patetică. În acel moment alunecă pe o stâncă plină de gheaţă şi căzu într-o parte. Ellis, chiar în spatele ei, o prinse de braţ şi o ridică. Ea îşi dădu seama că Ellis o supraveghează îndeaproape şi simţi un val de iubire pentru el. Ellis o preţuia cum Jean-Pierre n-o făcuse niciodată. Jean-Pierre ar fi mers singur în faţă, presupunând că dacă ea ar fi avut nevoie de ajutor, i-ar fi cerut; şi dacă s-ar fi plâns de această atitudine a lui, el ar fi întrebat-o dacă voia sau nu să fie tratată ca un egal.

Erau aproape în vârf. Jane se aplecă în faţă pentru a urca panta, gândind: încă puţin, încă puţin. Se simţea ameţită. În faţa ei, Maggie alunecă pe pietre apoi făcu câţiva paşi mărunţi şi rapizi, forţându-l pe Mohammed să alerge odată cu ea. Jane se târî în urma ei, numărând

paşii. În cele din urmă ajunse în vârf. Ea se opri. I se învârtea capul. Braţul lui Ellis o cuprinse şi ea închise ochii, sprijinindu-se de el.

— De acum încolo coborâm numai toată ziua, spuse el.

Ea deschise ochii. Nu-şi putu imagina niciodată un peisaj atât de aspru: nimic altceva decât zăpadă, vânt, munţi şi pustietate la nesfârşit.

— Ce loc uitat de lume, spuse ea.

Scrutară preţ de o clipă priveliştea, apoi Ellis spuse:

— Trebuie să continuăm să mergem.

Merseră mai departe. Coborârea era şi mai abruptă. Mohammed, care o ţinuse pe Maggie de căpăstru tot drumul până sus, era acum agăţat de coada ei, pentru a fi ca un fel de frână care să împiedice ca iapa să alunece în josul pantei, fără să se mai poată opri. Peşterile erau greu de reperat printre stâncile îngreunate de zăpadă, dar nu ezita deloc în ce parte s-o ia. Jane gândi că ar trebui să se ofere să o ia pe Chantal, pentru ca Ellis să se poată reface puţin, dar ştia că nu o va putea căra.

În timp ce coborau, zăpada se subţie şi apoi dispăru şi cărarea deveni vizibilă. Jane continua să audă un sunet fluierător ciudat şi în cele din urmă îşi adună puterile să-l întrebe pe Mohammed ce era. Drept răspuns, el folosi un cuvânt în Dari pe care ea nu-l cunoştea. El nu ştia echivalentul în franceză. Într-un final, îi arătă cu mâna şi văzu un animal mic asemănător cu veveriţa fugind din drum: o marmotă. După aceea văzu mai multe şi se întrebă ce găseau să mănânce aici.

În curând mergeau de-a lungul altui pârâu, îndreptându-se în aval de data aceasta şi nesfârşita stâncă gri şi albă era acum înlocuită pe alocuri de iarbă mică şi câteva tufişuri joase pe malul apei; dar vântul încă mai şuiera în trecătoare şi trecea prin hainele lui Jane, ca nişte

ace.

La fel cum urcuşul devenea tot mai rău, coborârea devenea tot mai uşoară: cărarea devenind tot mai nivelată, aerul tot mai cald şi peisajul tot mai prietenos. Jane tot extenuată era, dar nu se simţea oprimată şi deprimată. După câţiva kilometri, ajunseră în primul sat din Nuristan. Bărbaţii de aici purtau svetere groase fără mâneci, cu un model strident în negru şi alb, şi vorbeau o limbă pe care Mohammed abia o putea înţelege. Totuşi, reuşi să cumpere nişte pâine cu banii afghani ai lui Ellis.

Jane fu tentată să-l roage pe Ellis să rămână aici peste noapte, pentru că se simţea extrem de slăbită; dar încă mai aveau câteva ore de lumină şi căzuseră de acord că vor încerca să ajungă în Linar azi, aşa că îşi muşcă limba şi-şi forţă picioarele vlăguite să meargă mai departe.

Spre marea ei uşurare, cei câţiva kilometri care le mai rămăseseră fură mai uşori şi ajunseră cu mult înainte de lăsarea nopţii. Jane se trânti jos la pământ sub un dud uriaş şi pur şi simplu stătu nemişcată o vreme. Mohammed aprinse un foc şi începu să facă ceai.

Într-un fel, Mohammed le dădu oamenilor de înţeles că Jane era o soră medicală din Occident şi mai târziu, în timp ce o schimba şi o hrănea pe Chantal, se adunară un grup de pacienţi, aşteptând la o distanţă respectabilă. Jane îşi adună puterile şi îi consultă. Întâlni obişnuitele răni infectate, paraziţi intestinali şi afecţiuni bronhice, dar aici erau mai puţini copii subnutriţi decât în Valea celor Cinci Lei, probabil datorită faptului că războiul nu afectase prea mult această sălbăticie îndepărtată.

Drept mulţumire pentru consultaţiile ei, Mohammed primi un pui, pe care îl fierse în oală. Jane ar fi preferat să se culce, dar se sforţă să aştepte mâncarea, pe care o mâncă cu poftă când fu gata. Carnea era aţoasă şi lipsită de gust, dar nu îi fusese atât de foame niciodată în viaţa

ei.

Ellis şi Jane primiră o cameră într-o casă din sat. Aveau o saltea şi un leagăn din lemn pentru Chantal. Şi-au alipit sacii de dormit şi au făcut dragoste cu o tandreţe vlăguită. Lui Jane îi făcu plăcere să stea întinsă la căldură aproape la fel de mult ca şi când făcu dragoste. Ellis adormi pe loc. Jane rămase trează câteva minute. Acum că se relaxa, o dureau şi mai tare muşchii. Se gândi cum ar fi să stea întinsă pe un pat adevărat, într-un dormitor normal, cu luminile de pe stradă strălucind printre draperii şi uşi de maşini trântindu-se afară, cu o toaletă la care se trage apa şi un robinet cu apă caldă, şi un magazin pe colţ de unde îţi poţi cumpăra tampoane şi pampers şi şampon Johnson pentru bebeluşi. Am scăpat de ruşi, gândi ea în timp ce adormi; poate că vom ajunge într-adevăr acasă. Poate că vom ajunge cu adevărat.

Jane se trezi deodată cu Ellis, simţindu-i încordarea bruscă. El stătu o clipă nemişcat lângă ea, fără să respire, ascultând cum latră doi câini. Apoi ieşi rapid din sac.

Camera era cufundată în întuneric. Ea auzi cum se aprinde un chibrit; apoi o lumânare licări în colţ. Se uită la Chantal: copilul dormea liniştit.

— Ce este? îi spuse ea lui Ellis.

— Nu ştiu, spuse el în şoaptă. Îşi luă pe el blugii, îşi încălţă cizmele şi-şi luă haina, apoi ieşi.

Jane îşi puse şi ea ceva haine pe ea şi îl urmă. În camera alăturată, lumina lunii care pătrundea prin fereastră scoase la iveală patru copii înşiruiţi pe un pat, toţi privind cu ochii larg deschişi de sub aceeaşi pătură. Părinţii lor dormeau în cameră. Ellis stătea pe prag, privind afară.

Jane se opri lângă el. Sus pe deal putea vedea, la lumina lunii, o siluetă singuratică fugind spre ei.

— Câinii l-au auzit, şopti Ellis.

— Dar cine e? spuse Jane.

Imediat apăru o altă siluetă lângă ei. Jane tresări, apoi îl recunoscu pe Mohammed. Lama unui cuţit strălucea în mâna lui.

Silueta se apropie. Alura lui îi păru cunoscută lui Jane. Brusc, Mohammed scoase un mormăit şi lăsă cuţitul în jos.

— Ali Ghanim, spuse el.

Jane recunoscu mersul aparte al lui Ali, care fugea aşa din cauză că avea spatele puţin încovoiat.

— Dar de ce? şopti ea.

Mohammed făcu un pas în faţă şi îi făcu semn cu mâna. Ali îl văzu, îi făcu înapoi cu mâna şi fugi spre coliba lângă care stăteau ei trei. El şi Mohammed se îmbrăţişară.

Jane aşteptă cu nerăbdare ca Ali să-şi tragă răsuflarea. În cele din urmă spuse:

— Ruşii sunt pe urmele voastre.

Lui Jane îi tresări inima în piept. Crezuse că scăpaseră de ei. Unde au greşit?

Ali respiră greu încă câteva secunde, apoi continuă:

— Masud m-a trimis să vă avertizez. În ziua în care aţi plecat, v-au căutat în toată Valea celor Cinci Lei, cu sute de elicoptere şi mii de oameni. Azi, nereuşind să vă găsească, au trimis patrule de căutare pe toate văile care duc spre Nuristan.

— Ce spune? – interveni Ellis.

Jane ridică o mână pentru a-l opri pe Ali în timp ce-i traducea lui Ellis, care nu putea urmări cavalcada de cuvinte a lui Ali.

Ellis spuse:

— De unde ştiu că am plecat în Nuristan? Ne-am fi putut decide să ne ascundem oriunde în blestemata asta de ţară.

Jane îl întrebă pe Ali. Acesta nu ştia.

— Este o patrulă de căutare şi în valea asta? îl întrebă Jane pe Ali.

— Da. I-am depăşit chiar înainte de trecătoarea Aryu. S-ar putea să fi ajuns în ultimul sat până la căderea nopţii.

— O, nu, spuse Jane disperată. Îi traduse lui Ellis. Cum se pot mişca atât de repede faţă de noi? spuse ea. Ellis ridică din umeri şi ea îşi răspunse singură la întrebare: Pentru că nu sunt încetiniţi de o femeie cu un copil. O, la naiba.

Ellis spuse:

— Dacă pornesc dimineaţă devreme, ne vor ajunge din urmă mâine.

— Ce putem face?

— Să plecăm acum.

Jane îşi simţi trupul epuizat şi simţi o aversiune iraţională faţă de Ellis.

— Nu ne-am putea ascunde undeva? spuse ea iritată.

— Unde? spuse Ellis. Nu e decât un singur drum aici. Ruşii au destui oameni pentru a căuta în toate casele – nu sunt prea multe. În plus, localnicii nu sunt neapărat de partea noastră. Le-ar putea spune foarte uşor ruşilor unde ne ascundem. Nu, singura noastră şansă este să ne ţinem la distanţă de cei care ne caută.

Jane se uită la ceas. Era două dimineaţa. Se simţi gata să renunţe.

— Voi încărca iapa, spuse Ellis. Tu hrăneşte-o pe Chantal. Trecu la Dari şi îi spuse lui Mohammed: Vrei să faci puţin ceai? Şi dă-i ceva de mâncare lui Ali.

Jane intră în casă, îşi luă şi restul hainelor pe ea şi apoi o hrăni pe Chantal. În timp ce făcea asta, Ellis îi aduse ceai verde dulce într-un vas din lut. Ea îl sorbi recunoscătoare.

În timp ce Chantal sugea, Jane se întrebă cât de implicat era Jean-Pierre în căutarea neobosită a ei şi a lui

Ellis. Ştia că el îi ajutase cu atacul lansat asupra Bandei, pentru că îl văzuse. Când au căutat în Valea celor Cinci Lei, cunoştinţele lui despre acea regiune trebuie să le fi fost indispensabile. Trebuie să ştie că-i vânează nevasta şi copilul nişte câini gonind după raţe. Cum putea să îi ajute? Dragostea lui trebuie să se fi transformat în ură alimentată de resentimentul şi gelozia lui.

Chantal se săturase. Cât de plăcut trebuie să fie, gândi Jane, să nu ştii ce înseamnă pasiunea, gelozia sau trădarea, să nu simţi nimic altceva decât frigul sau căldura sau că eşti sătul sau flămând.

— Bucură-te cât mai poţi, fetiţa mea, spuse Jane.

Îşi încheie nasturii în grabă şi-şi trase pe cap sveterul gros. Îşi puse laţul pe după gât şi o aşeză pe Chantal confortabil în el, apoi îşi luă haina şi ieşi.

Ellis şi Mahomed studiau harta la lumina unei lanterne. Ellis îi arătă lui Jane ruta.

— Vom urma cursul Linarului până jos unde se varsă în râul Nuristan, apoi urcăm din nou dealul, urmând Nuristanul spre nord. Apoi o luăm pe una din aceste văi lăturalnice – Mohammed nu e sigur pe care, până ce nu ajungem acolo – şi ne vom îndrepta spre trecătoarea Kantiwar. Aş vrea să ieşim din valea Nuristan azi – astfel le va fi şi mai greu ruşilor să ne urmărească, pentru că nu vor şti exact pe care vale lăturalnică am luat-o.

— Cât e de departe? spuse Jane.

— E la numai 24 kilometri – dar dacă e greu sau uşor de ajuns acolo depinde numai de teren.

Jane încuviinţă din cap.

— Să pornim, spuse ea. Era mândră de ea că putea să pară mai veselă decât era.

Pornră la drum sub lumina lunii. Mohammed mergea cu paşi repezi şi biciuia calul cu o fâşie de piele când se opintea. Pe Jane o durea puţin capul şi simţea o senzaţie

de goliciune şi greaţă în stomac. Totuşi, nu îi era somn, ci era mai degrabă cu nervii întinşi şi vlăguită.

Găsi cărarea înfricoşătoare în timpul nopţii. Uneori mergeau pe iarba rară de lângă râu, ceea ce era în regulă, dar apoi cărarea se cocoţa pe versantul montan, pentru a se continua până la stânca situată la o înălţime de câteva sute de metri, unde pământul era acoperit cu zăpadă, şi Jane era îngrozită să nu alunece şi să cadă în prăpastie cu copilul în braţe.

Uneori trebuiau să aleagă: cărarea se bifurca, o parte mergând în sus, cealaltă în jos. De vreme ce niciunul dintre ei nu ştia în ce parte să o ia, îl lăsau pe Mahommed să decidă. Prima dată hotărî să nu urce şi se dovedi că avuse dreptate: cărarea îi duse pe o mică plajă unde trebuiră să-şi facă drum printr-o apă puţin adâncă, dar le-a scurtat cu mult drumul. Totuşi, a doua oară când au trebuit să aleagă, au luat-o din nou pe malul râului, dar de data aceasta au regretat: după doi-trei kilometri, cărarea se înfunda într-o stâncă uriaşă pe care nu puteau să o ocolească decât înotând. Epuizaţi, au făcut cale întoarsă până la bifurcaţie şi au urcat apoi pe cărarea ce ducea în vârful stâncii.

Cu următoarea ocazie au coborât pe malul râului din nou. De data aceasta, cărarea i-a scos într-o potecă ce mergea de-a lungul stâncii cam la 30 de metri deasupra râului. Calul deveni agitat, probabil din cauză că poteca era atât de îngustă. Şi lui Jane îi era frică. Stelele nu luminau îndeajuns râul de dedesubt, aşa încât strâmtoarea părea ca un hău fără fund la picioarele ei. Maggie se tot oprea şi Mohammed trebuia să tragă de frâie pentru a o urni din loc.

Când cărarea coti pe lângă stânca abruptă, Maggie refuză să ia curba şi începu să se împotrivească tot mai mult. Jane se dădu în spate, speriată de picioarele opintite

în pământ ale calului. Chantal începu să plângă, fie din cauză că simţise momentul de tensiune, fie pentru că nu fusese pusă la culcare după ce mâncase la ora două dimineaţa. Ellis i-o dădu pe Chantal lui Jane şi plecă în faţă să-l ajute pe Mohammed cu calul.

Ellis se oferi să ia frâiele, dar Mohammed îl refuză nepoliticos: încordarea îl afecta şi pe el. Ellis se mulţumi să împingă animalul din spate, strigând *cea* şi *dii*. Jane tocmai se gândea că fusese aproape caraghios când Maggie o porni din loc, în timp ce Mohammed scăpă frâiele şi se împiedică, iar calul dădu înapoi peste Ellis, dând cu el de pământ.

Din fericire, Ellis căzu în stânga, oprindu-se în versantul stâncos. Când calul se dădu înapoi spre Jane, ea era pe partea greşită, cu picioarele pe marginea potecii, când Maggie trecu pe lângă ea. Jane se prinse de o sacoşă legată de hamurile ei, ţinându-se de ea cu toată puterea ca, în cazul în care Maggie ar azvârli-o într-o parte, să nu cadă în prăpastie.

— Animal prost, ţipă ea. Chantal, strivită între mama sa şi cal, ţipă şi ea. Jane fu târâtă câţiva metri, temându-se să dea drumul sacoşei. Apoi, luându-şi inima în dinţi, îi dădu drumul, îşi întinse mâna dreaptă pentru a prinde căpăstrul, luă o poziţie fermă, trecu pe lângă cal pentru a sta aproape de capul lui, trase tare de căpăstru şi spuse cu voce tare: „Stai!”

Spre surprinderea ei, Maggie se opri.

Jane se întoarse. Ellis şi Mohammed se ridicau în picioare.

— Aţi păţit ceva, îi întrebă ea în franceză.

— Aproape, spuse Ellis.

— Am pierdut lanterna, spuse Mohammed.

Ellis zise în engleză:

— Sper ca împuţiţii de ruşi să păţească la fel.

— Jane îşi dădu seama că ei nu văzuseră cum calul aproape că o împinsese în prăpastie. Decise nici să nu le spună. Îi dădu hăţul lui Ellis.

— Să ne continuăm drumul, spuse ea. Ne putem linge rănile mai târziu. Trecu pe lângă Ellis şi îi spuse lui Mohammed: Condu-ne.

Mohammed se înveseli după câteva minute fără Maggie. Jane se întrebă dacă chiar aveau nevoie de un cal, dar îşi dădu seama că da: aveau prea mult bagaj să-l poată căra ei, şi totul era esenţial – într-adevăr ar fi trebuit să-şi aducă mai multă mâncare.

Trecură în grabă printr-un cătun liniştit, somnoros, cu doar o mână de case şi o cascadă. La una din colibe un câine lătra isteric, până când cineva îl reduse la tăcere cu o înjurătură. Apoi ieşiră din nou în sălbăticie.

Cerul se transforma din negru în cenuşiu: se lumina de ziuă. Jane se întrebă ce-or fi făcând ruşii. Probabil că ofiţerii îi trezeau acum pe soldaţi, strigând în gura mare şi lovindu-i cu piciorul pe cei care ieşeau prea încet din sacii lor de dormit. Un bucătar făcea cafeaua, în vreme ce comandantul îşi consulta harta. Sau poate că se treziseră mai devreme, acum o oră, când încă era întuneric, şi porniseră la drum în câteva minute, mergând în şir indian pe malul râului Linar; probabil că trecuseră deja prin satul Linar; probabil că o luaseră numai pe cărările bune şi erau chiar acum la numai un kilometru sau doi în spatele lor.

Jane merse puţin mai repede.

Poteca şerpui pe lângă stâncă, apoi coborî spre malul râului. Nu era nici urmă de agricultură, dar versanţii montani de pe ambele părţi erau împăduriţi şi, când se lumină, Jane îşi dădu seama că erau stejari. Îi arătă lui Ellis cu mâna, spunând:

— De ce nu ne putem ascunde în pădure?

— În ultimă instanţă o vom face, spuse el. Dar ruşii

îşi vor da seama în curând că ne-am oprit, pentru că îi vor interoga pe săteni şi li se va spune că nu am trecut pe acolo; aşa că se vor întoarce şi ne vor căuta peste tot.

Jane încuviinţă resemnată. Căuta scuze să se oprească.

Chiar înainte de răsăritul soarelui, trecuseră de o cotitură şi se opriseră brusc: o alunecare de teren umpluse trecătoarea cu pământ şi bucăţi rupte din stâncă, blocând-o complet.

Lui Jane îi veni să plângă. Merseră doi sau trei kilometri pe mal şi pe acea potecă îngustă: să se întoarcă ar însemna încă cinci kilometri, inclusiv porţiunea care o speriase atât de tare pe Maggie.

Cei trei stătură o clipă, uitându-se la drumul blocat.

— Am putea urca pe el? spuse Jane.

— Calul nu poate, spuse Ellis.

Jane era furioasă pe el că spunea nişte adevăruri de la sine înţelese.

— Unul dintre noi s-ar putea întoarce cu calul, spuse ea nerăbdătoare. Ceilalţi doi s-ar putea odihni în timp ce aşteaptă calul să-i ajungă din urmă.

— Nu cred că e bine să ne despărţim.

Jane urî tonul lui care spunea că decizia lui era cea hotărâtoare.

— Să nu crezi că vom face toţi ce crezi *tu* că e bine, îi aruncă ea.

El păru surprins.

— Foarte bine. Dar mai cred şi că acea movilă de pământ şi bolovani va aluneca dacă încercăm să o escaladăm. De fapt, aş putea să vă spun încă de pe acum că eu nu am de gând să încerc să o escaladez, indiferent de ce veţi face voi doi.

— Deci nici măcar nu vrei să discutăm despre asta. Înţeleg. Furioasă, Jane se întoarse şi o porni înapoi pe

cărare, lăsându-i pe cei doi bărbaţi să o urmeze. De ce oare, se întrebă ea, iau bărbaţii acea atitudine de ştie-tot ori de câte ori apare o problemă fizică sau mecanică?

Ellis nu era fără cusur, gândi ea. Se putea contrazice singur: în ciuda faptului că susţinea sus şi tare că era un expert antiterorism, el încă mai lucra pentru CIA, care probabil că era cel mai mare grup de terorişti din lume. Fără îndoială exista o latură a lui căreia îi plăcea pericolul, violenţa şi înşelăciunea. Nu alege un tip macho romantic, gândi ea, dacă vrei ca un bărbat să te respecte.

Un lucru care putea fi spus sigur despre Jean-Pierre era că nu lua niciodată femeile de sus. Te-ar fi putut neglija, înşela sau ignora, dar nu te-ar fi înjosit niciodată. Poate pentru că era mai tânăr.

Trecuse de locul în care se opintise Maggie. Nu-i aşteptă pe bărbaţi: de data aceasta n-au decât să se descurce singuri cu calul.

Chantal protesta, dar Jane o ignoră deocamdată. Continuă să meargă cu paşi mari până ce ajunse într-un loc unde păru să existe o cărare care ducea în vârful stâncii. Se aşeză acolo şi decise irevocabil să facă o pauză. Ellis şi Mohammed o ajunseră din urmă după un minut sau două. Mohammed scoase din bagaj o bucată de prăjitură cu dude şi nuci şi o dădu mai departe. Ellis nu vorbea cu Jane.

După pauză, urcară dealul. Când ajunseră în vârf, ieşiră la soare, şi Jane începu să nu mai fie atât de furioasă. După o vreme, Ellis îşi petrecu braţul pe după ea şi spuse:

— Îmi cer scuze că am dat comenzi.

— Mulţumesc, spuse Jane înţepată.

— Nu crezi că ai exagerat puţin?

— Fără îndoială că am făcut-o. Scuze.

— Se acceptă. Dă-mi-o pe Chantal.

Jane îi dădu copilul. Când scăpă de greutatea ei, îşi dădu seama că o durea spatele. Chantal nu îi *păruse* niciodată grea, dar distanţa îşi spusese cuvântul. Era ca şi cum ai căra o plasă zece kilometri.

Aerul devenea mai călduţ în timp ce soarele urca pe cer. Jane se descheie la haină şi Ellis şi-o scoase pe-a lui. Mohammed îşi lăsă pe el paltonul milităresc rusesc, cu indiferenţa caracteristică afghanilor în faţa schimbării vremii.

Spre amiază, ieşiră din strâmtoarea îngustă din Linar în valea Nuristan. Aici, drumul era din nou marcat destul de clar, cărarea fiind aproape la fel de bună ca şi drumul de căruţe din Valea celor Cinci Lei. O luară spre nord, mergând în amonte şi în susul dealului.

Jane se simţi îngrozitor de obosită şi descurajată. După ce se trezise la ora două dimineaţa, mersese pe jos timp de zece ore – dar străbătuseră numai patru sau cinci kilometri. Ellis mai voia să facă încă zece kilometri azi. Era a treia zi consecutivă de mers pe jos a lui Jane şi ştiu că nu va putea continua să meargă până la căderea nopţii. Chiar şi Ellis avea o expresie de indispoziţie care, gândi Jane, era un semn că era epuizat. Doar Mohammed părea neobosit.

În valea Linar nu mai văzuse pe nimeni în afara satelor, dar aici erau câţiva călători, cei mai mulţi îmbrăcaţi în robe albe şi turbane albe. Nuristanii se uitară curioşi la cei doi occidentali palizi şi extenuaţi, dar îl salutară pe Mohammed cu mult respect, fără îndoială datorită Kalaşnikovului atârnat de umărul său.

În timp ce se târau în susul dealului de lângă râul Nuristan, au fost luaţi prin surprindere de un tânăr cu barbă neagră şi ochi senini, care avea la el peşti înşiraţi pe o botă. Îi vorbi lui Mohammed într-un amestec de limbi – Jane recunoscu câteva cuvinte în Dari şi ocazionalul cuvânt Pashto – şi se înţeleseră destul de bine unul cu celălalt

pentru ca Mohammed să poată cumpăra de la el trei peşti.

Ellis numără banii şi îi spuse lui Jane:

— Cinci sute de afghani pentru un peşte – cât vine asta?

— Cinci sute de afghani sunt cincizeci de franci francezi.

— Zece dolari, zise Ellis. Cam scump peştele ăsta.

Jane şi-ar fi dorit să nu mai trăncănească atât: ea de-abia îşi târa picioarele şi el vorbea de preţul peştilor.

Tânărul, al cărui nume era Halam, spuse că prinsese peştele din lacul Mundol, mai în josul văii, deşi probabil că-l cumpărase pentru că nu arăta deloc a pescar. Îşi încetini pasul, pentru a merge alături de ei, vorbind întruna, aparent nu prea interesat dacă-l înţelegeau sau nu.

Ca şi Valea celor Cinci Lei, Nuristanul era un canion stâncos care se lărgea din loc în loc, deschizându-se în câmpii cultivate. Cea mai mare diferenţă o constituia pădurea de stejari care acoperea versanţii montani la fel cum lâna acoperă spatele oilor, şi pe care Jane o considerase o ascunzătoare bună în ultimă instanţă.

Acum avansau mai bine. Nu mai existau pe munte diversiuni care să-i înfurie, fapt pentru care Jane era profund recunoscătoare. Într-un loc, drumul era blocat de o alunecare de teren, dar de această dată, Ellis şi Jane reuşiseră să treacă peste ea, şi Mohammed şi calul trecuseră prin albia râului şi reveniseră pe drum câţiva metri mai în amonte. Puţin mai târziu, drumul se continua peste forma unui postament şubred din lemn pe care Maggie refuzase să-l treacă, şi Mohammed rezolvă din nou problema trecând prin apă.

Jane era pe punctul de a se prăbuşi. Când Mohammed se întoarse de la râu, ea spuse:

— Trebuie să mă odihnesc puţin.

Mohammed spuse:

— Aproape că am ajuns la Gadwal.

— Cât mai e până acolo?

Mohammed se consultă cu Halam în Dari şi franceză, apoi spuse:

— O jumătate de oră.

Lui Jane îi păru o veşnicie. *Sigur* că mai pot merge o jumătate de oră, îşi spuse ea şi încercă să îşi ia gândul de la durerea de spate şi nevoia de a sta jos.

Dar apoi, după următoarea cotitură, văzură satul.

Era o priveliştе pe cât de înfricoşătoare, pe atât de bine venită: casele din lemn era cocoţate pe versantul montan abrupt ca nişte copii cocoţaţi unul în cârca celuilalt, dând impresia că dacă o casă s-ar prăbuşi, întregul sat s-ar rostogoli la vale în apă.

Când ajunseră în dreptul primei case, Jane pur şi simplu se opri şi se puse jos pe malul râului. O dureau toţi muşchii şi abia avu putere să o ia pe Chantal de la Ellis, care se aşeză lângă ea cu o nerăbdare care sugera că şi el era extenuat. O faţă curioasă îi privi din casă şi Halam începu imediat să-i vorbească femeii, probabil spunându-i ceea ce ştia despre Jane şi Ellis. Mohammed o legă pe Maggie de un pripon într-un loc unde putea să pască iarba pipernicită de pe malul râului, apoi se ghemui lângă Ellis.

— Trebuie să cumpărăm pâine şi ceai, spuse Mohammed.

Jane se gândi că toţi aveau nevoie de ceva mai consistent.

— Dar ce facem cu peştele? spuse ea.

Ellis zise:

— Ne va lua prea mult timp să-l curăţăm şi să-l pregătim. Îl vom mânca diseară. Nu vreau să stăm mai mult de o jumătate de oră aici.

— Bine, spuse Jane, deşi nu era sigură că va fi în stare să-şi continue drumul după o pauză de numai o

jumătate de oră. Poate că puţină mâncare îi va da puteri, gândi ea.

Halam îi strigă. Jane îşi ridică privirea şi-l văzu făcându-le semn cu mâna. Femeia făcea la fel: îi invita în casă. Ellis şi Mohammed se ridicară în picioare. Jane o puse pe Chantal jos, se ridică şi se aplecă să ridice copilul. Brusc, privirea i se înceţoşă şi începu să se clatine pe picioare. Pentru un moment rezistă să se ţină în picioare, văzând doar faţa mică a lui Chantal învăluită în ceaţă; apoi i se înmuiară genunchii, se prăbuşi jos şi totul se întunecă.

Când îşi deschise ochii, văzu un cerc de feţe neliniştite ţuguiate deasupra ei: Ellis, Mohammed, Halam şi femeia. Ellis spuse:

— Cum te simţi?

— Prost, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

— Ai leşinat.

Ea se ridică.

— Îmi va trece.

— Nu-i adevărat, spuse Ellis. Azi n-ar mai trebui să mergi pe jos.

Lui Jane i se limpezi capul. Ştia că avea dreptate. Corpul ei nu va mai rezista şi oricât de hotărâtă era, nu putea schimba asta. Începu să vorbească în franceză, astfel încât să poată înţelege şi Mohammed:

— Dar ruşii sigur vor ajunge azi aici.

— Va trebui să ne ascundem, spuse Ellis.

Mohammed spuse:

— Uită-te la oamenii ăştia. Crezi că ar putea ţine un secret?

Jane se uită la Halam şi la femeie. Amândoi îi priveau, captivaţi de conversaţia lor, deşi nu înţelegeau niciun cuvânt. Sosirea străinilor era probabil cel mai interesant moment al anului. În câteva minute, întregul sat va fi aici. Ea îl studie pe Halam. A-i spune să nu vorbească

ar fi ca şi cum i-ai spune unui câine să nu latre. Locul unde se ascundeau ar fi cunoscut de tot Nuristanul până la căderea nopţii. Era posibil să scape de aceşti oameni şi să se furişeze neobservaţi într-o vale lăturalnică? Poate. Dar nu ar putea trăi prea mult fără ajutorul localnicilor – mâncarea li s-ar termina la un moment dat şi cam pe atunci ruşii şi-ar da seama că s-au oprit şi ar începe să caute în păduri şi canioane. Ellis avusese dreptate mai devreme în timpul zilei, când spusese că singura lor speranţă era să se ţină la distanţă de urmăritorii lor.

Mohammed trase tare din ţigară, părând îngândurat. Îi vorbi lui Ellis:

— Noi doi vom trebui să ne continuăm drumul şi să o lăsăm pe Jane aici.

— Nu, spuse Ellis.

Mohammed spuse:

— Bucata de hârtie pe care o ai şi pe care se află semnăturile lui Masud, Kamil şi Aziz este mai importantă decât viaţa oricăruia dintre noi. Reprezintă viitorul Afghanistanului – libertatea pentru care a murit fiul meu.

Ellis va trebui să plece singur, realiză Jane. Cel puţin el va fi salvat. Îi era ruşine de cât de disperată era la gândul că îl va pierde. Ar fi trebuit să încerce să-l ajute, nu să se întrebe cum să-l ţină lângă ea. Brusc, îi veni o idee.

— I-aş putea îndrepta pe ruşi pe o pistă falsă, spuse ea. M-aş putea lăsa prinsă, apoi, după ce m-aş preface o vreme că nu vreau să le divulg nimic, i-aş putea da lui Jean-Pierre tot felul de informaţii false legate de ruta pe care ai luat-o şi felul în care călătoreşti... Dacă îi trimit într-o direcţie total greşită, ai putea câştiga un avans de câteva zile – suficient pentru a putea ieşi în siguranţă din ţară! Deveni entuziasmată de ideea care îi venise, deşi în sufletul ei îşi spunea *Nu* mă *părăsi*, *te rog nu mă părăsi*.

Mohammed se uită la Ellis.

— E singura soluţie, Ellis, spuse el.

— Las-o baltă, zise Ellis. Nu se va întâmpla nimic din toate astea.

— Dar Ellis...

— Nu se va întâmpla, repetă Ellis. Las-o baltă.

Mohammed tăcu.

Jane spuse:

— Dar ce vom face?

Ruşii nu ne vor ajunge din urmă azi, spuse Ellis, încă avem avans faţă de ei – ne-am trezit atât de dimineaţă. Vom rămâne aici peste noapte şi vom porni din nou foarte devreme. Nu uita, nimic nu se termină până nu se termină cu adevărat. S-ar putea întâmpla orice. Cineva de la Moscova ar putea decide că Anatoly e sărit de pe fix şi ordona încetarea căutării.

— Pe naiba, zise Jane în engleză, dar în secret se bucura că el refuzase să meargă mai departe fără ea.

— Am o sugestie, spuse Mohammed. Mă voi întoarce şi îi voi îndrepta eu pe ruşi pe o pistă falsă.

Inima lui Jane tresări. Era posibil?

Ellis spuse:

— Cum?

Mă voi oferi să fiu ghidul şi traducătorul lor şi îi voi duce în sudul văii Nuristan, departe de tine, la lacul Mundol.

Jane spuse:

— Dar trebuie să aibă deja un ghid.

— S-ar putea să fie un om bun din Vale pe care l-au forţat să-i ajute. În acest caz voi vorbi cu el şi voi rezolva problema.

— Dar dacă nu va vrea să te ajute?

Mohammed chibzui.

— Atunci nu e un om bun care fusese forţat să-i ajute, ci un trădător care colaborează de bunăvoie cu

duşmanul pentru a obţine un câştig personal, caz în care l-aş ucide.

— Nu vreau să fie nimeni ucis din cauza mea, spuse ea repede.

— Nu e din cauza ta, spuse Ellis apăsat. E din cauza mea – eu am refuzat să merg fără tine.

Jane tăcu.

Ellis se gândi la partea practică. El spuse:

— Nu eşti îmbrăcat ca un nuristan.

— Voi face schimb de haine cu Halam.

— Nu vorbeşti bine limba de aici.

— Sunt multe limbi în Nuristan. Voi pretinde că vin dintr-un district unde se foloseşte o altă limbă.

— Ce vei face cu puşca?

Mohammed se gândi o clipă.

— Îmi dai geanta ta?

— E prea mică.

— Kalaşnikovul meu se poate plia.

— Sigur, spuse Ellis. Poţi lua geanta.

Jane se întrebă dacă nu va da de bănuit, dar se hotărî că nu: genţile afghane erau la fel de ciudate şi de variate ca şi hainele lor. Şi, oricum, Mohammed va da de bănuit mai devreme sau mai târziu. Ea întrebă:

— Ce vei face când îşi vor da seama în cele din urmă că sunt pe o pistă falsă?

— Înainte să se întâmple asta, voi fugi în timpul nopţii, lăsându-i în mijlocul sălbăticiei.

— Este foarte periculos, spuse Jane.

Mohammed încercă să pară eroic de liniştit. Ca majoritatea luptătorilor de gherilă, era foarte curajos, dar şi ridicol de orgolios.

Ellis spuse:

— Dacă îşi vor da seama că i-ai înşelat înainte să apuci să fugi, te vor tortura pentru a afla încotro am luat-o.

— Nu mă vor prinde niciodată viu, spuse Mohammed.

Jane îl crezu.

Ellis spuse:

— Dar noi rămânem fără ghid.

— Am să vă găsesc altul. Mohammed se întoarse spre Halam şi începu o conversaţie în mai multe limbi. Jane înţelese că Mohammed îi propunea lui Halam să fie el ghidul lor. Nu-l plăcea foarte mult pe Halam – era un comerciant prea bun pentru a putea fi de încredere – dar era clar că era un om al călătoriilor, deci era o alegere bună. Majoritatea oamenilor probabil că nu se aventuraseră niciodată dincolo de valea lor.

— Zice că ştie drumul, spuse Mohammed trecând la franceză. Jane simţi un fel de nelinişte la auzul cuvântului *Zice*. Mohammed continuă: Vă va duce în Kantiwar, şi acolo vă veţi găsi un alt ghid care să vă ducă până dincolo de următoarea trecătoare şi pe acel drum veţi porni spre Pakistan. Va trebui să-i plătiţi cinci mii de afghani.

Ellis spuse:

— Pare un preţ rezonabil, dar câţi ghizi va mai trebui să angajăm până să ajungem în Chitral?

— Cinci sau şase, spuse Mohammed.

Ellis dădu din cap negativ.

— Nu avem treizeci de mii de afghani. Şi trebuie să ne cumpărăm mâncare.

— Va trebui să vă faceţi rost de mâncare prin consultaţiile lui Jane, spuse Mohammed. Şi drumul e mai uşor o dată ce aţi ajuns în Pakistan. Poate că nu veţi avea nevoie de ghizi până la capăt.

Ellis păru neîncrezător.

— Ce părere ai? o întrebă pe Jane.

— Mai e o alternativă, spuse ea. Ai putea pleca fără mine.

— Nu, spuse el. Asta nu e o alternativă. Vom merge

împreună.

CAPITOLUL 18

În prima zi, patrulele de căutare nu dăduseră de nicio urmă a lui Jane şi Ellis.

Jean-Pierre şi Anatoly stăteau pe nişte scaune tari din lemn, într-un birou spartan de la baza aeriană din Bagram, monitorizând rapoartele care veneau prin radio. Patrulele de căutare plecaseră înainte de a se face ziuă – din nou. Erau şase patrule: una pentru fiecare dintre cele cinci văi lăturalnice principale şi una care să meargă spre nord, urmând cursul Râului celor Cinci Lei, de la vărsare încolo. Fiecare patrulă avea cel puţin un ofiţer vorbitor de Dari din armata afghană. Au aterizat cu elicopterele în şase sate diferite din Vale, şi peste o jumătate de oră, toate cele şase patrule au raportat că au găsit ghizi locali.

— Ce rapizi au fost, spuse Jean-Pierre după ce toate cele şase patrule raportaseră. Cum au făcut-o?

— Simplu, spuse Anatoly. Îi cer cuiva să le fie ghid. El refuză. Ei îl împuşcă. I-o cer altcuiva. Nu le ia prea mult timp să găsească un voluntar.

Una dintre patrulele de căutare încercă să urmărească din aer ruta care-i fusese încredinţată, dar experimentul fu un eşec. Cărările erau greu de urmărit şi de pe pământ, imposibil din aer. Ba mai mult, niciunul dintre ghizi nu mai fusese până atunci într-un elicopter şi noua experienţă era total derutantă. Astfel că toate patrulele de căutare se deplasau pe jos, unii având cai care să le transporte bagajele.

Jean-Pierre nu se aştepta să primească şi alte veşti dimineaţa, pentru că fugarii aveau un avans de o zi. Totuşi, soldaţii se vor mişca cu siguranţă mai rapid decât Jane, mai ales că ea o căra şi pe Chantal...

Jean-Pierre se simţea foarte vinovat de fiecare dată când se gândea la Chantal. Furia provocată de ceea ce-i

făcea soţia lui nu o includea şi pe Chantal, dar totuşi, era sigur că fetiţa suferea: pe drum toată ziua, traversând trecători situate mai sus de linia gheţii, în bătaia vânturilor glaciale...

Gândul lui revenea, cum o făcuse deseori în ultimele zile, la întrebarea ce s-ar întâmpla dacă Jane ar muri şi Chantal ar supravieţui. Şi-l imagina pe Ellis prins, singur; trupul lui Jane găsit cam cu un kilometru în urmă, înţepenit din cauza frigului, cu copilul viu ca prin minune în braţele ei. M-aş întoarce în Paris ca un romantic tragic, gândi Jean-Pierre; un văduv cu o fetiţă mică, un veteran al războiului din Afghanistan... Cum mă vor idolatriza! Sunt perfect capabil să-mi cresc copilul. Ce relaţie strânsă am avea pe măsură ce ea ar creşte. Ar trebui să angajez o doică, desigur, dar m-aş asigura că nu i-ar lua locul mamei. Nu, aş fi şi tată şi mamă pentru ea.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai furios că Jane îi punea lui Chantal viaţa în pericol.

Cu siguranţă că îşi pierduse toate drepturile părinteşti luând copilul cu ea într-o astfel de escapadă. Se gândi că ar putea obţine custodia copilului într-un tribunal din Europa dacă ar invoca aceste circumstanţe...

În timp ce după-amiaza se apropia de sfârşit, Anatoly deveni tot mai plictisit, iar Jean-Pierre tot mai tensionat. Anatoly purta conversaţii lungi în rusă cu ceilalţi ofiţeri care intrau în camera mică şi fără geam, şi pălăvrăgeala lor interminabilă îi toca nervii lui Jean-Pierre. La început, Anatoly îi traduse toate rapoartele sosite prin radio, dar acum nu spunea decât „Nimic”. Jean-Pierre trasa rutele patrulelor pe un set de hărţi, marcând locaţiile lor cu ace roşii, dar spre sfârşitul după-amiezii, mergea pe nişte rute sau albii de râu secate care nu mai erau trecute pe hartă şi dacă rapoartele lor prin radio dădeau indicii despre locul în care se aflau, Anatoly nu i le spunea şi lui.

Patrulele îşi instalaseră tabăra la căderea nopţii fără să raporteze vreo urmă a fugarilor. Căutătorii fuseseră instruiţi să interogheze locuitorii satelor prin care treceau. Sătenii spuneau că nu au văzut străini deloc. Nu era de mirare, pentru că ei se aflau tot în partea Văii celor Cinci Lei cu marile trecători care duceau spre Nuristan. Oamenii pe care îi interogau erau în general loiali lui Masud: pentru ei, a-i ajuta pe ruşi era o trădare. Mâine, când patrulele de căutare vor trece în Nuristan, oamenii vor fi mai cooperanţi.

Totuşi, Jean-Pierre se simţi descurajat când părăsi biroul împreună cu Anatoly, la lăsarea întunericului, şi merse pe beton până la cantină. Au avut o cină proastă, cu cârnaţi la conservă şi cartofi piure serbezi, apoi Anatoly ieşise să bea votcă cu nişte ofiţeri de-ai lui, lăsându-l pe Jean-Pierre în grija unui sergent care vorbea numai rusă. Au jucat o dată şah, dar – spre mâhnirea lui Jean-Pierre – sergentul era mult mai bun decât el. Jean-Pierre se retrase devreme şi stătu treaz, întins pe salteaua tare de armată, imaginându-şi-i pe Jane şi Ellis împreună în pat.

În dimineaţa următoare fu trezit de Anatoly cu faţa lui orientală schimonosită de zâmbete, fără urmă de iritare, şi Jean-Pierre se simţi ca un copil rău care fusese iertat, deşi din câte ştia el nu făcuse nimic rău. Îşi luară micul dejun împreună, la cantină. Anatoly vorbise deja cu toate patrulele de căutare, care îşi strânseseră fiecare taberele şi porniseră la drum din nou înainte de a se crăpa de ziuă.

— Azi îţi vom prinde nevasta, amice, spuse Anatoly vesel, şi Jean-Pierre fu copleşit de un val de optimism.

Imediat ce au ajuns la birou, Anatoly luă din nou legătura cu patrulele prin radio. Le ceru să-i descrie tot ce vedeau în jurul lor, şi Jean-Pierre folosi descrierea lor referitoare la pâraie, lacuri, depresiuni şi morene pentru a

ghici unde se aflau. Păreau să se deplaseze foarte încet în ceea ce privea kilometri pe oră, dar desigur urcau dealuri pe un teren dificil şi aceiaşi factori i-ar încetini şi pe Ellis şi pe Jane.

Fiecare patrulă de căutare avea un ghid şi când ajungeau într-un loc în care poteca se bifurca şi ambele drumuri duceau spre Nuristan, aduceau un alt ghid din cel mai apropiat sat şi se împărţeau în două grupuri. Până la amiază, harta lui Jean-Pierre era punctată de ace roşii ca un caz de pojar.

Pe la mijlocul amiezii, o întâmplare le distrase atenţia. Un general cu ochelari, aflat într-un tur de cinci zile în Afghanistan, ateriză la Bagram şi se hotărî să afle cum cheltuia Anatoly banii contribuabililor ruşi. Jean-Pierre aflase asta din câteva cuvinte pe care i le spuse Anatoly cu câteva secunde înainte ca generalul să dea buzna în micul birou, urmat de ofiţeri agitaţi, ca nişte răţuşte grăbindu-se în urma raţei-mamă.

Jean-Pierre fu fascinat de felul în care Anatoly îşi tratã vizitatorul. Sări în picioare, arătând plin de energie, dar netulburat; dădu mâna cu generalul şi îi oferi un scaun; strigă câteva comenzi prin uşa deschisă; vorbi rapid, dar diferit cu generalul, cam un minut; se scuză şi vorbi la radio; îi traduse lui Jean-Pierre răspunsul care veni din Nuristan, şi i-l prezentă lui Jean-Pierre pe general în franceză.

Generalul începu să pună întrebări şi Anatoly arătă cu mâna spre acele de pe harta lui Jean-Pierre în semn de răspuns. Apoi, în mijlocul discuţiei lor, una dintre patrulele de căutare sunase pe neaşteptate, o voce agitată trăncănind în rusă, şi Anatoly îl opri pe general la mijlocul propoziţiei pentru a asculta.

Jean-Pierre stătea pe marginea scaunului său tare, aşteptând cu nerăbdare să i se traducă.

Vocea se opri. Anatoly puse o întrebare şi primi un răspuns.

— Ce a spus, îngână Jean-Pierre, nemaiputând să tacă.

Anatoly îl ignoră un moment şi vorbi cu generalul.

În cele din urmă se întoarse spre Jean-Pierre.

— Au găsit doi americani într-un sat numit Atati din valea Nuristan.

— Minunat, spuse Jean-Pierre. Ei sunt!

— Presupun că da.

Jean-Pierre nu putu înţelege lipsa lui de entuziasm.

— Cu siguranţă sunt ei. Trupele tale nu pot face diferenţa între americani şi englezi.

— Poate că nu. Dar spun că nu au găsit niciun copil.

— Niciun copil! Jean-Pierre se încruntă. Cum se poate? O lăsase Jane pe Chantal în Valea celor Cinci Lei, să fie crescută de Rabia, sau Zahara, sau Fara? Părea imposibil. Se poate să fi ascuns copilul la vreo familie din acel sat – Atati – cu doar câteva secunde înainte de a fi prinsă de plutonul de căutare? Şi aceasta părea puţin probabil: instinctul lui Jane era să-şi ţină copilul cât mai aproape de ea în aceste clipe periculoase.

Oare Chantal murise?

Probabil că era o greşeală, decise el: ceva eroare de comunicaţie, o interferenţă atmosferică, transmisia prin radio sau pur şi simplu un ofiţer orb din plutonul de căutare care nu văzuse copilul micuţ.

— Să nu speculăm, îi spuse el lui Anatoly. Să mergem să vedem.

— Vreau să mergi cu echipa care-i va aduce aici, spuse Anatoly.

— Desigur, spuse Jean-Pierre, apoi fu uimit de felul în care se exprimase Anatoly.

— Vrei să spui că tu nu vii?

— Exact.

— De ce?

— E nevoie de mine aici. Anatoly îi aruncă o privire generalului.

— În regulă. Fără îndoială că existau jocuri ale puterii în birocraţia militară: lui Anatoly îi era frică să părăsească baza atâta timp cât generalul încă se mai învârtea pe acolo, ca nu cumva vreun duşman să aibă ocazia să-l elimine pe la spate.

Anatoly ridică receptorul telefonului de pe birou şi dădu o serie de ordine în rusă. În timp ce încă mai vorbea, un îngrijitor intră în birou şi îi făcu semn lui Jean-Pierre. Anatoly puse mâna pe receptor şi spuse:

— Îţi vor da o haină groasă – în Nuristan e deja iarnă. *A bientat*.

Jean-Pierre ieşi împreună cu îngrijitorul. Merseră de-a lungul pistei de beton. Două elicoptere aşteptau, cu elicele învârtindu-se: o Căprioară cu ochi de insectă şi lansatoare de rachete atârnându-i de sub aripile butucănoase, şi un Şold, puţin mai mare, cu mai multe hublouri de-a lungul fuzelajului. Jean-Pierre se întrebă pentru ce aveau nevoie şi de un Şold, apoi îşi dădu seama că trebuia să aducă înapoi plutonul de căutare. Chiar înainte să ajungă la elicoptere, un soldat fugi spre ei cu un palton milităresc pe care i-l dădu lui Jean-Pierre. Şi-l puse peste braţ şi urcă în Căprioară.

Decolară imediat. Jean-Pierre era în plin proces de anticipare. Stătea pe banca din cabina pasagerului cu o jumătate de duzină de trupe. Se îndreptau spre nord-est.

Când se îndepărtară de baza aeriană, pilotul îi făcu semn cu mâna lui Jean-Pierre. Jean-Pierre făcu câţiva paşi înainte şi se opri pe treaptă astfel încât pilotul să-i poată vorbi.

— Voi fi traducătorul dumneavoastră, îi spuse

bărbatul într-o franceză ezitantă.

— Mulţumesc. Ştii încotro ne îndreptăm?

— Da, domnule. Avem coordonatele şi pot vorbi prin radio cu comandantul plutonului de căutare.

— Bine. Jean-Pierre fu surprins să fie tratat cu atâta stimă. Se părea că obţinuse un rang de onoare asociindu-se cu un colonel al KGB-ului.

Se întrebă, când se întoarse la locul lui, cum va părea Jane când îl va vedea intrând. Va fi uşurată? Sfidătoare? Sau pur şi simplu extenuată? Cu siguranţă, Ellis va fi furios şi umilit. Cum ar trebui să mă comport? se întrebă Jean-Pierre. Vreau să-i fac să se certe, dar trebuie să-mi păstrez demnitatea. Ce ar trebui să spun?

Încercă să-şi imagineze scena. Ellis şi Jane vor fi probabil în curtea vreunei moschei sau aşezaţi pe pardoseala de lut a vreunei colibe din piatră, probabil legaţi, păziţi de soldaţi cu Kalaşnikovuri. Probabil că le va fi frig, foame şi se vor simţi mizerabil. Jean-Pierre va intra cu paşi apăsaţi, îmbrăcat în paltonul său rusesc, părând încrezător şi poruncitor, urmat de ofiţeri secunzi politicoşi. Se va uita la ei îndelung şi le va spune...

Ce le va spune? *Ne-am întâlnit din nou* suna îngrozitor de melodramatic. *Chiar aţi crezut că veţi putea scăpa de noi?* era prea retoric. *la început nu aţi avut nicio şansă* suna mai bine, dar avea un efect mai slab.

Temperatura scăzu brusc când intrară în munţi. Jean-Pierre îşi luă paltonul şi stătu lângă uşa deschisă, uitându-se în jos. Dedesubtul lui se întindea o vale asemănătoare cu cea a celor Cinci Lei, cu un râu în mijloc curgând în umbra munţilor. Era zăpadă pe vârfurile şi culmile din toate părţile, dar deloc în vale.

Jean-Pierre se duse la cabina pilotului şi îi vorbi în ureche:

— Unde suntem?

— Aceasta se numeşte valea Sakardara, răspunse bărbatul. Când o luăm la nord, numele ei se schimbă în valea Nuristan. Ne duce până în Atati.

— Cât mai avem?

— Douăzeci de minute.

Îi păru o veşnicie. Controlându-şi cu greu nerăbdarea, Jean-Pierre se întoarse la locul lui, printre trupe. Aceştia stăteau nemişcaţi şi tăcuţi, privindu-l. Păreau să le fie frică de el. Probabil credeau că făcea parte din KGB.

Fac parte din KGB, gândi el brusc.

Se întrebă la ce se gândeau trupele. Poate la prietenele şi nevestele de acasă? Casa lor va fi şi casa lui de acum înainte. Va avea un apartament în Moscova. Se întrebă dacă ar mai putea avea acum o căsnicie fericită cu Jane. Îşi dorea să le poată instala pe Jane şi pe Chantal în apartamentul lui, în vreme ce el, ca şi aceşti soldaţi, va duce lupte drepte în ţări străine, aşteptând cu nerăbdare să plece acasă în permisie, să doarmă din nou cu soţia lui şi să vadă cât i-a crescut fiica. Am trădat-o pe Jane şi ea m-a trădat pe mine, gândi el; poate că ne putem ierta unul pe celălalt, măcar de dragul lui Chantal.

Ce s-a întâmplat cu Chantal?

Urma să afle foarte curând. Elicopterul pierdu din altitudine. Aproape că ajunseră. Jean-Pierre se ridică pentru a se uita din nou prin uşa deschisă. Coborau spre o pajişte unde un afluent se unea cu râul principal. Era un loc drăguţ, cu numai câteva case răsfirate pe deal, fiecare suprapunându-se peste cea de dedesubt într-o manieră nuristană: Jean-Pierre îşi aminti că văzuse fotografii cu astfel de sate în nişte reviste despre Himalaya.

Elicopterul atinse pământul. De cealaltă parte a pajiştii, un grup de soldaţi ruşi – fără îndoială plutonul de căutare – ieşiră din cea mai mică casă de lemn. Jean-Pierre

îl aşteptă cu nerăbdare pe pilot, traducătorul lui. În sfârşit, bărbatul se dădu jos din elicopter.

— Să mergem, spuse Jean-Pierre şi o porniră peste câmpie.

Se abţinu să nu o ia la fugă. Ellis şi Jane erau probabil în casa din care ieşise plutonul de căutare, gândi el, şi se îndreptă într-acolo cu paşi rapizi, începu să fie cuprins de mânie: furia înăbuşită de atâta timp se răscolea în el. La naiba cu demnitatea, gândi el; am să-i spun acestui cuplu demn de dispreţ exact ceea ce cred despre ei.

Când se apropie de plutonul de căutare, ofiţerul din capul grupului începu să vorbească. Ignorându-l, Jean-Pierre se întoarse spre pilot şi spuse:

— Întreabă-i unde sunt.

Pilotul întrebă, şi ofiţerul arătă spre casa de lemn. Fără a mai aştepta şi alte detalii, Jean-Pierre merse pe lângă soldaţi spre casă.

Furia lui atinse apogeul în timp ce năvăli în clădirea plină de cruzime. Alţi membri ai plutonului de căutare stăteau în grup, într-un colţ. Se uitară la Jean-Pierre, apoi îi făcură loc.

În colţ erau doi oameni legaţi de o bancă.

Jean-Pierre se holbă la ei, şocat. Rămase cu gura căscată şi păli. Era un băiat slab cu aspect anemic, de 18 sau 19 ani, cu păr lung murdar şi o mustăcioară firavă, şi o blondă cu sâni mari şi flori în păr. Băiatul se uită la Jean-Pierre uşurat şi spuse în engleză:

— Hei, omule, ne poţi ajuta? Suntem într-un *mare* rahat.

Jean-Pierre simţi că explodează. Nu erau decât un cuplu de hipioţi pe o potecă din Katmandu, un tip de turişti care nu dispăruseră cu desăvârşire, în ciuda războiului. Ce dezamăgire! De ce trebuiau să fie aici tocmai acum când toată lumea căuta un cuplu fugar din Occident?

Jean-Pierre cu siguranţă nu avea de gând să ajute o pereche de degeneraţi drogaţi. Se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Pilotul tocmai intra. Văzu expresia de pe faţa lui Jean-Pierre şi spuse:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt ei. Vino cu mine.

Bărbatul se grăbi după Jean-Pierre.

— Nu sunt ei? Nu sunt americani?

— Sunt americani, dar nu sunt oamenii pe care-i căutăm noi.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Voi vorbi cu Anatoly şi am nevoie de tine să-mi faci legătura cu el prin radio.

Traversară câmpia şi urcară în elicopter. Jean-Pierre se aşeză pe scaunul puşcaşului şi-şi puse căştile. Bătea nerăbdător cu piciorul pe podeaua din metal, în timp ce pilotul vorbi interminabil prin radio, în ruseşte. În cele din urmă se auzi vocea lui Anatoly, sunând foarte îndepărtată şi punctată de interferenţe atmosferice.

— Jean-Pierre, aici Anatoly. Unde eşti?

— Sunt la Atati. Cei doi americani pe care-i prinseseră nu sunt Ellis şi Jane. Repet, nu sunt Ellis şi Jane. Sunt doar un cuplu de copii nebuni în căutarea nirvānei. Terminat.

— Nu mă surprinde, Jean-Pierre, se auzi din nou vocea lui Anatoly.

— Ce? izbucni Jean-Pierre, uitând că nu puteau vorbi decât pe rând.

—...am primit o grămadă de rapoarte că Jane şi Ellis au fost văzuţi în valea Linar. Plutonul de căutare nu a luat încă legătura cu ei, dar suntem pe aproape. Terminat.

Mânia lui Jean-Pierre provocată de cei doi hipioţi dispăru şi îi reveni o parte din ardoare.

— Valea Linar – unde vine asta?

— Aproape de locul în care te afli tu acum. Se intersectează cu valea Nuristan la vreo 15 kilometri în sudul satului Atati. Terminat.

— Suntem pe aproape! Eşti sigur? Terminat.

— Plutoanele de căutare au primit mai multe rapoarte în satele prin care au trecut. Descrierile li se potriveau lui Jane şi Ellis. Şi au menţionat şi un copil. Terminat.

Atunci ei erau.

— Am putea să ne dăm seama cam pe unde sunt acum? Terminat.

— Încă nu. Acum sunt în drum spre plutonul de căutare. Apoi voi avea mai multe detalii. Terminat.

— Vrei să spui că nu eşti la Bagram? Ce s-a întâmplat cu, ăă... vizitatorul tău? Terminat.

— A plecat, spuse Anatoly scurt. Acum sunt în elicopter şi urmează să mă întâlnesc cu echipa din satul numit Mundol. E în valea Nuristan, în aval de locul în care Linar se intersectează cu Nuristan, şi se află în apropierea unui lac mare, care se numeşte tot Mundol. Ne întâlnim acolo. Vom petrece noaptea acolo şi vom supraveghea căutarea dimineaţă. Terminat.

— Voi fi acolo! spuse Jean-Pierre încurajat. Era bântuit de un gând. Ce să facem cu aceşti hipioţi? Terminat.

— Voi cere să fie aduşi la Kabul, pentru interogatoriu. Avem câţiva oameni acolo care le vor aminti de realitatea lumii materiale. Lasă-mă să vorbesc cu pilotul tău. Terminat.

— Ne vedem în Mundol. Terminat.

Anatoly începu să vorbească în rusă cu copilotul şi Jean-Pierre îşi scoase căştile. Se întrebă de ce Anatoly voia să-şi piardă timpul interogând o pereche de hipioţi inofensivi. Cu siguranţă nu erau spioni. Apoi îi trecu prin

cap că singura persoană care *ştia* cu adevărat dacă cei doi erau sau nu Ellis şi Jane era Jean-Pierre. Era posibil – deşi puţin probabil – ca Ellis şi Jane să-l convingă să-i lase să plece şi să-i spună lui Anatoly că plutonul lui capturase doar doi hipioţi.

Rusul acesta era un ticălos suspicios.

Jean-Pierre aşteptă nerăbdător ca Anatoly să-şi termine conversaţia cu pilotul. Părea că plutonul de căutare din Mundol era la un pas de reuşită. Poate mâine, Ellis şi Jane vor fi prinşi. În realitate, tentativa lor de evadare fusese întotdeauna mai mult sau mai puţin zadarnică; dar asta nu-l împiedica pe Jean-Pierre să-şi facă griji şi va trece printr-un suspans sfâşietor până când cei doi vor fi prinşi şi legaţi fedeleş, încuiaţi într-o celulă a ruşilor.

Pilotul îşi scoase căştile şi spuse:

— Vă vom duce la Mundol cu acest elicopter. Şoldul îi va duce pe ceilalţi înapoi la bază.

— Bine.

Câteva minute mai târziu erau deja în aer, lăsându-i pe ceilalţi să se pregătească de plecare în voie. Era aproape întuneric şi Jean-Pierre se întrebă dacă va fi greu de găsit satul Mundol.

Se întunecă rapid în timp ce se îndreptau în josul râului. Peisajul de sub ei se cufundă în întuneric. Pilotul vorbea în permanenţă prin radio şi Jean-Pierre îşi imagină că oamenii de la sol, din Mundol, îi ghidau. După zece sau cincisprezece minute, nişte lumini puternice apărură sub ei. Cam la un kilometru de lumini, luna se reflecta pe o suprafaţă mare de apă. Elicopterul coborî.

Ateriză lângă un alt elicopter de pe câmpie. Un membru al trupei îl aşteptă pe Jean-Pierre şi-l conduse prin iarbă spre un sat cocoţat pe deal. Siluetele caselor de lemn erau conturate de lumina lunii. Acolo, stând pe un

scaun pliant şi înfăşurat într-o haină imensă din blană de lup, se afla Anatoly.

Era într-o dispoziţie bună.

— Jean-Pierre, prietenul meu francez, suntem atât de aproape de reuşită! spuse el cu voce tare. Era ciudat să vadă un om cu o faţă orientală vesel şi jovial. Serveşte puţină cafea – era şi votcă în ea.

Jean-Pierre acceptă un pahar din carton de la o femeie afghană care se pare că-l servea pe Anatoly. Se aşeză pe un scaun pliant ca şi cel pe care stătea Anatoly. Scaunele erau specifice armatei. Dacă ruşii cărau cu ei atâta echipament – scaune pliante, pahare de carton şi votcă – probabil că nu se mişcau mai repede decât Ellis şi Jane, la urma urmelor.

Anatoly îi citi gândurile.

— Mi-am adus cu elicopterul câteva obiecte de lux, spuse el zâmbind. KGB-ul are demnitatea lui, să ştii.

Jean-Pierre nu-i putea citi expresia de pe faţă şi nu ştia dacă glumeşte sau nu. Schimbă subiectul.

— Care sunt ultimele veşti?

— Fugarii noştri au trecut azi cu siguranţă prin satele Bodaydur şi Linar. La un moment dat în această după-amiază, plutonul de căutare şi-a pierdut ghidul – pur şi simplu a dispărut. Probabil că s-a decis să plece acasă. Anatoly se încruntă, de parcă era deranjat de acest gest, apoi îşi reluă povestea. Din fericire au găsit un alt ghid aproape imediat.

— Folosind fără îndoială obişnuita ta tehnică extrem de convingătoare, spuse Jean-Pierre.

— Nu, oricât ţi s-ar părea de ciudat. Acesta a fost un voluntar autentic, mi s-a spus. E pe aici prin sat.

— Desigur că aici în Nuristan sunt mult mai dispuşi să se ofere voluntari, medită Jean-Pierre. De abia sunt implicaţi în război – şi în orice caz, se spune că sunt

complet lipsiţi de scrupule.

— Aces ghid nou pretinde că i-a văzut pe fugari chiar azi, înainte de a ni se alătura. Au trecut pe lângă el în locul în care Linar se varsă în Nuristan. I-a văzut luând-o spre sud, îndreptându-se încoace.

— Perfect!

— Aseară, după ce plutonul de căutare a sosit aici în Mundol, i-au interogat pe câţiva săteni şi au aflat că doi străini cu un copil au trecut pe acolo după-amiază, îndreptându-se spre sud.

— Atunci nu există nicio îndoială* spuse Jean-Pierre cu satisfacţie.

— Niciuna, fu de acord Anatoly. Îi vom prinde mâine. Cu siguranţă.

Jean-Pierre se trezi pe o saltea gonflabilă – un alt lux al KGB-ului – pe podeaua murdară a casei. Focul se stinsese şi aerul era rece. Patul lui Anatoly, în cealaltă parte a camerei slab întunecate, era gol. Jean-Pierre nu ştia unde îşi petrecuseră noaptea proprietarii casei. După ce le-au oferit mâncare şi le-au servit-o, Anatoly le spusese să plece. Trata întregul Afghanistan de parcă era propriul lui regat. Poate că aşa şi era.

Jean-Pierre se ridică şi se frecă la ochi, apoi îl văzu pe Anatoly stând în pragul uşii, privindu-l speculativ.

— Bună dimineaţa, spuse Jean-Pierre.

— Ai mai fost aici? îl întrebă Anatoly direct.

Creierul lui Jean-Pierre încă era amorţit de somn.

— Unde?

— În Nuristan, răspunse Anatoly nerăbdător.

— Nu.

— Ciudat.

Pe Jean-Pierre îl irită acest stil enigmatic de conversaţie atât de dimineaţă.

— De ce? spuse el iritat. De ce e ciudat?

— Am vorbit cu noul ghid acum câteva minute.
— Cum îl cheamă?
— Mohammed. Muhammad, Mahomet, Mahmoud – unul din acele nume pe care le poartă încă un milion de oameni.
— În ce limbă ai vorbit cu un nuristan?
— Franceză, rusă, Dari şi engleză – obişnuitul amalgam. M-a întrebat cine a venit cu al doilea elicopter aseară. I-am spus: „Un francez care îi poate identifica pe fugari” sau ceva de genul ăsta. M-a întrebat cum te cheamă, aşa că i-am spus: am vrut să-l fac să vorbească până când voi afla de ce era atât de interesat. Dar nu a mai pus alte întrebări. De parcă te-ar fi cunoscut.
— Imposibil.
— Aşa cred şi eu.
— De ce nu l-ai întrebat pur şi simplu. Nu-i stătea în caracterul lui Anatoly să fie sfios, gândi Jean-Pierre.
— Nu are rost să-i pui unui om o întrebare până nu ai găsit că ar avea vreun motiv să te mintă.
După ce spuse asta, Anatoly ieşi.
Jean-Pierre se ridică. Dormise în cămaşă şi chiloţi. Îşi trase pantalonii şi cizmele, apoi îşi puse paltonul pe umeri şi ieşi afară.
Se pomeni pe o verandă grosolană din lemn cu vedere asupra întregii văi. Jos, râul şerpuia printre lanuri, lat şi leneş. La o oarecare distanţă în sud, se vărsa într-un lac lung şi îngust, înconjurat de munţi. Soarele nu răsărise încă. Ceaţa de deasupra apei învăluia capătul îndepărtat al lacului. Era o privelişte plăcută. Desigur, îşi aminti Jean-Pierre, aceasta era cea mai fertilă şi mai populată parte a Nuristanului: cea mai mare parte a restului ţării era sălbăticie.
Ruşii îşi săpaseră o latrină pe câmp, observă Jean-Pierre aprobator. Practica afghană de a folosi apele

curgătoare din care-şi luau apa de băut era motivul pentru care toţi erau infestaţi cu viermi. Ruşii chiar vor pune această ţară la punct, o dată ce vor obţine controlul asupra ei, gândi el.

Coborî pe pajişte, folosi latrina, se spălă în râu şi luă o cană de cafea de la un grup de soldaţi adunaţi în jurul unei sobe de gătit.

Plutonul de căutare era gata de plecare. Anatoly decisese aseară că va coordona căutarea de aici, ţinând în permanenţă legătura prin radio cu căutătorii. Elicopterele vor aştepta pregătite să-i ia pe el şi pe Jean-Pierre imediat ce plutonul de căutare îi va găsi pe fugari.

În timp ce Jean-Pierre îşi sorbea cafeaua, Anatoly venea de pe pajişte, dinspre sat.

— L-ai văzut pe blestematul ăla de ghid? întrebă el brusc.

— Nu.

— Se pare că a dispărut.

Jean-Pierre ridică din sprâncene.

— La fel ca şi celălalt.

— Oamenii ăştia sunt imposibili. Va trebui să-i întreb pe săteni. Vino cu mine să-mi traduci.

— Nu vorbesc limba lor.

— Poate te vor înţelege dacă vorbeşti cu ei în Dari.

Jean-Pierre traversă pajiştea împreună cu Anatoly, îndreptându-se spre sat. Când urcau cărarea îngustă de lut dintre casele sărăcăcioase, cineva îl strigă pe Anatoly în rusă. Apoi se opriră şi se uitară împrejur. Zece sau doisprezece oameni, câţiva nuristani în alb şi câţiva ruşi în uniformă, erau adunaţi pe o verandă, uitându-se la ceva jos. Le făcură loc lui Anatoly şi lui Jean-Pierre. Lucrul de jos era un bărbat mort.

Sătenii trăncăneau îngroziţi, arătând cu mâna spre cadavru. Beregata bărbatului fusese tăiată: rana era

îngrozitor de căscată şi capul atârna într-o parte. Sângele se uscase – probabil că fusese ucis ieri.

— Este acesta Mohammed, ghidul? întrebă Jean-Pierre.

— Nu, spuse Anatoly. Îl întrebă pe unul din soldaţi, apoi spuse: Acesta este *celălalt* ghid, cel care dispăruse.

Jean-Pierre se adresă rar sătenilor în Dari:

— Ce se întâmplă?

După o pauză, un bătrân plin de riduri cu o ocluzie gravă la ochiul drept, îi răspunse în aceeaşi limbă.

— A fost omorât, spuse el pe un ton acuzator.

Jean-Pierre începu să-l interogheze şi, puţin câte puţin, povestea se închegă. Mortul era un sătean din valea Linar, care fusese recrutat de ruşi ca ghid. Corpul lui, ascuns după un tufiş, fusese găsit de câinele unui căprar. Familia bărbatului credea că ruşii l-au omorât şi aduseră corpul lui aici azi-dimineaţă, într-o încercare dramatică de a afla motivul pentru care a fost omorât.

Jean-Pierre îi explică lui Anatoly.

— Sunt revoltaţi deoarece cred că oamenii tăi l-au omorât, termină el.

— Revoltaţi? Nu ştiu că ţara e în război? Oamenii sunt ucişi în fiecare zi – asta-i singura explicaţie.

— Cu siguranţă nu au parte de prea multă acţiune aici. *L-ai ucis* tu?

— Voi afla. Anatoly vorbi cu soldaţii. Mai mulţi dintre ei îi răspunseră pe un ton animat:

— Nu l-am omorât noi. Anatoly îi traduse lui Jean-Pierre.

— Mă întreb cine a făcut-o, atunci? S-ar putea ca localnicii să-i omoare pe ghizii noştri deoarece colaborează cu duşmanul?

— Nu, spuse Anatoly. Dacă i-ar urî pe colaboratori nu ar face atâta caz că cineva fusese ucis. Spune-le că nu noi

suntem de vină – calmează-i.

Jean-Pierre vorbi cu bărbatul cu un singur ochi.

— Străinii nu l-au omorât pe acest bărbat. Şi ei vor să ştie cine le-a omorât ghidul.

Bărbatul cu un singur ochi traduse spusele lui Jean-Pierre şi sătenii rămaseră consternaţi.

Anatoly păru îngândurat.

— Probabil că Mohammed care dispăruse îl ucisese pe acest ghid pentru a-i lua locul.

— Plătiţi bine? întrebă Jean-Pierre.

— Mă îndoiesc. Anatoly îl întrebă pe un sergent şi traduse răspunsul. Cinci sute de afghani pe zi.

— E o remuneraţie bună pentru un afghan, dar nu prea merită să ucidă pentru ea – deşi se spune că un nuristan te va omorî şi pentru o pereche de sandale, dacă erau noi.

— Întreabă-i dacă ştiu unde e Mohammed.

Jean-Pierre îi întrebă. Urmară câteva discuţii.

Majoritatea sătenilor dădeau din cap negativ, dar un bărbat le acoperi vocile şi arăta insistent spre nord. În cele din urmă, bărbatul cu un singur ochi îi spuse lui Jean-Pierre:

— A plecat din sat dimineaţă devreme. Abdul l-a văzut mergând spre nord.

— A plecat înainte sau după ce acest cadavru a fost adus aici?

— Înainte.

Jean-Pierre îi spuse lui Anatoly şi adăugă: Mă întreb atunci de ce a fugit?

— Procedează ca un om care se simte vinovat de *ceva*.

— Trebuie să fi plecat imediat după ce a vorbit cu tine azi dimineaţă. De parcă ar fi plecat din cauza sosirii mele.

Anatoly încuviinţă din cap îngândurat.

— Oricare ar fi explicaţia, cred că ştie ceva ce noi nu ştim. Ar fi bine să-l prindem. Dacă pierdem puţin timp, ghinion – oricum ne-o permitem.

— Cu cât timp în urmă ai vorbit cu el?

Anatoly se uită la ceas.

— Puţin mai mult de o oră.

— Atunci n-are cum să fi ajuns prea departe.

— Aşa este. Anatoly se întoarse şi dădu o serie rapidă de ordine. Soldaţii se conformară pe loc. Doi dintre ei îl luară pe bărbatul cu un singur ochi şi-l duseră spre câmpie. Un altul fugi la elicoptere. Anatoly îl apucă pe Jean-Pierre de braţ şi merseră cu paşi repezi în urma soldaţilor.

— Îl vom lua pe bărbatul cu un singur ochi pentru eventualitatea în care vom avea nevoie de un traducător, spuse Anatoly.

Pe când ajunseră pe câmpie, elicopterele huruiau deja. Anatoly şi Jean-Pierre se urcară într-unul din ele. Bărbatul cu un singur ochi era deja urcat în el, părând în acelaşi timp încântat şi îngrozit. Va povesti ce i se întâmplase în această zi tot restul vieţii sale, gândi Jean-Pierre.

Câteva minute mai târziu erau deja în aer. Atât Anatoly, cât şi Jean-Pierre stăteau amândoi lângă uşa deschisă şi se uitau în jos. O potecă bine bătătorită şi foarte vizibilă ducea din sat în vârful dealului, apoi dispărea printre copaci. Anatoly vorbi prin radioul pilotului, apoi îi explică lui Jean-Pierre:

— Am trimis câteva trupe să caute în pădure, în eventualitatea în care s-a decis să se ascundă.

Fugarul era deja mult mai departe, gândi Jean-Pierre, dar Anatoly era precaut – ca de obicei.

Zburară în paralel cu râul cam un kilometru, apoi

ajunseră la gura văii Linar. Îşi continuase Mohammed drumul în susul văii, în inima rece a Nuristanului, sau o luase spre est, în valea Linar, îndreptându-se spre Valea celor Cinci Lei?

Jean-Pierre îi spuse bărbatului cu un singur ochi:

— De unde e Mohammed?

— Nu ştiu, spuse bărbatul. Dar era tajik.

Aceasta însemna că era mai degrabă din valea Linar, decât din Nuristan. Jean-Pierre îi explică asta lui Anatoly, şi acesta din urmă îi spuse pilotului să o ia la stânga şi să urmeze valea Linar.

Aceasta era o demonstraţie clară, gândi Jean-Pierre, a faptului că urmărirea lui Ellis şi a lui Jane nu putea fi făcută din elicopter. Mohammed avea un avans de numai o oră şi deja se poate să-i fi pierdut urma. Când fugarii aveau un avans de o zi întreagă, cum era cazul lui Ellis şi al lui Jane, existau foarte multe rute alternative şi locuri în care să se ascundă.

Dacă exista o rută prin valea Linar, aceasta nu era vizibilă din aer. Pilotul elicopterului urma pur şi simplu cursul râului. Pantele dealurilor erau lipsite de vegetaţie, dar încă nu erau acoperite cu zăpadă, aşa încât dacă fugarul era prin zonă, nu avea unde să se ascundă.

Îl reperară câteva minute mai târziu.

Hainele lui albe şi turbanul se distingeau clar pe pământul gri-maroniu. Mergea pe culmea dealului, cu paşii neobosiţi ai călătorului afghan, cu o geantă aruncată peste umăr. Când auzi zgomotul elicopterelor, se opri şi se uită la ele, apoi îşi continuă drumul.

— El este? spuse Jean-Pierre.

— Cred că da, zise Anatoly. Vom afla în curând. Luă căştile pilotului şi vorbi cu celălalt elicopter. Acesta merse în faţă, trecând pe deasupra siluetei de pe deal, şi ateriză la vreo o sută de metri în faţa lui. El continua să meargă

spre el netulburat.

— De ce nu aterizăm şi noi?

— O simplă precauţie.

Uşa laterală a celuilalt elicopter se deschise şi şase soldaţi ieşiră din el. Bărbatul în alb mergea spre ei, fixându-şi geanta pe umăr. Era o geantă lungă, ca un rucsac militar şi văzând-o, Jean-Pierre îşi dădu seama că-i aminteşte de ceva; dar înainte să-şi dea seama de ce anume, Mohammed îşi înşfacă geanta şi o îndreptă spre soldaţi, şi Jean-Pierre ştiu ce avea de gând să facă şi-şi deschise gura pentru a-i preveni, însă inutil.

Era ca şi cum ai încerca să strigi într-un vis sau să fugi prin apă: evenimentele se derulau încet, dar el se mişca şi mai încet. Înainte să-şi poată găsi cuvintele, văzu vârful unei mitraliere ieşind din geantă.

Sunetul împuşcăturilor era acoperit de zgomotul elicopterelor, ceea ce dădu impresia că totul se petrece într-o linişte de mormânt. Unul dintre soldaţii ruşi se prinse de stomac şi căzu pe burtă; un altul îşi aruncă braţele în aer şi căzu pe spate; şi faţa unui al treilea explodă în sânge şi carne. Ceilalţi trei îşi ridicară armele. Unul muri înainte să apuce să apese pe trăgaci, dar ceilalţi doi dezlănţuiră o tornadă de gloanţe şi, în ciuda faptului că Anatoly striga *Niet*! *Niet*! *Niet*! *Niet*! prin radio, corpul lui Mohammed fu ridicat de pe pământ şi aruncat în spate, pentru a ateriza într-o baltă de sânge pe pământul rece. Anatoly încă mai striga nervos prin radio. Elicopterul coborî în grabă. Jean-Pierre se trezi tremurând de emoţii. Vederea unei lupte avusese asupra lui efectul cocainei, făcându-l să simtă că ar vrea să râdă, sau să facă sex, sau să fugă, sau să danseze. Un gând îi fulgeră prin minte: obişnuiam să-mi doresc să-i vindec pe oameni.

Elicopterul atinse pământul. Anatoly îşi scoase căştile, spunând dezgustat:

— Acum nu vom afla niciodată de ce i-a fost tăiată beregata acelui ghid. Sări din elicopter şi Jean-Pierre îl urmă.

Merseră spre afghanul mort. Partea din faţă a corpului său era o masă de carne sfâşiată şi cea mai mare parte a feţei fusese zdrobită, dar Anatoly spuse:

— E ghidul acela, sunt sigur. Constituţia e aceeaşi, culoarea e aceeaşi şi îi recunosc geanta. Se aplecă şi luă cu grijă mitraliera. Dar de ce purta la el o mitralieră?

O bucată de hârtie căzuse din geantă pe pământ. Jean-Pierre o ridică şi se uită la ea. Era o fotografie Polaroid a lui Mousa.

— O, Dumnezeule, spuse el. Cred că înţeleg.

— Ce este? spuse Anatoly. Ce înţelegi?

— Mortul e din Valea celor Cinci Lei, spuse Jean-Pierre. E unul din locotenenţii lui Masud. Aceasta este o fotografie a fiului său, Mousa. Fusese făcută de Jane. De asemenea, recunosc şi geanta în care-şi ţinuse arma ascunsă: a fost cândva a lui Ellis.

— Şi ce-i cu asta? Ce concluzii poţi să tragi?

Creierul lui Jean-Pierre desluşea lucrurile mai repede decât le putea el explica.

— Mohammed l-a ucis pe ghidul vostru pentru a-i lua locul, începu el. Nu aveaţi de unde să ştiţi că nu era cine pretindea a fi. Nuristanii ştiau că nu era unul de-al lor, desigur, dar asta nu conta, pentru că: a) ei nu ştiau că el pretindea că este din partea locului; b) chiar dacă ar fi ştiut, nu ţi-ar fi putut spune pentru că el era şi traducătorul tău. De fapt o singură persoană l-ar fi putut demasca...

— Tu, spuse Anatoly, pentru că-l cunoşteai.

— Era conştient de primejdie şi se ferea de mine. De aceea te-a întrebat azi-dimineaţă cine a sosit ieri după lăsarea întunericului. I-ai spus cum mă cheamă. A plecat imediat. Jean-Pierre se încruntă: ceva nu mersese bine.

Dar de ce a rămas descoperit? S-ar fi putut ascunde în pădure sau într-o peşteră: ne-ar fi luat mult mai mult să-l găsim. Parcă nu s-ar fi aşteptat să fie urmărit.

— Şi de ce să o fi făcut? spuse Anatoly. Când a dispărut primul ghid nu am trimis pe nimeni să-l caute – pur şi simplu ne-am căutat alt ghid şi ne-am văzut în continuare de-ale noastre: nicio investigaţie, nicio urmărire. Ceea ce a fost diferit de data aceasta – fapt care i-a adus ghinion lui Mohammed – a fost că sătenii au găsit cadavrul şi ne-au acuzat de omor. Astea ne-au făcut să avem dubii cu privire la Mohammed. Chiar şi aşa, ne-am gândit să o lăsăm baltă şi să ne continuăm treburile noastre. A avut ghinion.

— Nu ştia cu ce om precaut avea de-a face, spuse Jean-Pierre. Următoarea întrebare: Care era motivul pentru care făcuse toate astea? De ce a riscat atâta pentru a-i lua locul celuilalt ghid?

— Probabil pentru a ne duce pe o pistă falsă. Probabil tot ce ne spusese era o minciună. *Nu* s-a întâlnit ieri după-masă cu Ellis şi Jane la gura văii Linar. *Nu* au luat-o la sud, spre Nuristan. Sătenii din Mundol *nu* au confirmat că văzuseră doi străini cu un copil trecând pe acolo ieri şi îndreptându-se spre sud – Mohammed nici măcar nu îi întrebase aşa ceva niciodată. El *ştia* unde erau fugarii...

— Şi desigur ne-a îndreptat în direcţia opusă! Jean-Pierre prinse curaj din nou. Celălalt ghid a dispărut imediat după ce plutonul de căutare a plecat din satul Linar, nu-i aşa?

— Deci putem presupune că rapoartele de *până atunci* sunt adevărate – şi, prin urmare, Ellis şi Jane chiar au trecut prin sat. După aceea, Mohammed a pus stăpânire pe situaţie şi ne-a îndrumat spre *sud*...

— Pentru că Ellis şi Jane s-au îndreptat spre nord! spuse Jean-Pierre triumfător.

Anatoly încuviinţă din cap surâzând.

— Mohammed îi ajutase să câştige cel mult o zi, spuse el îngândurat. Şi-a dat viaţa pentru asta. A meritat oare?

Jean-Pierre se uită din nou la fotografia Polaroid a lui Mousa. Vântul rece o făcea să-i fluture în mână.

— Ştii, spuse el, cred că Mohammed ar răspunde: Da, a meritat.

CAPITOLUL 19

Au plecat din Gadwal pe un întuneric beznă, înainte de a se lumina, sperând să mai câştige puţin avans faţă de ruşi pornind aşa devreme. Ellis ştia cât de dificil era şi pentru cel mai capabil ofiţer să pună în mişcare un detaşament de soldaţi înainte de a se lumina de ziuă: bucătarul trebuia să pregătească micul dejun, intendentul trebuia să dea trezirea, operatorul radio trebuia să ia legătura cu cartierele generale şi oamenii trebuiau să mănânce; şi toate acestea luau timp. Singurul avantaj pe care-l avea Ellis faţă de comandantul rus era faptul că nu trebuia decât să-şi încarce bagajele pe cal, în timp ce Jane o hrănea pe Chantal, şi apoi să-l trezească pe Halam.

În faţa lor se afla un urcuş lung şi anevoios până în valea Nuristan, cam de 12-13 kilometri, şi apoi urcau într-o vale lăturalnică. Prima parte, în Nuristan, nu trebuia să fie foarte dificilă, gândi Ellis, chiar şi pe întuneric, pentru că exista un fel de drum. Dacă Jane va putea continua să meargă, ar trebui să ajungă în valea lăturalnică după-masă şi să urce câţiva kilometri din ea până la căderea nopţii. O dată ieşiţi din valea Nuristan, va fi mult mai greu să li se dea de urmă, pentru că ruşii nu vor şti pe care vale lăturalnică au luat-o.

Halam mergea în faţă, îmbrăcat în hainele lui Mohammed, inclusiv căciula lui Chitrali. După el urma Jane cu Chantal în braţe şi Ellis încheia rândul, ducând-o pe Maggie. Calul căra cu un bagaj mai puţin: Mohammed luase rucsacul şi Ellis nu găsise ceva potrivit care să-l înlocuiască. Fusese nevoit să-şi lase mare parte a echipamentului de explozibil în Gadwal. Totuşi, păstrase puţin TNT, o bucată de Primacord şi dispozitivul de detonare, şi le pusese în buzunarele încăpătoare ale hainei.

Jane era veselă şi plină de energie. Odihna de ieri după-masă îi dăduse puteri noi. Era foarte rezistentă, şi Ellis era mândru de ea, deşi când se gândea la asta, nu vedea de ce ar trebui *el* să se simtă mândru de puterea *ei*.

Halam ducea o lanternă, care arunca umbre groteşti pe versanţii stâncoşi. El părea supărat. Ieri fusese numai un zâmbet, în aparenţă mulţumit să facă parte din această expediţie bizară; dar în această dimineaţă avea faţa mohorâtă şi era tăcut. Ellis o puse pe seama faptului că porniseră la drum atât de devreme.

Această cărare, în măsura în care putea fi numită aşa, şerpuia pe lângă versantul stâncos, ocolind promontoriile care erau ieşite în afară, uneori îmbrăţişând marginea apei şi uneori urcând în vârful stâncii. După mai puţin de un kilometru au ajuns într-un loc unde cărarea pur şi simplu dispăruse: la stânga era o stâncă, la dreapta era râul. Halam spuse că poteca fusese măturată de o ploaie torenţială şi că vor trebui să aştepte zorii zilei, pentru a găsi un drum.

Ellis nu voia să piardă timp. Îşi scoase cizmele şi pantalonii şi trecu prin apa rece ca gheaţa. Unde era cea mai adâncă îi ajungea până la brâu şi ajunse pe celălalt mal foarte uşor. Se întoarse după Maggie, apoi după Jane şi Chantal. Halam trecu şi el în cele din urmă, dar bunul simţ îl împiedică să se dezbrace, deşi era întuneric, aşa că a trebuit să-şi continue drumul cu pantalonii uzi leoarcă, ceea ce l-a indispus şi mai mult.

Au trecut printr-un sat cufundat în întuneric, urmaţi de câţiva câini râioşi care lătrau la ei de la o distanţă sigură. La scurt timp, zorii zilei mijiră pe cerul estic, şi Halam stinse lanterna.

Au trebuit să treacă prin apa râului încă de câteva ori în locurile în care poteca era ştearsă sau blocată de o alunecare de teren. Halam cedă şi-şi suflecă pantalonii

până deasupra genunchilor. La una din aceste treceri prin apă întâlniră un călător care venea din direcţie opusă, un bărbat mic şi uscăţiv cu o oaie, pe care o luă în braţe când trecu prin apă. Halam purtă o conversaţie lungă cu el în ceva limbă nuristană şi Ellis bănui, din felul în care gesticula din mâini, că vorbeau de rutele din munţi.

După ce se despărţiră de călător, Ellis îi spuse lui Halam în Dari:

— Să nu le spui oamenilor unde mergem.

Halam spuse că nu înţelege.

Jane repetă ce spusese Ellis. Ea vorbea mai fluent şi făcu gesturi emfatice şi dădu din cap cum făceau afghanii.

— Ruşii îi vor interoga pe toţi călătorii, îi explică ea.

Halam păru să înţeleagă, dar procedă exact la fel şi cu celălalt călător pe care-l întâlniră, un tânăr cu aspect fioros care avea la el o puşcă Lee-Enfield. În timpul conversaţiei, lui Ellis i se păru că-l auzi pe Halam spunând „Kantiwar”, numele trecătorii spre care se îndreptau; şi o clipă mai târziu, călătorul repetă acelaşi cuvânt. Ellis se înfurie: Halam se juca cu vieţile lor. Dar răul fusese deja făcut, aşa că îşi înăbuşi dorinţa de a interveni şi aşteptă cu răbdare până porniră din nou la drum.

Imediat ce tânărul cu puşcă se făcu nevăzut, Ellis spuse:

— Am spus că nu trebuie să le spui oamenilor unde mergem.

De data aceasta, Halam nu mai pretinse că nu înţelege.

— Nu i-am spus nimic, zise el indignat.

— Ba i-ai spus, zise Ellis emfatic. De acum înainte să nu mai vorbeşti cu ceilalţi călători.

Halam nu spuse nimic.

Jane zise:

— Să nu te mai opreşti să vorbeşti cu ceilalţi călători,

ai înţeles?

— Da, încuviinţă Halam fără tragere de inimă.

Ellis simţi că era important să-l facă să tacă. Putea înţelege de ce Halam voia să discute rutele cu alţi oameni: aceştia s-ar putea să cunoască anumiţi factori, cum ar fi alunecările de teren, avalanşele sau inundaţiile din munţi care ar putea bloca o vale, fiind preferabil să o ia pe altundeva. Nu prea înţelese faptul că Ellis şi Jane *fugeau* de ruşi. Existenţa mai multor rute era cam singurul factor în avantajul fugarilor, pentru că ruşii trebuiau să verifice fiecare rută. Munceau din greu la eliminarea unora dintre aceste rute, interogând oameni, în special călători. Cu cât obţineau mai puţine informaţii în acest fel, cu atât era mai lungă şi mai dificilă căutarea lor, iar şansele lui Ellis şi ale lui Jane de a scăpa de ei erau cu atât mai mari.

Puţin mai târziu au întâlnit o mola în robă albă şi cu barbă vopsită roşcat şi, spre nefericirea lui Ellis, Halam închegă imediat o conversaţie cu bărbatul, exact în aceeaşi manieră ca şi cu ceilalţi doi călători dinainte.

Ellis ezită doar pentru o clipă. Se repezi la Halam, îl apucă cu putere de guler şi-l trase după el.

Halam se zbătu puţin, dar se opri în curând, pentru că-l durea. Strigă ceva, dar mola doar se uita cu gura căscată şi nu făcea nimic. Uitându-se în spate, Ellis văzu că Jane o luase pe Maggie de căpăstru şi îi urma.

Cam după vreo o sută de metri, Ellis îi dădu drumul lui Halam, spunând:

— Dacă ruşii mă găsesc, mă omoară. De aceea nu trebuie să vorbeşti cu nimeni.

Halam nu spuse nimic, doar păru foarte mâhnit.

După ce mai merseră o vreme, Jane spuse:

— Mi-e teamă că se va răzbuna pentru asta.

— Şi eu cred la fel. Dar a trebuit să-l fac cumva să tacă.

— Dar cred că se putea rezolva şi altfel.

Ellis îşi ţinu nervii în frâu. Voia să-i spună *Atunci de ce nu ai făcut-o tu*, *deşteapto*? dar nu era momentul să se certe. Halam trecu pe lângă următorul călător doar gesticulând cele mai scurte forme de salut şi Ellis gândi: Cel puţin tehnica mea a fost eficientă.

La început, progresul lor fusese mult mai slab decât anticipase Ellis. Cărarea sinuoasă, terenul accidentat, înclinaţia pantei şi nesfârşitele divergenţe au făcut ca până la jumătatea dimineţii să parcurgă doar şase sau şapte kilometri în linie dreaptă, din câte putea să-şi dea el seama şi să estimeze. Apoi, totuşi, drumul deveni mai uşor, trecând prin pădurile situate sus, deasupra râului.

Încă mai întâlneau cam din kilometru în kilometru câte un sat sau cătun, dar acum, în loc de case de lemn dărăpănate, cocoţate pe dealuri ca nişte scaune gata să se răstoarne, aruncate la întâmplare într-o grămadă, erau case în formă de cutii, făcute din aceeaşi piatră ca şi stâncile, pe laturile cărora erau nesigur cocoţate ca nişte cuburi de pescăruşi.

La amiază se opriră într-un sat şi Halam rezolvă să fie invitaţi într-o casă şi să li se dea ceai. Era o clădire cu două etaje, parterul părând a fi un depozit, ca şi casele englezeşti medievale de care Ellis îşi amintea din lecţiile de istorie din clasa a noua. Jane îi dădu femeii din casă o cutiuţă roz cu medicamente pentru paraziţii intestinali ai copiilor ei şi primi în schimb pâine de casă şi brânză de capră delicioasă. Stăteau pe o rogojină, direct pe podeaua de lut, în jurul focului, cu ramurile de plop şi crengile de salcie din acoperiş vizibile deasupra lor. Nu era niciun horn, astfel încât fumul din foc se ridica şi ieşea prin acoperiş: de aceea, gândi Ellis, nu aveau casele tavane.

Ar fi vrut să o lase pe Jane să se odihnească după mâncare, dar nu îndrăzni să rişte, pentru că nu ştia cât de

aproape erau ruşii pe urmele lor. Ea arăta obosită, dar destul de bine. Plecând imediat aveau în plus avantajul că îl împiedicau pe Halam să discute cu sătenii.

Totuşi, Ellis o urmări atent pe Jane în timp ce urcau valea. Îi ceruse să ducă iapa, în timp ce el o luă pe Chantal, chibzuind că a o duce pe Chantal era mai obositor.

De fiecare dată când dădeau peste o vale lăturalnică ce ducea spre est, Halam se oprea şi o studia atent, apoi dădea din cap şi mergea mai departe. Se vedea clar că nu era sigur de drum, deşi negă cu tărie când Jane îl întrebă. Era enervant, mai ales că Ellis era atât de nerăbdător să iasă din valea Nuristan; dar se consola cu gândul că dacă Halam nu era sigur în ce parte s-o ia, nici ruşii nu vor şti pe unde au luat-o fugarii.

Începuse să se întrebe dacă nu cumva Halam trecuse de cotitură, când, în cele din urmă, Halam se opri acolo unde un afluent gălăgios se vărsa în râul Nuristan şi îi anunţă că ruta lor se continua în acea vale. Părea că ar fi vrut să se odihnească puţin, de parcă nu-i prea venea să părăsească teritoriul cunoscut, dar Ellis îi zori să-şi continue drumul.

Curând urcau printr-o pădure de mesteceni argintii şi valea principală dispăru în spatele lor. Puteau vedea în faţa lor lanţul muntos pe care trebuiau să-l traverseze, un versant uriaş acoperit cu zăpadă, umplând o porţiune din cer, şi Ellis se tot gândea: „Chiar dacă scăpăm de ruşi, cum am putea escalada un asemenea munte?” Jane se împiedică de câteva ori şi înjură, ceea ce Ellis luă drept un semn că obosea rapid, deşi nu se plângea.

În amurg ieşiră din pădure într-un peisaj sterp, arid şi nelocuit. Lui Ellis i se păru că nu puteau găsi un adăpost aici, aşa că le sugeră să-şi petreacă noaptea în coliba de piatră goală pe lângă care trecuseră cu o jumătate de oră

în urmă. Jane şi Halam fură de acord şi se întoarseră.

Ellis insistă ca Halam să facă focul în colibă, pentru ca flacăra să nu fie văzută de sus şi să nu se facă o dâră de fum. Precauţia lui fu răsplătită mai târziu, când auziră zgomotul unui elicopter pe deasupra. Aceasta însemna, gândi el, că ruşii erau pe aproape; dar în această ţară, ceea ce era o distanţă scurtă pentru un elicopter putea fi o călătorie imposibilă pe jos. Ruşii s-ar putea să fie chiar de cealaltă parte a unui munte insurmontabil – sau numai la un kilometru depărtare pe cărare. Aveau noroc că peisajul era foarte sălbatic şi poteca prea greu de depistat din elicopter.

Ellis îi dădu calului nişte grâu. Jane o hrăni şi o schimbă pe Chantal, apoi adormi imediat. Ellis o trezi să se bage în sacul de dormit, apoi duse scutecul lui Chantal la apă, îl spălă şi-l puse lângă foc să se usuce. Se întinse lângă Jane câtva timp, privindu-i faţa la lumina tremurândă a focului, în vreme ce Halam sforăia în cealaltă parte a colibei. Părea complet sfârşită, cu faţa suptă şi crispată, şi obrajii mânjiţi cu noroi. Dormea neliniştită, tresărind şi schimonosindu-se şi mişcându-şi buzele pentru a vorbi în somn. El se întrebă cât va mai rezista. Mersul pe jos o termina. Dacă s-ar putea mişca mai încet, n-ar avea nimic. Ce bine ar fi dacă ruşii ar renunţa sau ar fi chemaţi pentru o bătălie mai importantă din această ţară blestemată...

Se gândi la elicopterul pe care-l auzise. Poate că era într-o misiune care nu avea legătură cu Ellis, dar părea puţin probabil. Dacă făcea parte dintr-un pluton de căutare, atunci încercarea lui Mohammed de a-i îndruma greşit pe ruşi trebuie să fi avut puţin succes.

Îşi permise să se întrebe ce s-ar întâmpla dacă ar fi prinşi. Pe el l-ar aştepta un proces de faţadă, în care ruşii le-ar dovedi ţărilor nealiate că rebelii afghani nu erau

nimic altceva decât nişte marionete ale CIA-ului. Pactul dintre Masud, Kamil şi Azizi ar cădea. Descurajată, Rezistenţa ar fi slăbită şi s-ar putea să nu mai treacă peste încă o vară.

După proces, Ellis ar fi interogat de KGB. La început ar face tot posibilul să ţină piept torturii, apoi ar pretinde că nu mai rezistă şi le-ar spune tot; dar ceea ce le-ar spune ar fi numai minciuni. Cu siguranţă se vor gândi la aşa ceva şi ar continua să-l tortureze; şi de data aceasta ar suferi o cădere nervoasă mult mai convingătoare şi le-ar spune o combinaţie de adevăr şi minciună care ar fi greu de verificat. În felul acesta ar spera să supravieţuiască. Dacă ar supravieţui, ar fi trimis în Siberia. După câţiva ani ar putea spera să fie schimbat cu un spion rus prins în State. Dacă nu, ar muri în lagăr.

Ceea ce l-ar durea cel mai tare ar fi să se despartă de Jane. O găsise, o pierduse şi o regăsise din nou – un noroc care încă îl mai uimea ori de câte ori se gândea la asta. Să o piardă a doua oară ar fi insuportabil, insuportabil.

Stătu întins privind-o îndelung, încercând să nu adoarmă, de teamă că nu o va mai găsi acolo când se va trezi.

Jane visă că era în Hotelul George al V-lea din Peshawar, Pakistan. Hotelul se afla desigur în Paris, dar în visul ei nu observă acest detaliu. Sună la room-service şi comandă filé la grătar, potrivit de slab, cu cartofi piure şi o sticlă de Château Ausone din 1971. Îi era foarte foame, dar nu-şi amintea de ce a aşteptat atât de mult înainte să comande. Se hotărî să facă o baie în timp ce îi pregăteau cina. Baia era caldă şi avea covoare. Dădu drumul la apă şi turnă puţină sare de baie, şi încăperea se umplu de aburi înmiresmaţi. Nu putea înţelege cum de era atât de murdară: era o minune că o lăsaseră să intre în hotel!

Tocmai era pe punctul de a intra în apă, când auzi pe cineva strigând-o pe nume. Trebuie să fie room-service-ul, gândi ea; ce aiurea – acum va trebui să mănânce aşa murdară sau să lase mâncarea să se răcească. Fu tentată să se lase pe spate în apă şi să ignore vocea – oricum era nepoliticos din partea lor să o strige „Jane”, ar trebui să-i spună „Doamnă” – dar era o voce insistentă şi oarecum cunoscută. De fapt nu era room-service-ul, ci Ellis, şi el o scutura de umăr; şi, cât se poate de dezamăgită, îşi dădu seama că George al V-lea era un vis şi că, în realitate, se afla într-o colibă de piatră în Nuristan, la mii de kilometri depărtare de o baie caldă.

Deschise ochii şi văzu faţa lui Ellis:

— Trebuie să te trezeşti, spunea el.

Jane se simţi aproape paralizată de letargie.

— E deja dimineaţă?

— Nu, e miezul nopţii.

— Cât e ceasul?

— Unu şi jumate.

— La naiba. Fu nervoasă pe el că îi tulburase somnul. De ce m-ai trezit? spuse ea iritată.

— A plecat Halam.

— A plecat? încă mai era somnoroasă şi confuză. Unde? De ce? Se mai întoarce?

— Nu mi-a spus. M-am trezit şi am văzut că nu mai era.

— Crezi că ne-a abandonat?

— Da.

— O, Doamne. Cum vom găsi drumul fără ghid? Jane avea un coşmar îngrozitor că se pierde în zăpadă cu Chantal în braţe.

— Mă tem că ar putea fi şi mai rău de atât, spuse Ellis.

— Ce vrei să spui?

— Ai spus că o să ne facă să suferim pentru că l-am umilit în faţa acelei mole. Poate faptul că ne-a abandonat e o răzbunare destul de bună. Sper să fie. Dar presupun că se întoarce pe drumul pe care am venit. S-ar putea să se întâlnească cu ruşii. Nu cred că le va trebui mult să-l convingă să le spună unde ne-a lăsat.

— E prea de tot, spuse Jane copleşită de o tristeţe apăsătoare. Parcă o zeitate malefică conspira împotriva lor. Sunt prea obosită, spuse ea. Voi sta întinsă aici şi voi dormi până când vor veni ruşii şi mă vor lua prizonieră.

Chantal se agita în linişte, mişcându-şi capul dintr-o parte în alta şi scoţând sunete de parcă sugea, şi acum începu să plângă. Jane se ridică şi o luă în braţe.

— Dacă plecăm acum, încă mai putem scăpa, spuse Ellis. Voi încărca iapa cât timp o hrăneşti.

— Bine, spuse Jane. Şi-o puse pe Chantal la piept. Ellis o privi o clipă, apoi ieşi în bezna de afară. Jane se gândi că ar putea scăpa uşor dacă nu ar fi Chantal. Se întrebă ce simte Ellis faţă de ea. Era, la urma urmei, copilul altui bărbat. Dar lui nu părea să-i pese de asta. O privea pe Chantal ca făcând parte din Jane. Sau oare îşi ascundea resentimentul?

I-ar plăcea să fie tatăl lui Chantal? se întrebă ea. Se uită la faţa micuţă şi nişte ochi albaştri îi întoarseră privirea. Cine ar putea să nu iubească această fetiţă neajutorată?

Brusc, deveni nesigură de tot. Nu era sigură cât de mult o iubea Ellis; nu ştia ce simţea pentru Jean-Pierre, soţul care o vâna; nu-şi dădea seama care era datoria ei faţă de copil. Îi era teamă de munţii înzăpeziţi şi de ruşi, şi era obosită, înfrigurată şi tensionată de prea mult timp. O schimbă pe Chantal din automatism, folosind scutecul uscat de lângă foc. Nu-şi mai amintea dacă o schimbase aseară. I se păru că adormise după ce o hrănise. Se

încruntă, îndoindu-se de memoria ei, apoi îşi aminti că Ellis o trezise la un moment dat să se bage în sacul de dormit. Probabil că dusese el scutecul murdar la râu, îl spălase, îl scuturase şi îl pusese la uscat pe o botă, lângă foc. Jane începu să plângă.

Se simţea foarte prost, dar nu se putea opri, aşa că o îmbrăcă pe Chantal cu faţa scăldată în lacrimi. Ellis intră când ea o aşeză pe Chantal confortabil în laţ.

— Nici împuţitul ăla de cal nu a vrut să se trezească, spuse el, apoi îi văzu faţa şi zise: Ce este?

— Nu ştiu de ce te-am părăsit, spuse ea. Eşti cel mai bun om pe care l-am întâlnit vreodată şi nu am încetat niciodată să te iubesc. Te rog, iartă-mă.

El îşi petrecu braţele pe după ea şi Chantal.

— Numai să nu o faci din nou, atâta tot, spuse el.

Rămaseră aşa o vreme.

În cele din urmă, Jane spuse:

— Sunt gata.

— Bine. Să mergem.

Ieşiră din colibă şi se porniră în susul dealului, prin pădurea tot mai rară. Halam luase lanterna, dar era lună şi puteau vedea bine. Aerul era extrem de rece. Jane îşi făcu probleme pentru Chantal. Copilul era din nou sub haina lui Jane şi speră că trupul ei încălzea aerul pe care-l respira Chantal. Se putea răni un copil respirând aer rece? Jane habar nu avea.

În faţa lor era trecătoarea Kantiwar, cu peste 4.570 de metri mai înaltă ca şi ultima, Aryu. Jane ştiu că îi va fi mai frig şi că va fi mai obosită ca niciodată, şi poate şi mai speriată, dar nu era demoralizată. Simţea că lămurise ceva adânc în interiorul ei. Dacă voi trăi, gândi ea, vreau să trăiesc cu Ellis. Într-una din zilele astea am să-i spun că totul se datorează faptului că a spălat un scutec murdar.

În curând lăsară copacii în urmă şi începură să

traverseze un platou asemănător suprafeţei lunii, cu bolovani, cratere şi petice bizare de zăpadă. Au mers de-a lungul unui şir de pietre late şi imense, ca tălpile unui uriaş. Încă tot urcau, deşi momentan panta era mai puţin abruptă şi temperatura scădea încontinuu, peticele albe înmulţindu-se până când pământul deveni o tablă de şah nebunească.

Frustrarea îi dădu lui Jane putere să meargă încă o oră, dar apoi, prinsă în marşul nesfârşit, extenuarea o năpădi din nou. Voia să spună *Cât* de *departe e*? şi *Vom ajunge acolo curând*? cum făcea când era copil, pe bancheta din spate a maşinii tatălui său.

La un moment în acel urcuş alunecos, au trecut linia gheţii. Jane îşi dădu seama de noua primejdie când iapa se poticni, fornăi de spaimă, aproape căzu şi-şi regăsi echilibrul. Apoi observă că luna se reflecta pe bolovani, de parcă erau nişte emailaţi: pietrele erau ca nişte diamante, reci, tari şi strălucitoare. Cizmele ei aveau o aderenţă mai bună decât copitele lui Maggie, dar, totuşi, puţin mai târziu, Jane alunecă şi aproape căzu. Din acel moment fu îngrozită că va cădea şi o va strivi pe Chantal, şi călca exagerat de atentă, cu nervii atât de încordaţi că simţi că explodează.

După mai bine de două ore ajunseră în celălalt capăt al platoului şi se pomeniră în faţa unei poteci abrupte care urca pe un versant montan acoperit cu zăpadă. Ellis urcă primul, trăgând-o pe Maggie după el. Jane îi urmă la o distanţă sigură, pentru a se putea feri în caz că iapa ar aluneca în spate. Urcau muntele în zigzag.

Cărarea nu era marcată clar. Presupuneau că merg pe unde pământul era mai jos decât în jurul lui. Jane tânjea după un semn mai clar că aceasta era ruta: rămăşiţele unui foc, o carcasă curată de pui, chiar şi o cutie goală de chibrituri, orice ar fi indicat că au mai trecut pe acolo fiinţe

umane. O obseda gândul că s-au rătăcit de tot, că sunt departe de cărare, mergând fără ţintă prin zăpezi nesfârşite;

şi că vor continua să meargă zile în şir, până când vor rămâne fără mâncare, fără energie, fără voinţă, şi se vor întinde în zăpadă, toţi trei, pentru a muri împreună îngheţaţi. O durea spatele insuportabil de tare. Fără prea mare tragere de inimă i-o dădu pe Chantal lui Ellis şi luă de la el frâiele calului, pentru a transfera efortul unei grupe noi de muşchi. Acum, iapa vlăguită se împiedica întruna. La un moment dat alunecă pe un bolovan plin de gheaţă şi căzu. Jane trebui să tragă fără milă de frâie pentru a-l face pe animal să se ridice. Când în cele din urmă calul se ridică, Jane văzu o pată întunecată acolo unde căzuse: sânge. Privind mai îndeaproape, văzu o tăietură la genunchiul stâng al bietului animal. Rana nu părea gravă: o forţă pe Maggie să meargă mai departe.

Acum că era în faţă, trebuia să hotărască pe unde era cărarea, şi fiecare ezitare îi era învăluită în coşmarul că se vor pierde pentru totdeauna. Uneori, cărarea părea să se bifurcheze, şi ea trebuia să ghicească, la stânga sau la dreapta? Deseori, pământul era mai mult sau mai puţin nivelat, aşa că Jane continua să meargă până când reapărea un fel de cărare. O dată se scufundă în zăpadă şi trebui să fie trasă afară de Ellis şi de cal.

În cele din urmă, cărarea o duse pe o potecă ce urca până departe pe munte. Erau foarte sus: privind în urmă peste platou, atât de jos, o ameţi puţin. Cu siguranţă nu mai aveau mult până la acea trecătoare.

Poteca era abruptă şi alunecoasă şi lată de numai câteva zeci de centimetri, şi la marginea ei se căsca o prăpastie adâncă. Jane călca cu multă grijă, dar tot se împiedică de câteva ori şi o dată căzu în genunchi, vineţindu-se. O durea tot corpul atât de tare că abia dacă

mai simţea noile dureri. Maggie aluneca încontinuu, până când Jane nu se mai deranj a să se întoarcă când îi auzea copitele derapând, ci doar trăgea mai tare de frâie. Ar fi vrut să rearanjeze bagajele de pe cal, aşa încât cele mai grele să fie mai în faţă, ceea ce i-ar fi dat animalului o mai bună stabilitate la urcare; dar poteca era prea strâmtă şi îi era teamă că dacă se va opri nu va mai putea porni din loc.

Poteca se îngustă şi mai mult şi şerpui pe lângă un promontoriu de stânci. Jane făcea paşi mărunţi pe porţiunile mai înguste, dar în ciuda precauţiei sale – sau din cauză că era prea agitată – alunecă. Pentru o clipă în care i se opri inima în piept, crezu că va cădea în prăpastie; dar ateriză în genunchi şi se sprijini de pământ cu ambele mâini. Cu colţul ochiului întrezări pantele înzăpezite situate la sute de metri sub ea. Începu să tremure şi abia reuşi să se controleze.

Se ridică încet şi se întoarse. Dăduse drumul la frâie, care acum atârnau deasupra prăpastiei. Calul stătea şi se uita la ea, cu picioarele înţepenite şi tremurând, evident speriat. Când întinse mâna după frâie, calul se sperie şi făcu un pas în spate.

— Stai, strigă Jane, apoi îşi coborî vocea şi spuse încet pe un ton calm: Nu face asta. Vino la mine. Nu păţeşti nimic.

— Ellis o strigă din cealaltă parte a promontoriului.

— Ce este?

— Taci, spuse ea moale. Maggie e speriată. Rămâi acolo. Era foarte conştientă că Ellis o avea pe Chantal în braţe. Continuă să-i murmure încurajator calului în timp ce se apropia încet de el. Se uită la ea cu ochii larg deschişi şi respiraţia îi ieşea ca fumul din nările-i dilatate. Jane ajunse la un pas de ea şi prinse frâiele.

Calul îşi smuci capul într-o parte, făcu un pas înapoi,

alunecă şi-şi pierdu echilibrul.

Când Maggie îşi întoarse din nou capul spre Jane, reuşi să o prindă de frâie; dar picioarele iepei fugiră de sub ea, căzu pe partea dreaptă, frâiele zburară din mâna lui Jane, care îngrozită privi cum calul alunecă încet pe spate până la marginea prăpastiei şi cade, nechezând de spaimă.

Apăru şi Ellis.

— Încetează! strigă el la Jane şi ea îşi dădu seama că ţipa. Îşi astupă gura cu palma. Ellis îngenunche şi aruncă o privire fugitivă în prăpastie, cu Chantal şi acum la piept, sub haină. Jane îşi controlă isteria şi îngenunche lângă el.

Se aştepta să vadă trupul calului scufundat în zăpadă, la câteva sute de metri sub ea. De fapt aterizase pe o stâncă la numai cinci sau şase metri sub ei, şi stătea într-o parte, cu picioarele atârnându-i deasupra hăului.

— Încă mai trăieşte, strigă Jane. Slavă Domnului!

— Şi proviziile noastre sunt intacte, spuse Ellis inexpresiv.

— Dar cum am putea urca animalul înapoi aici?

Ellis se uită la ea şi nu spuse nimic.

Jane îşi dădu seama că nu aveau cum să o aducă pe Maggie sus pe potecă.

— Dar nu o putem lăsa aici să moară de frig! spuse Jane.

— Îmi pare rău, zise Ellis.

— O, Doamne, e sfâşietor.

Ellis îşi trase fermoarul de la haină şi o scoase pe Chantal. Jane o luă şi o băgă în haina ei.

— Aduc mai întâi mâncarea, spuse Ellis.

Se întinse pe burtă pe marginea potecii şi apoi îşi puse picioarele în faţă. Zăpada căzu peste calul culcat într-o parte. Ellis se lăsă încet în jos, căutând cu picioarele stânca. Atinse pământul, îşi luă încet coatele de pe

marginea potecii şi se întoarse cu grijă.

Jane îl privi înmărmurită. Între cal şi versantul stâncos nu era loc destul pentru ambele picioare ale lui Ellis: trebuia să stea drept, cu picioarele unul în spatele celuilalt, ca o figură dintr-o veche pictură murală egipteană. Se aplecă din genunchi şi se ghemui încet, apoi întinse mâna spre reţeaua complexă de cureluşe de piele care ţineau geanta de pânză cu proviziile de urgenţă.

În acel moment, calul se hotărî să se ridice.

Îşi îndoi toate patru picioarele şi reuşi cumva să şi le tragă sub el; apoi se ridică pe picioarele din faţă şi încercă să se ridice şi pe cele din spate.

Aproape reuşi.

Apoi picioarele din spate îi alunecară, se dezechilibră şi spatele îi căzu într-o parte. Ellis înşfăcă geanta cu mâncare. Centimetru cu centimetru, calul tot aluneca, împroşcând şi zvârcolindu-se. Jane era îngrozită să nu-l lovească pe Ellis. Implacabil, calul căzu peste margine. Ellis se aruncă la geanta cu mâncare, fără a mai încerca să salveze calul, ci doar sperând să poată desface cureluşele şi să prindă mâncarea. Atât era de hotărât să prindă geanta că lui Jane îi fu frică să nu fie tras de cal în prăpastie. Animalul alunecă mai repede, târându-l pe Ellis până în margine. În ultima clipă dădu drumul genţii, cu un urlet de frustrare şi calul scoase un sunet ca un ţipăt şi căzu în gol, rostogolindu-se iar şi iar, luând cu el toată mâncarea şi toate medicamentele lor, sacul lor de dormit şi scutecul de rezervă al lui Chantal.

Jane izbucni în plâns.

Câteva minute mai târziu, Ellis se căţără pe potecă şi veni lângă ea. O îmbrăţişă şi îngenunche lângă ea cam un minut, în timp ce ea plângea după cal şi provizii, din cauză că o dureau picioarele şi îi erau îngheţate. Apoi, el se ridică, o ajută şi pe ea să se ridice încet şi spuse:

— Nu trebuie să ne oprim.

— Dar cum am putea să ne continuăm drumul? strigă ea. Nu avem ce mânca, nu mai putem fierbe apă, nu mai avem sac de dormit, nici medicamente...

— Ne avem unul pe altul, spuse el.

Ea îl îmbrăţişă strâns când îşi aminti cât de aproape de prăpastie alunecase. Dacă trecem cu bine prin asta, gândi ea, şi dacă scăpăm de ruşi şi ne întoarcem împreună în Europa, nu-l voi mai lăsa să-mi scape niciodată, jur.

— Mergi tu în faţă, spuse el în timp ce se smulse din îmbrăţişarea ei. Vreau să te pot vedea. Îi dădu un mic elan şi ea începu să urce muntele mecanic, încet, disperarea o cuprinse din nou. Se hotărî că scopul ei va fi pur şi simplu să continue să meargă până va cădea moartă. După o vreme, Chantal începu să plângă. Jane o ignoră şi în cele din urmă se opri.

Mai târziu – peste câteva minute sau ore, pentru că ea pierduse noţiunea timpului – în timp ce Jane ocolea o cotitură, Ellis o ajunse din urmă şi o opri, prinzând-o de braţ.

— Uite, îi spuse el, arătându-i în faţă.

Poteca cobora într-o întindere vastă de dealuri mărginită de munţi cu vârfurile albe. La început, Jane nu înţelese de ce Ellis spusese *Uite*, apoi îşi dădu seama că poteca începea să *coboare*.

— Am ajuns în vârf? întrebă ea prostită.

— Asta e, spuse el. Asta e trecătoarea Kantiwar. Am trecut peste cea mai grea parte a traseului. În următoarele câteva zile, ruta va coborî dealurile şi vremea se va încălzi.

Jane se aşeză pe un bolovan îngheţat. Am reuşit, gândi ea. Am reuşit.

În timp ce amândoi se uitau la dealurile cenuşii, cerul din spatele piscurilor montane se transformă din gri-perlat în roz-pal. Se lumina de ziuă. Pe măsură ce lumina

devenea tot mai intensă, în inima lui Jane încolţeau noi speranţe. În josul dealurilor şi mai cald. Poate că vom scăpa.

Chantal plânse din nou. Ei bine, mâncarea nu dispăruse odată cu Maggie. Jane o hrăni, stând pe acel bolovan îngheţat din vârful lumii, în timp ce Ellis îi topea lui Jane zăpadă în pumni, pentru a o bea.

Coborârea în valea Kantiwar a fost destul de domoală, dar foarte alunecoasă la început. Totuşi, nu a mai fost atât de frustrant acum că nu mai trebuiau să-şi facă griji pentru cal. Ellis, care nu dormise deloc cât timp urcară, o ducea pe Chantal.

În faţa lor, cerul de dimineaţă deveni roşu ca focul, de parcă lumea din spatele munţilor era în flăcări. Picioarele lui Jane încă îi mai erau amorţite de frig, dar nasul i se dezgheţă. Brusc îşi dădu seama că-i e foarte foame. Însă pur şi simplu vor trebui să continue să meargă, până ce vor da de oameni, căci nu mai aveau nimic, iar de dat la schimb le mai rămăsese doar puţin TNT din buzunarele lui Ellis. Când şi acesta se va termina, vor trebui să se bazeze pe ospitalitatea afghană tradiţională.

Nu aveau nici haine de dormit. Vor trebui să doarmă în ce aveau pe ei, cu cizmele în picioare, într-un fel, Jane simţea că vor rezolva toate problemele. Nici găsirea cărării nu mai era o problemă, pentru că pereţii văii şi de o parte şi de alta erau un ghid omniprezent şi limitau distanţa în care se puteau pierde. În curând se auzi un mic pârâu susurând lângă ei: erau din nou sub linia gheţii. Terenul era destul de nivelat şi dacă ar mai fi avut calul, l-ar fi putut călări.

După vreo două ore s-au oprit să se odihnească la capătul unei strâmtori, şi Jane o luă pe Chantal de la Ellis. În faţa lor, coborârea devenea accidentată şi abruptă, dar pentru că erau sub linia gheţii, stâncile nu erau

alunecoase. Strâmtoarea era destul de îngustă şi uşor de blocat.

— Sper că nu sunt alunecări de teren pe aici, spuse Jane.

Ellis se uita în cealaltă parte, în susul văii de unde veniseră. Dintr-odată tresări şi spuse:

— Iisuse!

— Care-i problema? Jane se întoarse şi se uită în aceeaşi direcţie ca el, şi i se opri inima în piept. În spatele lor, cam la un kilometru în susul văii, erau şase bărbaţi în uniforme şi un cal: plutonul de căutare.

După toate astea, gândi Jane; după toate prin câte am trecut, şi tot ne-au prins. Era prea nefericită şi pentru a mai putea plânge.

Ellis o apucă de braţ.

— Repede, să plecăm, spuse el. El începu să coboare în grabă strâmtoarea, trăgând-o şi pe ea după el.

— Ce rost are? spuse Jane vlăguită. Sigur ne vor prinde.

— Mai avem o şansă. În timp ce mergeau, Ellis studia pereţii abrupţi şi stâncoşi ai strâmtorii.

— Care?

— Căderea de pietre.

— Vor găsi un mod să le ocolească sau să le escaladeze.

— Nu şi dacă sunt cu toţii sub ele.

Se opri într-un loc unde canionul era de numai câţiva metri lăţime şi un perete era foarte abrupt şi înalt.

— Aici e perfect, spuse el. Îşi scoase din buzunar o bucată de TNT, o boină de cablu detonator pe care scria *Primacord*, un mic obiect din metal cam de mărimea vârfului unui stilou, şi ceva care arăta ca o seringă metalică, doar că avea în capătul teşit un inel de care se trăgea, şi nu o sondă. Îşi înşiră obiectele pe pământ.

Jane îl privi uimită. Nu îndrăznea să spere.

Fixă micul obiect din metal la un capăt al cablului Primacord, strângându-l cu dinţii; apoi fixă obiectul din metal la capătul ascuţit al seringii. Îi înmână întregul asamblaj lui Jane.

— Uite ce ai de făcut, începu el. Mergi în josul strâmtorii, întinzând cablul. Încearcă să-l ascunzi. Nu contează dacă o bagi prin râu – chestia asta arde şi sub apă. Când ajungi la capătul cablului, scoate acele de siguranţă în felul acesta. Îi arătă două ace care străpungeau tubul seringii. Apoi, fii cu ochii la mine. Aşteaptă să-ţi fac cu mâna pe deasupra capului, aşa. Îi arătă cum anume. Apoi trage de inel. Dacă ne sincronizăm bine, îi putem ucide pe toţi. Du-te!

Jane urma ordinele ca un robot, fără să gândească. Merse în josul strâmtorii, întinzând cablul. La început îl ascunse în spatele unui şir de arbuşti scunzi, apoi în albia râului. Chantal continua să doarmă în laţ, legănându-se uşor în timp ce Jane mergea, lăsându-i ambele mâini libere.

După un minut se uită în spate. Ellis îndesa TNT-ul într-o fisură din stâncă. Jane crezuse întotdeauna că explozibilii se declanşează spontan, dacă nu-i manevrezi încet: evident că nu era aşa în realitate.

Continuă să meargă până când simţi cablul întins, apoi se întoarse din nou. Ellis măsura acum peretele canionului, probabil căutând cea mai bună poziţie din care să-i urmărească pe ruşi când intrau în capcană.

Ea se aşeză lângă râu. Trupul mic al lui Chantal se sprijini în poala ei. Laţul slăbi, luând greutatea care-i presa spatele. Cuvintele lui Ellis i se tot învârteau în minte: *Dacă ne sincronizăm bine*, *îi putem ucide pe toţi*. *Ar* putea funcţiona? se întrebă ea. Vor fi ucişi toţi?

Ce vor face atunci ruşii? Mintea lui Jane începu să se

limpezească şi începu să se gândească la succesiunea probabilă a evenimentelor. Într-o oră sau două, cineva va observa că această patrulă nu luase legătura cu ei de o vreme şi va încerca să-i intercepteze prin radio. Nereuşind, vor presupune că patrula era într-o strâmtoare adâncă, sau că radioul avea bateriile descărcate. După încă vreo două ore, vor trimite un elicopter care să caute patrula, presupunând că ofiţerul aflat la comandă a fost inspirat să aprindă un foc sau să facă altceva pentru a putea fi uşor reperat din aer. Când şi asta va eşua, oamenii de la bază vor începe să-şi facă griji. La un moment dat, vor trebui să trimită un pluton de căutare care să caute plutonul dispărut. Noul pluton va trebui să străbată acelaşi drum ca şi celălalt. Cu siguranţă nu vor termina călătoria azi, şi va fi imposibil să-şi continue căutările noaptea. Pe când vor găsi cadavrele, Ellis şi Jane vor fi cu cel puţin o zi şi jumătate în faţa lor, poate chiar mai mult. Ar ajunge, gândi Jane; pe atunci, ea şi Ellis vor fi trecut pe lângă atâtea bifurcaţii şi rute alternative că nu li s-ar mai putea da de urmă. Mă întreb, gândi ea. Mă întreb dacă acesta ar putea fi sfârşitul. Aş vrea ca soldaţii să se grăbească. Nu mai suport aşteptarea, mi-e atât de frică.

Îl putea vedea clar pe Ellis, târându-se de-a lungul stâncii în coate şi genunchi. Putea vedea plutonul de căutare în timp ce mergeau în josul văii. Chiar şi din depărtare păreau murdari şi umerii lor lăsaţi în faţă şi picioarele târşâite arătau că erau obosiţi şi descurajaţi. Încă nu o văzuseră; se confunda cu peisajul.

Ellis se ghemui în spatele unui tufiş şi se uită de la marginea lui la soldaţii care se apropiau. Putea fi văzut de Jane, dar ascuns vederii ruşilor, şi vedea foarte bine locul în care implantase explozibilul.

Soldaţii ajunseră la capătul strâmtorii şi începură să coboare. Unul dintre ei călărea şi avea o mustaţă: probabil

că el era ofiţerul. Un altul purta o căciulă Chitrali; era Halam, gândi Jane; trădătorul. După ceea ce făcuse Jean-Pierre, trădarea i se părea o crimă impardonabilă. Mai erau încă cinci, şi toţi aveau păr scurt şi feţe tinere, proaspăt bărbierite. Doi bărbaţi şi cinci copii, gândi ea.

Îl privi pe Ellis. I-ar putea face semn în orice moment acum. Începură să o doară muşchii gâtului de la încordarea depusă pentru a se uita în sus la el. Soldaţii nu o văzuseră nici acum: se concentrau să le dea de urmă cercetând pământul stâncos. În cele din urmă, Ellis se întoarse spre ea, încet şi deliberat, şi dădea din ambele mâini ridicate în aer deasupra capului.

Jane se uită în spate la soldaţi. Unul dintre ei îşi întinse mâna şi luă frâiele calului pentru a-l ajuta să meargă pe terenul accidentat. Jane avea dispozitivul în formă de seringă în mâna stângă şi degetul arătător de la mâna dreaptă era băgat în inel. O singură smucitură ar aprinde fitilul şi ar detona TNT-ul, făcând stânca să se prăbuşească peste urmăritorii ei. Cinci băieţi, gândi ea. S-au înrolat în armată pentru că erau săraci, sau proşti, sau ambele, sau pentru că au fost recrutaţi. Trimişi într-o ţară neprimitoare, în care oamenii îi urau. Îngropaţi sub o alunecare de teren, cu capetele sparte şi plămânii sufocaţi de pământ, cu spatele rupt şi pieptul zdrobit, strigând, şi sufocându-se, şi sângerând până la moarte, în agonie şi teroare. Cinci scrisori care vor fi scrise unor taţi mândri şi unor mame neliniştite de acasă: cu regret vă informăm, au murit în acţiune, într-o luptă istorică împotriva forţelor Rezistenţei, act de eroism, medalie postmortem, condoleanţe. Condoleanţe. Suferinţa mamei la vederea acestor cuvinte, în timp) ce-şi amintea cum îşi născuse fiul cu durere şi teamă, cum îl hrănise în vremuri bune şi rele, cum îl învăţase să umble drept şi să se spele pe mâini şi să-şi spună numele pe litere, cum îl trimisese la şcoală;

cum îl privise crescând până se făcu la fel de mare ca ea, şi apoi şi mai mare, până când fu pregătit să-şi câştige singur pâinea şi să se căsătorească cu o fată sănătoasă şi să-şi întemeieze o familie şi să-i dăruiască nepoţi. Durerea mamei când va realiza că toate astea, tot ce făcuse, durerea, şi truda, şi grija, fuseseră în van: acest miracol, copilul ei bărbat, fusese distrus de nişte lăudăroşi într-un război stupid şi inutil. Sentimentul pierderii. Sentimentul pierderii.

Jane îl auzi pe Ellis strigând. Ea se uită în sus. El era în picioare, nemaipăsându-i dacă era văzut, făcându-i cu mâna şi strigând:

— Fă-o acum! Fă-o acum!

Cu grijă, ea puse dispozitivul cu inel pe pământ, lângă râul prăvălitor.

Soldaţii îi văzură acum pe amândoi. Doi bărbaţi începură să urce pe partea strâmtorii unde se afla Ellis. Ceilalţi o înconjurară pe Jane, cu puştile îndreptate spre ea şi copilul ei, părând stânjeniţi şi ridicoli. Ea îi ignoră şi se uită la Ellis. El coborî versantul strâmtorii. Bărbatul care se căţăra spre el se opri şi aşteptă să vadă ce va face.

Ajunse la nivelul solului şi merse încet spre Jane. Se opri în faţa ei.

— De ce? spuse el. De ce nu ai făcut-o?

Pentru că sunt atât de tineri, gândi ea; pentru că sunt tineri, şi inocenţi şi nu vor să mă omoare. Pentru că ar fi fost o crimă. Dar mai ales...

— Pentru că au mame, spuse ea.

Jean-Pierre deschise ochii. Corpul butucănos al lui Anatoly era ghemuit lângă pat. În spatele lui Anatoly, lumina puternică pătrundea prin uşa deschisă a cortului. Jean-Pierre suferi un moment de panică, neştiind de ce dormise atât de mult sau ce pierduse; apoi, într-o fracţiune

de secundă, îşi aminti ce se întâmplase în timpul nopţii.

El şi Anatoly rămăseseră în tabăra de lângă trecătoarea Kantiwar. Fuseseră treziţi pe la 2: 30 dimineaţa de căpitanul care comanda plutonul de căutare, care la rândul lui fusese trezit de soldatul de serviciu. Un tânăr afghan pe nume Halam venit în tabără, spuse căpitanul. Folosind un amestec de Pashto, engleză şi rusă, Halam spuse că fusese ghidul americanilor fugari, dar ei îl insultaseră, aşa că i-a abandonat. Când a fost întrebat unde erau „americanii” acum, el se oferise să-i ducă pe ruşi la coliba din piatră unde, şi acum, fugarii dormeau liniştiţi.

Jean-Pierre se grăbi să urce în elicopter şi să plece imediat.

Anatoly fusese mai circumspect.

— În Mongolia avem o zicală: Nu te excita înainte ca târfa să-şi desfacă picioarele, spuse el. Halam s-ar putea să mintă. Dacă spune adevărul, totuşi, poate nu mai găseşte coliba, mai ales noaptea, mai ales din aer. Şi chiar dacă o găseşte, s-ar putea ca ei să fi plecat deja. Deci ce crezi că ar trebui să facem?

— Să trimitem înainte un pluton – un căpitan, cinci soldaţi şi un cal, desigur cu acest Halam. Pot pleca imediat. Noi ne putem odihni până când îi găsesc pe fugari.

Precauţia lui fu răsplătită. Plutonul raportă prin radio pe la 3: 30, spunând că nu era nimeni în colibă. Totuşi, au adăugat ei, focul încă mai era aprins, deci probabil că Halam spunea adevărul.

Anatoly şi Jean-Pierre traseră concluzia că Ellis şi Jane se treziseră în timpul nopţii, văzuseră că ghidul lor dispăruse şi se hotărâseră să plece. Anatoly îi ordonă plutonului să meargă după ei, bazându-se pe indicaţiile lui Halam cu privire la ruta probabilă.

În acel moment, Jean-Pierre se băgă din nou în pat şi adormi profund, fapt pentru care nu reuşi să se trezească în zorii zilei. Acum se uită buimac la Anatoly şi spuse:

— Cât e ora?

— Opt. Şi i-am prins.

Lui Jean-Pierre îi tresări inima în piept – apoi îşi aminti că mai simţise asta şi înainte, dar fusese dezamăgit.

— Eşti sigur? întrebă el.

— Putem merge să verificăm imediat ce-ţi iei pantalonii pe tine.

Se îmbrăcă rapid. Sosi un elicopter de alimentare şi Anatoly chibzui că era bine să mai aştepte încă câteva minute până când erau umplute rezervoarele, deci Jean-Pierre trebui să-şi înfrâneze încă puţin nerăbdarea.

Decolară câteva minute mai târziu. Jean-Pierre se uită la peisaj prin uşa deschisă. Când ajunseră deasupra munţilor, îşi dădu seama că acesta era cel mai sumbru şi mai aspru teritoriu pe care-l văzuse până acum în Afghanistan. Jane chiar traversase acest munte pustiu, crud şi îngheţat cu un copil în braţe? Trebuie să mă urască, gândi Jean-Pierre, dacă a fost în stare să treacă prin aşa ceva pentru a scăpa de mine. Acum va afla că totul a fost în van. Este a mea pentru totdeauna.

Dar fusese ea cu adevărat prinsă? Era îngrozit să nu sufere o nouă dezamăgire. Când va ateriza, va afla din nou că plutonul capturase o nouă pereche de hipioţi sau doi alpinişti fanatici sau chiar un cuplu de nomazi care semănau vag cu europenii?

Anatoly îi arătă cu mâna trecătoarea Kantiwar în timp ce zburau pe deasupra ei.

— Se pare că şi-au pierdut calul, adăugă el strigându-i în ureche lui Jean-Pierre, pentru a acoperi zgomotul motoarelor şi al vântului. Destul de clar, Jean-

Pierre văzu conturul unui cal mort în zăpada de sub trecătoare. Se întrebă dacă era Maggie. Spera să fi fost animalul acela îndărătnic.

Zburară mai jos în valea Kantiwar, căutând plutonul. În cele din urmă văzură fum: cineva făcuse foc pentru ca ei să-i poată repera. Coborâră spre un petec de pământ lângă capătul unei strâmtori. Jean-Pierre scrută zona în timp ce coborau: văzu trei sau patru uniforme ruseşti, dar nu o văzu pe Jane.

Elicopterul atinse pământul. Jean-Pierre era mai emoţionat ca niciodată. Sări pe pământ, încordat la maximum. Anatoly sări lângă el. Căpitanul îi conduse de lângă elicopter în strâmtoare.

Şi acolo erau ei.

Jean-Pierre se simţea ca şi unul care fusese torturat şi acum avea putere totală asupra călăului. Jane stătea pe pământ, lângă un pârâiaş, cu Chantal în poală. Ellis stătea lângă ea. Amândoi păreau extenuaţi, înfrânţi, demoralizaţi.

Jean-Pierre se opri.

— Treci aici, îi spuse el lui Jane.

Ea se ridică şi se îndreptă spre el. El văzu că o căra pe Chantal într-un fel de laţ petrecut pe după gât, ceea ce-i lăsa mâinile libere. Ellis începu să o urmeze.

— Tu nu, spuse Jean-Pierre. Ellis se opri.

Jane stătea în faţa lui Jean-Pierre şi îl privea. El îşi ridică mâna dreaptă şi o lovi peste faţă cu toată puterea. Fu cea mai satisfăcătoare lovitură pe care o dăduse vreodată. Ea se dădu în spate, împleticindu-se, astfel că el crezu că va cădea; dar ea îşi ţinu echilibrul şi rămase în picioare, privindu-l sfidătoare, cu lacrimi de durere curgându-i pe faţă. Jean-Pierre văzu peste umărul ei cum Ellis făcu un pas brusc în faţă, apoi se abţinu. Jean-Pierre era puţin dezamăgit: dacă Ellis ar fi încercat să facă ceva, soldaţii l-ar fi trântit la pământ şi l-ar fi bătut măr. Nu

conta: îşi va primi porţia de bătaie destul de curând.

Jean-Pierre îşi ridică mâna să o plesnească din nou pe Jane. Ea tresări şi o acoperi cu braţele pe Chantal. Jean-Pierre se răzgândi.

— Vom avea destul timp pentru asta mai târziu, spuse el în timp ce-şi lăsă mâna în jos. Destul timp.

Jean-Pierre se întoarse şi se îndreptă spre elicopter. Jane se uită la Chantal. Copilul îi întoarse privirea, trează, dar nu şi flămândă. Jane o îmbrăţişă, de parcă fetiţa avea nevoie de consolare. Într-un fel era bucuroasă că Jean-Pierre o lovise, deşi faţa încă îi ardea de durere şi umilinţă. Lovitura fu ca un verdict final la un divorţ: însemna că mariajul ei se terminase oficial, pentru totdeauna, şi nu mai avea niciun fel de obligaţie. Dacă el ar fi plâns sau ar fi implorat-o să nu-l urască pentru ceea ce făcuse, s-ar fi simţit vinovată. Dar lovitura puse capăt la toate astea. Nu mai avea niciun sentiment pentru el: niciun gram de dragoste, sau respect, sau nici măcar compasiune. Era ironic, gândi ea, că ea se simţea complet eliberată de el în momentul în care în sfârşit el o capturase.

Până acum un căpitan deţinuse comanda, cel care mergea călare pe cal, dar acum o preluase Anatoly, omul de legătură cu aspect oriental al lui Jean-Pierre. În timp ce dădea ordine, Jane îşi dădu seama că ştia ce spune. Trecuse mai bine de un an de când nu mai auzise vorbindu-se rusă şi la început îi păru că se vorbea prea repede, dar după ce urechea i se mai obişnui, putu înţelege fiecare cuvânt. În acel moment îi spunea unui soldat să-l lege pe Ellis de mâini. Soldatul, aparent pregătit s-o facă, scoase o pereche de cătuşe şi se îndreptă spre Ellis. Acesta îşi întinse cooperant mâinile în faţă şi soldatul i le puse.

Ellis arăta abătut şi descurajat.

Soldatul întrebă dacă să-i pună cătuşe şi lui Jane.

— Nu, spuse Anatoly. Are copilul la ea.

Fură conduşi la elicopter. Ellis spuse:

— Îmi pare rău. Faza cu Jean-Pierre. Nu am putut ajunge la el...

Ea dădu din cap pentru a-i da de înţeles că nu trebuia să se scuze, dar nu reuşi să vorbească. Supunerea totală a lui Ellis o făcu să fie supărată nu pe el, ci pe toţi ceilalţi care-l puseră în această postură: Jean-Pierre, Anatoly, Halam şi ruşii. Aproape că-şi dorea să fi detonat bomba.

Ellis sări în elicopter, apoi întinse mâinile încătuşate s-o ajute. Ea o ţinu pe Chantal cu mâna stângă, pentru a ţine laţul nemişcat, şi lui îi dădu mâna dreaptă. El o trase sus. În momentul în care fu cel mai aproape de ea, îi spuse:

— Imediat ce decolăm, plesneşte-l pe Jean-Pierre.

Jane fu prea şocată pentru a reacţiona în vreun fel, ceea ce probabil era spre norocul ei. Nimeni nu păru să-l fi auzit pe Ellis şi oricum, niciunul nu vorbea prea multă engleză. Se concentră să arate cât mai firesc.

Cabina pasagerului era mică şi goală, cu un tavan jos care-i obliga pe bărbaţi să stea gârboviţi. Nu era nimic în ea decât o mică poliţă pe care se şedea, fixată de fuzelajul de pe uşa din faţă. Scaunul pilotului era ridicat cu vreo două sau trei picioare de la podea, cu o treaptă lângă el pentru acces. Pilotul încă mai era acolo – echipa nu coborâse din elicopter – şi rotoarele încă se mai învârteau. Gălăgia era foarte puternică.

Ellis se ghemui pe podea lângă Jane, între banchetă şi locul pilotului.

Anatoly urcă cu un soldat lângă el. Vorbi cu soldatul şi arătă spre Ellis. Jane nu auzea ce vorbeau, dar era clar din reacţia soldatului că îi spusese să-l păzească pe Ellis: îşi luă puşca de pe umăr şi o ţinu lejer în mână.

Jean-Pierre urcă ultimul. Stătu lângă uşa deschisă, uitându-se afară în timp ce elicopterul se ridică. Pe Jane o cuprinse panica. Era foarte simplu pentru Ellis să-i spună să-l plesnească pe Jean-Pierre când vor decola, dar cum s-o facă? Chiar acum, Jean-Pierre nu stătea cu faţa spre ea şi era lângă uşa deschisă – dacă va încerca să-l lovească, poate că se va dezechilibra şi va cădea din elicopter. Se uită la Ellis, aşteptând o mică îndrumare. Pe faţa lui se instalase o expresie de crispare, dar privirile nu li se intersectară.

Elicopterul se ridică doi sau trei metri în aer, plană o clipă, apoi se avântă, prinzând viteză şi începând să urce din nou.

Jean-Pierre se întoarse de la uşă, traversă cabina şi văzu că nu are unde să se aşeze. Ezită. Jane ştia că trebuia să se ridice şi să-l plesnească – deşi habar nu avea de ce – dar era aţintită de scaun, paralizată de panică. Apoi, Jean-Pierre arătă cu degetul spre ea, sugerându-i să se ridice.

Atunci îl plesni.

Era obosită, şi nefericită, şi flămândă şi epuizată şi el voia ca ea să se ridice pentru ca el să poată sta jos. Felul în care arătase cu degetul spre ea păru să însumeze toată cruzimea, trădarea şi răutatea lui, şi o scoase din minţi. Se ridică, cu Chantal atârnându-i de gât, şi-şi vârî faţa într-a lui, strigând:

— Ticălosule! Ticălosule! Cuvintele ei fură înghiţite de huruitul motoarelor şi de şuieratul vântului, dar expresia feţei ei păru să-l şocheze, pentru că tresări şi făcu un pas în spate. Te urăsc! zbieră Jane; apoi se repezi la el cu mâinile întinse şi îl împinse cu putere în spate, prin uşa deschisă.

Ruşii făcuseră o greşeală. Era una foarte mică, dar era singurul lucru în avantajul lui Ellis şi el era gata să profite de ea din plin. Greşeala lor fusese că îi legaseră

mâinile în faţă, în loc să i le fi legat în spate.

Sperase că nu-l vor lega deloc – de aceea nu făcuse nimic, printr-un efort supraomenesc, atunci când Jean-Pierre începuse să o plesnească pe Jane. Se gândise că poate nu-l vor lega: la urma urmei, nu era înarmat. Dar se pare că Anatoly era un om precaut.

Din fericire, nu Anatoly fu cel care-i pusese cătuşele, ci un soldat. Soldaţii ştiau că era mai uşor să manevreze un prizonier ale cărui mâini erau legate în faţă – avea mai puţine şanse să cadă, şi putea urca şi coborî din elicopter fără ajutor. Deci, când Ellis îşi întinse cooperant mâinile în faţă, soldatul nu stătu pe gânduri.

Fără ajutor, Ellis nu putea doborî trei bărbaţi, mai ales că cel puţin unul din cei trei era înarmat. Şansele lui într-o luptă corp la corp erau nule. Singura lui speranţă era să deturneze elicopterul.

Pentru o clipă timpul se opri când Jane stătu în faţa uşii deschise, cu copilul atârnându-i de gât şi privind îngrozită cum Jean-Pierre căzu în gol; şi în acel moment, Ellis gândi: suntem la numai 4 sau 5 metri de la sol, ticălosul s-ar putea să supravieţuiască; apoi, Anatoly ţâşni spre ea şi o prinse de mâini din spate, imobilizând-o. Acum, Anatoly şi Jane stăteau între Ellis şi soldaţi, în celălalt capăt al cabinei.

Ellis se roti, sări în picioare lângă scaunul ridicat al pilotului, îşi petrecu mâinile încătuşate pe după capul pilotului, strânse lanţul cătuşelor pe lângă gâtul lui şi smuci.

Pilotul nu intră în panică.

Ţinându-şi în continuare picioarele pe pedale şi mâna stângă pe manetă, îşi ridică mâna dreaptă şi-l prinse pe Ellis de încheieturi.

Ellis se cutremură de groază. Asta era ultima lui şansă şi nu avea la dispoziţie decât o secundă sau două.

Soldatului din cabină îi va fi frică să-şi folosească puşca de teamă să nu-l nimerească pe pilot. Şi Anatoly, dacă avea şi el o armă, va împărtăşi aceeaşi teamă; dar într-o clipă, unul dintre ei îşi va da seama că nu aveau nimic de pierdut, de vreme ce dacă nu-l vor împuşca pe Ellis, elicopterul se va prăbuşi, şi atunci îşi vor asuma riscul.

Dintr-odată umerii lui Ellis fură apucaţi din spate. O bucată de mânecă de un gri-închis îi spuse că era Anatoly. Jos în botul elicopterului, puşcaşul se întoarse, văzu ce se întâmplă şi începu să se ridice de pe scaun.

Ellis smuci cu putere de lanţ. Durerea fu insuportabilă pentru pilot, care îşi aruncă în aer ambele mâini şi se ridică din scaun.

Imediat ce mâinile şi picioarele pilotului nu mai controlau zborul, elicopterul începu să se legene şi să se scuture în vânt. Ellis se aştepta la asta şi îl forţă pe pilot să nu ia piciorul de pe pedală, apăsându-se pe scaunul pilotului; dar Anatoly, în spatele lui, se dezechilibră şi-i dădu drumul.

Ellis îl smulse pe pilot din scaun şi-l aruncă pe podea, apoi întinse mâinile spre panoul de control şi împinse maneta în jos.

Elicopterul căzu ca o piatră.

Ellis se întoarse şi se pregăti pentru impact.

Pilotul era la picioarele lui, ţinându-se de beregată. Anatoly căzu cât era de lung în mijlocul cabinei. Jane era ghemuită într-un colţ, cu mâinile acoperind-o pe Chantal protectiv. Şi soldatul căzuse, dar îşi regăsi echilibrul şi stătea acum în genunchi cu Kalaşnikovul îndreptat spre Ellis.

Când apăsă pe trăgaci, roţile elicopterului atinseră pământul.

Impactul îl aruncă pe Ellis în genunchi, dar se aştepta la asta şi-şi ţinu echilibrul. Soldatul se împiedică şi căzu

într-o parte, împuşcătura lui trecând prin fuzelaj cam la un metru de capul lui Ellis, apoi căzu în faţă, scăpând puşca din mâini.

Ellis se aplecă în faţă, luă puşca şi o ţinu stângaci în mâinile încătuşate.

Era un moment de adevărată bucurie.

Se lupta cu ei. Fugise, fusese prins şi umilit, suferise de foame, frig şi frică, şi stătuse neputincios când Jane fu pălmuită; dar acum, în sfârşit avea ocazia să se ridice şi să lupte.

Îşi puse degetul pe trăgaci. Mâinile îi erau prea strâns legate între ele pentru a putea ţine un Kalaşnikov în poziţie normală.

Motorul elicopterului se opri şi rotoarele începură să încetinească. Ellis se uită în cabina de zbor şi-l văzu pe puşcaş sărind pe uşa laterală a pilotului. Trebuia să preia controlul situaţiei rapid, înainte ca ruşii de afară să-şi folosească inteligenţa.

Se mişcă aşa încât Anatoly, care era întins pe jos, să fie între el şi uşă; apoi rezemă ţeava puştii de obrazul lui Anatoly.

Soldatul se holbă la el, părând speriat.

— Ieşi afară, spuse Ellis smucind din cap. Soldatul înţelese şi sări afară prin uşă.

Pilotul era şi acum întins pe jos, părând să aibă probleme cu respiraţia. Ellis îl lovi cu piciorul pentru a-i atrage atenţia, apoi îi spuse şi lui să coboare. Bărbatul se ridică cu greu în picioare şi ieşi în acelaşi fel.

Ellis îi spuse lui Jane:

— Spune-i acestui individ să se dea jos din elicopter şi să stea cu spatele aproape de mine. Repede, repede!

Jane strigă la Anatoly în rusă. Bărbatul se ridică în picioare, îi aruncă lui Ellis o privire plină de ură şi coborî încet din elicopter.

Ellis rezemă ţeava puştii în spatele gâtului lui Anatoly şi spuse:

— Spune-i să le zică tuturor să nu îndrăznească să mişte careva.

Jane vorbi din nou şi Anatoly strigă un ordin. Ellis privi în jur. Pilotul, puşcaşul şi soldatul care fuseseră în elicopter erau pe aproape. Chiar în spatele lor era Jean-Pierre, stând pe pământ şi ţinându-se strâns de gleznă: cred că a căzut bine, gândi Ellis; nu părea să se fi rănit grav. Mai încolo erau încă trei soldaţi, căpitanul, calul şi Halam.

Ellis spuse:

— Spune-i lui Anatoly să-şi descheie haina, să-şi scoată încet pistolul şi să ţi-l dea ţie.

Jane traduse. Ellis apăsă şi mai tare puşca în carnea lui Anatoly în timp ce-şi scoase pistolul din teacă.

Jane i-l luă.

Ellis spuse:

— E un Makarov? Da. Are o siguranţă în partea stângă. Mişc-o până ce acoperă punctul roşu. Pentru a trage, mai întâi mişcă partea de sus spre tine, apoi apasă pe trăgaci. Bine?

— Bine, spuse ea. Era albă şi tremura, dar gura ei avea un contur hotărât.

Ellis spuse:

— Spune-i să le ordone soldaţilor să-şi aducă toate armele aici, unul câte unul, şi să le arunce în elicopter.

Jane traduse şi Anatoly dădu ordinul.

— Îndreaptă pistolul spre ei când se apropie, adăugă Ellis.

Unul câte unul, soldaţii veniră cu armele lor.

— Cinci tineri, spuse Jane.

— Ce tot vorbeşti?

— A fost un căpitan, Halam şi cinci tineri. Nu văd

decât patru.

— Spune-i lui Anatoly că trebuie să-l găsească şi pe celălalt dacă vrea să trăiască.

Jane strigă la Anatoly şi Ellis fu surprins de vehemenţa vocii ei. Din tonul cu care strigă ordinul, Anatoly păru speriat. O clipă mai târziu, al cincilea soldat veni prin spatele elicopterului şi-şi predă arma la fel ca şi ceilalţi.

— Bravo, îi spuse Ellis lui Jane. Ar fi putut strica totul. Acum fă-i pe toţi să stea întinşi.

— Un minut mai târziu toţi erau întinşi pe jos.

— Trebuie să-mi împuşti cătuşele, îi spuse lui Jane.

Îşi puse jos puşca şi stătu cu mâinile întinse spre prag. Jane trase de partea de sus a pistolului, apoi îi puse ţeava pe lanţ. Încercară amândoi să se poziţioneze în aşa fel încât glonţul tras să treacă prin deschizătura uşii.

— Sper să nu-mi distrugă încheietura, spuse Ellis.

Jane închise ochii şi apăsă pe trăgaci.

Ellis răcni.

— O, drace! La început îl durură îngrozitor încheieturile. Apoi, după o clipă, îşi dădu seama că nu îi erau rupte – lanţul era.

Îşi ridică puşca.

— Acum am nevoie de radioul lor.

La ordinul lui Anatoly, căpitanul începu să dezlege o cutie mare de pe spinarea calului.

Ellis se întrebă dacă o mai fi zburând elicopterul. Armele de sub el sunt cu siguranţă distruse şi s-ar putea să mai aibă tot felul de defecţiuni pe dedesubt; dar motorul şi principalele linii de control erau sus. Îşi aminti cum, în timpul bătăliei din Darg văzuse o Căprioară exact ca aceasta prăbuşindu-se vreo 7 sau 8 metri apoi ridicându-se din nou. Şi nenorocitul ăsta trebuie să zboare, dacă celălalt a mers, gândi el. Dacă nu...

Altfel nu ştie ce să se facă.

Căpitanul aduse radioul şi-l puse în cabina elicopterului, apoi se îndepărtă din nou.

Ellis îşi îngădui o clipă de uşurare. Atâta timp cât avea radioul, ruşii nu-şi puteau contacta bazele. Asta însemna că nu puteau obţine întăriri, nici nu puteau alerta pe nimeni despre ceea ce s-a întâmplat. Dacă Ellis ar putea face elicopterul să zboare, ar fi sigur că nu mai este urmărit.

— Ţine-ţi arma îndreptată spre Anatoly, îi spuse lui Jane. Mă duc să văd dacă prostia asta mai zboară.

Jane găsi puşca surprinzător de grea. Ţintind spre Anatoly, îşi ţinu pentru o vreme braţul desfăcut, dar în curând trebui să îl dea jos, pentru a-şi odihni mâna. Cu mâna stângă o mângâia pe Chantal pe spate. Chantal plânsese când şi când în ultimele câteva minute, şi acum se oprise.

Motorul elicopterului porni, se înecă şi ezită. O, te rog porneşte, se rugă ea, porneşte.

Motorul prinse viaţă şi văzu elicele rotindu-se. Jean-Pierre îşi ridică privirea.

Să nu îndrăzneşti, gândi ea. Nu te mişca!

Jean-Pierre se mişcă, se uită la ea, şi se ridică cu greu în picioare.

Jane îndreptă pistolul spre el.

El începu să meargă spre elicopter.

— Nu mă obliga să te împuşc, strigă ea, dar vocea ei fu acoperită de zgomotul tot mai mare al motoarelor.

Anatoly trebuie să-l fi văzut pe Jean-Pierre, pentru că se rostogoli şi se ridică. Jane îndreptă pistolul spre el. Îşi ridică mâinile în semn de predare. Jane întoarse pistolul spre Jean-Pierre. Jean-Pierre continua să vină.

Jane simţi că elicopterul se scutură şi încearcă să se ridice.

Jean-Pierre era acum aproape. Îi putea vedea faţa clar. Mâinile lui erau larg desfăcute în semn de rugăminte, dar avea o privire nebună. A înnebunit, gândi ea; dar poate că asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Am să trag, strigă ea, deşi ştia că nu o putea auzi. Am să te împuşc.

Elicopterul se ridică de la pământ.

Jean-Pierre o luă la fugă.

În timp ce elicopterul se înălţa, el sări şi ateriză pe punte. Jane speră să cadă de acolo, dar se ţinu bine. Se uită la ea cu ură în ochi şi se pregăti să sară.

Ea închise ochii şi apăsă pe trăgaci.

Arma îi zvâcni în mână.

Deschise ochii din nou. Jean-Pierre încă se mai ţinea pe picioare, cu o expresie de surprindere pe faţă. Pe pieptul hainei lui se întindea o pată închisă la culoare. Panicată, Jane apăsă iar pe trăgaci, şi iar, şi a treia oară. Primele două gloanţe nu-l nimeriseră, dar al treilea i se înfipse în umăr. El se încovoie, cu faţa spre ea şi căzu în faţă, prin uşă.

Apoi dispăru.

L-am omorât, gândi ea.

La început simţi un fel de optimism sălbatic, încercase să o prindă, să o întemniţeze şi să o facă sclava lui. O vânase ca pe un animal. O trădase şi o bătuse. Acum, ea îl omorâse.

Apoi fu copleşită de durere. Stătea pe punte şi plângea cu suspine. Chantal începu să plângă şi ea şi Jane îşi legănă copila în timp ce plângeau împreună.

Nu ştiu cât timp a stat acolo. În cele din urmă se ridică în picioare şi merse să se aşeze lângă scaunul pilotului.

— Eşti bine? strigă Ellis.

Ea încuviinţă din cap şi schiţă un zâmbet vag.

Ellis îi zâmbi înapoi până la urechi şi strigă:

— Uite, rezervoare pline!

Ea îl sărută pe obraz. Într-o bună zi îi va spune că l-a împuşcat pe Jean-Pierre, dar nu acum.

— Cât mai e până la graniţă? întrebă ea.

— Mai puţin de o oră. Şi nu pot trimite pe nimeni după noi, pentru că avem radioul lor.

Jane se uită prin parbriz. Chiar în faţă putea vedea munţii cu piscurile lor albe pe care ar fi trebuit să-i urce. Nu cred că aş fi putut-o face, îşi spuse ea. Cred că m-aş fi întins pe zăpadă şi aş fi murit.

Ellis avea o expresie de voioşie pe faţă.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

— Mă gândeam cât de mult îmi doresc un sandviş cu carne de vită, cu sos de roşii, cu maioneză şi pâine din făină integrală, spuse el, şi Jane zâmbi.

Chantal tresări şi plânse. Ellis luă o mână de pe panoul de control şi-i atinse un obrăjor rozaliu.

— Îi e foame, spuse el.

Mă duc în spate şi mă ocup de ea, spuse Jane. Se întoarse în cabina pasagerului şi se aşeză pe bancă, îşi descheie haina şi cămaşa şi îşi hrăni copilul în timp ce elicopterul zbura mai departe, spre soarele ce se ridica tot mai sus pe cer.

PARTEA A TREIA 1983

CAPITOLUL 20

Jane se simţi mulţumită în timp ce mergea pe autostrada suburbană şi urcă în scaunul din dreapta al maşinii lui Ellis. Avusese o după-amiază reuşită. Pizza fusese bună şi lui Petal îi plăcu *Flashdance*. Ellis fu foarte emoţionat să i-o prezinte lui Jane pe fiica lui, dar Petal fu încântată de micuţa Chantal de 8 luni şi totul decurse normal. Ellis fu atât de mulţumit de asta, că sugerase, când o lăsară pe Petal acasă, ca Jane să o cunoască pe Gill. Gill îi invitase înăuntru şi o tot giugiuli pe Chantal, aşa încât Jane îi cunoscuse atât fosta nevastă, cât şi fiica într-o singură după-amiază.

Ellis – Jane nu se puteau obişnui cu faptul că numele lui era John şi hotărî să-i spună tot timpul Ellis – o puse pe Chantal pe bancheta din spate şi urcă în maşină lângă Jane.

— Ei, ce părere ai? întrebă el în timp ce demară.

— Nu mi-ai spus că e frumoasă, zise Jane.

— Petal e frumoasă?

— Mă refer la Gill, spuse Jane râzând.

— Da, e frumoasă.

— Sunt oameni de treabă şi nu merită să se complice cu indivizi ca tine, spuse ea.

Glumea, dar Ellis încuviinţă din cap sobru.

Jane se aplecă şi îi atinse coapsa.

— N-am vrut să te jignesc, spuse ea.

— Totuşi, e adevărat.

Merseră cu maşina cufundaţi în tăcere pentru o vreme. Erau şase luni de când scăpaseră din Afghanistan. Din când în când, Jane izbucnea în plâns fără un motiv anume, dar nu mai avea coşmaruri în care-l împuşca pe Jean-Pierre iar şi iar. Nimeni, în afară de ea şi Ellis, nu ştia ce s-a întâmplat – Ellis chiar şi-a minţit superiorii cu privire

la felul în care a murit Jean-Pierre – şi Jane se hotărî să-i spună lui Chantal că tatăl ei a murit într-un război în Afghanistan, nimic mai mult.

În loc să se întoarcă în oraş, Ellis o luă pe tot felul de străzi lăturalnice şi în cele din urmă parcă lângă un lac.

— Ce facem aici? spuse Jane. Tragem un pui de somn.

— Dacă vrei. Dar vreau să discutăm.

— Bine.

— Am avut o zi bună.

— Da.

— Petal a fost mai relaxată azi ca niciodată.

— Mă întreb de ce?

— Eu am o teorie, spuse Ellis. Datorită ţie şi lui Chantal. Acum că fac parte dintr-o familie, nu mai prezint o ameninţare pentru casa şi stabilitatea lor. Cred că asta e.

— Are logică. Despre asta voiai să discutăm?

— Nu. Ezită. Plec din Agenţie.

Jane încuviinţă din cap.

— Mă bucur foarte tare, spuse ea. Se aşteptase la ceva de genul acesta.

— Misiunea afghană s-a terminat în principiu, continuă el. Programul de antrenament al lui Masud e în curs de derulare şi şi-au primit primul transport de arme. Masud e atât de puternic acum încât a semnat un pact de iarnă cu ruşii.

— Sunt de acord cu orice lucru ce duce la încetarea focului.

— Cât timp am fost în Washington şi tu la Londra, mi s-a oferit o altă slujbă. E ceva ce vreau să fac cu adevărat. Şi e şi plătită bine.

— Ce anume? spuse Jane intrigată.

— Să lucrez cu o nouă forţă prezidenţială în domeniul

crimei organizate.
Teama îi străpunse inima lui Jane.
— E periculos?
— Nu şi pentru mine. Sunt prea bătrân acum pentru munca sub acoperire.
Jane văzu că nu era complet sincer cu ea.
— Spune-mi adevărul, nenorocitule, zise ea.
— Ei bine, e cu mult mai puţin periculos decât ceea ce am făcut până acum. Dar nu e chiar atât de sigur ca o grădiniţă.
Ea îi zâmbi. Ştia la ce urma să ducă asta şi o făcu fericită.
El spuse:
— De asemenea, voi fi repartizat aici în New York.
Asta o luă prin surprindere.
— Serios?
— De ce eşti atât de surprinsă?
— Pentru că mi-am căutat de lucru la Naţiunile Unite. Aici în New York.
— Nu mi-ai spus că ai de gând să faci aşa ceva! spuse el părând rănit.
— Nici tu nu mi-ai spus de planurile tale, spuse ea indignată.
— Îţi spun acum.
— Şi eu îţi spun acum.
— Dar... m-ai fi părăsit?
— De ce să locuim unde lucrezi tu? De ce să nu locuim unde lucrez eu?
— În lunile cât am fost despărţiţi, uitasem complet cât de sensibilă eşti, spuse el.
— Într-adevăr.
Se aşternu o linişte totală.
În cele din urmă, Ellis spuse:
— Ei, oricum, dacă tot vom locui amândoi în New

York...

— Am putea împărţi cheltuielile de întreţinere?

— Da, spuse el ezitant.

Brusc, ea regretă că-şi ieşi din sărite. El nu era nechibzuit, doar puţin posac. Aproape că-l pierduse, acolo în Afghanistan, şi acum nu mai putea fi supărată pe el mai mult timp, pentru că de fiecare dată îşi amintea cât fusese de speriată că vor fi despărţiţi pentru totdeauna şi cât de fericită fusese pentru că rămăseseră unul lângă altul şi supravieţuiseră.

— Bine, spuse ea pe o voce mai blândă. Să împărţim cheltuielile de întreţinere.

— De fapt, mă gândeam să o facem oficial. Dacă vrei.

Exact asta aştepta ea.

— Oficial, spuse ea, de parcă n-ar fi înţeles.

— Da, spuse el stânjenit. Vreau să spun că ne-am putea căsători. Dacă vrei.

Ea râse de plăcere.

— Fă-o cum trebuie, Ellis! spuse ea. Cere-mă!

El îi luă mâna.

— Jane, draga mea, te iubesc. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da! Da! spuse ea. Cât de repede posibil. Mâine! Azi!

— Mulţumesc, spuse el.

Ea se aplecă în faţă şi-l sărută.

— Şi eu te iubesc.

Apoi au stat tăcuţi, ţinându-se de mână şi privind apusul soarelui. Era ciudat, gândi Jane, dar Afghanistanul părea ireal acum, ca un vis urât, intens, dar nu şi înspăimântător. Îşi aducea bine aminte de oamenii de acolo – Abdullah, mola, şi Rabia, moaşa, chipeşul Mohammed şi senzuala Zahara, şi loiala Fara – dar

bombele şi elicopterele, teama şi asprimea i se ştergeau din memorie. Aceasta era adevărata aventură, gândi ea. Să se căsătorească şi să o crească pe Chantal şi să creeze pentru ea o lume mai bună în care să trăiască.

— Mergem? spuse Ellis.

— Da. Îl strânse încă o dată de mână, apoi îi dădu drumul. Avem multe de făcut.

El porni maşina şi se întoarseră în oraş.

BIBLIOGRAFIE

Următoarele cărţi sunt despre Afghanistan, scrise de autori care au vizitat ţara, de la invazia sovietică din 1979:

Chaliand, Gerard; *Report from Afghanistan* (New York: Penguin, 1982).

Fullerton, John: *The Soviet Occupation of Afghanistan* (Londra: Methuen, 1984)

Gall, Sandy: *Behind Russian Lines* (Londra: Sidgwick & Jackson, 1983).

Martin, Mike: *Afghanistan*: *Inside a Rebel Stronghold* (Poole, Anglia: Blandford Press, 1984).

Ryan, Nigel: A Hitch or Two în:

(Londra: Weidenfeld & Nicolson, 1983).

Van Dyk, Jere: *În Afghanistan* (New York: Coward-McCann, 1983).

Cartea de referinţă standard despre Afghanistan este:

Dupree, Louis: *Afghanistan* (Princeton: Princeton University Press, 1980).

Cu privire la femei şi copii recomand următoarele:

Bailleau Lajoinie, Simone: *Conditions de Femmes en Afghanistan* (Paris: Editions Sociales, 1980).

Hunte, Pamela Anne: *The Sociocultural Context of Perinatality în Afghanistan* (Ann Arbor: University Microfilms International, 1984).

Van Oudenhoven, Nico J. A.: *Common Afghan Street Games* (Lisse: Swets & Zeitlinger, 1979).

The classic travel book on the Panisher Valley and Nuristan is: Newby, Eric: *Short Walk in the Hindu Kush* (Londra: Seeker & Warburg, 1958).

Un american – Ellis –, un francez – Jean-Pierre – şi o englezoaică senzuală – Jane: toţi trei sunt prinşi într-un triunghi romantic chinuitor, cei doi bărbaţi fiind amândoi

îndrăgostiţi nebuneşte de ea, iar ea căzând pradă sentimentului sfâşietor de dragoste faţă de amândoi. Situaţia este cu atât mai dramatică cu cât acţiunea se petrece pe fundalul Războiului Rece, al atentatelor teroriste cu bombe şi al violenţelor din Afghanistan, şi astfel neputinţa ei de a decide este intensificată de faptul că cei doi fac parte din tabere adverse. Însă Binele şi Răul sunt greu de distins...

„Forţa ficţiunii lui Follett se reflectă în personajele sale feminine – ele sunt inteligente, puternice, independente, iar atunci când iubesc, sunt în stare să facă orice”.

— People

Un veritabil roman de suspans... când vine vorba de literatură de divertisment, puţini autori se ridică la nivelul lui Follett.

— Pittsburgh Press

Un american – Ellis –, un francez – Jean-Pierre – şi o englezoaică senzuală – Jane: toţi trei sunt prinşi într-un triunghi romantic chinuitor, cei doi bărbaţi fiind amândoi îndrăgostiţi nebuneşte de ea, iar ea căzând pradă sentimentului sfâşietor de dragoste faţă de amândoi. Situaţia este cu atât mai dramatică cu cât acţiunea se petrece pe fundalul Războiului Rece, al atentatelor teroriste cu bombe şi al violenţelor din Afganistan, şi astfel neputinţa ei de a decide este intensificată de faptul că cei doi fac parte din tabere adverse. Însă Binele şi Răul sunt greu de distins...

„Forţa ficţiunii lui Follett se reflectă în personajele sale feminine – ele sunt inteligente, puternice, independente, iar atunci când iubesc, sunt în stare să facă orice."

– People

Un veritabil roman de suspans... când vine vorba de literatură de divertisment, puţini autori se ridică la nivelul lui Follett.

– Pittsburgh Press

Editura Aquila '93
H. Ibsen 17 - Oradea
www.edituraaquila93.ro

ISBN 973-8250-99-4

